

PANDORA 'NİN KALBI

DİLARA KESKİN

PANDORA

NİN

KALBI

DİLARA KESKİN

SERKAN
AKSU

PANDORA_{NIN}
KALBI

ATALAY
KILIÇ

PANDORA_{NIN}
KALBI

YEKTA
ARSLAN

PANDORA_{NIN}
KALBI

ÇINAR
AKTUNÇ

PANDORA_{NIN}
KALBI

ELİSA
YILDIRIM

PANDORA_{NIN}
KALBI

BEREN
GÜNEY

PANDORA_{NIN}
KALBI

İDİL
ÖZTÜRK

PANDORA_{NIN}
KALBI

DURU
ATASOY

PANDORA_{NIN}
KALBI

PANDORA'NIN KALBI -I

Yazar: Dilara Keskin
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzeltili: Bilge Nas Arıcan
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Kasım, 2023
ISBN: 978-625-6476-45-5

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Dilara Keskin
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

*Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."*

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.
Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/Istanbul Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

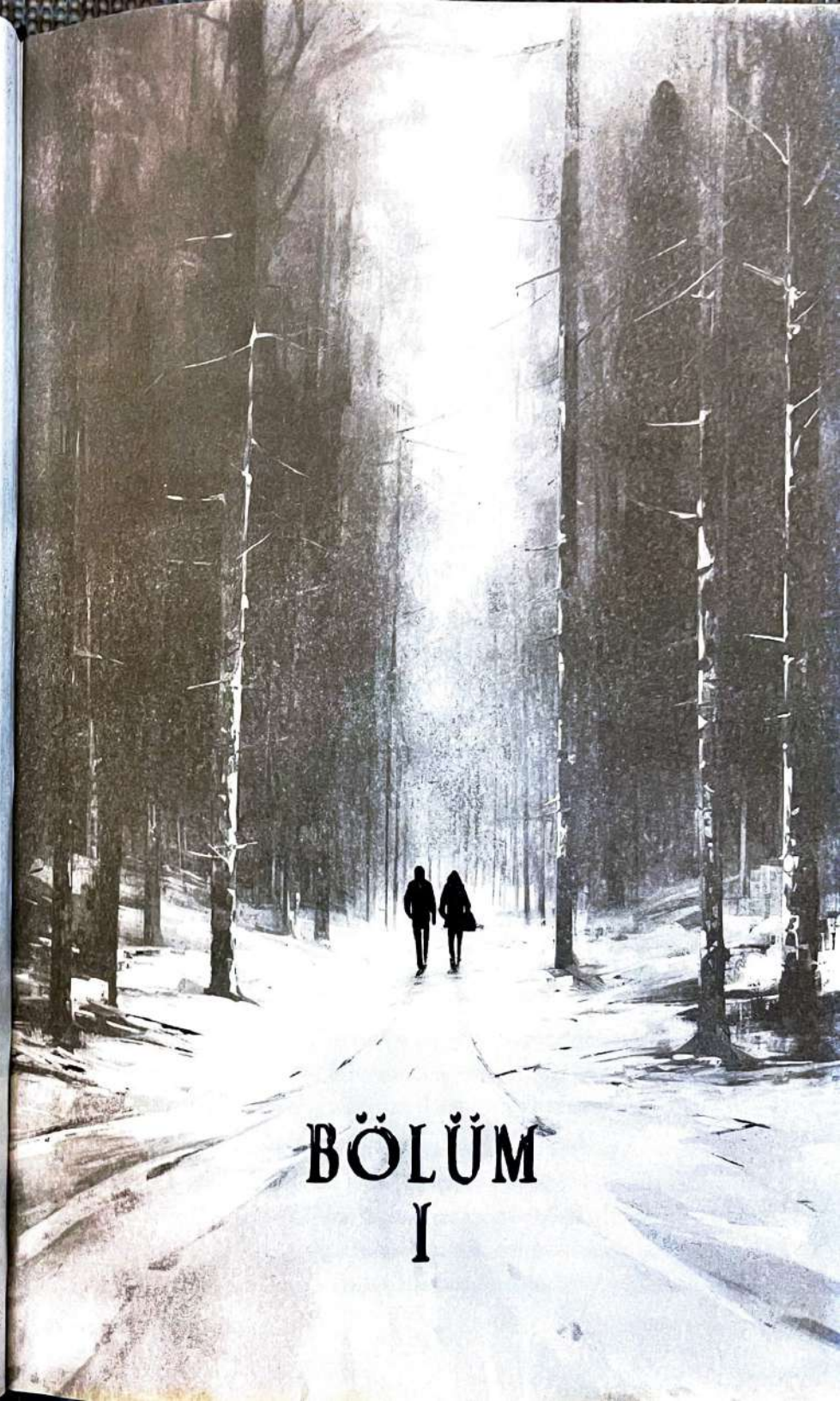
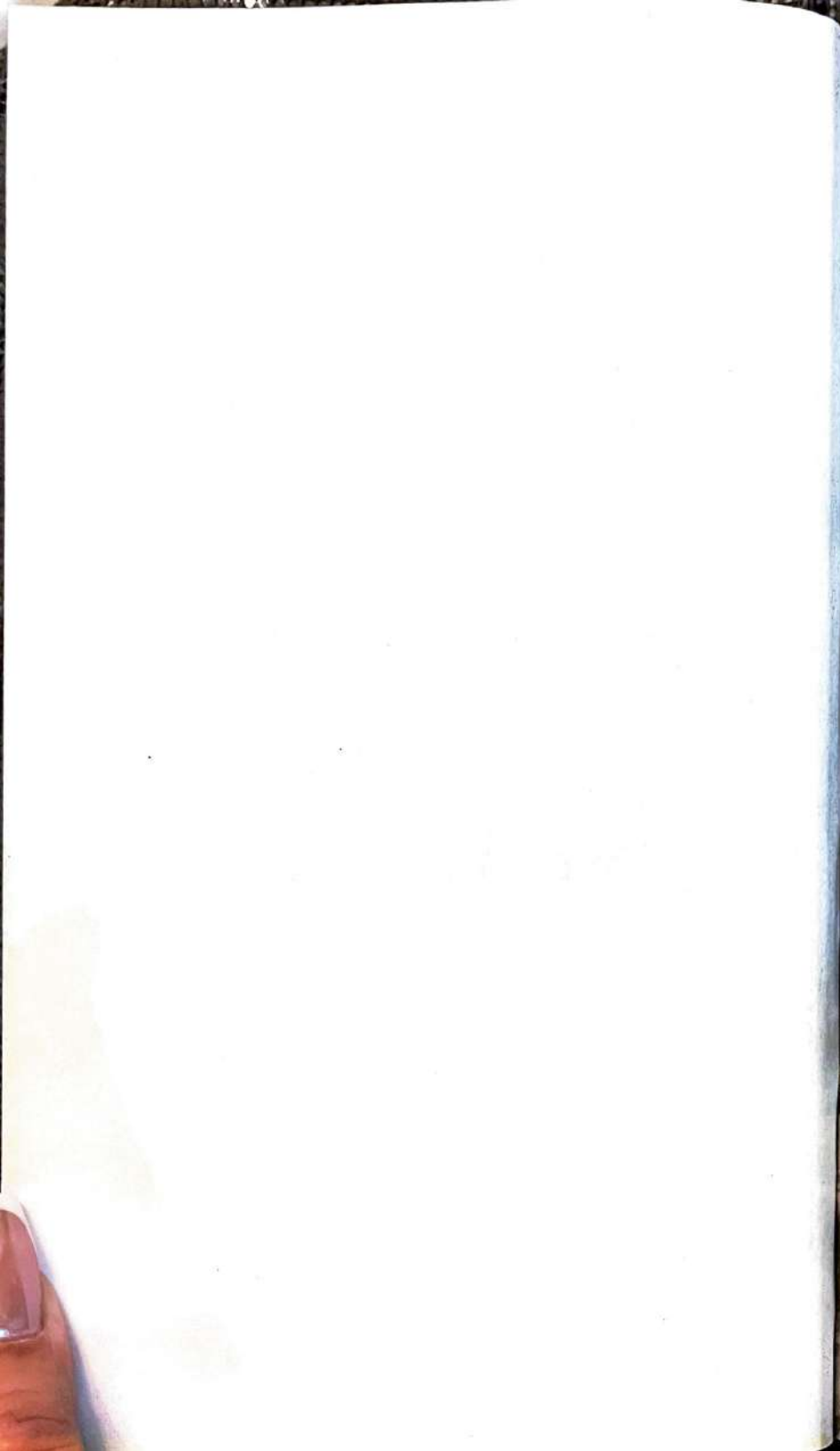
www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

PANDORA'NIN KALBI

DİLARA KESKİN

EPHESUS

BÖLÜM
I

12 Eylül

Duru, bu koca ormanda kaybolduğunu kabul etmek zorunda kaldığında hava kararmak üzereydi. Defalarca denediği gibi telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı ve bir umut, çekmesi için bildiği tüm duaları sıraladı ancak şans yüzüne gülecek gibi görünmüyordu. Evden çıkmadan önce halasına biraz yürüyüş yapacağını söylediği için memnundu. Eve dönmediğini fark eden ve ondan bir türlü haber alamayan ailesi, onu aramaya çoktan başlamış olmalıydılar. Muhtemelen şu anda ormanı didik didik ediyorlardı. Duru, ailesinin onu yakında bulacağı düşüncesine odaklanıp rahatlamayı denedi ancak karanlık ormanda tek başına kalma fikri, içinde yeşermek üzere olan umudu zalimce yok ediyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra hava tamamen karardığında bir ağacın dibine çöktü ve durumu değerlendirmeye başladı. Eylül ayına göre hava oldukça serindi ve yürüyüş yapma fikriyle yola çıktığı için kat kat giyinmek istememişti. Ateş yakma konusunda herhangi bir bilgisi yoktu. Güneş çoktan batmıştı ve bir türlü çekmeyen telefonunun şarjı bitmek üzereydi. Dolayısıyla telefonunun flaşını kullanması imkânsızdı.

“Harika,” diye sesli düşündü. “Elimde iki seçeneğim var: Ya saatlerdir yaptığımı yapmaya devam edip sabaha kadar tüm ormanı dolaşacak ve bir çıkış yolu arayacağım ya da burada oturup donarak ölmeyi bekleyeceğim.” Başını arkasındaki ağaca yaslayıp gözlerini kapattı. Seçimini yapmıştı. “Peki o hâlde.”

Yol bulma kabiliyeti berbat olduğu için genelde böyle karmaşık alanlarda tek başına dolaşmazdı ancak yaşadığı birkaç drama yüzünden odasının duvarları ona dar gelmeye başlamıştı.

Çok yakında üniversiteye başlayacağı için oldukça stresliydi. Lisede okulun popüler kıızıydı. Herkes ama herkes onunla arkadaş olmak için delirirdi fakat üniversitede kimse onun adını bile bilmiyor olacaktı. Bu yüzden babası ağustosun ortalarında teknolojiden az da olsa uzaklaşacakları, ailecek vakit geçirmelerini sağlayacak bir

tatil planıyla geldiğinde Duru bu fikre oldukça sıcak bakmıştı. Bu tatil kafasını dağıtmasına yardımcı olabilir, üstündeki negatif havayı az da olsa dağıtabilirdi.

Fakat erkek arkadaşı birkaç haftalık uzaklaşmaya dayanamamış ve soluğu bir başka kızın kollarında almıştı. Arkadaşları ihanetin kanıtı olan videoyu Duru'ya gönderdiğinde genç kız o kadar güçlü bir şok hissetmişti ki ekranda akıp giden video midesini bulandırdığı hâlde durdurmak yerine yalnızca izlemeye devam etmişti. Videoda görülen kalabalık, duyulan kahkahalar ve yerdeki alkol şişeleri oldukça eğlenceli bir partide olduklarının göstergesiydi. Videonun çekildiği ev pek aydınlık değildi ancak Duru, erkek arkadaşı Ufuk'la sadece altı aydır birlikte olmasına rağmen yüz hatlarını en karanlık gecede bile tanıyabilirdi.

Görüntü yeniden genç kadının zihninde belirince Duru mide-sindeki ekşimeyle yüzünü buruşturdu. Videoda kırmızı, mini elbise bir kız Ufuk'un kucağında oturuyor, kollarını bedenine sarıyor ve cilveli sırtışlarla ona sırnaşıyordu. Ufuk ise hâlienden son derece memnun görünüyor, genç kadının flörtöz davranışlarına daha da samimi bir şekilde karşılık veriyordu. Sanki ev yıkılsa ikisinin de umurunda olmayacaktı.

Duru, bu sabah hiçbir şey söylemeden videoyu gönderdiğinde Ufuk, genç kadını defalarca aramış, sarhoş olduğunu ve ne yaptığıyla ilgili en ufak bir fikri olmadığını belirten mesajlar atmıştı. Videoda Ufuk sahiden de oldukça sarhoş görünüyordu ancak Duru bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. O, alkolün zaten var olan duyguların dışı vurmasına sebep olması dışında bir şey yaptığına inanmıyordu.

Aldatılmak konusunda ne hissettiğini açıklamayı zordu. Yüreğinde kalp kırıklığına dair herhangi bir iz yoktu. Hatta videoyu gördüğünden beri tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti. Sadece nefret ve kuvvetli bir öfke vardı. Yaşananları gururuna yediremiyor, Ufuk'un onu aldattığına inanamıyordu.

İşin kötü taraflarından biri, Ufuk'un kucağındaki kızı Duru'nun sima olarak da olsa tanımasıydı. Kızın adını bile hatırlamıyordu ancak üstünde düşününce birkaç kez kendisine yakın olmak

için yalalaklık yaptığını anımsamıştı. Duru, okulda çok sevilen biri olduğu için kendisiyle samimiyetsiz arkadaşlık girişimlerine alışık-tı. İnsanların onunla ne için konuşmaya çabaladığını görebiliyordu. O kızın da çabasının altında yatan niyeti görmüş ve kendisiyle arkadaş olmasına izin vermemişti. Görülüyordu ki genç kız intikamını böyle almayı tercih etmişti: Erkek arkadaşını çalarak.

Duru'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. İhanete uğrayan taraf olmasına rağmen bu savaşı kaybettiğine inanmıyordu. Arkadaşlarının yardımıyla kızın numarasını bulup, Ufuk'un "basit bir fahişe yüzünden aralarını bozmamaları gerektiği" ile ilgili tüm mesajların ekran görüntüsünü alarak kıza gönderdiği anda kazanan taraf olduğu su götürmez bir gerçektir.

Tüylerini diken diken eden bir ses duyduğunda Duru'nun yüzündeki tatminkâr ifade silindi ve etrafına bakmak üzere gözlerini açtı. Kalbi göğüs kafesinin içinde gümbürdüyordu. *Bir şey* duyduğuna emindi ama ne duyduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bir mırıltı? Hırlama?

Duru etrafına korku dolu bakışlar atmaya sürdürürken ağacın dibindeki taş parçasını sıkıca tuttu. Herhangi bir durumda, avucuna sığacak büyüklükteki bu taş onu ne kadar kurtarırdı, en ufak bir fikri yoktu ancak varlığı az da olsa kendisine güvenmesini ve rahatlamasını sağlamıştı. Orada bir şey olmasa bile karanlığa güvenmiyordu.

Duru köşesine sindiği yerden etrafa ürkek bakışlar attı ancak hiçbir şey göremedi. *Güzel*, dedi kendi kendine. *Muhtemelen bir şey duyduğumu sandım.*

Kendisini buna inandırmak için elinden geleni yaptı ama izlendiğine dair korkunç teoriler fıslıdayan iç sesini bir türlü susturamadı. Biraz yürüyüş yapıp kafasını dağıtmanın iyi olacağını düşünse de çok yorulmuştu. Öte yandan abisi ve babasının onu aradıklarından emindi. Sürekli hareket edip yer değiştirmek, bulunma ihtimalini düşürmekten başka bir işe yaramazdı.

Fakat ensesindeki tüyleri diken diken eden ve her geçen saniye yüreğinde filizlenmeye devam eden o korkunç his orada daha fazla kalmasına müsaade etmiyordu. Bir hissimla ayaklanıp koşar adım

ilerlemeye başladı. Kalkarken elinde tuttuğu taşı bırakmamış, aksine daha sıkı kavramıştı.

Koşarcasına hareket etmek zaten delicesine atan kalbinin mümkünmüş gibi daha da hızlanmasına neden olmuştu fakat durmadı, duramazdı.

Abisinin uzaklardan gelen, adını haykıran sesini duyduğunda mutluluktan ağlamak üzereydi. Şans sonunda yüzüne gülmüştü, saatlerdir çektiği işkenceden sonunda kurtulmuştu. Dişlerini göstererek sırttı ve derin, rahat bir nefes aldı. "Çınar!" diye abisinin adını var gücüyle bağırdı. "Buradayım!"

Abisinin sesine doğru koşmaya devam etti. İki de karşılıklı bağırarak birbirlerinin yerini bulmaya çalışıyorlardı. Çınar'ın sesi her geçen saniye yükseliyor, Duru kurtuluş umuduna daha kuvvetli sarılıyordu.

Birkaç adım sonra sola döndüğünde karanlığın içinde ağaçlar dışında bir figür gözüne ilişti.

Kalbi yeniden çarpmaya başladı fakat ümitle değil, korkuyla. Dört ayak üzerinde gördüğü şey o kadar zayıftı ki neredeyse sadece kemik ve deriden oluşuyordu. Karanlık ve sık ağaçlar yüzünden ne gördüğünden emin değildi. Başta bir köpekle karşı karşıya olduğunu düşündü ancak biraz daha inceledikçe tüylerinin olmadığını ve kafa yapısının bir köpeğe göre fazla yuvarlak olduğunu fark etti.

Ve sonra silüet, iki ayak üzerinde duracak şekilde ayağa kalktı.

Duru çığlık atmak için ağzını açtı ama dudaklarından bir fisiltı bile dökülmedi. Elleri titriyordu. Göğüs kafesi öylesine sıkışmıştı ki hâlâ nefes alabildiğine hayret etti. Birkaç küçük adım geri gitmeyi akıl ettiğinde silüet ona daha da yaklaşmış, ay ışığının aydınlattığı alana gelmişti. Tüm bedeni aydınlandığında ve Duru neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak gördüğünde neredeyse düşüp bayılacaktı.

Karşısındaki şey üç metre kadar olmalıydı, belki daha da uzundu. Tam olarak kestirmek mümkün değildi. İnanılmaz derecede zayıftı ancak güçsüz görünmek şöyle dursun, uzun tırnakları ve sivri dişleri onu tehlikenin ta kendisi yapıyordu. Uzun bacakları ve

dizine kadar uzanan kolları vardı. Derisi kırık beyaz tonlarındaydı. Teni o kadar kirliydi ki tam olarak emin olamadı, gözleriyse griye çalıyordu.

Duru karşısındaki şeyin ne olduğunu bilmediğini fark etti. Şüphesiz ki bir insan değildi, öte yandan daha önce böyle bir hayvan da görmemişti.

Duru titreyerek sağ tarafa doğru birkaç küçük adım atmaya yeltendi ancak o an karşısındaki yaratık da onunla birlikte yön değiştirdi. Duru'nun alnından boncuk boncuk terler akarken bir şeyden emindi: Bu şey her ne ise zekâsı olmalıydı. Hareketlerini tahmin edecek kadar düşünme kabiliyetine sahipti.

Duru bir şeyi daha fark etti: Bu yaratık üzerine atlsa o anda onu paramparça edebilirdi ama yapmamıştı. Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istediği şiddetle Duru'nun zihnine düştü ve bu onu daha da paniğe sürükledi.

Abisinin gitgide yaklaşan sesi artık ona umut olmuyordu. Aksine, onun defolup gitmesini istiyor, bu yaratığın yalnızca kendisine zarar vermesini diliyordu.

Ancak şansı bu sefer de yaver gitmemişti.

Çınar sık ağaçların arasından, "Şükürler olsun!" diyerek çıktı. "Saatlerdir seni-"

Duru abisine bakmadı ancak onun gördüğü şey yüzünden sustuğunu akıl edemeyecek kadar aptal değildi. Canavarın gözleri doğrudan onunkilere sabitliydi. Genç kızı âdeta esir ediyordu. Bu yüzden Çınar, kardeşine, "Sakin ol, hareket etme," derken Duru dönüp ona bakamadı bile.

Fakat birden, neden böyle hissettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu, canavarın ona saldıracağını anladı ve ağaçların arasına daldı. Hislerinde yanılmamıştı çünkü genç kadın gittikten sadece birkaç saniye sonra canavar az önce kızın durduğu yere atladı. Duru var gücüyle koşmaya çalışıyordu ancak dizlerindeki kuvvet tükenmişti. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve boğazı şişmişti.

Genç kız arkasına bakmaması gerektiğini, bakarsa yalnızca daha fazla panikleyeceğini biliyordu fakat merakına engel olamadı ve omuzlarının üstünden küçük bir bakış attı.

O an, canavarın kolayca bir ağaca tırmandığı ve bir ağaçtan diğerine zıplayarak genç kızı yakalamaya çalıştığı andı.

Duru boğuk bir çığlık atarak koşmaya devam etse de çabasının yersiz olduğunu biliyordu. Böyle bir şeyle savaşmak mümkün değildi. Muhtemelen şimdye kadar yaşamasının tek nedeni, bu yaratığın biraz oyun istemesiydi.

Duru koşmaya devam ederken omuzlarına çöken korkunç ağırlık yüzünden çuval gibi yüzüstü yere yığıldı. Çenesini yere çok sert çarpmıştı. Kanının demirimsi tadını aldığı anda ağzının ciddi manada yaralanmış olabileceğini anladı fakat bu, şu anki en son derdi bile olamazdı.

Canavarın üstünde olduğunu hissediyordu, tenine batan uzun turnakları canını müthiş derecede yakıyordu. Öleceğini anlayarak acı içinde feryat etti. Ölürken sevdiği insanları düşünemediği zannedirdi ancak o an içinde filizlenen duygular, ölüm korkusu ve yaşam açlığından ibaretti.

Sağ omzunun üstünde canavarın vahşi ısırığını hissettiğinde var gücüyle acı dolu bir çığlık attı.

Bu sıradan bir acı değildi, sağ omzundan başlayıp tüm vücuduna yayılan yakıcı bir asit vardı sanki. Duru daha önce de köpek tarafından ısırılmıştı ancak acısı kıyaslanamazdı. Nefes alamıyor, hareket edemiyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatıp yüzü toprak lekeleriyle kirlenirken bu acıdan kurtulmak için ölmeyi diledi.

Yüzünü toprağa bastıracağı için canavarın hareketlerini göremese de çıkardığı seslerden yeniden saldırmak üzere olduğunu anladı.

Tam o an patlayan bir tüfek sesi kulaklarını doldurdu, hemen ardından ikinci kez ateş edildi.

Sırtındaki yaratık acı içinde bağırdığında bir kez daha ateş edildiğini duydu, canavarın gerilediğini hissetti ancak umurunda bile değildi. Odaklandığı tek şey kuvvetlenerek artan ve vücuduna hızla yayılan acıydı. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu.

Çevresinde neler olduğunu algılayamayacak kadar aklını yitirmişti. Bir el, kolunu tutup onu sırtüstü yatacak şekilde çevirdiğinde acısı mümkünmüş gibi daha da arttı ve boğazının acımasını umursamadan var gücüyle çığlığı bastı.

Başında bekleyen abisi ne yapacağını şaşırılmış hâlde kız kardeşine bakarken hissettiği panik yüzünden düşünemiyordu. Mantığı az önce gördüğü şeyleri kabul etmiyordu. Hayal görüyor olmalıydı, birazdan uyanacak ve halasının hazırladığı, sadece kuş sütünün eksik olduğu kahvaltı sofrasına oturacaktı.

Ancak acılı çığlıklar atan kız kardeşi, babası Tayfun'un gözyaşları içinde kızını toparlamaya çalışması ve canavarın pençesi yüzünden boylu boyunca yaralanmış karnından süzülen kan, rüya âleminden çok uzakta olduğunu ispatıydı.

Kendi yarasını düşünmeden kardeşinin elini sıkıca kavramaya çalıştı ama kardeşinin orada olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi. Duru'nun aklını yitirmiş olabileceği ihtimalini düşündü ve korkuyla titredi. Hoş, kendisi aklına ne kadar sahip çıkabilmişti?

O geceden sadece bu kara ormanda yankılanan çığlıklar kalmıştı.

Elisa Yıldırım
6 Aralık

Erkek arkadaşım Serkan, yaklaşık on beş kiloluk valizimi arabasının bagajına tıktırdıktan sonra yüzünü ekşitip, kollarını sıvazlayarak geriledi. Saat o kadar erkendi ki henüz güneş bile doğmamıştı. Şiştiğini hissettiğim gözlerim uykusuzluktan acıyordu. Bedenim, uykuya dönmem için yalvarsa da zihnim, ayık kalmam gerektiğinin bilincindeydi.

Serkan bagajın kapağını sertçe indirirken uykusunu bölmemesi konusunda ısrarcı davranmama rağmen beni yolcu etmekte direkt anneme döndüm. Annem bana öylesine kırılğan, savunmasız bir şeymişim gibi bakıyordu ki onu gören, arkadaşlarıyla tatil çıkan yirmi bir yaşındaki kızına değil de karanlık kaderine yürüyen zavalı bir insana baktığını zannedirdi.

Vedalaşmak için ona döndüğümde, "Tatil için illa dağın başını seçmek zorundaydınız sanki," diye söylendi. "Telefon da çekmiyormuş. Oraya gittiğinde nasıl haber alacağım senden?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum çünkü bunu yaptığım anda hiç hoş bir tepkiyle karşılaşmayacağımı biliyordum. Yüzlerce kez söylediğim gibi, "Merak etme, anne," dedim yine. "Eminim ki yaşını başını almış altı genç, küçük bir tatille başa çıkabilir."

Annemin bakışları yine de tatmin olmuş gibi değildi. Bu kadar korumacı olması beni zaman zaman sinirlendirse de onu suçlayamıyordum. Aksine, onun yerinde olsam aynı şeyleri yapacağımdan adım kadar emindim. Neticede dört yıl önce yaşananlar sadece benim değil, ailemin de hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Yine de zaman zaman ailemin beni pembe pamuklara sarma çabasından yoruluyor, biraz olsun normal bir hayatım olmasını diliyordum.

"Merak etmeyin," dedi Serkan. Annemin ona irkilerek bakmasından, Serkan'ın burada olduğunu neredeyse unuttuğunu anladım. "Hepimiz Elisa'nın yanında olacağız. Hiçbirimize hiçbir şey olmayacak, içiniz rahat olsun."

Annem pek tatmin olmamıştı ama Serkan'ın sıcak gülümsemesi içine bir nebze olsun su serpmiş olmalıydı ki "Pekâlâ," dedi. "Telefonunuzun çektiği her noktada haber vermeyi unutmayın ama." Serkan'a uyarıcı bir bakış gönderdi.

Dişlerini göstererek büyüleyici bir sırıtma sunan sevgilim, "Mesaj alınmıştır," diye karşılık verdi.

Serkan'la üniversitenin başından beri tanışıyor, yaklaşık dört aydır da çıkıyorduk. Aramızdaki çekimin arkadaşlıktan öte bir şey olduğunu fark ettikten bir ay kadar sonra sevgili olmuştuk. İlişkimiz çok yeni olabilirdi ama dostluğumuz uzun bir geçmişe dayandığı için onun yanında hiç yabancılık çekmiyordum. Sevgili olduktan sonra yürütemeyeceğimiz ve arkadaş grubumuzun dağılmasına sebep olacağımızla ilgili aklıma korkunç senaryolar gelse de bunların hiçbiri gerçekleşmemişti. Serkan önceden nasılsa şimdi de aynı şekilde davranıyordu. Sevgiliden çok bir dost, bir sırdaş gibi. Ve bu, benim için yeterliydi.

Serkan şoför koltuğuna yönelirken annemi son bir kez öpüp ön yolcu koltuğuna ilerledim. Erkek kardeşim Oğuzhan ve babam Kemal beni uğurlamak için aşağı inmemişlerdi ama içimden bir ses, şu an evde gerginlikten tırnaklarını kemirdiklerini söylüyordu.

Serkan arabayı çalıştırmadan önce baş döndürücü gülümsemelerinden birini sundu. Koyu kahverengi saçları, ela gözleri, kusursuz çene yapısıyla inanılmaz derecede yakışıklıydı ve ona bakmak bile kalbimin pelte gibi erimesine sebep oluyordu. Zaman zaman üniversitenin ilk yılında onu fark edemediğim için kendime kızıyordum ancak bu konuda kendime yüklenmemem gerektiğini de biliyordum. Toparlanmam yıllarımı almıştı ve normal yaşama yeni yeni adapte oluyordum.

"Umarım rüya gibi bir tatile hazırsındır," dedi erkek arkadaşım. "Ben heyecandan deliriyorum da."

Gülümsemeden edemedim. "Sanki ilk kez tatile çıkıyormuşsun gibi davranıyorsun."

Hafifçe gaza basarak arabayı kaldırdı. "İlk kez tatile çıkmıyorum ama seninle vakit geçireceğim için ilk kez yapıyormuş gibi heyecanlıyım. Hem bu tatilin birbirimizi daha iyi tanımamıza ve birbirimize güvenmemize olanak sağlayacağına inanıyorum."

Çocuksu neşesi dudaklarımda buruk bir tebessüm oluşmasına neden oldu. "Umarım."

Serkan ilk durağımız olan İdil'in evinin önüne geldiğinde hava yavaştan aydınlanmaya başlamıştı. İdil bavulunu bagaja tıkpıp arka koltuğa kurulurken her ne kadar hayatından bıkkın görünse de doğal dalgalı kahverengi saçları ve kahverengi gözleriyle kusursuz bir görünüm sergiliyordu. Ya da Serkan'ın heyecanı bana öylesine bulaşmıştı ki müthiş derecede yorgun olmama rağmen dünyaya pembe gözlüklerle bakıyordum.

"Günaydın," dedi Serkan sırıtarak İdil'e bakarken. "Her zamanki gibi enerjik görünüyorsun."

"Benimle muhatap olursanız ikinizi de boğarak öldürürüm."

Sivri dili, onunla konuşurken kelimelerimi seçmeme neden olsa da İdil Öztürk'ü çok severdim. Eleştirileri bazen acımasız olabili-

yordu ama ne kadar sert olursa olsun, bunu karşısındakinin iyiliği için yaptığını anlayabiliyordum. Yine de bazı konularda tepkilerinin ölçüsüz olması, onu sevsem de çok yakın olma düşüncesinin önüne set çekiyordu.

Serkan da tıpkı benim gibi İdil'in tehdidine şaşırmamış hatta kendini tutamayıp kıkırdamıştı. İdil arka koltuğa yerleştikten sonra arabayı tekrar çalıştırdı ve bir sonraki durağımıza sürerken sessizliğini korudu.

Serkan, Yekta'nın yaşadığı siteye doğru sürdü ancak Yekta; Atalay ve Beren'le birlikte dışarıda beklediği için içeri girmemize gerek olmadığını söyledikleri ve Yekta'nın evini buluşma noktası olarak seçtikleri için memnundum. Arkadaşlarım eşyalarını bagaja tıkarırken merakla Serkan'a döndüm. "Arkaya dört kişi nasıl sığacaklar?"

Atalay bagajın nasıl bu kadar dolu olabildiğiyle ilgili hayretini abartılı sözlerle, bağırarak bize duyururken Serkan hiç orali olmayarak, "Neden sığmasınlar?" diye sordu. "Hem unuttun mu, tek arabayla yolculuk yapma fikri ortaktı."

"Ben bu aptal fikre sonuna kadar karşı çıkmıştım," dedi uyduğunu sandığım İdil. Konuşurken gözlerini açma zahmetine girmemişti. "Sırf ekstra benzin parası ödememek ve yolda birazcık gülmek için tıkış tıkış yolculuk yapma fikrini ortaya atan sizdiniz." Yüzünü buruşturdu. "Bazen bu ekiple akli çalışan tek kişi olduğumu hissediyorum."

Yekta arka kapıyı gürlütleyle açarken, "İdil yine bizim hakkımızda kötü konuşuyor, değil mi?" dedi ancak ses tonu soru sorar gibi değil de herkesin malumu olan bir gerçeği açık eder gibiydi. "Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

İdil'in dudaklarında bir gülümseme peyda olur gibi oldu, uykusuzken ne kadar huysuz olduğunu hesaba katarsak bu mucizevi bir gelişmeydi. Yekta, İdil'in yanına otururken arkadaşımı şöyle bir inceledim. Siyah bir eşofman ile siyah bir polar giymişti. Sarı saçları darmadağınktı. Muhtemelen her zamanki gibi zor uyandığı için

elini yüzünü yıkayacak vakti pek olmamıştı. Zümrüt yeşili gözleri hâlâ uykulu bakıyordu.

Çifte kumrularımız Atalay ve Beren sarmaş dolaş arabaya bindiklerinde erkek arkadaşım rahat ve oldukça geniş bir arabaya sahip olduğu için içimden şükrettim. En azından bu sayede dört kişi olmalarına rağmen fazla rahatsız bir yolculuk geçirmek zorunda kalmayacaklardı.

Beren ve Atalay kıkırdarken Yekta son derece memnuniyetsiz bir şekilde, "Lütfen bir kez daha öpüşmeyin," dedi. "Yoksa kusaçağım." Sataşmak için dirseğiyle İdil'i dürtüklede. "Sen de kusacak mısın?"

İdil gözlerini açmadan, "Hı hı," demekle yetindi.

Atalay ve Beren üniversitenin ilk yılından beri sevgililerdi. Birlikteyken oldukça tatlı görünseler de onlarınki gibi bir ilişki yaşama düşüncesinin beni korkuttuğunu itiraf etmek zorundaydım. Sürekli ayrılıp barışıyorlar, bazen çok küçük sebeplerden çok büyük kavgalar ediyorlardı. Beren, bu durumun ilişkilerinin dinamliğini korumalarına yardımcı olduğunu söylese de bu görüşüne katılmıyordum. Elini tuttuğum insandan bana anlayış göstermesini, problemlerimle baş ederken yanımda durmasını beklerdim. Yeni sorunlar yaratmasını değil.

Yaklaşık yarım saatlik bir sohbetin ardından uykum kaçmıştı ve kendimi enerji dolu hissetmeye başlamıştım. Dostlarım da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydılar ki bir köşeye yaslanıp uyumaya çalışmak yerine hepsi sohbete dâhil oluyordu.

Kelimelerimiz tükendiğinde ve konuşacak konu bulamadığımızda Atalay, "Ee," dedi. Bir yandan da kendisine sokulan Beren'i bir koluyla sarmalamıştı. "Hareketli bir şarkı açmayacak mısınız?"

"Öyle bir şey yaparsak İdil bizi yerden yere vurabilir," dedim.

İdil hâlimden hiç memnun görünmüyordu. "Eğer çok istiyorsanız bir şeyler açabilirsiniz," deyince yanında oturan Yekta sevinçle ellerini çırpı.

Yekta, "Hemen telefonunu al, Elisa," diye seslendi arkamdaki koltuktan. "İdil'in vicdana geldiği nadir anlardan birindeyiz."

İdil, Yekta'ya ters ters bakıp dil çıkardı.

Saatler süren yolculuğun sonunda orman yoluna girdiğimizde Beren yüksek sesle bir kahkaha patlattı. Bir yandan kum sarısı kıvrık saçlarını dağınık bir topuz altında toplarken diğer yandan, "Canım arkadaşım," dedi Serkan'a. "Senin gibi zengin bir dost edindiğim için kendimle gurur duyuyorum."

Serkan burnundan hızla nefes vererek gülerken, "Ya, ne demezsin!" diye söylendi. "Babamın zamanında ıssız bir yere yaptırdığı dağ evi kesinlikle gizli tuttuğumuz milyon dolarların habercisi."

Yolculuğumuz sona erdiğinde önümdeki iki katlı, ahşap yapıya hayranlıkla baktım. Evet, pek lüks görünüyordu hatta biraz eski görüldüğü reddedilemez bir gerçektir ama insanın içini ısıtan bir samimiyeti vardı. Öte yandan, her yer ağaçlarla doluydu ve doğa, bize muhteşem bir manzara sunuyordu. Ayrıca nasıl mümkün olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak bir şekilde burada nefes almak bile çok farklı hissettiriyordu.

Hep birlikte arabadan inip eve ilerlerken etrafi incelemeye devam ettim. Daha önce böyle bir yerde tatil yapmamıştım ve birkaç gün teknolojidenden uzak kalmanın beni hayatımdan bezdirmemesini umuyordum.

Serkan herkese odalarını gösterirken peşinde sessizce ilerleyerek onu takip ettim. Arkadaşlarım üstlerini değiştirmek için odalarına girerek bizi yalnız bıraktıklarında, "Ee," dedim merakla. "Ben nerede kalacağım?"

Serkan son kapıyı açıp tatlı bir gülümseme sundu. "İşte, burada."

Parmak uçlarımda yükselip içeri bakarken Serkan kendi valiziyle benimkini odaya yerleştirdi. Bej ve kahverenginin yoğunlukta olduğu bir odaydı. Pencerenin yanına yaslanmış kitaplıktaki kitaplar özenle dizilmişti. Odanın ortasında duran çift kişilik yatağın iki tarafında da komodinler yerlerini almıştı. "Ama..." dedim. "Burası senin odan."

Serkan içeri girmem için kapıyı ağzına kadar açıp yol verirken, "Aynen öyle," diye beni doğruladı. Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı.

"Herkeseye yetecek kadar odan olduğunu söylemiştin."

Ruh hâlimdeki değişimi ve gerginliği hissetmiş olmalıydı ki gülümsemesi soldu. Hatta o da biraz asabileşmiş gibiydi. "Var zaten," diye açıkladı. "Toplamda dört oda var. Atalay ve Beren birlikte kalacaklarını söylemişlerdi. Yekta ve İdil ayrı odalarda kalacaktı, geriye senle ben kaldık."

Kalbim göğüs kafesimden çıkarcasına atmaya başlarken midemin kasıldığını hissettim ve temiz çarşafarla kaplanmış çift kişilik yatağa, sanki idam sehпасına bakıyormuş gibi dehşet içinde baktım. Yine de ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu ve bu durumun beni ne kadar rahatsız ettiğini erkek arkadaşımaya yansıtılmamaya çalışarak içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ancak duygularımı gizleme konusunda pek başarılı olduğum söylenemezdi. "Keşke önceden söyleseydin."

Serkan'ın keyfi iyiden iyiye kaçarken bavulunu kitaplığın sol tarafına, pencerenin hemen altına yerleştirdi. Bavulun fermuarını açıp temiz kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Bana sırtı dönüktü, yüzünü göremiyordum ancak sesindeki saf öfkeyi yakalamamak imkânsızdı. "Tam anlamıyla bir sapıkmışım gibi hissettiriyorsun," derken sesi suçlayıcıydı. Bu sert tavrı yüzünden kızmak istesem de beceremedim. Haklıydı, kelimenin tam anlamıyla problem oymuş gibi davranıyordum. Oysa asıl sorunlu *bendim*. "Merak etme, Elisa. Sana istemediğin bir şey yapacak kadar kontrolünü yitirmiş bir manyak değilim."

Ebeveyn banyosuna girerken kapıyı arkasından sertçe çarpmasıyla yerimde sıçradım. Gözlerim yanıyor, dudaklarım titriyordu. Titrek bir nefes alıp yavaşça yatağa otururken odadaki sessizlik fazla boğucu gelmeye başladı.

Serkan'la yaklaşık dört aydır birlikteydik. Onu seviyordum, onu önemsiyordum ve ona değer veriyordum ancak... Daha önce hiç birlikte olmamıştık. Başlarda Serkan bu durumu anlayışla karşılamıştı. Bu konuyla ilgili uzun uzun konuşmasak da saygısını

gözlerinden okuyabilmişim. Son zamanlardaysa sabrının tükenmeye başladığını hissediyordum. Arada bir evine çağırması, mesajlaşırken tepkimi ölçmek adına yaptığı imaları da bu düşüncemi kanıtlar nitelikteydi. Serkan için cinsellik ilişkide oldukça önemliydi, benimse eksik olduğum tek konuydu.

Serkan'la sadece bir kez öpüştük ve ona yansıtmamaya çalışsam da benim açımdan korkunçtu. Onu sevsem de bana arzuya bakması ve ellerini vücudumda gezdirmesi beni son derece rahatsız etmişti. O anki hislerimi hatırlamamla gözyaşları yanaklarımdan süzülürdü. Bana dokunmasına izin vermemin tek nedeni Serkan'ı mutlu etmekti. Kendi zevklerini çoktan rafa kaldırmıştım, sanki onun gönlünü hoş tutmaya çalışmak görevimmiş gibi davranmıştım ama Serkan bunları görmüyordu. Daha da kötüsü, bana bu şekilde davranması kendime olan saygımı yitirmeme neden oluyordu ve o farkında bile değildi.

Onu suçlayabilir miydim? Kendimle ilgili, geçmişimle ilgili ona ne anlatmıştım da anlayış bekliyordum?

Kapı gürültüsüyle açılırken bakışlarımı çevirdim. Beni bu hâlde görmesini istemiyordum. Sessizce odadan çıkıp gitmesini, kahvaltı hazırlamaya başlamasını diliyordum. Böylece köşeme çekilebilir ve özgürce gözyaşı dökebilirdim.

Ama o arkasını çekip gitmek yerine sakince yanıma oturdu. Anlaşılan az önceki öfkesinden eser kalmamıştı. Yine de kafamı kaldırıp ona bakmadım çünkü gözlerine bakar bakmaz yumuşayacağımlı biliyordum.

"Sana sert çıkmamalıydım," dediğinde sesinde saf bir pişmanlık ve samimiyet vardı. "Ama beni de anla," dedi. "Yaptığım tek şey müthiş çekicilikteki kız arkadaşımı arzulamak ama bazen öyle bir bakıyorsun ya da öyle bir şey söylüyorsun ki kelimenin tam anlamıyla kendimi sapık gibi hissediyorum. Oysa seni istemediğin bir şeye zorlamak ya da seni rahatsız hissettirmek gibi bir niyetim asla yok."

Dudaklarım titredi. "Zamana ihtiyacım var," dedim sadece. "Bunu daha önce de söyledim."

"Ama ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu söylemedin," diye diretirken oldukça netti. "Birini seviyorsan onu arzularsın, Elisa. Bu kadar basit. İkiyle ikiyi toplayıp beş bulamazsın."

Öyle değil, demek istedim. İkiyle ikinin gerçekten de beş ettiği anlar vardır.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Ne kadar öyle hissetmesem de ona kendimden emin olduğumu ve kendime güvendiğimi düşündürmek zorunda hissettim. Ne saçma bir güç gösterisi ama! "Bak," dedim çenemi yukarı kaldırarak. "Bazı isteklerin olduğunu biliyorum, inan ki benim de yaşamak istediğim bazı şeyler var ancak hazır olmamak benim seçimim değil. Beni bunun için suçlamana katlanmak istemiyorum. Bu durumdan rahatsız olmanı anlarım ama üstüme gelmeni anlayamam. Eğer isteklerini karşılamıyorsam bir başkasını bulmakta özgürsün."

Tek seferde söylediğim laflar Serkan'ı da beni de şaşkına çevirmişti. "Hayır," dedi. "Başkasını istemiyorum." Bıkkınlıkla nefesini verdi. "Anlamıyor musun, Elisa? Benim isteğim sıradan bir kadınla yatmak değil. Bunu gerçekten hoşlandığım ve değer verdiğim biriyle yaşamak istiyorum. Hazır olana kadar bekleyeceğim. Sadece çözüm odaklı olmaya çalışıyorum." Bir şey söylememe fırsat vermeden ayağa kalktı. Hoş, konuşmamı beklese de ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü Serkan'ın samimi sözleri zihnimde deprem etkisi yaratmıştı. "Şimdi dışarı çıkıyorum, sen burada rahat rahat giyin. Sonra kahvaltıya oturalım ve bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranalım."

Dudaklarıma zoraki, minik bir tebessüm yerleştirdim. "Anlaştık."

Serkan aynı şekilde gülümseyip, odadan çıkarak beni yalnız bıraktığında kendimi yatağa bir çuval misali atıp derin düşüncelere daldım. İlişkimizi, Serkan'ın sözlerini, istediklerimi ve istemediklerimi düşünüp durdum. Serkan'a değer veriyor ve onu gerçekten seviyordum ama...

Karamsar düşüncelere daha fazla odaklanmadım. Kalktım, üstümdeki terli kıyafetlerden kurtulup temiz bir eşofman takımı giydim. Saçlarımı taradım, yüzümdeki uykulu ifadeyi silmeme yar-

dımcı olacak hafif bir makyaj yaptım. Evet, bazı problemlerimiz vardı ama aşılmayacak şeyler değildi.

En azından buna inanmak istiyordum.

Kahvaltımızı yaptıktan ve bulaşıkları yıkadıktan sonra kızlarla birlikte ormanda yürüyüş yapmak üzere evden ayrıldık. Atalay, Yekta ve Serkan fazla üşengeç oldukları için evde kalıp dinlenmek istediler. Yüzlerine karşı tembel domuzlardan farksız olduklarını söylesem ve bize katılmaları için ısrar etsem de gelmedikleri için içten içe memnundum. En azından böylece Beren ve İdil'e konuşmam gereken konuları açabilirdim. Sadece kadın kadına konuşabileceğimiz konuları.

Serkan'la aramda geçenleri onlarla paylaşmak istesem de bir şekilde utanıyor, konuyu bir türlü ilişkilere getiremiyordum. Evet, Serkan'la aramızda ciddi bir sorun vardı ve bu sorunla ilgili sevdiğim insanlardan akıl almalıydım ama sanki bu problem dile getirilmediği müddetçe gerçeklikten uzak kalacaktı.

Beren farkında olmadan bana büyük bir iyilik yaparak konuyu İdil'in aşk hayatından açınca etrafı izlemeyi bırakıp dikkatimi kızların sohbetine verdim.

"Neden olmasın?" dedi Beren. Dudaklarına o kadar samimi bir gülümseme yerleştirmişti ki yüzü âdeta parlıyordu. "Bence çocuğa bir şans vermelisin."

"Ben kendine güvenen erkeklerden hoşlanırım." İdil'in yanıtı kaba olmaktan uzak ama itiraz kabul etmeyecek kadar netti.

Kaşlarını merakla hafifçe çatıldı. "Ne kaçırdım?"

Beren bir kahkaha patlattı. "Uçmuş bu. Yarım saattir ne konuştuğumuzu dinlemiyor musun?" Cevap vermeme beklemeden anlatmayı sürdürdü: "Bizim sınıftan bir çocuk İdil'in numarasını bulmuş. Ders notu istemiş, bu şekilde muhabbet etmeye başlamışlar ve birkaç gün önce buluşmuşlar. Çocuk, İdil'e ilgisini açıkça dile getirmiş ama İdil, güzelim çocuğu ezik olarak gördüğü için muhabbeti ilerletmeye yanaşmıyor."

İdil şok içinde dudaklarını aralayarak Beren'e baktı. "Ben öyle bir şey demedim!"

"Ama demek istedin, itiraf et."

İdil olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Bakın," diye söze girişti. "Çocuk çok tatlı ve kibar ancak kendine güveni yok. Ayrıca buluşmamızda bana gösterdiği şey nezaket değildi. Sanki ben bir ödülümüşüm de ağzımdan her çıkkanı yapmaya hazırmış gibi davranıyordu. Elini tutacağım bireyin bana değer verdiği kadar kendine de değer vermesini ve güvenmesini isterim. Sırf ilk kez buluştuğu bir kadının onayını almak için kendini yerden yere vurması hoşuma gitmedi."

Dudaklarını büzdüm. İdil'i tam olarak anlarsam ve hatta hak versem de bu konularda biraz acımasızca karar aldığını kabul etmek zorundaydım. İnsanların notunu çok hızlı verirdi ve düşüncelerini değiştirmesi kolay olmazdı.

"Üstelik," diye konuşmayı sürdürdü İdil. "Daha ilk buluşmadan erkek arkadaşlarımı sorgulamaya başladı."

Pekâlâ, sanırım İdil karar alırken akıllıca davranmıştı.

Beren, "Peki, tam olarak nasıl bir erkek istiyorsun?" diye sordu.

İdil birkaç saniye düşündükten sonra, "Her şeyden önce sevgili olacak erkeğin kendine güvenmesini isterim," diye söze başladı. "Kendine güvenmeyen erkek her açıdan beladır, hanımlar. Çevrenizdeki erkekleri sorgularlar çünkü onlarla baş edemeyeceklerine inanırlar. Sevginize inanmazlar çünkü kendilerini sevmeye layık görmezler. Kıyafetinize karışırlar ve toplum içinde güzel görünmenizi istemezler çünkü onlara göre başka bir erkeğin sizi beğenmesi, koşarak diğer erkeklere gitmeniz demektir." Derin ve dertli bir nefes aldı. İçimden bir ses, zamanında bu konudan muzdarip olduğunu fısıldadı. "Kim başına böyle bir bela almak ister ki?"

Beren'le sessiz ve takdir eder bakışlar eşliğinde İdil'in sözlerini dinledik. En sonunda, "Vay be," dedim. "Bu sözlerin kişisel gelişim kitaplarında yer almalı."

İdil gülümsedi. "Sonra," diye anlatmaya koyuldu. "Bana güvenen bir erkek isterim. Sevgisini her daim üstümde hissedebileceğim, beni koruyacağını bileceğim biri olmasını dilerim. Evet, kimsenin yardımına ihtiyacım yok fakat elini tuttuğum kişinin

beni savunmak için daima orada olacağını bilmenin verdiği rahatlık bambaşkadır.”

İdil ona olan dikkatli bakışlarını görmüş olacak ki “Peki, sen?” diye sordu. “Sen nasıl erkeklerden hoşlanırsın?”

Beren kıkrdamadan edemedi. “Seninki de soru mu? Serkan gibi erkeklerden işte.”

Cevap veremediğini gören arkadaşlarını merak dolu bir sessizlik içinde bana baktılar. İdil’in sorusunu zihnimde tartıktan sonra, “Saygı,” dedim. “Bana saygı duyacak bir erkek isterim.”

Onlara bakmasam da İdil ve Beren’in aralarında baktığını hissedebiliyordum. Canımın sıkın olduğunu fark etmişler ve beni nasıl konuşturacaklarını düşünüyor olmalıydılar. En sonunda Beren açıkça sormaya karar vererek, “Serkan’la mı sıkıntılısınız?” diye nazikçe sordu.

Başımı birkaç kez sallamakla yetindim. “Aslında ben de sizden bu konuda tavsiye alacaktım,” diye utanarak itiraf ederken onlara bakamadım. “Aramız biraz limoni.”

İdil üzüntüsünü göstermek ister gibi dudaklarını birbirine bastırırken, “Sorun nedir?” dedi.

Dostlarımı ne kadar sevsem de bazı meselelerin bana kalmasını ve konuşulmamasını istiyordum ancak kafam o kadar karıştı ki birkaç objektif fikre ihtiyacım vardı. Utanç, tüm duygularımın üstünde hâkimiyet kurarken derin bir nefes aldım. “Biz Serkan’la hiç birlikte olmadık,” dedim pat diye. Yara bandını hızlıca çeker gibi tek seferde söyleyip kurtulmanın iyi olacağını düşünmüştüm. “Sadece bir kere öpüştük ve bu, onun için problem olmaya başladı.”

Kısa bir sessizliğin ardından İdil, “Gerçekten tek sorun bu mu?” diye sordu. Sesinde hafif bir öfkeyle harmanlanmış güçlü bir şaşkınlık vardı. “Aranızda başka bir şey geçmedi mi yani?”

“Hayır,” dedim. “Başka bir sıkıntımız yok.”

İdil gözlerini inanamıyormuş gibi kırıştırdı. “Serkan’ın bu konuyu büyütmesi çok saygısızca,” diye bir yorumda bulundu. “Tamam, onu anlayabilirim ama-”

“Hayır,” dedi Beren. Sesindeki öfke, İdil’inkinden de güçlüydü. “Serkan’la Elisa çıkmaya başlayalı sadece birkaç ay oldu. Kimisi böyle bir deneyimi yaşamak için kendini sekiz ayda hazır hissediyor, kimisi bir veya iki yılda. Bu kadar anlayışsız olması çok sarsıcı.”

“Serkan’ı yerden yere vurma seansınız bittiyse,” dedim. “Ne yapmam gerektiği hakkında birkaç öneride bulunmak ister misiniz?”

Beren’in dudakları öfkeden ince bir çizgi hâlini almıştı. “Ayrılgitsin şu ucubeden,” diye oldukça acımasız bir yorumda bulundu. “Sanki senin gibi bir güzelliğe erkek yok, tavırlara bak!” İdil, Beren’in öfkesi karşısında dayanamayıp kıkrdarken Beren, “Öyle ama,” diye kendisini savundu. Bir yandan güldüğü için İdil’e de hafifçe yükselmışti. “Hadsiz bak. Sanırım Atalay’ın onunla ilişkisini gözden geçirmem gerekiyor.”

Kendimi tutamayıp dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. “Atalay’ın bir birey olduğunu ve arkadaşları hususunda karar verme yetkisi olduğunu düşünüyordum.”

Beren burun kıvrarak omuz silkti. “Hayır, tatlım,” dedi. “Atalay benimle tanıştığı andan itibaren iradesini tamamen benim hâkimiyetime bıraktı. Öyle modern, süslü cümlelerle kafa ütöleme.”

İdil’le dayanamayıp hafifçe güldük. Daha sonra İdil, ciddi bir şekilde tavsiye vermeye koyuldu. “Sana ilişkini sonlandır ya da devam et diyemem,” diye lafa girdi. “Bunun en iyi sen bilirsin ancak neyi ne zaman yaşamak istediğine Serkan değil, sen karar vermelisin. Kendini hazır hissetmeyebilirsin ve bu son derece normal bir durum. Üstünde psikolojik baskı kurmasına izin verme. Seni huzursuz edecek sözler söylüyorsa, kendini sorunlu hissetmene neden oluyorsa Serkan doğru kişi değildir, Elisa.”

İdil’in sözleri zihnimde yankılandı. Bunlar kendime de söylediğim sözlerdi ancak bir başkasından duymak iyi gelmişti. “Teşekkür ederim, kızlar. İyi ki-” Sözlerimi tamamlayamadım çünkü tam o anda bir ağacın köşesinde ölü bir geyik görmüştük.

Hem de ne ölü ama!

Kalbim çarpmaya, midem gözlerimin gördüğü şeyin iğrençliği yüzünden bulanmaya başlarken yüzümü tiksintiyle buruşturdum ve etrafa yayılan koku sebebiyle bir elimle burnumu tıkadım. Geyiğin gözleri ve ağzı açılmıştı. Gövdesi paramparça olmuştu hatta gövde kısmındaki etin çoğunluğu yoktu. Ayakları doğal olamayacak şekilde yamuk duruyordu. Zavallı hayvanın üstünde sivrisinek ordusu dolaşıyordu.

Beren'le ikimiz geride kalmayı seçerken İdil, geyiğe birkaç adım daha yaklaştı ve daha yakından baktı. Bizim aksimize iğrenme duygusu ve hassasiyeti o kadar da gelişmiş değildi. "Şuraya bakın," dedi. "Zavallı geyik paramparça olmuş."

Beren öğürmesini bastıramadı. Kahverengi gözleri koku yüzünden yaşarmıştı. "Bakmamayı tercih ederim, teşekkürler."

Ancak İdil izlemeye devam ediyordu. "Buralarda vahşi bir hayvan olduğunu bilmiyordum," dedi. "Nasıl bir hayvan böyle bir şey yapar ki?"

İdil'i dirseğinden yakalayıp birkaç adım gerilemesine sebep oldum. Havadaki neşe aniden tuzla buz olmuş, ormana kasvet çökmüş gibiydi. "Bilmiyorum," dedim iliklerimize kadar titrememize neden olan bir esinti eserken. "Ve öğrenmek de istemiyorum. Haydi, eve dönelim."

BÖLÜM II

Yekta Arslan

Kızlar yürüyüş yapmak için dışarı çıktuktan on beş dakika sonra salonda toplanmıştık ve son bir saattir yeni çıkan aksiyon oyunlarından birini oynuyorduk. Açıkçası bu tarz oyunların beni haddinden fazla heyecanlandırıldığını itiraf etmeliydim. Oyundaki karakterim ölecek diye aklım çıkıyordu ve olmayan panikatağım tetikleniyordu. Bir şekilde saçma bir bağımlılığın esiri olmuş gibiydim.

Ana karakter verdiğim tüm çabalara rağmen ölünce dudaklarımdan istem dışı bir küfür fırar etti. Öfkemin esiri olarak oyun konsolunu sehpaye sertçe bırakıp arkama yaslandım. O sırada Atalay keyifle konsolu kaptı ve o sinir bozucu sırtmasını takınarak, "Bu iş nasıl yapılmış, öğren bakalım," diyerek beni kıskırttı.

"Bazen arkadaşım olmamanı diliyorum," derken oldukça samimiydim. "Böylece seni parçalara ayırabilirdim."

Atalay sırtmasından ödün vermeyerek oyun oynamaya başladı. Hangisi daha sinir bozucuydu, emin olamadım. Beni zerre kadar umursamaması mı yoksa benim geçmek için kendimi yırtmama rağmen her seferinde öldüğüm bölümü kolaylıkla geçmesi mi?

Gururumu ezdirmeyeyim diye sessizliğimi koruyarak birkaç tüyo kapmak için Atalay'ın oynayışına tamamen odaklanmıştım ki Serkan'ın, "Atalay," diyen sesiyle dikkatim dağıldı. Üçlü koltukta uzanıyor, benim gibi oyunun akışını inceliyordu fakat dalgın bakışları sanki ayrı bir dünyada olduğunu fısıldar gibiydi. "Beren'le aranız nasıl?"

Tek kaşımı kaldırdım ve Atalay'dan önce cevap vererek, "Neden soruyorsun ki?" diye lafa atladım. Sorma tarzı yüzünden Atalay'ın ilişkisini merak etmesinden çok kendi ilişkisiyle ilgili bir problem olduğu hissiyatına kapılmıştım. "Elisa'yla aranızda bir sorun mu var?"

Serkan cevap vermek yerine derin, düşünceli bir nefes alırken Atalay, "İyiyiz," diyerek arkadaşımın sorusunu yanıtladı. Ela göz-

leri şüphyle parıldamıştı. “İlişkimiz genel olarak çalkantılı, kabul ediyorum ama günün sonunda bir şekilde toparlıyoruz.”

Serkan sorusuna verilen cevaptan pek tatmin olmamış gibiydi. Yerinde huzursuzca kıpırdanırken sorumu yineledim: “Serkan, Elisa’yla aranızdaki problem nedir?”

“Bir problem yok da,” diye lafa başlarken söylediği söze kendisinin de inanmadığı açıktı. “Anlaşamadığımız birkaç konu var.”

Onu sinirlendirmek için, “Bak,” dedim. Bir yandan da yüzüme gevşek bir gülümseme yerleştirmiştim. “Aranızda herhangi bir sorun varsa Elisa’ya ben yürüyeceğim, yabancıya gitmesin güzelim kız.”

Serkan’ın doğrulmasını ve bana öfkeli bakışlar göndermesini bekledim. Genelde böyle şeyler söylememden hoşlanmazdı ve beni sertçe uyarırdı ancak o an yerinden kıpırdamadı bile. Dürüst olmak gerekirse bu kayıtsızlığı oldukça beklenmedikti.

Atalay, Serkan yerine beni uyararak, “Yapma,” dedi. “Şimdi şakanın sırası değil.”

“Şaka olmasa ne olacak ki?” dedim Serkan’ı göstererek. “Baksana, adamın umurunda bile değil.”

“Umurumda tabii,” dedi Serkan. Ancak bu kelimeleri sarf ederken ilişkisini korumaktan çok sanki yapması gereken bir görevi zoraki olarak yerine getiriyor gibiydi. Peşin hükümlü olmak istemem de bir erkeğin, bir kadınla ilgili tepkisizliğinin birçok şeyi açığı ettiği konusunda yıkılması zor bir inancım vardı.

“Artık sorunu söyleyecek misin?” Atalay çileden çıkmış gibiydi. “Sabahtan beri kıvrınmandan gına geldi.”

Yeşil kupamdaki kahvemi yudumlarken Serkan oturduğu yerden hızla doğruldu ve “Biz sevişmedik,” diye tek seferde söyleyiverdi. İstemsiz olarak kahvemini hepsini Atalay’ın üzerine püskürttüm. Atalay anneme, babama, tanımadığım ebeme ve var olan tüm değerlerime küfrederek sehpadaki peçeteyle üstünü silmeye başlarken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekmişti.

Temizlenme işini kısmen bitirdiğinde, “Ve bu senin için büyük bir sorun, öyle mi?” diye Serkan’a sordu.

Serkan sanki yeryüzündeki en somut gerçeği sorguluyormuşuz gibi, “Elbette bir sorun,” dedi. “Hem de büyük bir sorun.”

“İyi de siz daha yeni sevgili olmadınız mı?” diye cevap verdi Atalay. “Ne bu sabırsızlık?”

Serkan her bir kelimesine vurgu yaparak, “Dört ay oldu, Atalay,” dedi. Göz bebekleri öylesine büyümüştü ki bu sürenin onun için kırk yıla tekabül ettiği hissiyatına kapıldım. “Bu sürede sadece bir kez öpüştük ve pek istekli olmadığı için o da zehroldu.”

Tek kaşımı kaldırdım. Elisa’nın istemediğini fark ettiği hâlde onu neden öptüğünü sormak istedim fakat Atalay lafa atlayınca düşüncemi kendime saklamak zorunda kaldım. Atalay karşısında arkadaşı değil de oğlu varmış gibi büyük bir bilgelikle, “Kızın güvenini kazanamamış olabilir misin?” diye sordu. “Çünkü senin bu kadar zorlayıcı olduğunu hissetmişse sana güvenmemesi çok doğal.”

Serkan onu anlamıyormuşuz gibi başını iki yana salladı. “Onu hiçbir şeye zorlamıyorum. Aksine gayet saygılıyım.”

“Zorlamaktan kastım birisine fiziksel baskı uygulamak değil,” diye söylemek istediğine açıklık getirdi Atalay. “Onu bu konuda sürekli darsan da zorlamış sayılırsın.”

“Anlamıyorum,” derken Serkan’ın öfkesi hissedilirdi. “Ortada ikimizin de zevk alacağı bir durum var ama onu bir şeye ikna etmek ve güvenini kazanmak zorunda olan benim.” Atalay’a yakıcı bir bakış attı. “Beren’le ilk kez ne zaman birlikte oldunuz?”

Atalay cevap vermek yerine sorudan rahatsız olduğunu belli ederek yüzünü buruşturdu. Arkadaşımın gerilmemesi için, “Bu tarz konuları konuşmaktan pek hoşlanmıyor,” diyerek araya girdim. “Biliyorsun.”

“Ama benim duymaya ihtiyacım var,” diye karşı çıktı Serkan. “Neyin normal olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok çünkü.”

“Normallik diye bir şey yoktur ki,” diye cevap verdim. Şu zamana kadar asla ciddi ilişkim olmamıştı. Buna rağmen ben bile bunun bilincindeyken Serkan’ın bu kadar bilgisiz olmasına hayret

ettim. “İlişkilerin işleyişiyle ilgili bir kural yok. Bunlar insandan insana değişen konular.”

“Ama-”

“Bak,” dedi Atalay. “Bence Elisa’ya bu konuları açma. Bırak, sana hazır olduğunda gelsin.”

“Hazır olması yıllarını alırsa ne olacak?”

Serkan’ın sorusu Atalay’da küçük çaplı bir şok etkisi yarattı. “Kızı seviyorsan böyle şeyler umurunda olmaz ki.”

“Sorun da bu işte,” diye itiraf etti Serkan. Bu sözleri sarf ederken zorlandığı açtı ancak itirafı dudaklarından dökülür dökülmez gözle görülür bir rahatlama yaşadı. “Elisa’yı uzun süre sabırla bekleyecek kadar sevdiğimden emin değilim.”

Taşlar beynimde tek tek yerine otururken kendime hâkim olamayarak, “*Voilà!*” diye lafa atladım. “Sorunu şimdi çözdük.”

Serkan’ın meraklı bakışları gözlerime odaklandı. “Neymiş sorun?”

“Sen Elisa’yı sevmiyorsun,” diye düşüncelerimi açıkladım. “Sen onu çekici buluyor ve onunla yatmak istiyorsun. Farkında olarak ya da olmayarak, amacına ulaşmak için de âşık numarası yapıyorsun. Bu sabırsızlığın buradan geliyor.” Zekâma hayran olarak koltukta yaslandım. “Resmen ilişki terapisti olmak için doğmuşum.”

Serkan benim aksime oldukça ciddiye. Sözlerimi zihin süzgecinden geçirdiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Belki de daha önce fark etmediği bir gerçeği suratına tokat gibi indirmemin şokunu yaşıyordu, emin değilim.

“Ona değer veriyorum,” dedi en sonunda.

“Serkan,” dedi Atalay. “Ben de dostlarıma değer veriyorum ancak Elisa’ya daha başka, özel bir değer vermen gerekiyor. Bence sen önce bu soruları kendi içinde cevapla. Nasıl bir ilişki istediğinden ya da Elisa’ya ne gözle baktığından emin ol. Kızla sadece takılmak mı istiyorsun yoksa onun mutluluğunu, pantolonunun altındaki mutluluğundan çok mu önemsiyorsun, bunları düşün. Ve kararını verdiğinde kartlarını açık oyna.”

Başımı onaylar şekilde sallayarak arkadaşşıma katıldım. “Atalay haklı,” dedim. “Eğer Elisa’yla birlikte olmanın tek nedeni kızı arzulamansa ona âşıkmiş gibi davranıp duygularını incitmeye hakkın yok.”

Serkan uzun, düşünceli bakışlar atarken cevap vermeye fırsat bulamadan kapı açıldı ve kızlar içeri girdi. Yüzleri kireç gibi bembeyaz kesilmişti, gözlerindeki korku alevini fark etmemek imkânsızdı. Kendime engel olamayarak ayağa kalktım, Atalay ve Serkan da ayaklandılar.

“İyi misiniz?” diye lafa giren Serkan oldu. “Hayalet görmüş gibisiniz.”

İdil, “Ormanda ölü bir geyik gördük,” diye karşılık verince gerilen kaslarım rahatladı.

“Âlemsiniz,” dedim. “Bu muydu sizi bu kadar geren?”

İdil çektiği fotoğrafı göstermek üzere cep telefonunu çıkarınca üçümüz de başına toplandık. Fotoğrafa bakar bakmaz kanım dondu. Bahsettikleri geyik parçalara ayrılmış, kemikleri kırılmıştı. İrkilerek bakışlarımı kaçırdım. Kızların neden bu kadar gerildiğini anlamıştım.

Fotoğraftan en az benim kadar rahatsız olduğu belli olan Atalay, “Bu civarda vahşi hayvan bulunur mu?” diye sordu.

“Açıkçası bu kadar saldırgan bir hayvanın olduğu yere tatile gelmek ensemdeki tüyleri diken diken etti,” dedi Beren. Konuşurken bir yandan da Atalay’ın göğsüne sokulmuştu. Atalay korkuyla kendisine sığınan sevgilisine sıkıca sarıldı.

Serkan umursamazca omuz silkti. Bizim gerginliğimizi bir parça olsun paylaşmıyordu. “Pek bulunmaz,” dedi. Görseli tekrar inceledikten sonra, “Ayrıca bunu tek bir hayvanın yapabileceğini zannetmiyorum,” diye fikir yürüttü. “Bildiğim kadıyla bu bölge geçtiğimiz günlerde kontrol altına alındı. Muhtemelen ondan önce ortaya çıkan bir sürünün işidir.”

Fotoğrafa tekrar baktığımda haklı olabileceğini fark ettim. Evet, vahşi bir hayvan avını ısıarak etkisiz hâle getirebilirdi ama kemik kırmak? Enteresan olduğunu kabul etmeliydim. Bu hayvan

muhtemelen bir sürüden kaçarken bir şekilde incinmiş ve kemiğini kırmış olmalıydı.

“Emin misin?” diye sordu Elisa. Sadece çok dikkatli gözlerin yakalayabileceği şekilde Serkan’a dargın, iç yakıcı bir buruklukla bakıyordu. Öyle ki arkadaşım aralarında geçenleri anlatmasa bu bakışını yakalayamazdım. “Hayvan sanki yeni ölmüş gibiydi.”

Serkan gülümseyerek bir kolunu Elisa’nın omzuna attı. “Merak etme,” dedi. “Efsanelere konu olmuş bir canavar hepimizi avlamak isterse ben seni korurum.”

Elisa zoraki gülümsedi. “Yine de işlerin o noktaya gelmemesini tercih ederim.”

“Merak etmeyin,” dedi Serkan. Şimdi sadece Elisa’yla değil, hepimizle birden konuşuyordu. “Sizi ve kendimi vahşi hayvanlarla dolu bir çukura sokacak kadar aklımı yitirdiğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Atalay kıkırdadı. Serkan’ın rahatlığı gergin havayı söküp atmıştı anlaşılın. “Saçma gerginliklerle vakit kaybetmek yerine biraz eğlensek nasıl olur?”

Gerçekten de öyle yaptık. Belki aptalcaydı ama vahşi bir hayvanla burun buruna olma ihtimalimizi sadece saniyeler içinde silip attık ve salonda oturup sohbet ederek eğlencemize eğlence kattık.

Elisa Yıldırım

Sabah yaşadığımız ürkütücü dakikalar yıllar öncesine ait, hatırlaması zor anı kırıntuları gibiydi. Kayıtsızca salonda oturmuş, eğlenceli sohbetimize aralıksız şekilde devam etmiştik. Öyle ki güneşin battığını ve yemek saatinin geldiğini fark etmek oldukça zor olmuştu.

Yekta ve Atalay dışarıda mangal yakarken İdil sofrayı kurmuştu. Beren sofrayı toplama görevini üstlendiği için salonda uzanarak keyif çatmakla meşguldü. Bense mutfakta, Serkan’ın yardımıyla salata yapıyordum. Elbette bu kadar basit bir görev için herhangi bir desteğe ihtiyacım yoktu ancak içinde bulunduğumuz olumsuzluklara rağmen Serkan’ın varlığından memnun olduğumu itiraf

etmek zorundaydım. Öte yandan aramızda oluşan garip sessizlik, memnuniyetime âdeta gölge düşürüyordu. Bana söylemek istediği bir şeyler olduğunu fakat ağzındaki baklayı bir türlü çıkaramadığını hissediyordum.

Salatalıkları doğrarken irite edici sessizliği bozmak için, “Biz yokken neler yaptınız?” diye sordum.

“Hiç,” diye cevap verdi. “Saçma sapan oyunlar oynadık ve boş boş muhabbet ettik.”

Ona takılmadan edemedim. “Erkeklerin her zaman yaptığı şeyler yani.”

Serkan’ın da bana laf atacağını beklemiştim ancak zorlama bir gülümsemeyle, “Aynen,” diye geçiştirildim.

Sadece dakikalar sürmesine rağmen insanın enerjisini sömüren, rahatsız edici bir sessizliği, “Yanımda durmak istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin,” diyerek sonlandırdım. “Arkadaşlarımızın yanında vakit geçirmek istersen seni suçlamam.”

Gözleri o kadar buğuluydu ki ne düşündüğünü kestirmek çok zordu. “Senin yanında kalmak istiyorum, Elisa.”

“O zaman yanımdayken acılar içindeymiş gibi davranma,” dedim. Bir yandan da ona bakmadan öfkeyle domatesleri doğruyordum.

“Öyle davranmıyorum,” diye karşılık verirken sesinde samimiyet namına herhangi bir şey aradım ama bulamadım. Elimdeki bıçağı bırakıp düşüncelerimi açık eden sert bir bakışla dik dik ona baktım. Pes ettiğini belli edercesine iki elini havaya kaldırdı. “Tamam,” dedi. “Biraz diken üstünde olduğum doğru ama bunun seninle bir alakası yok. Senin yanında olmaktan gayet memnunum. Sadece nasıl iletişim kurmam gerektiğini bilemiyorum.”

“Yekta ve Atalay’la nasıl kolaylıkla konuşuyorsan benimle de öyle konuşabilirsin.”

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Onlarla günlerce bir odaya kapanmak istemiyorum ama.”

Serkan'ın bakışlarına odaklandım ve kendini açıkça belli eden arzunun bendeki etkisini çözmeye çalıştım. Arzulanan bir kadın olarak kendimi güçlü mü hissetmişim? Beni istemesinden tatmin mi olmuşum? Yoksa karşımda sadece üstüme gelen bir adam mı görüyordum? Bilmiyordum.

Ben daha ne hissettiğime anlam veremeden İdil mutfağa daldı. "Yekta ve Atalay etleri hallettiler," dedi. "Sonsuza dek sizi bekleyemeyiz, biraz acele edin."

İdil'in aniden içeri dalmasına istemeden de olsa minnet duyarak domatesleri salata kâsesine koydum. Serkan da salataya sosu ekledi ve yemek odasına ilerledik.

Akşam yemeği de en az günün geri kalanı kadar eğlenceli ve yoğundu. Yine samimi sohbetler havada uçuşmuştu fakat bu sıcak ortama rağmen içimde, Serkan'la aramızdaki gerginlikten kaynaklanan rahatsız edici bir his vardı ve bu his diken üstünde olmama neden oluyordu. Yine de bu hissi yok etmek için var gücümle çaba gösterdim fakat ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

Yemeğin ardından ortalığı toparlama işlerini hallettikten sonra sohbetimize devam etmek için salondaki koltuklara kurulduk. Yekta ve İdil kendilerine bira açarken bir tane de bana ikram etmek istediler ancak başımı hafifçe iki yana sallayarak kibarca reddettim. Alkolle aramın pek iyi olduğu söylenemezdi. Dört koca yıldır bir yudum bile içmemiştim ve benim için bu kadar önemli olan bir kaideyi yıkmaya hiç niyetim yoktu. Arkadaşlarım bu konuya neden bu kadar katı yaklaştığını bilmiyordu, bilmelerini de istemezdim zaten. Başıma gelen felaketten, ruhumun nasıl mühürlenmiş olduğundan haberdar olmamalıydı.

Geçmişî âdeta reddederek başımı iki yana salladım ve bu kararlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak şu ana odaklandım. Gariptir ki dört yıl önce yaşadıklarımı yok saymak, on yedi yaşındaki hâlimi ayrı bir birey olarak kabul etmek ve o bireyi reddetmek merhem gibiydi.

Beren korku filmi izleme hususunda ısrarcı olan Atalay'ın omuzuna başını gömdüğünde şu ana odaklandım. İdil kararının kesin olduğunu vurgulamak ister gibi başını sertçe iki yana salladı.

Kahverengi saçlarını dağınık bir topuz altında toplamış, kırmızı bir eşofman takımını giymişti. "Bu sabah gördüğümüz o zavallı hayvandan ve canavarlarla ilgili yaptığınız şakalardan sonra korku filmi izlemeyi reddediyorum. Eğer ısrarcı olursanız kendimi odama kilitleyeceğim."

Atalay insanın içini ısıtacak samimilikte bir kahkaha eşliğinde kucakındaki mısır kutusundan bir tane patlamış mısır alıp İdil'e fırlattı. Beren tam ortalarında oturduğu için hafifçe geri çekilmek zorunda kalmıştı. "Korktun mu, ufaklık?"

İdil yüzünü buruşturup, "Hiç de bile," diye karşılık verdikten sonra Atalay'ın ona fırlattığı ve kucakına düşen mısırı ağzına attı. "Sadece birbirimizi korkutmanın yersiz olduğunu söylüyorum. Gece yalnız uyuyacağım sonuçta."

Yekta boğazını temizledi. "Biliyorsun, eğer istersen-"

İdil tek elini kaldırıp Yekta'nın susmasını sağladıktan sonra, "Yekta," dedi. "Sevmeye çalıştığım bir arkadaşımın. Bu tatilin sonunda hastanelik ettiğim için hapse girmeme neden olan adam olma, lütfen."

Yekta'nın gözleri kısılrken soru işaretleriyle dolu bakışlar eşliğinde bana baktı. "İyi bir şey mi söyledi şimdi?"

"İdil sence sana iyi bir şey söyler mi?" diye karşılık verdim.

Başını hafifçe salladı. "Haklısın."

Atalay keyifle arkasına yaslandı. "İdil'in Yekta'yı dövmesini izlemek için üç aylık kazancımın vazgeçerdim."

İdil gözlerini kısıp Atalay'a hafifçe vurdu. "Uğraşma benimle."

İkili atışmayı sürdürürken dikkatli bakışlarım Beren'e takıldı. Tıpkı benim onu izlediğim gibi o da İdil ve Atalay'ı izliyordu. Yüzünde dostça bir gülümsemeden çok düşmanından bir saldırı bekleyen, kafası karışmış bir kadının gerginliği vardı. Neden bu kadar tedirgin olduğuyla ilgili aklım soru işaretleriyle dolarken birden ikisinin ilişkisini kıskanmış olabileceğini fark ettim. Bu düşünce çok aptalcaydı, sonuçta birbirimizi yıllardır tanıyorduk. Birbirimize çok zor zamanlarımızda yardımımız dokunmuştu fakat

gözümün önündeki manzarayı başka nasıl yorumlayabileceğimi bilmiyordum.

Beren'in gözleri benimkilerle buluşunca dudaklarında sahte bir gülücük peyda oldu. Sahte olduğunu biliyordum çünkü son zamanlarda ne zaman Serkan'a baksam bu gülücüklerden birini takınıyordum. Yine de o an durumu sorgulama imkânım olmadığını için aynı şekilde gülümsedim.

Biraz daha sohbet ettikten sonra her nasılsa konu sabah gördüğümüz zavallı hayvana gelmişti. "Konusunu açmasak olur mu?" dedim gerilmeme engel olamayarak. Hayvanın görüntüsü zihnimde yeniden hayat bulurken yüzümü ekşitemek elimde değildi.

Yanımda duran Serkan sırtımı destek olurcasına okşadı. Bu hareketinin hiçbir kötülük barındırmadığını biliyordum ve ona hâlâ çok değer veriyordum ama son konuşmalarımızın üstüne bana yaklaşması nedensizce huzursuz hissetmeme neden oldu. Serkan'a cansız bir gülümseme sunup hafifçe yana kayarak ondan uzaklaştım. Bu soğukluğumu anında fark etti ve bakışlarını kaçırdı, elini çekti ve tıpkı benim gibi yana kayarak aramıza mesafe koydu.

"Acaba neden o hâle geldi?" diye sesli düşündü Beren. "Keşke hatırlatmasaydınız, ne güzel unutmuştum."

"Evet, arkadaşlar," diye söze atıldı Yekta. "Sanırım bu ormanın gizemini sizlerle paylaşma vaktim geldi."

Tüm dikkatimiz bir anda Yekta'ya yönelirken Serkan kendini beğenmiş bir gülümseme sundu. "Öyle mi?" dedi alay edercesine. "Çok merak ediyorum, neymiş bu ormanın gizemi?"

"Burada zamandan bile yaşlı varlıklar yaşıyor." Yekta bu cümleyi fısıldayarak, ürkütücü bakışlar eşliğinde söylemişti. "Karanlık gölgelerde gizleniyor ve zayıf anımızı bekliyorlar."

"Bizi bulduklarında ne yapacaklarmış?" Soru Atalay'dan geldi. O da Serkan gibi alaycı olmaya çalışmıştı ama gözlerindeki korku o kadar güçlüydü ki gerçek hislerini görmemek imkânsızdı.

Yekta, "Kalbimizi parçalara ayıracaklar ve ruhlarımızı sonsuza dek bu ormanın kalbine mühürleyecekler," diye Atalay'ın sorusunu yanıtladı. "Bizi buraya hapsedecekler."

"Tamam," diyerek onu susturdum. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. "Bizi korkutmak için çabalıyorsun ama amacına ulaşamayacaksın." Tamamen yalan söylüyordum, hedefine çoktan ulaşmıştı.

"Bunu onlara söyle," derken Yekta'nın gözlerinden âdeta karanlık bir gölge geçti. "Çünkü bu gece senin için gelecekler."

Hayvani bir edayla üstüme atladığında dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu. Yekta'dan uzaklaşmak için kendimi yere atmak gibi bir aptallık yaptım. O sırada Serkan kaşla göz arasında önüme geçti ve Yekta'yı koltuğuna doğru itti. Arkadaşım kahkahalara boğulmakla o kadar meşguldü ki Serkan'ın hafif darbesiyle kendini koltuğa çuval gibi bıraktı. Şok içinde etrafıma bakarken ellerimin titremesine engel olamadım. Deli gibi çarpan kalbimi sakin olmaya zorlamak neredeyse imkânsızdı. Uydurma olduğu bu kadar belli olan bir hikâyenin beni bu kadar etkileyebilmesine inanamıyordum.

"Pekâlâ," dedi bakışlarımı gören Yekta. Ayıp olmasın diye kahkahasını bastırsa da bakışlarındaki gülümsemeyi engelleyememişti. "Bu kadar korkacağını düşünmemiştim."

Hâlâ yerden kalkmamıştım. "Defol git!"

Yekta yavru kedi gibi koltuktan inip yanıma oturdu ve bir kolunu omzuma attı. "Çok özür dilerim." Başını masumca omzuma koydu. Onu sertçe ittim fakat tabiri caizse sülük gibi yapışmıştı. Normalde bir insanın bu tarz yılışık hareketlerde bulunmasından rahatsızlık duyardım ancak söz konusu Yekta olduğunda böyle hissetmiyordum. Nasıl tanımlanırdı, bilmiyordum ancak normalde bir başkası tarafından yapılsa deli olmama neden olacak davranışlar, Yekta'nın üzerinde eğreti durmuyordu. Belki de onu o kadar seviyordum ki dostum olduğu için bazı katı kurallarım konusunda ikiyüzlü olabiliyordum, emin değildim.

Yekta zorla gönlümü aldıktan sonra biraz daha sohbet ettik. Gececeğin sonunda hepimiz yorgun düşmüştük. Erkenden kalkıp yola koyulmak enerjimizin âdeta emilmesine sebep olmuştu ve herkesin ortak arzusu bir an önce odalara kapanıp güzel bir uyku çekmekti.

Diğerlerinden önce odama çekilip ebeveyn banyosunda duşumu almış, günün kirini ve yorgunluğunu üstümden atmıştım. Serkan odanın kapısını çalıp içeri girdiğinde pijamalarımı çoktan giymiş, cilt bakımımı yapmış, saçlarımı kurutuyordum. Tuvalet masasının aynasından ona bakıp dudaklarımı yukarı kıvrırmaya zorladım. Serkan da dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi ancak gülümsemesinin benimki gibi sahte mi yoksa samimi mi olduğundan emin olmak güçtü. Henüz eşyalarını dolaba yerleştirmedikten bavuluna yöneldi, pijamalarını aldı. Pencereye odaklanırken, “Şuraya bak,” dedi. “Havanın bu kadar kötü olacağını tahmin edebilir miydin?”

Karanlığa gömülmüş geceden düşen beyaz zerreciklere şok içinde baktım. “Kar yağdığını bile fark etmemiştim.”

“Yeni yağmaya başladı zaten.” Derin bir nefes alıp gözlerini benimkilere sabitledi. “Umarım bu kadar şiddetle yağmaya devam etmez,” derken sesinde hissedilir bir iğneleme vardı. “Yoksa eve dönüş yolumuz tıkanır ve benimle tahmininden de uzun vakit geçirmek zorunda kalırsın.”

Yapma ama, dercesine başımı eğdim. “Öyle hissetmediğimi biliyorsun.”

Omuz silerken gülümsedi. “Sadece şaka yapıyordum.” Ancak yüz ifadesi yalan söylediğini açık ediyordu.

Cevap vermemi beklemeden banyoya girdi. Duş musluğundan akan su sesi saniyeler sonra kulaklarımı doldururken derin bir iç çektim ve kurutma makinesiyle saçlarımı kurutmaya devam ettim. Serkan’la iletişimimiz öyle garip bir boyuta ulaşmıştı ki artık ilişkimizin ne durumda olduğunu kestiremiyordum ve bu durum yüreğimi acıtmaya, arkadaşlarım aksini söylese de kendimi suçlu hissetmeme neden olmaya başlamıştı.

Serkan duştan çıktığında telefonumu kurcaladığımı görünce şaşırды. “Telefon çekiyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Yola çıkmadan önce indirdiğim oyunları oynuyorum.”

Başını hafifçe sallayıp yatağın sol tarafına yöneldi. “Işık açık mı kalsın, kapalı mı?”

Elbette enteresan bir şey söylemesini beklemiyordum ancak sohbetimizin bu kadar yüzeysel ve duygudan arınmış olması can sıkıcıydı. “Kapatabilirsin.”

Lambayı kapattığında dışarıdan içeri süzülen gri ışık harici oda karanlığa gömülmüştü. Telefonumu komodinin üstüne koyduktan sonra Serkan’a sırtımı döndüm. “İyi geceler.”

“Sana da.”

Gözlerimi kapatıp uyumayı bekledim ancak huzurum o kadar kaçmıştı ki günün yorgunluğuna rağmen uyku bedenimi bir türlü ziyaret etmedi. İçimden bir ses, Serkan’la ilişkimizin sonuna geldiğimizi söylüyordu. Düşüncelerim iç içeydi, ne hissedeceğimi şaşırılmıştım ve yaşananlardan sorumlu olduğuma inanmaya başlamıştım. Kendime sürekli değerli olduğumu, Serkan’ın bana saygı göstermesi ve şu an beni kaybetmekten korkan kişinin o olması gerektiğini söylüyordum ancak içimdeki sinsi ses yetersiz olduğumu fısıldıyordu. Serkan gibi her şeyden memnun olabilecek bir erkeği mutlu edemeyecek kadar beceriksiz olduğumu haykırıyordu.

Bu düşünce hastalıklıydı. Hiçbir kadın, bir erkeğin suçunu kendi yetersizliği olarak görmemeliydi, bunu biliyordum ama yüreğimdeki mahkemede suçlu kürsüsüne Serkan’ı değil, kendimi çıkarıyordum.

Beni aşağılayan bir başkası olsaydı bununla baş edebilirdim. Gerçekten, bu durumla kolayca savaşırdım fakat Elisa Yıldırım’dan nefret eden Elisa Yıldırım’ın ta kendisiyse o zaman ne yapabilirdim?

Serkan’ın bana doğru dönen bedenini hissettim, hemen ardından belime sarılan kolunu ve sırtıma yaslanan göğsünü. Sesimi çıkarmadım ancak kalbim o kadar kuvvetle atıyordu ki sesi âdeta kulaklarımda gümbürdüyordu. Serkan hassas bir varlıkmışım gibi elini karnımın üstünde nazikçe gezdirirken soğukkanlılığımı korumak ve hareket etmemek çok zordu.

Elini omzuma atıp beni sırtüstü yatırarak şekilde hafif bir kuvvet uyguladı. İçimden karanlığa şükrettim çünkü utançtan muhtemelen pancara dönmüş yüzümü görmesini istemiyordum. Fakat Serkan pek oralı değil gibiydi. Üstüme çıkıp dudaklarını dudaklarıma örterken oldukça kayıtsızdı.

Aklımdan birçok düşünce geçti fakat hiçbirini ucundan yakalayamadım, ne yapacağıma karar veremedim. Zihnimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Korku ve gerginliği tüm hücrelerimde hissettim ancak kendime anın tadını çıkarmam gerektiğini söyledim. Belki de yaşayacağımız şey, sandığımdan daha çok hoşuma gidecekti. Kendimi sınırlandırmamanın ne manası vardı?

Fakat bu düşünceler hislerime yansımadı. Serkan'ın öpüşüne karşılık verirken kollarımı bedenine beceriksizce sardım. Hissettiğim kaygı yüzünden ellerim titriyordu, bedenim kaskatı kesilmişti fakat Serkan ne kadar huzursuz olduğumu ve zihnimin içinde kopan felaketleri fark etmedi bile, fark ettiyse de umursamıyordu. Bir eliyle birbirine bastırduğum bacaklarımı ayırırken öpüşmemizi sürdürdü. Ne yaptığını biliyor gibiydi. Kendimi kollarına bırakabileceğimi düşündüm, canımı yakmazdı.

Pijamamın üstünü bir çırpıda çıkarmak için öpüşmemize ara verdiğinde kalbim duracak gibi hissettim. İç çamaşırım hâlâ üzerimde olsa da utanç içindeydim. Yaptığım şey yanlış geliyordu, mutluluk vermiyordu ve kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, böyle bir şey yaşamak içimden gelmiyordu.

Serkan'ın aç ve arzu dolu dudakları boynumdan aşağı doğru bir öpücük yolu çizerken, "Se- Serkan," diye kekeleydim. Cevap alamam da, "Bence yapmamalıyız," diye konuşmayı sürdürdüm. Sesim o kadar güçsüz çıkmıştı ki kendimle dalga geçmek ile çılgınlık arasında gözyaşı dökmek arasında kaldım.

Serkan ise beni dinlemiyor gibiydi. Ben daha ne olduğunu anlamadan sütyenimi çıkarınca dudaklarımın arasından tiz bir cıyıklama koptu. İyiden iyiye paniklemeye başlamıştım, birkaç damla gözyaşı şakaklarımdan süzülürdü. Dudaklarım, hissettiğim tedirginlik nedeniyle kemirdiğim için hafifçe kanamıştı.

Serkan'ın kayıtsızlığıysa takdire şayandı. Ne kadar huzursuz olduğumu fark ettiğini biliyordum, fark etmemesi imkânsızdı fakat o nazik davranmak ve sorunumun ne olduğunu sormak yerine dudaklarını bedenimde gezdirmek için tekrar eğildi. Daha fazla dayanamadım, kendime bunu yapmak istemiyordum. Benim için işkenceden farksız bir deneyimdi. Midem bulanmıştı, korkmuşum ve kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bedenimden iğrenmişim. Serkan'ın dudaklarının dokunduğu her noktayı söküp atabilme şansım olsaydı şüphesiz yapardım.

Serkan'ı sertçe omuzlarından ittikten sonra hızla doğrulup pijamamın üstünü giydim. Az önce yaşadıklarım yüzünden titriyordum fakat artık yarı çıplak olmamak kendime az da olsa güvenmemi ve sakinleşmemi sağlamıştı.

Sırtım yatak başlığına değene kadar geriledim ve dizlerimi kendime çektim. Serkan'a baktığımda o da benim kadar şoke olmuş görünüyordu ancak onun hissettiği bir duygu daha vardı: Öfke. Gözlerindeki hiddet o kadar güçlüydü ki benden nefret edip etmediğini sorgulamadan edemedim. Çenesi, sıkıdığı dişlerini açık edercesine gerilmişti ve yumruk yaptığı eli titriyordu.

Bakışları o kadar talepkârды ki kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. "Ben," derken sesimin kendine güvenen bir kadınınki gibi çıkması için çabalamış, başarısız olmuşum. "Hazır değilim. Bu konuda üstüme gelme."

Kaşlarını hayretle kaldırdı. "Üstüne gelmeyeyim, öyle mi?" dedi. Sesinde açıkça hesap soran bir hava vardı. "Peki, Elisa Hanım," dedi dalga geçercesine. "Sizin için daha ne kadar beklememi istersiniz? Daha ne kadar ayaklarınıza kapanayım? Daha ne kadar saygı göstereyim ya da daha ne kadar beni arzulanmaya layık olmayan bir çöp parçasıymış gibi hissettirmenize sessiz kalayım?"

O kadar saldırganды ki şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. Uzun yıllar boyunca *dostum* dediğim ve en sonunda sevgili olarak seçtiğim adam bu olamazdı. Dudaklarım titrerken kalbim ateşe verilmiş gibi acıdı.

Hata yapmış, duygularımı hak etmeyen bir insana emanet etmiş, güvenilmemesi gereken bir erkeğe güvenmişim. Yine.

Ah, Elisa... İnsan yıllar içinde hiç mi değişmez?

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, "Kaballaşıyorsun," dedim. Karşısında ağladığım, o bu kadar zalimken güçsüz yönümü açık ettiğim için kendimden nefret ettim ancak aksi elimden gelmiyordu. "Sana asla bir çöp parçasıymışsın gibi davranmak istemedim ama sen bana tam olarak böyle davranıyorsun."

Omuz silkerken sesi merhametten uzaktı. Gözlerinde aylardır birlikte olduğu kadına değil de düşmanına bakar gibi bir hiddet vardı. "Belki de hak ettiğin gibi davranıyorumdur."

Öfkeden titrerken omuzlarını var gücümle ittim. Sarsılarak geri çekildiğinde gözlerinde pişmanlıktan eser yoktu. "Sen iğrenç birisin!"

"Öyle mi?" dedi meydan okurcasına. "Öyleyse bana iyi bak çünkü bu senin eserin."

Hayretler içinde kalarak, "Nasıl bu kadar canavarlaşabilirsin?" diye sordum. Aylarımı hatta yıllarımı verdiğim bir adamın karakterinin bu kadar bozuk olduğunu kabullenmek istemiyordum fakat gerçek tüm çıplaklığıyla karşımdaydı işte. "Sadece dostum olmalarına rağmen Yekta ve Atalay bile bana daha çok saygı gösteriyor. Oysa bana asıl saygı göstermesi gereken sensin."

Serkan öfkeyle burnundan soludu. "Sorun bu mu? Benim yerime Yekta ya da Atalay'ı mı istiyorsun yatağında?"

Öfkeden mideme kramplar girmeye başlamıştı. Sadece günler önce sevgiyle baktığım adama bu kadar güçlü bir nefret hissi beslemem şok ediciydi. "Haddini aşırıyorsun."

"Ah," dedi. Zihninden geçen rahatsız edici düşünceler gözlerine yansımıştı. "Bu bazı şeyleri açıklar."

Duyacağım cevaptan memnun olmayacağım aşikâr olsa da kendimi sormaktan alamadım. "Çok merak ediyorum," dedim meydan okurcasına. "Söylediklerimden nasıl bir sonuç elde ettin?"

"Yekta'nın bugün şakayla karışık sana asılacağını söylemesi, yemekten sonraki samimi hâlleriniz, şimdi de Yekta'nın benden daha iyi olduğunu söylemen... Tüm bunları birleştirdiğinde ortaya bir

tablo çıkıyor, değil mi? Arkadaşıyla yatmak isterken bir adamı öpmek zor gelir elbette."

Hayatımın şokunu yaşıyordum. Söylediklerimden böyle bir sonuç çıkarılmasına hayret etmemek imkânsızdı. Yıllarca düşünsem bu kadar alakasız parçaları birleştiremezdim ancak Serkan'a baktığımda o son derece kendinden emin görünüyordu.

Kontrolümü sağlamaya çalıştım ama karşımda onurumla alay etmeye ve beni insanın aklına gelmeyecek şeylerle suçlamaya ant içmiş bir adam varken ne kadar başarılı olabileceğimi bilmiyordum. "Serkan," dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından. "Pişman olacağın şeyler söylüyorsun."

"Yalan mı?" diye diklendi. "Bugün sırtını sıvazladım diye bir fare deliğine girmediğin kaldı ancak Yekta sana sarılınca gıkını çıkarmadın."

"Sana olan tavrımın bir başkasıyla alakası yok," diye açıkladım. "Sana kızgınım ve senden uzak kalıyorum diye niye arkadaşlarımdan da uzaklaşayım? Bu ne saçma bir mantık böyle?"

Serkan burnundan soludu. "Belki de," dedi yeni teorisini açıklayarak. "Çoktan Yekta'yla yatmışsındır, Elisa. Belki de bana dokunmak istememenin nedeni budur."

Kendimi tutamayıp suratına sert bir tokat indirdim. Şiddete başvurmam hataydı, farkındaydım ancak o an neyin doğru, neyin yanlış olduğu buğulu kalıplardan ibaretti. İncinmiş, küçük düşürülmüş ve değersiz hissettirilmişim. Tek istediğim öfkemi kusmak, bu hadsiz sözlerinin bedelini ödetmekti.

Serkan'ın başı darbemle sola çevrildi, burun delikleri öfkeyle aldığı nefesler yüzünden genişledi fakat durmadım. "Pislik!" diye haykırırken dostlarımızın bizi duymasını umursamadım ve darbelerimi göğsüne indirmeye devam ederken çığlıklarımı sürdürdüm. "İğrenç birisin sen!"

Serkan aniden bileklerimi yakalayıp beni sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı ikinci bir şaşkınlık dalgası bedenimden geçti. Yattığım yerde hareket bile edemedim Serkan'a bakakaldım. Beni itişti canımı acıtmayacak kadar kontrollü ancak gücün kimde oldu-

ğunu hatırlatacak kadar sertti. Ve bakışları, bu gücü kullanmaktan çekinmeyeceğini fısıldar nitelikteydi.

Avına yaklaşan vahşi bir hayvan gibi yavaşça üstüme eğilirken nefes almak ve hissettiğim öfkenin tesiriyle zangır zangır titremek dışında hareket edemedim. Bulduğum yere kök salmış ve taş kesmiş gibiydim.

Serkan, yüzlerimizin arasında birkaç santim kalınca durdu ve bekledi. "Beni zorlama, Elisa."

Bir çeşit sinir krizinin eşliğindeydim. Sesim fısıltı gibi çıkmıştı ancak bağırmasam aynı etkiyi yaratamazdı: "Kötü olan her şey yüreğini yuvası bellemiş."

Serkan hiçbir şey söylemeden ayaklandı. Öfkesi o kadar somuttu ki uzansam dokunabileceğimi hissettim. Kapıya doğru yöneldiğindeyse hayretle dudaklarımı araladım, hemen ardından hissettiğim bu duygunun saçmalığına küfrettim. Serkan az önceki hareketleriyle nasıl biri olduğunu ispatlamışken özürler sunup ayaklarına kapanmasını beklemek aptallıktan farksız olurdu.

Yine de, "Öylece çekip gidiyor musun?" demekten kendimi alamadım. "Af diliyor olmalıydın!"

"Bu gece Yekta'nın yanında kalacağım."

Bir insanla ne kadar kavgalı olursam olayım, onu sevdiğim ve aramızdaki ilişkide kalıcı yaralar açmak istemediğim için en hararetle tartışma anında bile sözlerime dikkat ederdim. Ancak bu, o tartışmalardan biri olmayı aşalı çok olmuştu. "Arkasından o kadar şey söyledikten sonra bir de yanında mı uyuyacaksın? Onursuzluğun takdire şayan gerçektir."

"Senin yanında kalmaktansa onursuz olmayı yeğlerim."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Nasıl bu duruma düştüğüme inanmıyordum. "Beni taciz boyutuna gelecek kadar zorlayan sendin," dedim tükürürcesine. "Seni asıl benim böyle yalnız bırakmam, terk etmem gerekiyordu!"

"Terk etseydin o zaman, Elisa!" diye bağırırken meydan okurcasına kollarını iki yana açtı. "Hayatımdan defolup gitseydin. Kim zorladı ki seni?"

Sanki bir avuç cam kalbime batıyor, kanatıyor gibi hissettim. Serkan odadan çıkıp kapıyı sertçe çarparak beni yalnız bırakınca yüzümü yastıklara gömdüm ve çığlıklar eşliğinde hıçkırarak ağladım.

Her zamanki gibi, Elisa. Yine elinden hiçbir şey gelmiyor, değil mi?

**BÖLÜM
III**

Bazı ilişkiler sonlanırken kalpte farklı yaralar açar. Bazen bir insanı kaybettiğimizde o insanın hayatımızdan çıkışına değil, bir kişi tarafından değersiz bir varlık olarak görülmemize yanarız. Bizi asıl inciten, bir insanla aramızın bozulması değil de yanlış tercihler yapma ve başarısız olma ihtimalimizdir. Ne komik, sanki bir çeşit yarıştaymışız gibi...

Beren uykulu ve meraklı gözlerle içeri girerken tam da böyle bir ayrılık yaşamının verdiği acıyla gözyaşı döküyordum.

“Elisa,” dedi mırıldanırcasına. Algıları açıldı ama kahverengi gözlerindeki uyku mahmurluğu hâlâ kendini belli ediyordu. “Serkan’la tartışma seslerinizi duyduk, iyi misin?”

Dudaklarım titrerken arkadaşıma baktım. Muhtemelen Beren, benim çığlıklarımı duyana kadar sevgilisiyle huzur ve aşk dolu bir gece geçiriyordu. Yillardır yüreğimi yuva belleyen korkularımın zerresi bile onda yoktu. Kendisine saygı duyan, seven, onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapan bir adamla birlikteydi.

Diğer bir deyişle, sahip olmadığım ve deli gibi arzuladığım her şeye sahipti.

Başımı tekrar yastığa gömdüğümde gözyaşlarımı durdurmam mümkün değildi. Beren telaş içinde yanıma geldiğinde, “O iğrenç biri,” dedim. “Bir insan ancak bu kadar kalpsiz olabilir.”

“Neler olduğunu anlatacak mısın artık?” derken sesinde hissedilir bir telaş vardı. “Korkmaya başladım, sakın ol lütfen.”

Dakikalar süren ağlama krizi, bana şişmiş gözler ve dur durak bilmeden akan bir burun armağan etmesine rağmen delicesine ağlamayacak kadar kendimi kontrol edebilmemi sağlamıştı. İçimdeki zehri kısmen akıtmış olsam da hâlâ son derece öfkeliydim. Hakarete uğramış, aşağılanmış ve çok ağır şekilde suçlanmışım. Üstelik bunlar o kadar kısa bir zaman diliminde yaşanmıştı ki birkaç dakikada bu denli bir değişim yaşamının şokunu üstümden atamamıştım.

İdil kapıyı çalıp içeri girdiğinde konuşacak kadar toparlanmıştı. Dalgalı, kahverengi saçlarını dağınık bir topuz ile toplamıştı. Üstünde siyah, düz bir pijama takımı vardı. “Kızlar,” dedi her şeyden habersizce. “Neler oluyor?”

Beren şok içinde İdil'e baktı. “Sabahtan beri yükselen bağırsıkları duymuyor musun?”

İdil gözlerini ovuştururken, “Ben onları çok uzun süre rüyamın bir parçası sandım,” diye itiraf etti. Yanımıza gelip yatağa oturmuştu. “Olayların gerçekten yaşandığını yeni idrak ettim.”

Harap olmuş ruh hâlime rağmen dudaklarımda enerjiden ve mutluluktan yoksun bir tebessümün belirmesine engel olamadım. Beren de benimle aynı duyguları paylaşıyor olmalıydı ki hafifçe gülümsedikten sonra, “Neler olduğunu ben de şimdi öğrenecektim,” dedi. Ardından ikisi de meraklı gözlerini bana dikti. “Evet, Elisa. Sorun nedir?”

İkisine de çok değer veriyordum, ikisine de güvenim tamdı ve sırtımın onlarla mezara gideceğinden adım kadar emindim ancak kelimeler dudaklarıma kadar gelse de bir türlü dökülmediler. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum ederken kendime utanılacak bir şey yapmadığımı söyledim. Serkan beni istemediğim şeylere zorlamaya çalışmış, benden istediği karşılığı alamayınca ağza alınmayacak laflar söylemişti.

Ben utanılacak bir şey yapmamıştım, o yapmıştı ancak işlediği en ağır günahı itiraf etmekte zorlanan bir kadın gibi diline kilit vuran bendim. *Yine.*

Anılar zihnimi ele geçirirken o kadının sesi acılarıma merhem olmak ister gibi yeniden hayat buldu: *Bağır, Elisa. Avazın çıktığı kadar bağır çünkü haklı olan sensin. Utanılacak bir şey yapmadın.*

Gözlerimi sınımsız yumup başımı iki yana sallayarak kulaklarımda çınlayan sesi uzaklaştırdım. O geceyi hatırlamak bana sadece daha çok zarar verecekti ve şu an zaten yeterince mahvolmuştum. Güçlü görünmeye çalışarak, “Kavga ettik,” dedim fakat sesim bana bile acınası geldi.

“O kadarını anladık,” diye karşılık verdi İdil. Bir yandan da yanıma uzanmış, kapanmak üzere olan gözleriyle mücadele ediyor gibiydi. “Tam olarak kavga etme sebebiniz ne?”

“Bu konuyu sonra konuşalım mı? Çok yorgunum, hayal kırıklığına uğradım ve konuşamayacak gibi hissediyorum.” Sorudan kaçıyor olsam da söylediklerimde yalan emaresi yoktu.

Beren cevabımdan hiç tatmin olmamıştı ancak başını hafifçe sallayıp onaylamak dışında bir şey yapamadı. Konuşmam için beni zorlamak istiyor olmalıydı fakat ne kadar üzgün olduğumu görmüştü ve bana alan tanınması gerektiğinin bilincindeydi.

“Peki,” dedi mağlup edilmiş bir savaşçı edasıyla. “Daha sonra konuşalım ama, olur mu?”

Başımı hafifçe salladım. Daha sonrası için başka bahaneler bulacaktım.

Beren güzel dileklerini sunup odadan çıktıktan sonra İdil de kalkmak üzere bir hamlede bulundu ancak son anda durup bana baktı. “Eğer tek uyumak istemezsen odama gel, tamam mı? Çekinmene gerek yok, yatak çift kişilik zaten.”

Başımı hafifçe sallarken bu düşünceli hareketi bile duygulanmama sebep oldu. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek,” dedi. “Umarım aranızdaki problem her neyse çözersiniz.”

“Çözülmecek,” diye itiraf ettim. Fazla konuşmak istemesem de en azından bu kadarını söyleyebilirdim.

İdil anlayışla başını salladı. Kısılan gözlerinin ardındaki buğulu ifadedden neler düşündüğünü anlamak zordu. “Her zaman her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Kendine bunu defalarca söyle, olur mu?”

Öylesine sarf ettiği sözlerin ruhumda yarattığı depremden habersizdi.

Madem her şeyin iyisini hak ediyordum, neden kötü şeyler bir miknatısmışım gibi bana çekiliyordu o zaman?

Başımı hafifçe salladım. “Destegin için teşekkürler, İdil.”

Dudaklarına bir gülümseme yerleştirdikten sonra dışarı çıktı ve beni yalnız bıraktı. Derin düşünceler zihnimde iç içe geçmişken yatağa uzandım, yorgana sarıldım ve dışarıda var gücüyle yağan karı izledim.

Hayatımın değiştiğini ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söyleyen tohum, kalbimin derinlerine kök salmaya başlamıştı.

İdil Öztürk

Arkadaşınızın sevgilisine âşık olmak boktan bir durumdu.

Atalay'la mutfakta karşılaştığımda içimden geçen cümle tam olarak buydu. Bir eliyle gözünü kaşırken etrafa yeni uyandığını belli edecek kadar yorgun bakışlar atıyordu. Açık kahverengi saçları dağılmıştı ancak bu hâli güzelliğinden bir şey eksiltmek şöyle dursun, onu daha da güzel kılıyordu. Sabahın sekizinde bu kadar çekici ve kusursuz görünmesi hukuk karşısında suç sayılmalıydı.

Gözlerimiz buluşunca dudakları dost canlısı bir gülümsemeyle taçlandı. "Günaydın."

Her zamanki umursamaz tavrımı takındım. Hislerim ne olursa olsun, yüzüme takmaktan asla vazgeçmeyeceğim bir maskeydi bu duruş. Birçok şeyi benim açımdan daha kolay hâle getiriyor, yaşanan can sıkıcı gelişmelerle baş edebilmemi sağlıyordu. Hissizlik benim silahımdı, kalkanımdı ve bazen de beyaz bayrağımdı. "Bu saatte birine *günaydın* diyecek kadar enerji dolu olman şok edici."

İnsanı mest eden yumuşak bir kahkaha dudaklarından döküldü. "Bakıyorum da her zamanki gibi mutlusun." Cevabımı beklemeden mutfak penceresine odaklandı. O sırada önümdeki kâsede duran kahvaltılık gevreğinden bir kaşık aldım ve heyecandan deli gibi atan kalbime rağmen soğukkanlılıkla lokmalarımı çiğnedim. "Kar şimdiden bu kadar tutmuş mu?"

"Ne bekliyordun ki?" dedim dışarıdaki beyaz örtüye bakarak. "Kar tüm gece yağdı."

"Neyse ki yağış durmuş," dedi Atalay. Duruşunda gözle görülür bir rahatlama oluşmuştu. "Eve dönüş yolumuz kapanmamıştır umarım."

"Hevesini söndürmek istemem ama..." dedim. "Televizyonda önümüzdeki günlerde kar yağışının süreceğini söylüyorlardı. Muhtemelen tatilimizi birkaç gün daha uzatmak durumunda kalacağız."

Atalay düşünceli bir tavırla çenesini kaşırken üstündeki uyku mahmurluğunu tamamen atmıştı. *Tanrım...* Bu hareketin onu ne kadar çekici gösterdiğinden haberdar mıydı acaba?

Keşke çenesini öpebilseydim.

Zihnimden geçen bu yasak düşünce, utanarak kahvaltılık gevreğime odaklanmama sebep oldu. Yanaklarımın ısındığını hissediyor ve Atalay'ın utanç içinde olduğumu fark etmemesi için dua ediyordum. Neyse ki dualarım kabul oldu ve Atalay hiçbir şey fark etmeyerek, "Acaba hepimize yetecek kadar yiyeceğimiz var mı?" diye sesli düşündü.

Kendime kahvaltılık bir şeyler hazırlarken dolapları kurcalama imkânım olmuştu. "Çok fazla yiyeceğimiz yok sanırım," dedim. "Ben de bu durumu sizinle paylaşmak için uyanmanızı bekliyordum. Aç kalmayız ama kar sandığımızdan uzun süre yağmaya devam ederse doyacağımızdan da şüpheliyim."

"O zaman hazır kar durmuşken en yakındaki markete gidelim," diye bir fikir üretti Atalay. "Ne kadar eksikimiz varsa alınız. Hem orada telefon da çeker; ailelerimizi arayıp tatilimizi uzatacığımızı, bizi merak etmemelerini söyleriz."

"Diğerlerini uyandırırım o zaman."

"Ne gerek var? Biz gider geliriz işte."

Son derece mantıklı konuşmasına rağmen Atalay'la yalnız kalma düşüncesi zihnimde tehlike çanları çalmasına sebep oldu. Arkadaş ortamımızda bile yanında olmaktan utanıyordum ve bir de baş başa kalacaktık, öyle mi?

"Yolda kalmayalım sonra," diye bahane üretmeye çalıştım.

Cesaret verici bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Bir an önce böyle gülmeyi kesmeliydi yoksa düşüp bayılmakla dudaklarına yapışmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktım.

İçimdeki mantıklı ses beni uyarırcasına cırladı. *Bu tarz düşünceleri aklımdan bir an önce atmazsan sonun hayırlı olmayacak.*

Bu düşüncenin ne kadar doğru olduğunun içten içe farkındaydım ve elimde olsaydı onu sevmeyi çoktan bırakırdım. Fakat ne yazık ki duygular söz dinlemiyordu, yaşayarak öğrenmişim.

Şimdi dönüp baktığımda onu gördüğüm ilk andan beri Atalay'dan etkilendiğimi görebiliyordum ancak bu durumu yeni yeni kabul etmeye başlamışım. Yeni tanıştığımız dönemlerde onun iyi bir dost olduğunu düşünmüş, ona ilgimin çok farklı bir boyuta ulaştığını fark ettiğimde ise bir ilişkisi olduğu ve bir anlamda ona bu şekilde âşık olmam yasak olduğu için dikkatimi çeken bir erkek olduğuna kendimi inandırmaya çalışmışım.

Bu çabalarım beni Atalay'a daha da çekmekten başka bir işe yaramamıştı.

Beren'in elinden Atalay'ı alma gibi bir çabam ya da aralarına girme gibi bir isteğim hiç olmamıştı. Atalay bugün Beren'i bırakıp bana gelse bu kadar kuvvetli duygular beslememe rağmen kabul edip etmeyeceğim konusunda net bir karara varamazdım çünkü Beren iyi bir kadındı ve hemcinsimi bu şekilde yaralamak istemezdim. Onurlu bir insana böyle bir davranış yakışmazdı.

Bazen geceleri uykuya dalmadan hemen önce içimdeki bir ses, Atalay'a duygularımı açmam gerektiğini fısıldıyordu. Sonuçta Beren'le sevgili olan ve sadakat borcu olan Atalay'dı, ben değildim. Sevgilisini bırakıp benimle olmaya karar verirse bu onun suçu olurdu. Kendimi bu şekilde kolayca sıyrabilirdim.

O sesi asla dinlememişim ve dinlemeyecektim de. Bir erkek için hinlik yapmak istemiyordum. Hele ki arkadaşımın sevgilisi olan bir erkek için.

Düşüncelerimden habersizce, "Bu kadar gerilmene gerek yok," diyen Atalay beni gerçekliğe döndürdü. "Hemen gider geliriz. Eğer gitmezsek daha büyük sıkıntılar yaşayabiliriz." Diğerlerini uyandırmayı teklif edecektim ki büyük bir enerji patlamasıyla mutfaktan çıkarken, "Beş dakikaya hazır olurum," diye ilan etti.

İtiraz etmeme vakit bile tanımadan yanımdan ayrılışı, bana odama gidip toparlanmam dışında bir şans tanımadı. Atalay'la baş başa kalma düşüncesi garip bir şekilde korkmama neden olsa da heyecanlandığımı ve midemde kelebeklerin uçtuğunu reddedemedim. Markete gitmek gibi basit bir aktiviteydi fakat onunla bir şeyler paylaşmanın verdiği mutluluğu önlemiyordum.

Dudaklarımda aptal bir sırıtmayla odama ilerledim. Üstüme kalın, siyah bir tayt ve beyaz, bol bir yün kazak giydim. Saçlarımı taradım, soğuktan koruması için cildime ve dudaklarıma bol bol nemlendirici sürdüm. Cildim daha sağlıklı bir şekilde ıslık ıslık parıldarken elim makyaj çantasına uzandı ancak son anda kendimi durdurdum. Kapatıcı bile sürmeden topluluk içine çıkmak istemeyeceğimi kendime söylesem de asıl güzel görünmek istediğim kişinin Atalay olduğunu biliyordum. Önleyemediğim bu arzu, suçluluk duygusunun tüm ağırlığıyla üstüme çökmesine neden oldu. Sevgilisi olan bir erkek tarafından arzulanmayı istemenin, onun beni güzel bulmasını dilemenin haddinden fazla ağır olduğunu fark ederek elimi çantadan uzaklaştırdım.

Aynadaki yansıma baktım ve derin bir nefes aldım. Saçlarımı düzeltip açık pembe beremi taktıktan sonra çantamı kaptım ve odadan çıktım.

Atalay dışarıda, Serkan'ın arabasının yanında beni bekliyor, bir yandan da Serkan'ın araba anahtarını sallıyordu. Siyah bir pantolon, aynı renk boğazlı kazak ve mont giymişti. "Serkan'a durumdan bahsettim, arabasının anahtarını verdi ve bir yere çarpmamam için yalvardı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Dün gece Elisa'yı biraz incitti," dedim. "O yüzden böyle bir cezayı hak etmediğinden emin değilim." Bir yandan da yolcu koltuğuna yönelmişim.

Atalay yorum yapmadan sürücü kapısını açtı ancak arabaya binmeden, "Baksana," dedi. Başımı kaldırıp göz göze geldiğimizde dirseğini arabanın tavanına yasladı ve "Daha önce bu bereni takmış mıydın?" diye sordu.

Böyle bir soru beklemediğimden şaşırarak, "Hayır," dedim. "Bunu yeni aldım. Neden ki?"

"Hiç. Sana çok yakışmış da. Bayağı tatlı olmuşsun."

Bunları söylerken sanki hava durumundan bahsediyor gibi monoton bir tavırla konuşmuştu. Gözlerimi kırıştırdım. Güzel görünmek için çaba sarf etsem ve beni güzel bulsa oldukça mutlu olurum ancak hiçbir şey yapmadığım hâlde beni beğendiğini söylemesi... Atalay'ın yaklaşımının dostça olduğunu bilsem de kalbimin pelte gibi erimesine engel olamıyordum.

Konuşmam gerektiğini hatırlayıp çocuğun suratına aval aval bakmayı bıraktım ve "Teşekkür ederim," dedim.

Gülümseyip arabaya bindiğinde ben de yolcu koltuğuna oturdum, emniyet kemerimi taktım ve Atalay'ın arabayı çalıştırmasını bekledim. Atalay arabayı hareket ettirdikten sonra birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Bir şeyler söylemek ve normal bir şekilde sohbet etmek istiyordum ancak az önce söylediği sözler, basit birer iltifat-
tan öteye gitme de kalbime bir ok gibi saplanmıştı.

Uzayan sessizlik rahatsız edici bir boyuta gelmek üzereyken telefonumu *bluetooth* ile arabaya bağladım ve çalma listemden rastgele bir şarkı açtım. Birkaç saniye sonra Cody Francis'in *Weather Any Storm* adlı şarkısı kulaklarımızı doldurdu. Birden içinde bulunduğum ana hayret ettim. Güzel bir şarkı eşliğinde Atalay'la yolculuk yapıyordum. Yolun kenarları sandığımızdan da kalın bir kar tabakasıyla örtülmüştü ancak manzaranın güzelliği ve verdiği huzur nefes kesiciydi.

"Güzel şarkıymış," dedi Atalay. "Bir ara bana da birkaç şarkı önerirsin umarım."

Gülümsedim. "Elbette."

Birkaç saniyelik kısa sessizliğin ardından, "Bu tatil bize iyi geldi," dedi. "Derslerden az da olsa uzaklaştık."

"Ne demezsin!" dememe engel olamadım.

Gözlerini kırıştırdı ve masum bir şaşkınlıkla bana baktı. "Neden öyle dedin?"

"Elisa ve Serkan çok fena kavga etti," dedim. Elisa'nın o hâlini hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

Başını yavaşça sallarken gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. "Evet," dedi. "Dün gece Beren'le sesleri duyduk. Elisa'yı kontrol etmeye gitmişti."

Öfkemi ve içimde doğan kiskançlık alevini bastırmak için yavaşça içini ısıtıp dışarı baktım. Sözlerimi dikkatlice seçmeli, hissettiğim rahatsızlığı Atalay'a çaktırmamalıydım ancak bu oldukça zor bir işti.

İster istemez *üniversitenin ilk yılına dönsem ne olurdu* diye düşündüm. Acaba Atalay'a olan ilgimi daha önce fark etsem ve onunla flört etmeye başlasam her şeyi değiştirebilir miydim?

Derin bir nefes aldım. Bu düşünceler zehirliydi. Aklımı meşgul etmesine izin vermemeliydim.

"Biliyorum," dedim abartılı ifadelerden kaçınan bir çehreyle. "Ben de Elisa'ya bakmaya gittim."

"Eminim ki bir şekilde toparlayacaklardır."

Başımı iki yana salladım. "Ben o kadar emin olmazdım," dedim. "Elisa aralarının düzelmeyeceğini söylerken kesin konuşuyordu. İkisinin arasının kötü olmasına üzülürdüm ama eğer Serkan, Elisa'ya zarar veriyorsa ayrılmaları en doğrusu. İnsan kendini bu denli hırpalayan biriyle birlikte olmamalı." Atalay dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki aklında bir düşünce filizlenmiş de söylemekten çekiniyormuş gibiydi. Gözlerimi kısıp tehditkâr bir tavırla, "Ağzındaki baklayı çabuk çıkar," dedim.

Dayanamayıp kıs kıs güldü. "Senden ilişkilerle ilgili bu kadar net bir konuşma beklemiyordum, affedersin."

"Nedenmiş o?" derken kaşlarının çatılmasına engel olamadım. "Yoksa benim beynim bu tarz konularda çalışmıyor mu, Atalay?"

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Demek istediğim o değil. Genelde ciddi ilişkilerle çok ilgilenmezsin ya, bu yüzden afalladım sadece."

"Öncelikle," dedim vücudumu yavaşça ona çevirerek. Atalay'dan deli gibi hoşlanmam onu haşlamayacağım anlamına gelmiyordu. "Bir insanın sağlıklı ilişkinin ne olduğunu bilmesi için illa ciddi bir ilişkisi olması gerekmiyor. Öte yandan söyler misin, sana bunu düşündüren nedir? Gayet de ciddi ilişkilerle ilgileniyorum."

Atalay kısacık bir an için teslim olan suçlular gibi elini kaldırdıktan sonra, "Özür dilerim," dedi. Dudakları yukarı kıvrılmamıştı fakat asıl gülümseme gözlerindeydi. "Haklısın ama hâlâ ciddi ilişkilerle ilgilenmediğini düşünüyorum."

"İlgileniyorum," dedim kendimi aptalca kanıtlama çabası güderek. "Neden ilgilenmeyeyim?"

"Karşına çıkan her insanda sürekli eleştirilecek bir şey buluyorsun çünkü," dedi. "Bu gidişle yalnız öleceksin."

Ağzım hafifçe açılırken kelimenin tam anlamıyla aptal gibi suratına bakakaldım. Bu zamana kadar birkaç erkekle takılmış, sonrasında çeşitli bahanelerle iletişimimi kesmiştim. Bu bahanelerin bazıları çok mantıklıyken bazıları saçmalıktı. Olumsuz bir şey bulmak için kendimi yırtıyormuşum gibi görünüyordum. Oysa gizlemeye çalıştığım gerçek, kalbimin bir başkasına ait olduğu ve bu yüzden hiçbir erkeğe arkadaşlık dışında bir şey hissedemediğimdi.

Ah, Atalay bunu nereden bilecekti ki?

Hiçbir şey söylemeden öfkeyle önüme döndüm ve bir çocuk gibi kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Hey," dedi bozulduğumu gören Atalay. "Seni üzmem istemedim."

"Merak etme," dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından. "Sen beni üzemezsin."

Atalay, sen beni üzebilecek belki de tek kişisin.

"Olsun," dedi bozuntuya vermeden. "Sadece sana takılıyordum, üzgünüm." Cevap vermediğimi görünce, "Ayrıca," diye ekledi. "Senin yalnız ölmen mümkün mü? Ne kadar güzel olduğunun farkında değil misin?"

Bu kadar kısa sürede ikinci iltifat... Sanırım ölmüştüm ve cennete düşmüştüm de haberim yoktu.

Midemdeki kelebeklere rağmen istifimi bozmadım. "Git başımdan."

"Ciddiyim," dedi. "En kötü zengin bir koca bulur, hayatını gezip tozarak geçirirsin."

Başımı iki yana sallarken, "Saçmalama," dedim. "Zengin erkek falan bulmayacağım ben."

"Zengin bir kadın mı bulacaksın?"

Dayanamayıp kıkırdarken pazısına vurdum. Küslük bulutu bir anda dağılmıştı.

Atalay bana iç ısıtıcı bir gülümseme armağan ederken acı verici tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve anın tadını çıkardım. Sevdiği erkekle birlikte tatlı bir yolculuk yapan sıradan bir genç oldum. Belki de yanlıştı. Ne kadar istersem isteyeyim, küçük bir an için bile unutmamam gereken gerçekler vardı ancak umurumda değildi.

Yaptığım en güzel yanlıştı bu.

**BÖLÜM
IV**

Elisa Yıldırım

Uyuyakalana kadar ağladığım için acıyan gözlerimi araladığımda vakit öğleni geçiyordu.

Uyandığımda her şey hemen hemen aynıydı. Bu odayı ilk kez gören biri, burada genç bir kadının ruhunu kasıp kavuracak bir felaket yaşandığını anlamazdı. Eşyalar derli topluydu, pencerenin dışında şiddetle yağan kar huzur dolu bir manzara bahşediyordu ve ben yine yalnızdım.

Zonklayan şakaklarımı ovuşturarak doğruldum. Dün geceye ait anılar acı verici şekilde zihnimde hayat bulmaya başlayınca içimde buruk, acınası bir his peyda oldu. Bu his o kadar kuvvetliydi ki gözlerim bana ihanet edip musluklarını açacaktı ancak son anda yumruğumu sıkıp kendime güçlü olmam gerektiğini hatırlattım. Daha fazla ağlayıp kendime acıyarak vakit kaybetmek istemiyordum. Hele ki Serkan gibi biri için asla!

Hızla doğrulup ebeveyn banyosuna gittim ve kendimi sıcak, dinginleştirici suyun altına attım. Duştan çıkıp saçlarımı kuruttuktan, üstüme dar bir kot pantolon ve siyah bir kazak giydikten sonra şişmiş gözlerimi kamufle edecek kadar kapatıcı ile cansız yüzüme renk getirecek kadar allık kullandım. Dudaklarıma hafif kırmızı bir ruj sürdüğümde hazırdım.

Yansımadaki kadına bakıp onunla gurur duydum. Beline kadar uzanan kahverengi saçlarını sıkı bir kuyrukla toplamıştı. Kahverengi gözleri ağladığını açık etmiyor, aksine tüm zorluklara cesurca meydan okuyordu.

Banyodaki işimi bitirip tekrar odaya döndüğümde hareketlerim oldukça hızlı ve bir o kadar da kontrollüydü. Eşyalarımı bavula tıkıştırırken ne yapacağımdan ben de habersizdim. Dışarıda deli gibi kar yağıyordu, her yer beyaz bir örtüyle kaplıydı ve muhtemelen yollar çoktan tıkanmıştı. Evdekilere durumdan bahsedip bir dinlenme tesisine, eğer yakınlarda varsa bir otele veya saatlerce bekleyebileceğim herhangi bir yere gidebilirdim ancak yine de arabayla

yolculuk yapmam gerekirdi ve sahip olduğumuz tek araba Serkan'a aitti. Ona ait olan bir şeyi kullanma düşüncesinin verdiği mide bulandırıcı his şöyle dursun, arkadaşlarımın sahip olduğu tek aracı uzun süre esir tutmak gibi bir durum söz konusu bile olamazdı.

Yine de tüm bu imkânsızlıklara rağmen toparlanmayı sürdürdüm. Dün gece yaşananlardan sonra bir an için bile bu odada, bu evde kalmak istemiyordum. Eşyalarımı toplamayı bitirdiğimde buraya dün geldiğime şaşırmadan edemedim. Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şeyin değişmesi hayret vericiydi.

Her şeyimi aldığımdan emin olduktan sonra kol çantamı ve bavulumu kapıp odadan çıktım. Merdivenin başına geldiğimde Beren'in şaşkınlık içinde adımı zikreden sesini duydum. Oldukça ağır bavulu taşıdığı için nefes nefese kalmış bir şekilde ona döndüğümde ağzının bir karışık açık olduğunu gördüm. Pijamalarından kurtulmuştu ancak gözlerindeki mahmurluk uyanmasının üstünden pek zaman geçmediğini açık ediyordu. Mor, bol bir kazak ve siyah bir pantolon giymişti. "Nereye?"

"Burada bir an için bile kalmak istemiyorum," derken aşağı inmeye koyuldum.

Peşimden gelirken, "Saçmalama lütfen," dedi. "Aranızda ne geçti, bilmiyorum ama bu kadar fevri davranma."

"Hayır, Beren," derken kendimden emindim. "Bazen fevri davranmak gerekir."

Merdivenin sonuna geldiğimde bavulumu sağa sola çok fazla çarpıp gürültü yarattığım için dikkatini çektiğim arkadaşlarım başıma toplanmıştı. Göz ucuyla içlerinde Serkan'ın da olduğunu, kısılmış gözler ve şaşırılmış bir suratla bana baktığını gördüm ancak ona bakmadan arkadaşlarıma yönelerek, "Benim eve gitmem gerekiyor," dedim. "Sizce nasıl geri dönebilirim?"

Yaşanan derin sessizlik ürkütücüydü. Sanki kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyormuş da ilk adımı bir diğerinden bekliyormuş gibiydi. En sonunda Beren oldukça yumuşak bir sesle, "Eve geri dönmen, sahip olduğumuz tek arabayı çok uzun süre alman

anlamına geliyor," diyerek çoktan üstünde durduğum olasılığı dile getirdi.

"Biliyorum," dedim. "Arabayı sonsuza dek esir tutmak gibi bir niyetim yok. Beni bir otele bırakmanız yeterli. İnanın, bu kadarıyla bile bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Ya da ne bileyim, herhangi bir yere giden bir otobüs de olur. Yeter ki buradan bir an önce uzaklaşayım."

Şaşkın bakışlar yavaşça Serkan'a yöneldi. Beni böylesine kontrolden çıkarabilecek ne yapmış olabileceğini anlamaya çalışıyor gibiydiler.

"Seni üzmem istemem ama," dedi Atalay sessizliği bölerek. "Sabah erzak almak için İdil'le markete gittik. İnan bana, o yoldan dönüşümüz tamamen şans eseri idi. Hayatımda hiç böyle bir yağış görmemişim. Saatler önce döndüğümüzü ve yağışın aralıksız sürdüğünü varsayarsak tüm yollar tıkanmıştır."

Umutlarımın bu kadar hızlı tükenmesinin hayal kırıklığını yaşarken Beren'in tek kaşını kaldırıp Atalay'a baktığını gördüm. Gözlerinde şüpheli bir ifade belirmiş, kollarını göğsünün altında birleştirmişti. "Sabah alışverişe mi gittiniz siz?"

Atalay son derece sakin bir edayla, "Evet," dedi. Sanırım, Beren'in kendisini İdil'den kıskandığının hâlâ farkında değildi. Cinsiyetçi biri değildim ancak erkeklerin gözüne bazen çok kalın bir perde çekiliyordu sanki. Bu kadar kör olmalarının başka bir açıklaması olamazdı.

"Neden beni uyandırmadınız?"

"Kar durmuşken vakit kaybetmek istemedik," dedi Atalay. "İyi ki uyandırmamışız çünkü sizin toparlanmanızı bekleyseydik muhtemelen artan yağış yüzünden yolda kalırdık."

Beren, Atalay'ın açıklamasına cevap vermedi ancak rahatsızlığının kendini muhafaza ettiği belliydi. Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, "Peki, eve nasıl dönebilirim?" diye yeniden sordum. Beren'in kıskançlığı elbette üstünde durmam gereken bir meseleydi ancak eve dönüş yolunu bulmak zorundaydım.

“Dönemezsin,” dedi Serkan. Sesini duymak bile midemde ekşime oluşmasına sebep olmuştu ancak kendimi zorlayıp ela gözlerine baktım. Hissiz bakışları duygularına âdeta maske olmuştu. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. “Söylemeye çalıştıkları şey o.”

“Buradan gitmek istiyorum,” derken kontrolümü korumak için tınaklarımı avuç içlerime bastırdım. “Bir yolunu bulmak zorundayım.”

“Merak etme,” dedi Serkan. “Ben de beni istemeyen bir kadını zorla burada tutmaya meraklı değilim ancak başka seçeneğimiz yok.”

Kanımda öfke fokurduyordu. Serkan’ın bu kadar yüz­süz oluşuna alışmalıydım ama hayret etmeden edemiyordum. Gerçekten, yıllarca dost bildiğim adam bu kadar iğrenç bir varlık mıydı?

Yekta aramızdaki gerilimi hissetmiş olacaktı ki “Elisa,” dedi bir adım öne çıkarak. Gözleri iyi niyetle ışıldıyordu. “Ne sorunuz olduğunu bilmiyorum ancak en azından bizim için kalmayı kabul edemez misin? Belki oturup konuşmak sana da iyi gelir.”

Başka seçeneğim olmadığını düşündüğünden adım kadar emindim ancak beni zorluyor gibi görünmemek için kelimelerini özenle seçiyor, Serkan’la bir şekilde ortak paydada buluşacağımıza inanıyordu. Arkadaşıma acıyarak baktım. “Serkan’a karşı bu kadar iyi niyetli olmak istediğine emin misin, Yekta?”

Kaşları çatılırken bakışları benimle Serkan arasında mekik dokudu. “Ne demek bu?”

Dün gece hissettiğim şok yüzünden vermem gereken tepkiyi verememiştim ama yaşadıklarımın üstünden saatler geçmişti ve durumu sindirmiş, kontrolümü geri kazanmıştım. Vakit, kırılan kalbimi bir kenara bırakıp mantığıma kulak verme vaktiydi. “Aslında bunu sana Serkan anlatsın,” derken beklentiyle Serkan’a döndüm. “Evet, Serkan. *Ne demek bu?*”

Serkan’ın burun delikleri öfkeyle verdiği nefes yüzünden genişledi. “Elisa,” dedi. “Şu an bunun ne yeri ne de zamanı.”

“Ah,” dedim düşünceli bir tavırla. “Bence tam yeri ve zamanı.” İnceleyici bakışlarımı Yekta’ya çevirdim. Zavallı arkadaşım söyle-

nenleri hâlâ kafasında oturtmaya çalışıyor gibiydi. “Şöyle bir düşününce sana hak veriyorum,” dedim Serkan’a ithafen. “Boyu posu yerinde, sarışın, yeşil gözlü, huyu da güzel. Ben olsam ben de aramızdaki ilişkiyi kuskunlu, sarılmamızı dert edinir ve bana asıldığıyla ilgili paranoya yapardım.”

Ortamda derin bir sessizlik oluşurken Yekta sertçe soluyarak Serkan’a baktı. Gözlerinde hayal kırıklığıyla harmanlanmış kuvvetli bir öfke vardı. “Cidden bunu düşündün mü?” dedi Serkan’a. “Elisa’ya asılma ihtimalim üzerinde gerçekten de durdun mu?”

Serkan ne söyleyeceğini bilemeyerek gözlerini kırıştırdı. “Öfkeyle söylenmiş birkaç sözdü,” diye kendini açıkladı. “Hiçbir cidiyeti yoktu.”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Dün gece beni Yekta’yla yatmakla suçlarken oldukça cesurdun,” dediğimde İdil şaşkınlıktan açılan dudaklarını elleriyle kapattı. “Şimdi kedi kesildin. Yoksa dayak yemekten mi korktun?”

Yekta öfkeyle Serkan’a doğru birkaç adım atmıştı ki son anda Atalay ve Beren tarafından durduruldu. “Sen ne aşağılık bir adamsın!” dedi Yekta. O kadar öfkeliydi ki sesinde âdeta kükreyen bir aslan gizliydi. “Dün bir de arkadaşım, dostum diyordun bana. Meğer arkamdan bunları söylüyormuşsun!”

Başımı hafifçe sallarken, “Biraz enteresan biri tabii,” dedim. “Ama merak etme, alışsın.”

Atalay, Yekta’yı tutmasına ve bir an için bile bırakmamasına rağmen, “Gerçekten ayıp ettin, Serkan,” demekten geri durmadı. “Biz senin her derdinde, her sorununda arkanda durduk. Senin yaptığına bak.”

“Çok öfkeliydim, tamam mı?” Serkan’ın aniden parlaması hepimizi kısa süreliğine şaşırttı. “Elisa’yla aramdaki sorunları biliyorsunuz.” Nefesim kesildi. *Aramızdaki sorunu biliyorsunuz*, derken ne demek istiyordu? Yaşadıklarımızın ne kadarını biliyorlardı? “Tüm bunların bir sebebe bağlı olabileceğini düşündüm.”

“O sebep de ben miyim yani?” Yekta birkaç adım atmaya yeltendi ancak Atalay’ın güçlü kolları onu durdurdu. “Bana baksana,

ruh hastası! Kız arkadaşının seninle yatmamasının tek sebebi sensin! Hangi kadın olsa senin gibi bir erkekle ilişkisini ileriye götürmek istemez. Aynaya bakıyor-”

Yekta'nın bağırışları merdivene utanç içinde çöktüğümü fark edince son buldu. Bir elimi şiddetle çarpan kalbime götürmüştüm ve akmak için direnen gözyaşlarıyla zorlukla mücadele ediyordum. Hayal kırıklığı içinde Serkan'a baktım. “Cidden bunu arkadaşlarına anlattın mı?” dedim. “Ne kadar yetersiz olduğumdan mı ya-kındın?”

Yekta ve Atalay ne diyeceğini bilemez hâlde birbirlerine baktılar. Serkan'ın ise cevap vermeye niyeti yok gibiydi. Ne söyleyeceğini bilemez gibi bakışlarını kaçırarak yetindi. Öte yandan Yekta kulaklarına kadar kızarmışken konuşacak gibi görünmüyordu. Bu yüzden açıklayıcı olma işini Atalay üstlendi. “Tam olarak o şekilde değil,” dedi. “Birkaç tavsiye almak istedi sadece.”

“Öyle mi?” dedim. “Ona nasıl tavsiye verdiniz peki?”

Ortama derin bir sessizlik oluşurken daha fazla orada duramadım. Hızla arkamı döndüm, merdiveni koşarak tırmanıp kendimi İdil'in odasına attım ve yüzümü yastıklara gömüp dakikalarca ağladım. Güçlü kalma çabası buraya kadardı sanırım.

Dakikalar sonra kapım çaldığında kendimi kısmen toparlamıştım. Kapının açıldığını duyup yüzümü yastıktan kaldırdığımda Yekta izin ister gibi başını içeri uzatmış, gövdesini kapının ardında bırakmıştı. “Girebilir miyim?”

Yüzümdeki yaşları silip burnumu çektikten sonra başımı hafifçe salladım. Yekta içeri girip yatağın kenarına kurulduğunda çoktan doğrulup oturmuş ve bağdaş kurmuşum. Yüzüne bakmak bile bedenimden bir utanç dalgasının geçmesine sebep oluyordu ama aramızda saçma bir buz dağı oluşmasını istemediğim için normal davranmaya çalıştım, ne kadar normal olabilirim...

“Duyduklarının seni rahatsız ettiğini biliyorum,” dedi. “Ama inan ki senin hakkında kötü bir düşüncemiz yoktu, olamaz da. Sen bizim arkadaşımısın.”

Aslında bir bağlamda ben de Serkan'ın yaptığını yapmış, özel kalması gereken meseleyi Beren ve İdil'e açmıştım. Öte yandan ne Atalay'dan ne de Yekta'dan kuşku vardı, ikisini de çok seviyordum ve duygularımızın karşılıklı olduğunu biliyordum ancak bir erkeğin benimle ilgili böyle özel bir konuda bilgi sahibi olması hoşuma gitmemiş, rahatsız hissetmeme sebep olmuştu. Hiçbir erkeğin benimle ilgili özel meseleleri bilmesini istemiyordum. Kulağa aptalca bir ayrımcılık yapıyormuşum gibi gelebilirdi ama umurumda değildi.

“Hakkımda söylediklerinden sonra ona nasıl bir tavsiyede buldunuz?”

Gözlerini devirdi. “Kızın üstüne atla ve onu parçalara ayırıp kükere, dedik.” Dudaklarımda bir kıkırdama peyda oldu ama Yekta hararetle, “Ne söyleyebiliriz, Elisa?” diye konuşmayı sürdürdü. Biraz düşündükten sonra derin bir nefes aldı. “Onun seni aslında sevmediğini, sadece çekici bulunduğunu düşündüğümüzü dile getirdik. Hisleri hakkında düşünmesini ve ne tür bir ilişki istediğine karar verdiğinde aklındakileri sana açıkça anlatmasını söyledik.”

“Madem böyle hissediyordun, neden benimle paylaşmadın bunu?”

“Bu konuşma daha dün gerçekleşti,” diye kendini savundu. “Serkan'ın duyguları konusunda emin olmuşum ancak bu kadar kısa sürede olumlu ya da olumsuz bir gelişme beklemek saçma olurdu. Öte yandan elimde olan tek şey duygularımdı, Elisa ve duygularıma dayanarak ilişkiyi mahvetmede payımın olmasını istemedim.”

“Daha önce söylemeliydin,” derken sesimin titremesine engel olamadım. “Eğer beni uyarsaydın belki de dün gece hiç yaşanmazdı.”

Yekta gözlerini kırıştırdı. “Dün gece ne yaşandı ki?”

Akmak için ısrarcı olan gözyaşlarımı zapt etmem imkânsızdı. Dirseklerimi, bağdaş kurduğum bacaklarıma yaslayıp alnımı, avucuma degecek kadar eğdim ve sessizce ağlamaya başladım. Yeni bir utanç duygusu vücudumu ziyaret ederken, “Anlatamam,” dedim.

“Lütfen, Elisa,” diye ısrarcı oldu. Sesinde benim için telaşlandırdığını açık eden bir tını vardı. “Beni korkutma. Bak, biliyorum, erkek olduğum için koymamız gereken bazı sınırlar olduğuna inanıyorsun ama dostluğumuza kadın erkek ilişkisi olarak değil de birbirine değer veren iki insan ilişkisi olarak bakarsan daha rahat olacaksın.”

Haklı olduğunu biliyordum. Son dört senemi bir insana sırf erkek olduğu için aşılmaz sınırlar çizerek harcamıştım. Bir erkekle samimi olabilirdim, dost da olabilirdim ancak o çizgi varlığını da ima korurdu. Ortaya çıkmak için uygun zamanı sinsi bir düşman gibi sessizlikle beklerdi.

O çizginin canı cehennem! Bir kerecik olsun, canı cehennem.

“Beni neredeyse zorladı,” diye itiraf ettiğimde her ne kadar utansam da Yekta’yla konuşmak beni şaşırtıcı derecede rahatlatmıştı. “Şimdi gidip ona sorsam, reddedici herhangi bir söz kullanmadığımı söyler ancak her hâlimden belliydi, Yekta.” Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarından beni dinlemenin ona acı verdiğini anladım. “Kaskatı kesilen bedenimden, ne yapacağımı bilememenden, bir yabancının bile hissedebileceği ve tenimden yayılan o mutsuzluktan... Her şeyden anlayabilirdi.”

Öfkeyle doğrulacak gibi olduğunda iki elimle dirseğine asıldım. “Bunu kimseye söylemedim,” dedim. “Kızlara bile. Lütfen, bu konu açılmasın.”

Şok içinde bana baktı. “Sen bir şey yapmadın ki Elisa. Neden konuyu kapatmak için bu kadar çabalıyorsun?”

O polis kadının sesi zihnimde hayat buldu: *Bağır, Elisa. Avazın çıktığı kadar bağır. Sen utanılacak bir şey yapmadın.*

Gözlerim yanarken, “Lütfen,” dedim. “Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum, anlattığıma pişman etme.”

Ne kadar samimi olduğumu görünce, “Peki,” dedi. “Kendimi tutacağım ancak bir daha böyle bir şey yaşanırsa gizlemeyeceksin, benden bir şey saklamayacaksın. Bana anlatmak istemiyorsan Atalay’a anlatabilirsin, yeter ki içinde tutma.”

Tam o an Atalay, sanki adının geçtiğini hissetmiş gibi mükemmel bir zamanlamayla kapıyı çalıp içeri girdi. Gözleri saf bir merakla ışıldıyordu. “İyi misiniz?” dedi yatağın öteki ucuna otururken. “Yekta seninle konuşmaya gelince biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu düşünd-”

“Süslü kelimeler kullanma şimdi,” diye araya girdi Yekta. Dudaklarında minik bir tebessüm belirmişti. “Elisa’nın kafamıza bir şeyler atacağını düşündüğün için gelmedin.”

Gözlerimi kırptırıp şaşkınlık içinde Atalay’a bakarken arkadaşım işaret parmağını suratıma doğrultup, “Hemen kızma,” dedi.

“Ah, evet,” dedi Yekta. “Önce dinle, sonra kızarsın.”

Atalay, kendimi tutamayıp kıkırdamama sebep olarak, “Bence gayet mantıklı bir ihtimal üzerinde durmuştum,” diye kendini savundu. İşin eğlenceli tarafı, bunu söylerken oldukça samimi olma-sıydı. “Bir baktım ki Yekta yaralı bir başla geri dönmedi, sesiniz de çıkmıyor. Uğrayabilirim diye düşündüm.”

Yekta bana döndü. “Görüyorsun, değil mi? Beni yem olarak kullanmış resmen.”

“Öyle demeyelim de kendimi korudum diyelim.”

İkisinin didişmeleri kara bulutları dağıtırken, “Varlığınıza minnettarım,” dedim. “Bu arada sizin için-” Yekta’ya döndüm. “Özellikle de senin için zor olacak, biliyorum ama Serkan’a çok fazla tavrı almamaya çalışın.”

“Elbette,” dedi Yekta. “Onunla çok iyi anlaşır ve eskisi gibi dost olurum.”

Gözlerimi kırptırdım. “Gerçekten yapar mısın bunu?”

“Elbette,” derken sesinde saf bir alaycılık vardı. “Sonra da alar-mın çalar ve güzel bir sabaha uyanırsın.”

Pazısına hafifçe vurduğumda gülümsedi. Atalay o sırada, “Merak etme,” dedi. “Ben onların arasındaki dengeyi korurum.” Derin bir nefes aldı. “Hoş, istemesem de dengeyi korumak zorundayım.”

Yekta tek kaşını kaldırdı. “Nedenmiş o?”

Atalay açık bir gerçeği göremiyormuş gibi hayret içinde bir elini pencereye uzattı ve yağın karı gösterdi. "Hava böyleyken ve bu evden çıkma şansımız yokken arayı bulmayıp ne yapacağım?"

Bir an için şimşekler zihnimde çaktı. İstese de istemesek de aynı çatıyı paylaşmak zorundaydık. Üstelik bu durumda ne kadar kalacağımız belli bile değildi. "Annem benden haber alamayınca eminim ki bizi almaya gelir," diye güvence verdim ancak kendimi mi yoksa arkadaşlarımı mı ikna etmeye çalıştığımın emin değildim. "Böylece burada sandığımız kadar çok kalmayız."

Atalay bir eliyle ensesini kaşırken, "Yerinde olsam o kadar emin olmazdım," dedi. Yaptığı yaramazlığı itiraf etmekten çekinen bir çocuk gibiydi. "Sabah markete gittiğimizde hepimizin aileleriyle görüştük ve yollar tıkalı olduğu için tatilimizi uzatabileceğimizi söyledik."

Odada öldürücü bir sessizlik doğarken ağzım bir karışık açık kaldı. Yekta başını hafifçe sallarken, "Çok iyi," dedi. "Daha başımıza ne gelebilir, bilemiyorum. Yaşadıklarımızın ötesi olamaz herhâlde."

"Katılıyorum," dedim. "Başımıza daha ne gelebilir ki?"

İlerleyen saatlerde tuvalet ihtiyacımı gidermek dışında İdil'in odasından çıkmadım. Vaktimin tümünü kitap okuyarak, telefonumdaki oyunlarla kafa dağıtarak ya da yağmaya devam eden kar yağışının durmasını dileyerek harcamıştım.

Serkan'ı elimden geldiğince az düşünmeye çalışsam da zihnimin ona kaymasını engellemem çok zordu. Onu geri istiyor ya da ona hâlâ değer veriyor değildim. İçimdeki tüm güzel duyguları birkaç dakika içinde zalimce yok etmişti. Ancak işlerin bu şekilde sonlanması göğsümde salt bir hayal kırıklığının oluşmasına neden oluyordu.

Güneş battuktan sonra kapım birkaç kez tıklatıldı ve Beren elinde oldukça hoş ve iştah açıcı kokular yayan tepsiyle içeri girdi. "Sana yemek getirdim."

Doğrulurken hafifçe gülümsedim. Tabagımdaki kızarmış tavuklara ve makarnaya bakarken ağzım sulanmış, karnım guruldamıştı. "Teşekkür ederim."

Beren kibarca gülümseyip dışarı çıkmak üzereydi ki "Baksana," diyerek onu durdurdum. Her ne kadar önümdeki tabağa yumulmak istesem de onunla bu konuşmayı daha fazla ertelemek istemiyordum. Yatağa hafifçe vurarak oturmasını istediğimi belirttim. Suratımdaki ciddiyeti görmüş olmalıydı ki gözlerinden meraklı bir ifade gelip geçti ve yatakta yanıma oturdu. Beklentiyi suratıma bakarken, "İdil'e bakışlarını fark ettim," diye doğrudan konuya girdim. "Aranızda bir şey mi geçti?"

Gözlerini yumup yavaşça nefesini verirken, "O kadar mı belli oluyor?" diye sordu.

Başımı onaylayarak salladım. "Bugün markete gitmelerine bile biraz abartı bir tepki gösterdin."

"Beni yanlış anlamayı istemem," diye kendini açıklamaya başladı. "Bak, İdil'i severim ve onun da beni sevdiğini biliyorum ama..."

Lafını devam ettirmeyince, "Ama..." diyerek onu teşvik ettim.

"Bilmiyorum, Elisa," dedi. "Şüphelenmek için hiçbir somut kanıtım yok. Belki de kafamda kurduğumu düşüneceksin ama ikisinin arasında son zamanlarda rahatsız edici bir elektrik var. Neye dayanarak böyle hissettiğimi açıklayamam. Belki de küçük küçük anlar zihnimde birleşip bir yapbozu tamamlıyordu, bilmiyorum ama bu konudaki inancımı değiştiremiyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ama İdil bizim arkadaşımız. Onu tanıyoruz, bizi ne kadar sevdiğini biliyoruz. Bizi üzmemek için elinden gelen tüm çabayı gösterir o."

Bakışlarını kaçırdı ancak son anda yanaklarının kızardığını fark ettim. "Böyle bir şey düşünmek benim de hoşuma gitmiyor ve kendimi pislik gibi hissediyorum ama zihnime düşen kara tohumları yok edemiyorum." Bir şey söylemek üzereydim ki "Neyse," diyerek konuyu kapattı. "Sonra konuşuruz, olur mu?"

Onu daha fazla konuşturmak, derdini dökmesini sağlamak istesem de geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Arkadaşlarımın böyle bir konuda karşı karşıya gelme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu ancak sanırım bu mesele üçü arasında halledilmeliydi.

“Peki,” dedim yenilgiyi kabul etmek zorunda kalarak. “Bana her şeyi anlatabilirsin, unutma.”

Dudaklarında minnettar bir gülümseme peyda oldu. “Teşekkür ederim.”

Yemeğimi iştahla yedikten ve telefonuma indirdiğim oyunlardan birinde vakit öldürdükten sonra tepsimi mutfığa götürmek üzere aşağı indim. Serkan hariç arkadaşlarımın hepsi salonda oturuyordu. Bu yüzden mutfakta işimi bitirdikten sonra yanlarına gidip selam vermekte bir sakınca görmedim. Tüm gün odada tek başıma oturmak, yalnızlıktan kafayı yememe neden olacaktı.

Beni görür görmez gözleri ışıldayan İdil, “İyi ki geldin,” dedi. “Biz de birtkisel hayata geçtiğini falan düşünmüştük.”

Tek kişilik koltuklardan birine otururken gülümsedim. “Abartma, İdil.”

“Kendini odaya kapatman pek hoş olmadı gerçekten,” diye İdil’e katıldı Atalay. Kollarına yaslanmış Beren’in göz ucuyla rahatsızca kıpırdandığını gördüm. “Sonsuza dek üst kata hapsolamazsın ya.”

“Gayet olurum,” diye karşılık verdim. “Ne kadar süre geçerse geçsin, kendimi gayet de kapatabilirim.” Yekta onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana sallayınca, “Ne yapmalıyım, sen söyle,” dedim vücudumu ona çevirerek. “Buraya geleylim ve Serkan’la sohbet mi edeyim?”

“Sana kimse Serkan’la sohbet et demiyor,” diye karşılık verdi Yekta. “Ancak onun seni bu kadar önemseydiğini mi düşünüyorsun? Seni görme düşüncesi ona kendini bir yerlere kapatmasına sebep olacak kadar acı veriyor mudur sençe? Ben cevaplayayım, hayır ve hayır. Öyleyse sen niye onu önemsiyorsun?”

“Onu önemsemiyorum,” dedim. “Onu görme düşüncesinin rahatsız ediciliğine katlanamıyorum, hepsi bu.”

Sanki hissetmiş gibi Serkan o an salona girince kaslarımın gerildiğini hissettim. Ela gözleri beni bulduğunda duruşu değişti, bakışlarında gözle görülür bir soğukluk belirdi ama hepsi bu kadar. Yüzünde pişmanlığa dair bir emare yoktu. Yaşadıklarımızın üstünden bu kadar saat geçmesine rağmen durmuş, düşünmüş ve ne yaptığını idrak etmiş gibi durmuyordu. Sanki karşısında haksız yere hakaret ettiği ve baskı kurduğu kadın yoktu da kendisinden durduk yere ayrılan, onu aldatan bir kalpsiz vardı.

Bana olan tavrını sadece saniyeler içinde çözdüğümden hızla doğruldum ve bakışlarımı ondan kaçırıp, hiçbir şey söylemeden yanından geçerek merdivenlere yöneldim. Onunla aynı ortamda kalmak şöyle dursun, aynı havayı solumak bile midemi bulandı- rıyordu.

İdil’in odasına girmek üzereyken önce arkamdan hızla yaklaşan adımları duydum, ardından Serkan’ın adımı zikreden sesini. Hiçbir şey söylemeyip odaya girdim ve kapıyı sertçe çarptım. Bunun gayet yerinde bir mesaj olduğunu düşünerek yatağa kurulmuştum ki kapının aniden açılmasıyla hızla ayağa kalktım.

“Çık dışarı!”

Serkan kapıyı yavaşça kapatırken, “Bağırma,” dedi alçak sesle. O uyarana kadar sesimin yükseldiğinin farkında değildim. “Ayrıca burası benim evim. Nerede istersem orada dururum.” Öfke kanımda fokurdarken yanından geçip gitmeye yeltendim ama sırtını kapıya yaslayıp, “Konuşmamız gereken bazı şeyler var,” dedi.

Birkaç adım geri atarken arkadaşlarımın alt katta olmasının ve seslenmemle koşarak yanıma geleceğinin verdiği cesaretle çenemi kaldırdım, kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Hayır, hiçbir şey yok.”

Sabrı tükenmiş görünüyordu. “Yapma ama, Elisa,” dedi. “Konuyu fazla uzatıyorsun.”

Hayreder içindeydim. "Biliyor musun, sana kızmaktan çok kendime kızıyorum artık. Bu kadar karakersiz olduğunu yıllardır nasıl görememişim acaba?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kendini sakın olmaya zorluyor gibiydi. "Hakaret etmeni dinlemeye gelmedim."

"Öyle mi?" derken sesimde sahte bir anlayış ve şefkat vardı. "Senin için çok üzülüm ancak eklemeyen geçemeyeceğim, ben de dün senin hakaretlerine maruz kalmıştım."

"Yorulmuşum, anladın mı?" dedi. "Beni sürekli reddetmeden bıkmıştım ve kontrolümü kaybettim." Bana doğru küçük bir adım attı ama hızla gerileyerek aramızdaki mesafeyi korudum. Bu hareketimi fark etmeyerek konuşmasını sürdürdü: "Biz çıkmaya başlayalı aylar oldu, Elisa," dedi. "Aylar geçti ve sen beni sadece bir kez öptün. Onda da o kadar rahatsız hissediyordun ki kendimi ucube gibi hissettim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Serkan, seni neden istemediğimi, ilişkimizi neden ileri boyuta taşımaya cesaret edemediğimi soruyor ve beni suçluyorsun ya, aslında sorunun içinde cevabı gizli. Öpüşmemizden rahatsız olduğumu hissetmiş ama umursamamışsın. Rahatsız olduğumu fark eden ve zerre kadar umursamayan bir insana nasıl güvenebilirim? Kafamdaki soru işaretlerini tamamen nasıl silebilirim? Demek ki sen de bir şeylerin yolunda olmadığını içten içe biliyormuşsun ama kendine itiraf edememişsin bir türlü." Serkan âdeta taş kesildi. Birkaç cümleyle verebileceği tüm cevapları tüketti.

"B- Ben-"

"Sen," diye sözünü tamamladım. "Tamamen zevklerine önem veren, karşıdaki insanın ne hissettiğini düşünmekten aciz bir insan artığısın. Umarım bir gün bu karakersizliğinden arınırsın ve dün gece bana ne yaptığını, ne kadar zarar verdiğini görürsün. Şimdi defol odamdan yoksa çılgık atarım ve bu sefer Yektâ'yı Atalay bile tutamaz."

Serkan öfkeyle derin nefesler alırken bakışlarını kaçırdı. Çenesi o kadar kasılmıştı ki dişlerini sıkıtuğunu açık ediyordu. "Buraya

seninle barışmaya gelmedim zaten," dedi. Doğru mu söylüyordu yoksa ezilmiş gururunu mu kurtarmaya çalışıyordu, emin olamadım. "Sadece aramızdaki bu saçma soğukluğun dinmesini dilediğimi söylemek için buradayım. Çünkü istesek de istemesek de bu korkunç hava şartları yüzünden bir süre daha aynı evde kalmak zorundayız. Birbirimizden öğrenmek bize hiçbir şey kazandırmaz."

"Farkındaysan bunun ben de bilincindeyim," diye cevap verdim. "Ve bu yüzden bulunduğun hiçbir ortama girmiyorum."

"Bahsettiğim şey bu işte," dedi. "Aynı ortamda kalmaktan çekinmeyelim diyorum."

Hayretle soludum. "Arkadaş mı kalmak istiyorsun?"

"Ateşkes ilan etmek istiyorum."

"Öyleyse istediğini alamayacaksın. Şimdi yalnız bırak beni."

Hiçbir şey söylemeden yatağa kuruldu. Öfkeden deliriyor olmalıydı ama daha fazla konuşacak bir şey kalmamıştı. Hızla dışarı çıktı ve kapıyı hiddetle çarptı.

Karanlık ve kimsesiz bir sokak, zaman zaman sönüp zaman zaman aydınlanan bir sokak lambası, yolun kenarına park edilmiş birkaç araç ve kaldırımın kenarına çökmüş, yüzüne düşen saçları yüzünden kim olduğu belli olmayan on yedi yaşında bir kız.

Yavaşça ona yürüdüm, omzuna dokundum. Sesim samimi bir endişeyle kulağımda çınladı: İyi misin?

Genç kız titriyordu ancak sesimi duyar duymaz titremeleri dindi. Yavaşça başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerimizin buluşmasıyla kim olduğunu gördüm.

Ve var gücümle çılgık attım.

İrkilerek gözlerimi araladığımda hissettiğim ilk şey çılginca atan kalbimdi. Vücudum terden sırlıklam olmuştu ve evrendeki tüm oksijeni bile içime çeksem yeterli gelmeyecek kadar nefessiz kalmıştım.

Çift kişilik yatakta yanımda tasasızca uyuyan İdil'e baktım. Üstünde toz pembe bir pijama takımı vardı. Kahverengi saçları yas-

tiğin üstüne yayılmıştı. Ne zaman geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, uyuyakalmış olmalıydım.

Az önce gördüğüm kâbus aklıma gelince yüreğimi saran korkuya engel olamadım ancak o görüntülerin zihnimin basit bir oyunundan öte olmadığını anlayınca rahatladığımı kabul etmek zorundaydım.

Kendime gelmek için sessizce yataktan kalkıp lavaboya ilerledim. Elimi yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra dışarı çıktım. Tam İdil'le odamıza giriyordum ki cam kırılmasına benzer bir ses kulaklarımı doldurdu.

Tek kaşımı kaldırdım. Ses Serkan'ın odasından geliyordu. Kendime ilgilenmemem gerektiğini söyledim ancak bir yanım, Serkan'ın düşüp bayılmış olmasından korktu. Evet, benim için çöpten farksızdı ama insandım neticede. Şu an başına bir şey gelse yarın kalbimi delip geçen bir vicdanla uyanacaktım.

Serkan'ın odasına doğru ilerleyip kapısını hafifçe tıklattım ancak ses gelmedi. Geri dönme fikri yeniden zihnime düştü ama şimdi o yatağa girsem bile rahat uyuyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden kapıyı hızla açtım.

Ve o an beynimden vurulmuşa döndüm.

Gördüğüm ilk şey, çıplak bir şekilde duvara yaslanan Beren'in gözlerimle buluşan kahverengi gözleri oldu.

Sırtı bana dönecek şekilde Beren'in önünde duran, vücudunu onunkine yaslamış Serkan'ı her yerde tanıyabilirdim. Üstünde sadece beyaz bir bornoz vardı, ikisinin de saçları ıslaktı ve kendilerini birbirlerine kaptırmuşlardı.

Kalbim atmaya bıraktı, zaman bir an için akmadı. Öylesine canım yanmıştı ki gözyaşı bile dökemedim, öfkelenemedim. En yakın arkadaşlarımdan birinin, ayrılığımızın üstünden yirmi dört saat geçmeden eski sevgilimle sevişmesine tanıklık ediyor olmak tüm gerçeklik algılarımı yıkmıştı sanki.

Beren, Serkan'ın omzuna vurarak onu uzaklaştırmaya çalışırken, "Serkan," diye fısıldadı. Gözlerinde saf bir korku parıltısı vardı. Beren'in bakışını görür görmez anladım ki beni kaybetmekten

korkmuyordu, yakalanmaktan ve başına gelmesi muhtemel şeylerden ürküyordu.

Serkan afallayarak arkasına baktığında yüz hatları gerildi, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bornozunun önünü kapatmak için geri çekilince Beren'in çıplak vücudunu gözler önüne serdi. Genç kadın telaşla yerdeki geceliğini ve sabahlığını kaptı. O kadar paniklemişti ve ne yapacağını bilememişti ki giyinmeyi akıl edemeden çıplak bir şekilde odadan dışarı fırladı ve kendini banyoya kilitledi.

Yanımdan geçerken içimden bir ses, *vur ona*, diye fısıldadı. *Eski sevgilimle yatmanın bedelini ödet.*

Ancak yanımdan geçip giderken hiçbir şey yapamamıştım. Rönesans döneminden fırlamış bir heykel gibi taş kesilmiştim. Ne hareket edebiliyor ne konuşabiliyor ne de yaşadığıma dair herhangi bir aksiyonda bulunabiliyordum. Yaptığım tek şey etrafa aptal bakışlar atmaktı.

Serkan dirseğimden çekip beni içeri soktu ve kapıyı yavaşça kapattı. "Bak," dedi. "Bunu kimseye söyleme, yalvarırım."

Etrafi buğulu görmeye başladım, gözlerim yanarken ve Serkan yalvarışlarına devam ederken hayret etmeden duramıyordum. İki si için de benim duygularımın önemi yok muydu? Onurumu bu kadar kolayca ezip geçerken düşündükleri tek şey sahiden de kendileri miydi?

"Biliyorum," dedi Serkan. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki utanmasa diz çökecekti. "Yaptığım yanlış, eşeklikti ama gerçekten aramızda duygusal hiçbir şey yok, olamaz da. Yaşadığımız şey her neyse tamamen bedensel." Hızla arkasını dönüp elini saçlarının arasına daldırdı, paniklemişti. Tekrar döndüğünde kendinden daha emin görünüyordu ancak gözlerindeki korkuyu her yerde yakalayabilirdim. "Bak, beni de anla," dedi. "Sana defalarca geldim ve sen beni her seferinde reddettin. Benim de ihtiyaçlarım var, tamam mı? Sonsuza dek seni bekleyemezdim." Başka zaman olsa ucuz manipülasyonlarına kanabilirdim ama onun ne mal olduğunu öğrenmiştim. "Hem sadece birkaç kez görüştük, onun dışında yine sana sadık kaldım. Yalvarırım, bu durumu kimseye söyleme. Eğer ağzını açarsan olacakları bir düşün. Atalay kontrolden çıkar

ve Yekta'yla bir olurlar. Bana neler yaparlar, bir aklından geçir. Zarar görürüm ve başıma gelen her şey senin suçun olur. Cidden bunu mu istiyorsun?"

Konuşabilen bir varlık olduğumu hatırladığımda sesim bana bile acınası geldi. "Yani bu daha önce de mi oldu?"

Serkan büyük pot kırdığını anlayınca bir eliyle dudaklarını örttü. "Özür dilerim, Elisa."

Bağırarak istiyordum. Herkese, her şeye yaşadıklarımı haykırmanın canı gönülden diliyordum ama hiçbir şey yapamadım. Serkan'ın beni aldatmasını kaldırılabiliyor, yoluma kolayca devam edebilirdim ama beni Beren'le aldatması... Merak etmeden edemiyordum, kaç kez enayi yerine koymuşlardı beni? Suratıma bakıp ne kadar zavallı olduğumu kaç kez düşünmüşlerdi? Kaç kez benim için zalimce bir acıma duymuşlardı?

Düşünceler üst üste binerken cevapsız sorular karşısında ruhunun ezildiğini hissettim ve Serkan'dan bir adım uzaklaştım. O an uzaklaştığım sadece Serkan değildi aslında. Hayal kırıklıklarından, geçmişimden, pişmanlıklarından uzaklaşmaya çalıştım.

Hızla arkamı dönüp koridoru aşarak merdivenlere yöneldim. Düşünme yetimi çoktan bir rafa kaldırmıştım. Tek istediğim o evden, o odadan kaçmaktı. Gerisi umurumda bile değildi. İşte, tam da bu yüzden kendimi dışarı attım. İnce bir pijama takımıyla, ayakkabı bile giymeden...

Kar bileğimi geçiyordu. Yerdeki sivri taşlar ve dallar başta canımı acıtsa da ayağım birkaç dakika içinde soğuktan uyuşmuştu. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Kar hızla yağmaya devam ediyor, rüzgâr suratıma sertçe esiyordu ancak nefesim kesilene kadar koştum. Birkaç saniyelğine bile durursam kaçtığım tüm gerçekler üstüme çullanacak gibi hissetmişim.

Yanlış seçim yaptın, Elisa. Yine...

Bu düşünceyle birlikte dizlerimdeki gücün tükendiğini hissettim ve kendimi beyaz örtünün üstüne çılgınlıkla karışık bir ağlamayla bıraktım. Soğuktan titriyordum, o kadar koşmuş ve nefessiz kal-

mıştım ki midem bulanıyordu ancak orada kaldım ve ağlamaya devam ettim.

Duygularım karman çormandı. Sanki evdeki tüm kötü düşünceler bir anda üstüme yığılmıştı. Bu zamana kadar kendime sürekli pes etmemem gerektiğini hatırlatmıştım ama daha kaç kere aynı hatalara düşecektim? Doğru insanı ararken kaç kere hayal kırıklığıyla sınanacaktım? Tek istediğim birine güvenmekti. Şu koca dünyada sırtımı yaslayabileceğim, beni anlayan kimse olmayacak mıydı sahiden? Attığım her adımda yanlış insana mı toslayacaktım?

Beni seven birisi çıkmayacak mıydı karşıma? Kimse mi beni sevmeye layık görmeyecekti?

Birkaç dakika sonra acının yerini yeni bir duygu aldı: Korku. Hissettiğim şoku atlatınca nerede olduğumu ancak idrak edebildim. Tek başıma, beni soğuktan koruyamayacak kadar ince kıyafetlerle gözyaşı döküyordum.

İrkilerek etrafıma baktığımda titrek bir nefes aldım. Sert bir rüzgâr suratımı yalayıp geçerken ve saçlarımı savururken ayağa kalktım. Beren ve Serkan'dan delicesine nefret etsem de şu an burada kalamazdım. Geri dönmek zorundaydım yoksa bir köşede hipotermi geçirip can verecektim.

Etrafı incelediğimde evden ne kadar uzaklaştığımı fark ettim. Bu kadar uzun süredir koştuğumu düşünmemiştim. Sanki Beren ve Serkan'ı birkaç saniye önce basmış gibiydim.

Evden çıktığımdan beri nasıl yollara saptığımdan habersizdim. Düşüncesizce kafamın estiği yere gitmişim ve bu yüzden şu an nerede olduğumu bilmiyordum, kelimenin tam anlamıyla kaybolmuşum ancak ümitsiz sayılmazdım. Yağan kar ayak izlerimi örtmeden evin yolunu tutarsam sağ salım varış noktama ulaşırdım.

Ayak izlerimi takip ederken olabildiğince hızlı olmaya çalışıyordum ama o kadar yorulmuşum ki koşmak şöyle dursun, yürüyecek dermanım kalmamıştı.

Eve gittiğimde yaşanacaklarla ilgili korkunç senaryolar şimdiden zihnimde hayat bulurken geceyi delip geçen bir silah sesi kanımı dondurdu.

Refleks olarak sesin geldiği yöne baktım ama karanlık, ormanın üstüne örtülen kara bir örtü gibiydi ve görüşümün önünde büyük bir engel oluşturuyordu.

Buz kesen ve delicesine acıyan ayaklarımı eve sürüklemek için kendimi zorladım ama silah sesinin kaynağını merak etmeden yapamamıştım. Algılarım anında açılmıştı ve içimdeki ses beni aptal olmakla suçluyor, eve dönmem için yalvarıyordu. Öte yandan bu tenha ormanda kimin havaya ateş açtığıyla ilgili düşünmeden edemiyordum. Birinin yardıma ihtiyacı olabilir miydi? Ya da benim gibi dışarıda kalmış biri son çare olarak havaya ateş ederek yerini belli etmeye mi çalışıyordu?

Kurşun sesinin geldiği yöne doğru birkaç adım atmaktan kendimi alamadım. Yaptığım şeyin kulağa son derece mantıksız geldiğinin farkında olsam da kendime engel olamıyordum.

İlerleyeli çok olmamıştı ki gözüme iki insan bedeni çarptı. Yüzlerini göremesem de karanlığa kısmen alışan gözlerim sayesinde bedenlerini ayırt edebilmiştim. Bir an için kendimi ortaya atıp her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istedim ancak bir şey beni durdurdu. Belki de bu şey tehlikeyle karşı karşıya olduğumu benden önce fark eden hayatta kalma içgüdümdü, bilmiyordum.

Gözlerim önce yerde diz çökmüş şekilde oturan ve dudaklarından anlaşılmas mırıltılar dökülen genç kadına takıldı. Üstünde benim gibi ince kıyafetler vardı ve hiçkırıkları bana kadar uzanıyordu. Yaptığı tek şey ağlayarak karşısındaki uzun boylu adama bakmaktı. Çıkardığı seslerden canının yandığı sonucuna varmıştım ancak kadın hiçbir şey söylemiyor, ağlamak dışında sessizliğini koruyordu. Garip bir şekilde bir şeyleri kabullendiği hissiyatına kapıldım ve bu his kanımı dondurdu, ensemdaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu.

Ayakta duran adamın elindeki silahı fark ettiğimde çığlık atmak için bir elimle dudaklarımı örtmem gerekti.

Adam, silahı kadına doğrulttu ve ikinci bir ateş sesi karanlık ormanda yankılandı.

Tek bir korku hariç, yaşadığım hiçbir korku o anki kadar kuvvetli olamazdı. Gözlerimin önünde bir cinayet işleniyordu ve benim yaptığım tek şey bir ağacın arkasında durup bu anı film izler gibi izlemektir.

İyi bir insan olduğumu zannedirdim ancak o an zavallı kadın için her ne kadar üzülsem de tüm duygularına baskın olan tek duygu, bu adamın bana da zarar verme ihtimalinin getirdiği koşulsuz korkuydu. Kalbim göğüs kafesimden fırlarcasına çarparken mantığım var gücümle kaçmam için bağırıyor, âdeta yalvardı.

Yavaş ve sessiz adımlarla oradan uzaklaşmaya yeltendim fakat tam o an ayaklarımın batan sivri bir taş yüzünden refleksle iç çektim. Tahminimden fazla ses çıkarmış olmalıydım çünkü sadece saniyeler önce zalimce cinayet işlemiş olan katil, başını bulunduğu tarafa hızla çevirdi.

Gözlerim her ne kadar karanlığa alışsa da yüzünü ayırt edemiyordum ancak bir şekilde bana baktığını biliyordum. Gözlerime kilitlenen gözlerini hissedebiliyordum.

Arkamı döndüm ve var gücümle koştum.

Ne suratıma çarpan rüzgâr umurumdaydı ne de engebeli yol. Yaşama olan arzum ve onu kaybedeceğime dair korkum her şeyin üstünde gelmişti. Gerilen kaslarım yüzünden attığım her adımda bacaklarım yakıcı bir acıyla kavruluyordu ancak durmak şöyle olsun, hızımı bile kesmedim. Şimdi durursam bir daha koşmak için fırsatım olmayacağını biliyordum.

Bir an için, sadece lanet olası bir an için kurtulabileceğimi düşünmüştüm fakat beni kovalayan katil benden daha çevikti. Aramızdaki mesafeyi tahminimden de hızlı kapatmıştı.

Arkama bakmak için başımı hafifçe çevirdiğim an, yakalandığımı andı.

Genç adam bedenimi ona çevirmeme fırsat bile vermeden güçlü kollarıyla belimi sarmış, sırtımı göğsüne bastırmıştı. En küçük hücremde dahi tehlike çanları çalarken bağırarak için dudaklarımı

araladım ama tam o anda ağzıma kapanan eli yüzünden sesim boğuk çıktı.

Kalbim deli gibi gümbürderken bir yanım, hissettiği korku yüzünden mantığını yitirmiş ve ölümü çoktan kabullenmişti. Diğer yanımsa son nefesime kadar savaşmam gerektiğini var gücüyle haykırıyordu.

O sesi dinledim.

Hemen arkamdaki adam şüphesiz benden daha güçlüydü. Sıkı kollarıyla beni esir almıştı ama pes etmek istemiyordum. Kurtulma ihtimalim ne kadar az olursa olsun, umudumu yitirmek istemiyordum çünkü asıl o zaman öleceğimi biliyordum.

Tıpkı dört yıl önceki gibi, Elisa. Savaşmayı sürdürmelisin.

Bedenimi deli gibi hareket ettirdiğimde adam belimden daha sıkı tutup ayaklarımı yerden kesti. Bacaklarımı sağa sola sallayıp arkamdaki adama beceriksizce tekme atmaya çalışırken ne kadar beyhude bir çaba içinde olduğumu yok sayamadım.

Adam yürümeye başladı ve büyük bir kayanın dibinde hızla diz çöktü. Ne olduğunu anlamadan onunla birlikte diz çökmek zorunda kaldım ve aniden çok saçma bir pozisyonda olduğumuzu fark etmek, debelenmeme bir an için ket vurdu. Yerde oturuyorduk, sırtım adamın göğsüne yaslıydı ve uzun bacakları benimkilere dolanarak mümkünmüş gibi hareket kabiliyetimi daha da kısıtlamıştı. Bu hareketleri bir başka erkekten görsem deli gibi korkar, bana zarar vereceğini ya da istemediğim şekilde bana dokunacağını düşünürdüm ama o an adam o kadar farklı bir enerji yayıyordu ki afallamadan edemedim.

“Sus. Yoksa ikimizi de öldüreceksin.”

Başım adamın göğsüne yaslıyken hafifçe yukarı baktım ve az önce cinayetine tanıklık ettiğim katili ilk kez görme fırsatını elde ettim.

Koyu kahverengi saçları nemliydi ve birkaç hırçın tutam alnına dökülüyordu. Yüzü jilet kadar keskin hatlara sahipti. Kirli sakalı birkaç gündür tıraş olmadığını vurgular nitelikteydi. Yeşim rengi gözlerindeki korkuya rağmen orada gördüğüm parıltı, kendine gü-

venen bir adam olduğunu düşünmemi sağladı. Yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı.

Dudaklarıma örttüğü elini çekip çamurlaşmış topraktan bir parça aldı ve suratıma sürdü. Şaşkınlık içinde donakaldım, ne yapacağımı şaşırılmıştım. Öyle ki içinde bulunduğumuz anın absürtlüğünü idrak bile edemedim.

Karşımdaki adam kendi suratına da çamur sürerken bir yandan da kollarımı kirli çamurla ovalamaya devam etti. O kadar derin bir şok içindeydim ki üstümü başımı kirletirken tek yaptığım şey onu izlemek ve neden böyle garip davranışlar sergilediğini anlamaya çalışmaktı. Ancak zihnim sorularımın hiçbirine mantıklı bir açıklama getiremedi.

“N- Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım hem korkudan hem soğuktan titreyen sesimle. Ancak durmadı ve hızla yaptığı işi sürdürdü. Çok kısa sürede neredeyse tamamen çamura bulanmıştık.

Bir çatırtı duyduğumda kayanın arkasına bakma amacıyla başımı hafifçe eğdim ama genç adam omuzlarımdan sertçe çekip sırtımı göğsüne bastırdı. O an ne kadar korktuğunu anladığım andı ancak zihnim buna da mantıklı bir açıklama bulamadı. Sadece dakikalar önce bir kadını öldürmüştü, şimdiyse bir başka kadını kollarında etkisiz hâle getirmişti. Öyleyse neden korkacaktı ki?

Bir hırlama duyduğumda ensembledeki tüyler diken diken oldu. Sesin bir çeşit hayvana ait olduğunu düşünsem de nasıl bir hayvan olduğunu çıkarmam imkânsızdı. Ses oldukça vahşiydi ama garip bir şekilde insaniydi de.

Kafamı tekrar yukarı kaldırdığımda adamın başını kayaya yasladığını, derin ve sessiz nefeslerle kendini sakinleştirmeye çalıştığını gördüm. Onun bu hâli beni de ürkütmüş, derin bir sessizlik bulutuna sürüklemişti.

Saniyeler sonra bize doğru yaklaşan çıtırtılar duyduğumda gerilerek olduğum yere sindim. Her yerim çamur olmuştu, soğuktan ve korkudan tir tir titriyordum ama içimden bir ses, yabancıların eli ağzıma örtülül değilken bile çığlık atmamamı ve sessizliğimi korumamı söylüyordu.

Birkaç saniye sonra kayanın hemen sol tarafında beliren figür, kalbimin nereceyece durmasına sebep olacaktı.

Baya dört ayak üstünde durmasına rağmen aniden iki ayak üzerinde duracak şekilde kalkıp inceleyici bakışlarla etrafına baktı. Bizim olduğumuz yöne baksa sivri tırnaklarını boğazıma geçirmesi kaç saniyesini alırdı diye merak etmeden edemedim.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Vücut yapısı insana benzemesine rağmen insan olmaktan çok uzaktı. Bedeninden hayvani bir vahşet yayılıyordu ama içimden bir ses aslanın bile avına ondan merhametli davranacağını fısıldadı.

Bu şey her ne ise üç metreden biraz daha uzun olduğunu tahmin ediyordum. Çok zayıftı, fazla zayıftı ancak bu onu aciz göstermiyordu. Aksine, görüntüsünün garip bir ürkütücülüğü vardı. Beyaz derisi çamurla lekelenmiş gibiydi. Uzun bacakları ve dizlerine kadar uzanan kollarıyla şehir efsanelerinden fırlamış ürkütücü bir yaratık gibi görünüyordu.

Yaratığı görür görmez çığlık atmak için korkuyla dudaklarımı araladım ama yabancı hızla bir eliyle dudaklarımı örttü. Yaratık çenesini gökyüzüne doğru kaldırıp havayı koklarken genç adamın bizi çamura bulamasının amacını anlamış oldum. Kokumuzu yok etmek için çaba sarf etmişti.

Yaratık bizden uzağa, sol tarafa doğru sarsak adımlarla ilerlerken arkasından bakmak istedim ama cesaret edemedim. Sanki başımı uzatsam tam karşımda belirecekmiş gibi garip bir korkuya kapılmışım.

Canavarın yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra arkamdaki adam soğukkanlılıkla ayağa kalktı. Oysa ben harap hâledeydim, ellerim ve dizlerim uyuşmuştu ve bunun soğukla alakası yoktu. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki kalp krizi geçirmekten korktum.

Titreyen dizlerim yüzünden zar zor doğrulduğumda, "O neydi?" diye sormayı akıl ettim.

Yabancıнын yeşim rengi gözleri benimkileri delip geçecek kadar keskindi. O gözlere bakıp ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü

anlamak zordu. Hoş, kendi zihnimden geçen düşüncelerden bile emin olamazken hiç tanımadığım, gizemli bir adamın aklındaki tilkileri kuyruklarından nasıl yakalayacaktım ki? Sadece birkaç dakika önce birini öldüren bir katil tarafından hayatımın kurtarılması kafamı son derece karıştırmış, ne düşüneceğimi şaşırma neden olmuştu.

"O neydi?" diye sordum yeniden. Daha önce böyle bir şey görmemiş, hiçbir masalda böyle bir canavarın varlığıyla ilgili bir şey duymamıştım. "Polise gitmeliyiz."

Söylediğim şey aptalca olabilirdi. Sonuçta polis memuruna gidip ne diyecektim? Üç metre boyunda değişik bir canavarın beni öldürmeye çalıştığı ancak dakikalar önce cinayet işlediğine tanıklık ettiğim adam tarafından kurtarıldığımı mı anlatacaktım? Yine de o an yapılacak tek mantıklı şey gibi görünmüştü.

"Aklını yitirdin herhâlde," dedi karşımdaki adam. Sesi oldukça kendinden emin, itiraz kabul etmeyecek şekilde tok çıkıyordu. "Kim inanır böyle bir şeye?"

Zaten aklımda olan şeyleri bir de bu yabancıdan duymuştum. Birkaç adım geri çekilip kayanın önünden ayrıldım. "Burada korkunç bir şeyler var," dedim. Panik yeni yeni yüzüme çarpıyordu sanki. Her geçen saniye mümkünmüş gibi daha da korkuyordum. "Bunu birilerine bildirmemiz gerekiyor. O canavarı avlamalılar." Dudaklarımı araladı ama "Biliyorum," diye lafını böldüm. "Umut-suz bir durumdayım. Polise gidip efsanelerde bile eşi benzerine rastlanmamış bir canavarın saldırısından zalim bir katil tarafından kurtarıldığımı söylesem elbette beni deli sanacaklar ama denemem gerekiyor."

Yabancıнын bakışları mümkünmüş gibi daha da derinleşirken yüz hatları gerildi.

Tüh! Keşke cinayet kısmını dile getirmeseydim.

Aramızdaki hava öylesine elektrik yüklü bir hâle geldi ki birkaç saniye ikimiz de hareket etmeden ve ses çıkarmadan birbirimize baktık. İkimiz de taş kesilmiş şekilde dururken aniden arkamı dönüp koşmaya başladım. O kadar karışık ve acınası bir durum-

daydım ki yaptığım her şey yanlış geliyordu. Bir yanım ormanda ne olduğunu bile bilmediğim bir canavar kol gezerken hayatımı kurtarmış bir adamdan kaçmamın mantıklı hiçbir yanı olmadığını söylerken diğer yanım dakikalar önce bir insanı öldürdüğünü gördüğüm bu adamdan olabildiğince uzaklaşmam gerektiğini haykırıyordu.

Kaçma girişimim çok uzun sürmemiştii.

Başıma aldığım sert bir darbe, yeryüzündeki tüm ışıkların sönmesine neden oldu.

BÖLÜM V

İdil Öztürk

Elisa'nın telefonundan yükselen kulak tırmalayıcı alarm sesi odada yankılanırken kendime engel olamayarak yüzümü buruşturdum. Uykuya o kadar açtım ki gözlerimi bile açmadan yüksek sesle, "Elisa," dedim. "Kapat şunu."

Karşılık bekledim ama Elisa'dan ses seda yoktu. Uykusunun ne kadar ağır olduğuyula ilgili şikâyetlerde bulunmak için arkamı dönmüştüm ki yatakta tek başıma olduğumu fark ettim. Elisa'nın alarmı onun tarafında olan komodinin üstünde çalmaya devam ederken söylenerek alarmı kapattım ve uyumak için tekrar yorgana sarıldım ancak dakikalar boyunca bir sağa bir sola dönsem de uyku yeniden bedenimi ziyaret etmedi. İstemediğim gerçeklik dünyasına zoraki bir adım atmıştım artık.

Uyuyamayacağımı istemeyerek kabullendikten sonra ayaklarımı sürüyerek odamdan çıkıp banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı taradıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra tekrar odama gidip üstümdeki pijamalardan kurtuldum. Siyah bir tayt ve eflatun, bol bir kazak giydikten sonra pofuduk terliklerimi de ayaklarıma geçirdim ve merdivene ilerledim.

Salona geldiğimde diğer arkadaşlarımın da orada olduğunu, ellerinde atıştırmalıklarla bilgisayarlarına indirdikleri filmlerden seçim yaptıklarını gördüm. Tek bir kişi dışında herkes oradaydı. "Günaydın," dedim dikkatleri üzerime çekerek. Bir yandan da tekli koltuğa kurulmuştum. "Elisa nerede?"

Atalay ne demek istediğimi anlamamış gibi suratıma baktı. Açık kahverengi saçları hırçın bukleler hâlinde dağılmıştı. Üstünde siyah, bol bir *sweatshirt* vardı ve aynı renk eşofman giyiyordu. Yakışıklı görünmek için uğraşmadığından adım kadar emin olsam da bir insanın hiç çaba harcamadan böylesine nefes kesici oluşunu aklım almıyordu.

Atalay sorduğum soruya, "Yukarıda değil miydi?" diye cevap vererek yakışıklılığıyla ilgili tatlı hülyalardan beni uyandırdı. Duruşum anında dikleşirken daha ciddi bir havaya büründüm.

"Hayır," dedim. "Banyoda da değil. Burada olduğunu düşünmüştüm."

Arkadaşlarım meraklı bakışlarla birbirine bakarken hızla doğrulup yukarı çıktım. Elisa'nın orada olmadığını bilsem de tüm odaları tek tek aradım ve yüksek sesle Elisa'nın adını haykırdım ancak hiçbir yerde yoktu.

Tekrar aşağı indiğimde arkadaşlarım da en az benim kadar düşünceli görünüyordular. Beren, "Bir yere mi gitti acaba?" diye aptalca bir fikir ortaya attığında öfkeden delirmemek için kendimi zor tuttum. İyi niyetli olabilirdi ancak şu anda delicesine paniklemişken laf kalabalığına tahammül edemezdim.

Kabalıktan uzak ancak oldukça sert bir ses tonuyla, "Bu havada mı?" diye sorusuna cevap verdim. Beren çıkışına gözlerini kırıştı-
rarak karşılık verirken bir elimle şakağımı ovuşturdum. "Telefonunu bile almamış yanına. Normalde ne olursa olsun, telefon çekse de çekmese de mutlaka yanında taşır."

"Telefondan ziyade..." diyen Yekta kapının önündeki ayakka-
bılığa bakıyordu. Yeşil gözleri panikle ışıldıyordu. "Botlarını bile giymemiş. Bu soğukta, üstelik ayakkabısız nereye gidebilir ki?" Portmantoyu işaret etti. "Baksanıza, montu da burada."

Hiç düşünmeden, pelüş terliklerle kendimi dışarı attım. Eğer Elisa bir yere gittiyse karda yarattığı ayak izlerinden onu bulabileceğime dair umuda tutundum.

Kapıyı açar açmaz suratıma çarpan sert rüzgar bir an için afalamama neden olsa da hareketlerimden ödün vermeyerek dışarı çıktım ve şiddetle yağmaya devam eden karın altında evin etrafını dolaşarak Elisa'ya dair bir iz aradım. Ancak saatlerdir yağan kar, arkadaşımın bıraktığı tüm izleri silip süpürmüştü. Dışarıdaki beyaz tabaka, kimse ayak basmamış gibi pürüzsüzdü.

Yenilgiyi kabul etmek istemiyordum ama ne yapacağımı da şaşırmıştım. Hissettiğim korku tüm düşüncelerime egemen olurken

elimdeki telefonu çıkarıp bir umut çekmesi ve yardım çağırabil-
mek için yalvardım ama tahmin ettiğim sonucu almıştım. Buraya gelmeden önce Serkan telefonların çekmediğiyle ilgili bizi defalarca uyarılmıştı.

Evin arka tarafını incelerken hem soğuktan hem panikten titriyordum. Hiçbir şey bulamamanın verdiği yenilgiyi kabul etmek istemesem de omuzlarımı düşürerek eve ilerliyordum ki Yekta'nın, "Sanırım bir şey buldum," diye haykıran sesiyle algılarım yeniden açıldı ve koşarak arkadaşımın seslendiği yöne, evin girişine ilerledim.

Arkadaşlarım gibi eve girdiğimde yaptığım ilk şey kar yüzünden sırlıklam olan terliklerimi ve çoraplarımı çıkarıp bir köşeye atmak oldu. Sabırsızca Yekta'ya dönüp, "Ne buldun?" dediğimde elindeki ince zincirden yapılma, altın, üstünde küçük bir kuşun bulunduğu bilekliği gösterdi.

Bu bilekliği tanıyordum. "Annesinin doğum gününde aldığı bileklik bu," diye arkadaşlarıma açıkladım. Bir yandan da bilekliği elime almıştım. "Buna çok değer verir, asla bileğinden çıkarmaz," diye sesli düşünmeye devam ettim.

"Affedersiniz," dedi Yekta. Açıklamalarım onun için yeterli değildi sanırım. "Önemli bir şey bulduğumu sanmıştım."

Zihnimde çarklar dönerken, "Aslında önemli," dedim. "Böylesine değer verdiği eşyasını düşürdüğünü fark etmeyecek kadar alelacele kendini dışarı atmış belli ki."

Evet, Elisa bir ilah değildi ve anlık dalgınlıkları yüzünden kaybettığı eşyaları olurdu ancak bu bileklik asla o eşyalardan olmamıştı. Arkadaşım maneviyata çok önem verirdi ve bu bileklik onun için en değerli eşyalarından biriydi. Dolayısıyla bilekliğinin yokluğunu hissetmemesini normal karşılayamazdım.

Yekta'nın yeşil gözleri düşünceli bir ifadeyle uzaklara daldı. "İyi de kendisini hararetle dışarı atmasına ne sebep olmuş olabilir ki?" diye sordu. "Hem de böyle sessiz sedasız."

Gözlerim duvara yaslanmış ve konuşmalarımızı sessizce dinleyen Serkan'a takıldı. Yüz hatları oldukça sakin görünse de ela-

gözlerinde anlamını çözemediğim bir ifade yakalamıştım. Adını koyamadığım bu rahatsız edici bakış o kadar kısa sürmüştü ki bir an için hayal gördüğümü sandım ancak Serkan'a sert bir şekilde çıkışmaktan kendimi alamadım.

"Belki de bize cevabı sen verirsin," derken sesim en az bir katilinki kadar tehlikeli çıkıyordu. "Elisa nereye gitti?"

Gözlerini kırptırırken, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Ben nereden bilebilirim?"

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda aşmıştım ki Atalay aniden aramızda belirdi. Belki de ona saldırmamdan korkmuştu, emin değildim. Vücudumun onunkine bu kadar yakın olması normalde heyecandan aklımı yitirmeme neden olurdu ancak o an hiç mi hiç umurumda değildi. Tek istediğim Serkan'dan bir cevap almaktı.

"Bu kızla ilişkisini hiç iyi bir biçimde bitirmeyen sensin," dedim. "Artık ne sorun yaşadysanız kız dün apar topar gitmeye hevesliydi. Üstelik Yekta'yla yattığını zihninden geçirebilecek kadar kendini kaybetmişsin. Elbette nereye gittiği hakkında bir fikrin olacak."

Serkan derin bir nefes aldı. Sakinliğini korumaya çalıştığını ve kelimelerini özenle seçtiğini görebiliyordum. "Elisa," derken sesi sertti. "Benimle konuşmamak için odasından bile çıkmadı. Sence nereye gittiğiyle ilgili bir fikrim olabilir mi? Beni gördüğü yerde suratını buruşturup kaçacak delik arıyordu resmen."

"Ona zarar verdin, değil mi?" diye suçlamamı öne sürerken elimde olmadan bağırardım. "Seni terk edince gurur yaptın ve onu incittin. O da korkusundan kaçıp gitti!"

Serkan duyduklarına inanamıyormuş gibi dudaklarını araladı. "İdil!" diye bağırırken en az benim kadar öfkeli görünüyordu. Dürist olmak gerekirse ne hissettiği zerre kadar umurumda değildi. "Haddini aşırıyorsun. Elisa'nın kaybolması seni korkuttu, biliyorum ama beni bu şekilde itham edemezsin. Üstelik öne sunduğun görüşün hiçbir mantıklı yanı yok. Ne yani, ben Elisa'ya zarar verdim ve o da bağırıp sizlerin yardımını istemek varken bir hissimle fırtınanın içine daldı, öyle mi?" Hırsla soludu. "Saçmalık."

Söyledikleri mantıklı olabilirdi ama zihnimdeki yapboz parçaları bir türlü tamamlanmıyordu. Sanki bir yerde bir eksik vardı, gözle görülmeyecek kadar küçük bir parça kayıplara karışmış gibi hissediyordum.

İki elimle şakaklarımı ovuştururken birkaç adım geri çekildim ve kendimi düşünmeye zorladım. Kalbim ağzımda gümbürderken sakinliğimi korumak çok zordu. "Pekâlâ," dedim en sonunda. "Bu sabah kaçta uyandınız?"

"En erken ben kalktım," dedi Atalay. "Saat yedi falandı sanırım. Bir türlü uyuyamadım, salonda oyalandım biraz."

"Tamam," dedim duyduklarımı zihnimin bir köşesine yerleştirmeye çalışarak. "Ben de yatağa gittiğimde sanırım saat on iki civarıydı. Yani aradaki yedi saatlik zamanda Elisa bir nedenden dolayı evden kaçarcasına uzaklaştı." Serkan'a dik dik baktım. "Belki de kaçmak zorunda kaldı, bilmiyoruz."

"Yüzündeki bakışı hiç sevmedim, İdil," dedi Serkan. "Hiçbir kanıtın olmadan beni suçlamana izin vermeyeceğim. Kimin evinde kiminle boy ölçüştüğünü sanıyorsun?"

Düşüncelerimi süzgeçten geçirmeden dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Burası senin evin olabilir, Serkan ama unutmama ki kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde seni yok etsek kimsenin ruhu duymaz."

Sözlerim oluşturduğumuz çemberin tam ortasına ağırlığıyla çökerken söylediklerimin bu kadar ciddi bir etki yaratmasını beklemiyordum. Serkan'ın göz bebekleri irileşti, yüz hatları gerildi. Öyle ki bu düşüncenin daha önce zihninden geçtiğiyle ilgili garip bir hissiyata kapıldım.

"Tekrar ediyorum," derken sesi eskisi kadar öz güvenli çıkmıyordu. "Bu ağır sözleri sarf etmeye devam edersen hiç hoş şeyler olmayacak."

Kollarımı göğsümün altında birleştirip çenemi yukarı kaldırdım. Sarf edeceğim sözlere inanmasam da Serkan'ın gözünde aksi bir portre çizmek zorundaydım. Belki de bu onu bir şekilde zorlar

ve itirafta bulunmasına neden olurdu. "Haksız mıyım?" derken rahatlığımı korudum. "Şuracıkta ölüp gitsen kimin haberi olur?"

Serkan, "Kafayı yedin iyice," diye çıkışırken Atalay sakin olmam için, "İdil," diye uyarıda bulundu. Serkan ise, "Sizinle tatile çıktığımı herkes biliyor," diye kendini ispatlama çabasını sürdürdü. "Bana bir şey yaparsanız bu kolaylıkla ortaya çıkar."

"Elisa gibi ormana daldığını ve kayıplara karıştığını söyleriz," dedim umursamaz bir tavırla. Mütemediyen taktığım ifadesizlik maskesi sayesinde gerçek duygularımı kusursuzca saklamayı alışkanlık hâline getirmiştım. Serkan'ın gerçekten de böyle düşündüğüme inandığından adım kadar emindim ve bu oyunu biraz daha sürdürmeye karar verdim. "Sonuçta Elisa'nın kaybolması yüzünden nasıl yargılanmayacaksak, senin kaybolman yüzünden de yargılanmayız."

Beren'in zihninde şimşekler çaktığını görür gibi oldum. Aniden irkilip, "Elisa'nın kaybolmasından bizi sorumlu tutarlar mı?" diye telaşlanarak sordu.

Kuvvetli bir hayal kırıklığıyla harmanlanmış öfkenin yüreğime çöreklenmesini engelleyemedim. Bu cümlesi, Elisa'nın kaybolmasıyla ilgili ikinci cümlesiydi ve düşündüğü tek şey sahiden de kendisi miydi? Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken kanımın donduğunu hissettim. "İnanamıyorum, Beren," diye ayıpladım. "Elisa'nın hayatta olup olmadığı bile belli değil ve sen gerçekten bunu mu dert ediyorsun?"

Beren utanarak bakışlarını kaçırdı. Yanakları utançla pembeleşmişti. "Özür dilerim," dedi. "Bir an kafam karıştı."

Serkan, "Yeter!" diye sesini yükselttiğinde hepimiz ona döndük. "Elisa'ya neler olduğunu araştırmak yerine kafanıza göre bir mahkeme kurup insanları yargılıyorsunuz."

Arkasını dönüp merdivene yöneldiğinde, "Nereye?" diye seldim.

"Odama," derken durmadı. "Elisa'ya gerçekten neler olduğunu tartışmak istediğinizde beni çağırırsınız."

Üst kata çıkıp bizi yalnız bıraktığında Beren, "O ölmemiştir, değil mi?" diyerek sessizliği bozdu. Bir yandan da avuçlarını gerginlikle birbirine bastırıyordu.

Sorusu havada asılı kalırken yüreğime bir ağırlık çöktü. Elisa saatlerdir ortada yoktu. Ayakkabısız ve montsuz bir şekilde şiddetli fırtınanın ortasındaydı. İnsan bedeni ne kadar dayanabilirdi ki? Kaç saat, kaç gün hayatta kalabilirdi?

Zihnim mantığımı sustururken bu kara düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Durum her ne kadar ümitsiz görünse de karalar bağlamamam gerektiğini biliyordum ancak elimden bir şey gelmiyordu.

Hızla odama gidip ayaklarıma kalın çoraplarımı geçirdim. Aşağı inip ayakkabılığa yöneldiğimde Atalay, "Nereye?" diye sordu.

"Ormana," diye cevap verdim. "Belki bir iz bulurum."

"Saçmalama," dedi Beren. Sesinde hissedilir bir endişe vardı. "Bu havada bir iz bulacağına inanıyor musun? Üstelik nereden başlayacağını bile bilmiyorsun."

"Umurumda değil," dedim. Eğer hiçbir şey yapmadan odamda keyif süreceğimi düşünüyorlarsa yanılıyorlardı. "Böyle oturamam."

Botlarımı ve montumu giydikten sonra beremi başıma geçirdim. Eldivenlerimi kapıp tam kapı koluna uzanmışım ki Atalay bir adım öne çıktı. "Üzgünüm, İdil. Tek başına ormanda dolaşmana izin veremem."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana engel olmaya çalışma, Atalay. Seninle karşı karşıya gelmek istemiyorum ama gerekirse yaparım."

Ela gözlerinde geri dönülmez bir kararlılık vardı. Beni ikna etmeye canla başla çalışacağını hissettim. Bu yüzden, "Yanlış anladın," diye cevap verince afallamadan edemedim. "Ben de seninle geliyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Buna gerek yok."

Ancak o çoktan montunu giymişti. Beresini kafasına geçirirken, "Hayır," dedi. "Var."

Bunu düşünmem belki de doğru değildi ancak o an Atalay'a neden böylesine âşık olduğumu, ondan neden bir türlü kopamadığımı yeniden anlamıştım. Tehlikeye düştüğünüzde size sırtını çevirecek nankör tiplerden değildi. Gerekirse tehlikeye sizinle birlikte yürürdü. Ne olursa olsun, dostları için elinden geleni yapacağına dair sonsuz bir inancım vardı.

Dudaklarımda minnettar bir gülümseme belirirken göz ucuyla Beren'in rahatsız bakışlar attığını gördüm ve bakışlarımı ışık hızıyla yarışacak şekilde kaçırdım. Son zamanlarda ikimizin yan yana olmasından müthiş derecede rahatsızlık duyduğumu hissedebiliyordum. Özellikle Atalay'la baş başa markete gittiğimi duyunca yüz hatlarının nasıl gerildiğini unutamıyordum. Bana olan düşüncelerini çaktırmamak için elinden geleni yapıyor, bana sık sık gülümüyor ve sohbetini eksik etmiyordu fakat bakışlarındaki düşmanca tavrı gizleyemiyordu.

Böyle düşünmek için hiçbir kanıtım yoktu ancak adım kadar emindim ki Beren hislerimi bir şekilde anlıyordu.

Ancak o an kıskanmasına anlam veremiyordum. Elisa ortalıkta yoktu, bu ihtimali kabul etmek istemesem de belki de çoktan ölmüştü ve o gerçekten de saçma bir aşk üçgeni dramasına mı kapılıyordu? Atalay'a deli oluyordum ancak şu an onunla baş başa kalmak umurumda bile değildi. Tek istediğim Elisa'nın yeniden güvende olduğuna şahit olmaktı.

Dışarı çıktığımda arkama bakmasam da Atalay'ın peşimden geldiğini biliyordum. Birkaç saniye sonra beni şaşırtmayarak yanımdaya bittiğinde suratıma çarpan rüzgâr ve şiddetle yağmaya devam eden kar yüzünden zorlukla yürür vaziyetteydim.

Birkaç adım atmıştık ki aradaki katlanılmaz sessizliği bozmak için, "Sence neden dışarı çıkmış olabilir?" diye sordum.

Zihninden geçen karamsar düşünceler, gözlerine kara bir gölge gibi düştü. Hüzünle, "Bilmiyorum," dedi. "Her şey o kadar saçma ki hiçbir şeyi bir kalıba oturtamıyorum."

"İlk aklıma gelen şey direkt Serkan'ı suçlamaktı ama şu an doğru yaptığımdan emin değilim," diye itiraf ettim. "Huyuna giderek

suçunu itiraf ettirmeye çalışsam daha fazla verim alırdım gibi hissediyorum."

Ela gözleri dikkatle yüzümü inceledi. "Gerçekten de Elisa'yı bu evden Serkan'ın çıkardığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Elisa'nın kaybolmasıyla bir şekilde alakası olmalı," dedim. "Elisa'nın tek sorun yaşadığı kişi Serkan, elbette onunla ilgili bir problem olmuş olmalı."

"İyi ama," dedi. "Atladığın bir şey var. Elisa, Serkan tarafından zorla götürülemez ya da Serkan ona zarar vermeye kalkamaz. Hayali bile çok saçma. Serkan'ı savunmuyorum ama bir konuda haklı: Elisa'ya dokunacak olsa kız bir çığılığıyla tüm evi ayağa kaldırırdı. Ne yani, Serkan kıza saldırırken Elisa öylece durup dışarı sürüklenmeyi mi bekledi?"

Serkan'ın söylediği şey mantıklı gelse de içimden bir ses onu masum ilan etmememi haykırıyordu. Onu suçlamak için kötü sonlanan ilişkileri dışında hiçbir kanıtım yoktu ancak zihnimde dalgalanan bu sese güvenmem gerektiğini hissediyordum.

"Tamam," dedim. "Belki de zarar vermek istememiştir ama başka ne olabilir ki? Elisa'yı bu evden başka ne gibi bir sebep uzaklaştırabilir?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama sebebi her neyse Serkan yüzünden değilmiş gibi geliyor." Düşüncesini açıklamaları için sessizliğimi korudum. "Öncelikle Elisa'nın zorla dışarı çıkarıldığına kesinlikle inanmıyorum. Öte yandan Elisa'nın bakışlarını gördüm, İdil," dedi. "Ayrılrken içindeki tüm güzel duygular ölmüş gibi bakıyordu Serkan'a. Sence eski sevgilisine öyle bakan biri, onun yüzünden bu kış kıyamette kendini ormana atar mı?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Pekâla," dedim. "Serkan'ın Elisa'ya zarar verdiğini düşünmüyorsun ve anladığım kadarıyla Elisa'nın Serkan'dan bir şekilde duygusal olarak etkilenip evi terk ettiği ihtimalini de es geçiyorsun. O zaman ne olmuş olabilir?"

Yoğun kar tabakasının altında kalan taşa takılınca bir anlık refleksiyle sıkıca elimi tuttu. Yanaklarım hafifçe pembeleşirken bakışlarımı kaçırdım ve elimi çektim.

Kısa bir afallamanın ardından, "Ne desem yalan olur," dedi. "Ama belki de bir haber almıştır."

Yüzümü onu aşağılar gibi buruşturmadan edemedim. "Yapma ama, Atalay. Telefonun çekmediği ve internetin olmadığı bir dağ evinde ne haberi alabilir? Tatilimizi mecburi olarak uzatacağımızı bile ailesine ben haber verdim."

"Güncel bir haberden bahsetmiyorum," dedi hemen. Kendini soğuktan korumak için omuzlarını yukarı kaldırmış, tüm kaslarını sıkıyordu. "Belki yakın zamanda canını yakan bir olay yaşandı ve etkileri kendini yeni yeni gösteriyor. Çok fazla şey yaşamış olabiliriz ama sonuçta iki gündür buradayız. Eğer başına kötü bir olay geldiyse bunun bilincine yeni yeni varması çok da imkânsız değil."

"Öyle olsa bizimle paylaşmaz mıydı?"

Şimdi yüzünü buruşturma sırası ondaydı. "Yapma, İdil. Elisa'yı severim ama genelde kapalı kutu gibidir, biliyorsun."

Onu savunma ihtiyacı hissettim. "Öyle değil. Serkan'la arasındaki durumu bize anlatmıştı ki bunun ne kadar hassas bir konu olduğunu biliyorsun."

"İyi de ne zaman anlattı?" diye karşılık verdi. "Daha yeni, öyle değil mi?"

Bu durumdan hiç hoşlanmasam da "Evet," diye itiraf ettim. "Buraya geldiğimiz gün konuştuk."

İşte dercesine kaşlarını kaldırdı. "Serkan abazası bu konudan yeni şikâyet etmeye başlamamıştır. Eminim ki çıktıkları ilk haftalardan beri kıza belli başlı sinyaller gönderiyordur. Kız da dayanamayıp açılmış işte. Bu durum onun kapalı kutu olduğu gerçeğini değiştirmez. Çoğu insan böyle can sıkıcı bir durumu saniyesinde yakın arkadaşıyla paylaşır."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye parladım. "Elisa beni yakın olarak görmüyor mu yani?"

"Orasını bilemem ve öyle bir imada bulunmak istemiyorum," diye karşılık verdi. "Sadece bazı şeyleri anlatmayabileceğini söylüyorum. Bunun için Elisa'yı da suçlamıyorum ayrıca. Bazı insan-

ların yapıları böyledir. Benim vurgulamak istediğim şey, Serkan ihtimaline takılı kalmanın fazla aptalca olabileceği."

Başımı hafifçe iki yana salladım. Nedense Serkan'ı bu denklemden çıkarmak istemiyordum. İçimdeki bir ses ona karşı dikkatli olmamı söylüyordu. Belki de Elisa'yla yaşadığı sorunlara canlı canlı tanıklık ettiğim içindi, bilmiyordum.

Sessizce ilerleyerek arayışımıza devam ettik. Ne aradığımızı bile bilmiyorduk. Tek istediğimiz Elisa'ya ait olabilecek herhangi bir şeydi ancak bu fırtınada geçirdiğimiz her bir dakika umudlarımızı ve soğuğa olan direncimizi köreltiyordu. Artık eldivene ve üstümdeki kalın monta rağmen bedenimin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

Söylemeye dilimin varmadığı teklifi Atalay sundu: "İdil, üzgünüm ama sanırım geri dönmeliyiz. Güneş batmak üzere."

Dişlerim takurdarken uzayıp giden ormana baktım. Bir yanım ilerlemek, Elisa'dan herhangi bir iz bulmak için gücümün son damlasını tüketmek istiyordu. Öte yandan diğer yanım zaten gücümün son damlasına yaklaştığının bilincindeydi.

Atalay, kafa karışıklığımı fark etmiş olmalıydı ki "Gece karanlığında yolumuzu kaybetmemizin ya da soğuktan donmamızın Elisa'ya hiçbir faydası olmayacak," diye beni uyardı.

Yenilgiyi kabul etmek istemesem de başımı hafifçe salladım ve yönümü eve çevirdim. Evden dışarı çıkıp ormana dalarken kayda değer bir şey bulamayacağımızı içten içe hissediyordum aslında. Yine de daha önce hayal kırıklığının suratıma bu kadar sert çarptığı olmamıştı.

Atalay aramızdaki hüüzün bulutunu dağıtmak istercesine, "Umarım evde Yekta'yla Serkan arasında tartışma çıkmamıştır," dedi. Beni konuşmaya çekmeye çalıştığının farkındaydım ancak dürüst olmak gerekirse bunu pek iç açıcı şekilde yaptığını söyleyemedim. Umursamazca omuz silktiğimi görünce, "Yapma ama, İdil," dedi. "İstese de istemesek de belirsiz bir süre boyunca birlikte yaşayacağız. Bu şekilde düşmanca bir tavır takınmanın faydası değil, zararı olur."

“Düşmanca bir tavır-”

“Serkan kendini savunma içgüdüleriyle mutfaktan bıçağı kap-
tığında ve yardım isteyecek kimsemizin olmadığını fark ettiğinde ne
söylemek istediğimi o zaman anlayacaksın.”

Nefesim kesilerek durduğumda yavaşça dönüp bana baktı.
“Böyle bir şey yapar mı?”

Gözlerinden karamsar bir ifade gelip geçti. “Bir hayvanın en
tehlikeli olduğu an en çaresiz olduğu andır, unutma.”

Yoğun düşünceler zihnimin içinde çanların çalmasına neden
olurken şakaklarımı ovuşturdum. Kimsemizin olmadığı gerçeğini
belki de ilk kez bu kadar net hissediyordum.

Buraya hapsolmanın hepimizi vahşileştireceği ihtimaliyle yüz-
leştim. Bu kadar kısa sürede bile kılıçlarımızı çekmiş, kalkanla-
rımızı kaldırmıştık. Bir hafta sonra ne olacaktı? On gün sonraki
kavgamızın şiddetini tahmin etmek mümkün müydü? Peki, o evde
geçireceğimiz süre tahminlerimizin çok ötesinde olursa ne olacaktı?

Atalay, “Senden insanlarla iyi olmanı istemiyorum,” dedi. “İyiy-
miş gibi yapmanı istiyorum. Kaosun önüne geçmeni istiyorum.
Aradaki farkı gör.”

Cevap vermeme beklemeden eve doğru ilerlemeye devam etti-
ğinde kuruyan boğazımla onu takip ettim. Düşünceleri zihnimin
içinde dört dönüyordu. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu
hissettim.

Kabul etmek istemesem de Atalay’ın haklılık payının oldukça
yüksek olduğu gerçeği gözlerimin önünde ışıldıyordu. İnsanlarla
aramın iyi olmasına gerek yoktu ancak onları ürkütme ve saldı-
rganlaştırmak istemiyorsam oyunu kuralına göre oynamalıydım.
Avcı olmak istiyorsam avcı gibi davranacaktım.

Dakikalardır zihnimde dolanan şeyi dile getirmek istemesem
de “Atalay,” dedim. “Bunu söylemeyi hiç istemezdim ama Elisa’nın
kayı Beren’i pek etkilemedi sanki.”

Atalay yüzündeki ifadesizliği korumaya çalışarak bana baktı
ancak zihninin en karanlık köşelerinden fırlayan düşünceleri gö-

rebiliyordum. Söz konusu sevgilisi olsa da söylediklerime imkânsız
gözyle bakmıyor, belki de bir noktada hak veriyordu.

Yine de tahmin ettiğim gibi, “Nereden çıkardın bunu?” diye
sordu.

“Açık değil mi? Şu an bizimle olmaması bile böyle düşünmem
için bir sebep.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Yekta da bizimle gelmedi. Bu,
Elisa’nın kaybolmasına üzülmeyeceği anlamına mı geliyor?”

“Yekta’nın bakışlarından ne kadar dehşet içinde olduğunu gör-
dük ama,” diye karşılık verdim. “Beren’in gözünde dehşet ifadesini
gördüğüm tek an suçlanma ihtimalinden korktuğu andı.”

Zihnimde aniden şimşekler çaktı, ışıklar parladı. Öyle ki bir
an için hareket etmekte zorlandım. Ya başından beri yanlış hedefe
yöneliyorsam? Ya Elisa asıl sorununu Beren’le yaşadıysa? Ya Serkan
başından beri masumsa? Belki de Beren onu bir şekilde dışarı çı-
kardı, ona zarar verdi ve...

Gözlerimi sımsıkı yumup düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım.
Şüphe beni diri tutardı ancak fazlası psikolojimi altüst ederdi. Ken-
dime her şeye hazırlıklı olmamı ancak zihnimden geçen tilkilerin
kuyruklarına çok bağlanmamam gerektiğini söyledim.

Serkan’ın evi görüş alanımıza girdiğinde Atalay alaycı bir tonla,
“İşte,” dedi. “Sıcak yuvamız.”

Burnumdan gülerken yoluma devam ettim. Aklımdan geçen
düşünceleri Atalay’la elbette paylaşmayacaktım. Ona güvensen de
sevgilisini böyle bir konuda aklamak için elinden gelen her şeyi
yapacağını biliyordum. Sevdiği kadını korumak için neler yapa-
bileceğine üniversitenin ilk yılından beri şahitlik ediyordum. Ne
trajik bir denklem...

Atalay evin kapısını çaldığında çenemi yukarı kaldırdım. Yaşa-
nanlardan sonra bu evde ciddi bir savaş döneceğini hissediyordum
ve kaybeden olmayacaktım.

Yekta kapıyı açtığında içeri girdim. Beren de o sırada mutfaktan
çıktığı için göz göze geldik. Kahverengi gözleri derin bir yoğunluk-

la bakıyordu. Sanki onun hakkında ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor gibiydi.

Yaşananlardan pişmanmışım gibi gülümsedim ve içimdeki sese kulak verdim: *Avcı olmak istiyorsan avımı ürkütmeceksin.*

BÖLÜM VI

Elisa Yıldırım

Zihnim çağlayan bir ırmak misali bir kâbustan diğerine geçerken titreyerek uyandım. Rüyalarım uzun süredir benzer kâbusların kuklalığını yapıyordu. Bu yüzden gözlerimi araladığımda düşlerimin uzun yıllardan beri ilk kez farklı bir kâbusa ev sahipliği yapmasının şaşkınlığı içindeydim.

Rüyamda bir şeyden kaçıyordum ancak kaçtığım şeyin ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. En sonunda bir eve daldım ve çalışma masasının altına girdim. Ne gariptir ki bir yabancı daha benimle aynı yerde saklanıyordu. Hiç konuşmasak da bir sebepten dolayı aynı şeyden kaçtığımızı emindim. Yüzü gölgeler tarafından gizlenmişti ancak en karanlık gecede bile ışıldayan bir çift yeşim rengi göze sahipti.

Rüyamda ürkütücü ayak sesleri odanın içine kadar girdi ve sonra hatırladığım tek şey gri gözleri vahşi bir açlıkla parıldayan, beyaz tenli korkunç bir canavardı. Tam o an uyanmıştım.

Dün gece yaşananlar keskin bir bıçak gibi zihnime saplanırken hatıralarımı kucakladım. Yaşananların altında ezildiğimi hissediyordum, bir an için nefes almak bile çok sancılı geldi. Sadece bir gecede eski sevgilimin beni en yakın arkadaşlarımdan biriyle aldatıldığını öğrenmiş, bir cinayete tanıklık etmiş ve eşi benzeri görülmemiş bir canavar tarafından öldürülmekten kıl payı kurtulmuşum.

Dudaklarımı aralamaya çalıştığımda bantla sıkıca kapatıldığını fark ettim. Arkamdaki ellerimi hareket ettirmek istedim ama tenim ipe sürtününce yaşadığım acıdan dolayı yüzümü buruşturdum. Ayaklarım da aynı şekilde kalın iplerle bağlanmıştı.

Etrafımı incelemek için başımı kaldırdığımda, yüzüm pencere tarafına dönük olduğu için gördüğüm ilk şey karlı dağların ardında yükselen belli belirsiz gün ışığıydı. Uykusuzluk yüzünden acıyan göz kapaklarım kuvvetli ışık karşısında kısılrken beceriksiz hareketlerle olduğum yerde dönmeye çalıştım. Odada oldukça az eşya vardı. Üstünde yattığım çift kişilik yatak, odanın sol tarafına

yerleştirilmişti. Sağımda koyu kahverengi, küçük bir dolap vardı. Kapının hemen yanında bir masa ve bir sandalye, onun yanıdaysa çeşitli türlerde kitapların yer aldığı ahşap bir kitaplık duruyordu.

Gözlerimi kısarak baktığımda çalışma masasının üstünde kalemlik olduğunu gördüm. Eğer makas ya da maket bıçağı bulabilirsem iplerden bir şekilde kurtulabilirdim. Sonrasındaysa camdan atlar, yükselen güneşin yolunu aydınlatmasıyla arkadaşlarımı kolayca bulurdum. Yataktan kalktığımda her şeyin güzel olacağına dair inancım tamdı. Umutlar filizlenerek kalbimin etrafını sarmaya başlamıştı bile.

Ayağa kalkıp ilk adımımı atmaya çalıştığım anda dengemi kaybedip yüzüstü yere düştüm.

Alnımı çarpmanın verdiği acıyla inlerken gözlerimi sınıksız yumdum. Bir yandan da bu kadar aceleci olduğum için kendime küfrediyordum. Bu şekilde yürümenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Tavşan gibi rahatça sekebilmem gerekiyordu.

Odanın dışında yükselen adımları duyduğumda kanım buz kesti, hissettiğim stres yüzünden midem ağzıma gelmek üzereydi. Sanki unutulmuşum gibi zihnim bir katil tarafından kaçırıldığını ve kaçma girişimlerimin onu kızdırabileceğini zalimce hatırlattı. Korkuyla yatağa dönmeye çalışarak yerimde kıpırdandım. Uyuyor gibi yaparsam beni alıkoyan kişinin, sesin başka yönden geldiğini düşünebileceğine inanmıştım ancak hâlâ yerde yüzükoyun yatarken kapının açıldığını duymamla olduğum yerde taş kestim. Hareket etmek şöyle dursun, nefes almaktan bile korkuyordum.

Saçların gözlerimi örttüğü için gelen kişinin kim olduğundan habersizdim. Bir an için birilerinin beni kurtarmaya geldiğini düşünsem de sabır dilenir gibi bir iç çekiş duyduğumda aptalca umutlarımdı soldu ve *Pollyannacılık* oyunum böylece son buldu.

Bir kol karnımı sardığında korku ve dehşet içinde bağırarak istedim ancak ağzımdaki bant yüzünden çaresiz mırıltılar çıkarmaktan öteye gidemedim. Zihnim en kötüsüne odaklanmış, bu pislik herifin bana dokunacağını varsaymıştı. Yüreğim, hissettiğim endişe yüzünden çarparken bedenimi kontrolsüzce sağa sola hareket ettir-

dim. Onu kızdırmaktan kaçınmakla ilgili mantıklı düşüncelerim panik yüzünden tuzla buz olmuştu.

Yabancı adam bir koluyla da dizlerimi sardıktan sonra sanki üç yaşındaki bir çocukmuşum gibi beni kolaylıkla kaldırıncı afallamamla çığlıklarım kesildi. Yatağa nazikçe yerleştirildikten sonra başımı sağa sola savurdum ve hırçın saç tutamlarımın gözlerimin önünden çekilmesini sağladım.

Ve dün gece birini öldürdüğüne tanıklık ettiğim adamın gözlerine baktım.

Koyu kahverengi saçları temizlikten ışıltıyor, tatlı bir sabun kokusu yayıyordu. Yeşim rengi gözleri o kadar pusluysa ki ne düşündüğünü ayırt etmek imkânsızdı. Dün gecenin aksine, keskin hatlı yüzünde sakaldan iz yoktu. Yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı. Üstünde siyah bir kazak ile aynı renk pantolon vardı. Hatırladığımdan daha uzundu, bir seksen beş ile bir doksan boyları arasında olmalıydı.

Bir elini yüzüme doğru uzatığında korkuyla geri çekildim. Bedenimin titremesini engellemeye çalışıyordum ama çok zordu. Kaderim uçurumun kenarında dans ederken ve birkaç dakika sonra nefes alacağım belirsizken korkudan uzak kalmak mümkün değildi.

Adını bilmediğim yabancı elini ileri uzatmadı ancak geri de çekilmedi. Bir çeşit onay bekler gibiydi. Bakışları ağzımdaki banda kayınca kalbimin hırçın ritmini dindirip öne uzandım ve bandı derimden ayırırken acıyan tenim yüzünden suratımı buruşturdum.

İlk işim ciğerlerimi dolduran derin bir nefes almak oldu.

Tekrar yabancıya beklentiyle baktım. Ne bir şey söylemeye ne de hareket etmeye cesaret edebilmişim. Adamın tavırlarını çözmeden hareket etmek hayatıma mal olabilirdi. İzlediğim belgesellerde sapıklar tarafından kaçırılan kadınlar genelde bu pisliklerin huyuna giderek kurtuluyorlardı. Sakin davranıyorlar, kaçmaktan aciz olduklarını ve istediği kadar o adamlarla kalacaklarını hissettiriyorlardı. Genellemen yapmak ne kadar doğruydı, bilmiyordum ama bu adama iyi davranmam gerektiğini düşünüyordum. Ona iyi

davranacak, bu sapığın en beklemediği anda toz olacaktım. Zordu ancak otokontrolümü sağlamak zorundaydım. Zira az önceki gibi düşüncesizce davranırsam her şeyi mahvedebilirdim.

Sadece birkaç saat önce birini öldürdüğüne tanık olduğum bu adamdan her şeyi yapmasını bekledim, ondan her şeyi duymayı bekledim. Ancak o yine de beni şaşırttı. “Merhaba.”

Gözlerimi kırıştırmadan edemedim. “Merhaba.”

Derin bir nefes alıp bakışlarını pencereye sabitledi. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim olmasa da sözlerini özenle seçmeye çalıştığı kanısına vardım. En sonunda tekrar gözlerimin içine baktı ve “Güzel bir başlangıç yapmadığımızı biliyorum,” dedi. “Ancak yeni bir başlangıç yapabileceğimizi umuyorum.”

O kadar şaşırılmışım ki düşüncelerimi ayırt edemeden fütursuzca konuştum: “Ah, kesinlikle. Yaptığımız başlangıç iyi olmaktan oldukça uzak. Başım hâlâ sızlıyor.”

Dün gece her şey kararmadan önce başıma aldığım darbeyi kastederek konuştuğumu hemen anladı ve “Kimseye zarar verme taraftarı değilim ancak seni bir şekilde etkisiz hâle getirmem gerekiyordu,” diye kendini savundu. Ağzım bir karış açılırken gözlerimi hayretle kırıştırdım. Karşısındaki insana acımasızca kurşun yağdıran bir adamın, birilerine şiddet göstermekten kaçındığı yalanına inanmamı mı bekliyordu sahiden?

Adam anında ne düşündüğümü anlamış olmalıydı zira yanakları pembenin tatlı bir tonuyla kaplandı. “Dün gece ne gördüğünü biliyorum ancak bir açıklaması var.”

Yaptığım şey ikiyüzlülük olsa da “Elbette öyledir,” dedim inandırıcı olmaya çalışarak. “Sana inanıyorum.” Şok içinde gözlerini kırıştırmaya sırası ondaydı. Konuşmasına fırsat vermeden sözlerimi sürdürmeye devam ettim: “Bazen bazı insanlar tepemizi öyle atıtır ki kendimizden beklemediğimiz şeyler yaparız. İnan, kimse böyle bir duruma düşmek istemez ama olmuş bir kere, ne yapalım? Eminim ki özünde iyi birisindir. Sonuçta beni kurtardın, soğukta bırakmak yerine buraya getirdin.” Son sözlerimin doğru olduğunu fark etmek, şok içinde çarpılmama neden oldu. Sahiden de neden

cinayetine tanık olan bir kadını yaşama bağlamak için bu kadar uğraş verip başına bela almıştı ki? Beni o fırtınalı gecede ölüme terk edebilir ve koca bir yükten kurtulabilirdi.

Bu konuyu şimdilik zihnimin gerilerine itip konuşmayı sürdürdüm: “Beni bırakırsan kimseye hiçbir şey anlatmayacağım konusunda emin olabilirsiniz. Hem kime ne diyeceğim ki? Sen de söyledin, yaşadıklarım fazla sıra dışı. Kimse bana inanmaz. Beni aldığın yere bırakırsan yolumu bulabilirim ve söz veriyorum ki sırrın benimle mezara kadar gider.”

Kıstığı gözlerinde öyle inceleyici ve yargılayıcı bir bakış vardı ki bir an için kendimi çıplak ve savunmasız hissettim. Bir çöl misali kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. Konuştuğumda sesim bana bile acınası geldi. “Neden öyle bakıyorsun?”

Bakışları değişmedi. “Yalan söylediği bu kadar belli olan bir insanla tanışmamıştım da ondan.”

Omuzlarım yenilgiyle çökerken bana ihanet ederek dolan gözlerimle kedi yavrusu misali yabancıya baktım. “Yalvarırım, izin ver, gideyim.”

Başını olumsuzca iki yana salladı. “Aksini dilersem de gitmene izin veremem. Başıma bela olacağını haykırıyorsun âdeta.”

“O zaman neden beni ormanda baygın hâlde, karın ortasında bırakmadın?” diye aklımda nefes alan soruyu sordum. “Senin için daha kolay olmaz mıydı?”

Düşünceli bir tavırla derin bir nefes alırken gözleri puslandı ve düşüncelerini gizledi. İster istemez bu yabancıya İdil’e ne kadar benzediğini, onun da duygularını bu şekilde istediği zaman ustalıkla kamufle edebildiğini düşündüm ve bu düşünce, suçlulukla kendimden iğrenmeme neden oldu. İdil bir insana asla zarar vermezdi.

Ağlayacak gibi oldum. Dostlarıma artık nasıl güvenebilirdim ki? Dostu da geçtim, artık kime sırtımı yaslayabilirdim? Kimin elini tutsam beni uçurumdan aşağı iten bizzat o olmamış mıydı?

Gözlerim dolarken yabancı durumumun vahimliğine ağladığımı sandı. Öyle sanabilirdi. "Bu şekilde ağlamak sana bir şey kazandırmayacak."

Gözyaşları yanaklarımı ıslatırken omuz silktim. "Sorumun cevabı bu değildi."

"O an işler öyle gelişti," dedi kestirip atarcasına. Aniden ayağa kalktığında benimle orta yolu bulma çabalarının son bulduğunu anladım. Söylediklerime ve yakarışlarıma rağmen çenemi tutamayacağıma inancı tamdı ki dürüst olmak gerekirse yanılıyor da sayılmazdı. Yaşananları anlattığımda insanlar beni deli olarak atfedebilirdi ancak şahit olduğum zulme sessiz kalırsam suçun failinden bir farkım kalmayacağını bilincindeydim. İstedikleri kadar aklımı yitirdiğimi düşünebilirlerdi, bu inatçılığım beni ölüme de götürülebilirdi fakat insanları gerçeklerle aydınlatmak için elimden geleni yapardım.

Odadan dışarı çıkarken vücudum inanılmaz bir öfkeyle kavruıldı. Beni küçük görmesinden, canı istediği zaman istediği cevapları vermesinden nefret ettim.

O an, nefretim sadece bu yabancıya olmadığını fark ettiğimi andı. Yüreğimdaki nefret herkese karşıydı, başta da bizzat hayatın kendisine karşı. İçimde asla sönmeyecek yangınlar peyda oldu. Bu ateş dünyayı kasıp kavuracak kadar can alıcıydı. Dev bir katliam yaratmak, herkesi yok etmek için deli oluyordu ancak yaktığı tek kişi bendim.

Neden sürekli terk edilen, insanların küçük gördüğü taraf olmak zorundaydım? Her şey dört yıl önce yaşanan olayla başlamıştı ve o zamanki yanlış kararlarım, diğer yanlış kararları müknaş gibi çekmişti. Hayatıma aldığım insanlar beni bir bir yarı yolda bırakmıştı, tıpkı Beren ve Serkan gibi aptal yerine koymuştu.

Daha kaç defa zavallı muamelesi görmem gerekiyordu?

Yabancı birkaç adım atmıştı ki vahşiliği beni bile ürkün ten seşimle bağırırdım: "Bana sakın arkana dönüp gitme, seni bencil orospu çocuğu!"

Genç adamın suratu şokla dalgalandı, dudakları hafifçe aralandı. Mantığı ne kadar aptal olduğumu, beni affetmesi için yalvarmamı ve bu genç adamın suyuna gitmem gerektiğini hatırlattı ama bir çeşit öfke krizinin eşiğindeydim. Yaşadığım şeyler çok ağırdı ve ben artık üstüme binen yükleri taşıyamıyordum.

Yabancı, şoku atlattığında konuşmayı akıl edebildi. "Ne dedin sen?"

Cevap vermek yerine ayaklarımı öne savurup tekme atmaya yeltendim. Hoş, son anda geri çekilmeseydi hedefime ulaşacaktım da. O kadar yüksek sesle, "İğrenç katil!" diye haykırdım ki boğazım acıdı. "Zavallı bir canisin sen. Gücün yalnızca kadınlara zarar vermeye yetiyor, değil mi? Korkak!"

Yabancı'nın dudaklarında oluşan gülümseme gözlerine ulaşmadı. Aksine, kıvrılan dudaklarında salt bir alaycılık vardı. "Az önceki nazik kız nereye gitti? Yalanını yutmadım diye bu kadar kızgın olman hayret verici."

"Senin gibi bir caniden neye kızgın olduğumu bilmesini beklemiyorum zaten," dedim hırlarcasına. Karşımdaki adamdan bir cevap bekledim, onu kızdırmayı umdum ama arkasını dönerek beni daha da çıldırttı.

Hayret içinde dudaklarımı aralarken, "Bana sırtını dönme, demedim mi?" diye âdeta kükredim fakat hiç oralı olmadı. Bir yanım, onu kızdırarak ne elde etmeye çalıştığımı sual ediyordu. Dürüst olmak gerekirse yanıtı bilmiyordum. Tek istediğim bana bir tepki vermesiydi.

Ayağa kalktığımda şaşırarak arkasını döndü. Az öncekinin aksine bu sefer üç adım atabilmişim fakat sonra yine yere yapıştım. Öfkeden titriyordum, karşıma çıkan her şeyi yakıp yıkmak istiyordum fakat elime geçen koca bir hiçten ötesi değildi.

Yabancı bana tepeden bakarken gözlerindeki ifadeyi çözmek zordu. "Seni tekrar yatağına yatırabilirim," dedi düz bir sesle. "Ya da öfken ve gururunla baş başa bırakıp yerde uyumana izin verebilirim."

Bir tarafım kızgınlığımı acilen dindirmem için yalvarıyor, bu adamın bir katile nazaran oldukça nazik olduğunu ve akıllılık edip bu yumuşaklığından faydalanmamı söylüyordu. Diğer tarafımsa defalarca yok sayılmaktan bıkmış usanmıştı. Artık tek dileği bu dünyada *var olmak*ti.

Gözyaşlarım bu düşüncelerle yeniden akmaya başlarken yabancı sabırla cevabımı bekledi.

Yenilgiyi kabul etmek zorundaydım, *yine*.

Sesimi çıkarmadan beni asla dinlemeyen gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. Yabancı kararımı anlayıp eğildi ve tek seferde bedenimi kaldırıp yatağa yatırdı, ardından hiçbir şey söylemeden odadan ayrılarak beni yalnız bıraktı.

Yüzümü pencereye dönüp ağlamaya devam ettim, başıma gelen tüm felaketlerin yasını tuttum. Arkadaşları ve sevgilisi tarafından ihanete uğramış o kadın için ağladım, hayatı bir anda tepetaklak olan ve kaderi bir katilin iki dudağının arasına mühürlenmiş o zavallı genç kadın için ağladım.

Ama en çok da bundan dört yıl önce tecavüzün gerçekten ne anlama geldiğini en acı şekilde öğrenmiş; *yapma*, diye yalvarmasına rağmen çığlıkları zalim bir el tarafından susturulmuş, on yedi yaşındaki o genç kız için haykırdım.

BÖLÜM VII

Ağlamaktan uyuyakaldığım için gözlerimi açtığımda başım şiddetle ağrıyor, burnum akıyordu. Pencereye dönük olduğumdan gün ışığı gözümü yakıyordu. Yerimde huzursuzca kıpırdanarak sırtüstü döndüm. Kelimenin tam anlamıyla pislik içindeydim. Hayatımı kurtaran katil -cümlelerin anormalliği aptal gibi sırtmama neden oldu- her yerimi çamura bulamıştı ve vücudum hâlâ son derece kirliydi. Öte yandan dün gece kar fırtınası her yanıma öylesine sarmalamıştı ki soğuk içime işlemişti. Sıcak bir duş almadan ısınabileceğimi sanmıyordum.

Ellerimi yatağa bastırıp bedenimi itmeye çalıştım ve zorlukla doğruldum. Açlıktan bir anlığına başım dönmüş, gözümün önünde milyarlarca karınca belirmişti. Şüphesiz ki Victor Hugo şu anki hâlimi görseydi *Sefiller*'i baştan yazardı.

Pencereden dışarı baktım, bir an için başka evler göreceğim umudu göğsümün ortasında çiçek gibi açmıştı ama umudularım yine boşa çıktı. Görünürde hiçbir ev ya da yardım isteyebileceğim hiçbir insan yoktu. Bulduğum yerle ilgili en iyi tahminim, en az iki katlı bir evin ikinci katına hapsedüğümdu.

Ayağa kalktığım an düşeceğimi bilecek kadar öngörü sahibiydim. Bu yüzden, "Hey!" diye seslendim. Sesim delicesine ağlamaktan çatallaşmıştı. "Yabancı, orada mısın?"

Odaya yaklaşan ayak sesleri duyduğumda sessizce bekledim. Birkaç saniye sonra kapım açıldı ve yabancı yorgun gözlerle bana baktı. Ya uyuyamamıştı ya da uykudan yeni kalkmıştı. "Ne oldu?"

"Tuvalete gitmem gerekiyor." Gözleri öylesine güçlü bir şaşkınlıkla dalgalandı ki insani hiçbir ihtiyacı olmayan ve pille çalışan bir robot olduğumu varsaydığı kanısına vardım. "İplerimi çözer misin?"

"Ah," derken suratında alaycı bir sırıtış peyda oldu. "Kesinlikle unut bunu."

Ağzım bir karış açılırken öfkenin kanımda kaynamaya başladığını hissettim fakat sükûnetimi korumaya çalıştım. Gözlerimi

kapatıp sakın kalmak için derin bir nefes aldıktan sonra tekrar yabancıya baktım. "Ellerimi ve ayaklarımı çözmezsen nasıl tuvalet ihtiyacımı giderebilirim, söyler misin?" diye sordum. "Üstelik her yerim kir içinde, banyo yapmaya ihtiyacım var. Sen pırıl pırıl temizlenmiş tabii, nasıl bir durumda olduğumu anlamazsın."

Düşünceli bir şekilde ensesini kaşırken bir yandan da sabrı tükenmişçesine derin bir nefes koyuverdi. "Bekle." Hiçbir şey söylemeden arkasını döndüğünde, "Nereye?" diye seslendim ama elbette beni cevapsız bıraktı.

Dışlerimi öfkeyle sıktım. Beni yok saymasını şahsi bir hakaret olarak algılamaya başlamıştım ki bu son derece aptalcaydı. Beni öldürmediği ya da zarar vermediği için şükür duaları etmem gerekiyordu.

Fakat içimdeki umursanmak isteyen, insanların gözünde bir birey olarak kabul edilmeyi dileyen o kız susacak gibi değildi.

Gözlerimi kapatıp içimden saniyeleri saydım. Psikolojik bir savaş vermenin ve geçmişteki travmalarımın esiri olma zamanı değildi. Beni içine çekmeye çalışan aptalca düşünceler ve zihnimin en karanlık odalarına sakladığım korkularım âdeta kuvvetle çağlayan bir ırmak gibiydiler. Beni içine çekiyorlar ve sert kayalıklara sürükliyorlardı. Onlara kapılıp gitmemeli, soğukkanlılığımı korumalı ve sabah yaptığımın aksine yabancıyı kızdıracak hareketlerden kaçınmalıydım.

Gözlerimi açıp dışarıda tüm güzelliğiyle yağın kara baktım ve bu eşsiz doğa manzarasının beni sakinleştirmesini umdum. Mantığımın ve duygularımın bu kadar güçlü bir savaş içinde olduğunu hatırlamıyordum. Adını bile bilmediğim bu adamın bana olan tavırını bu kadar umursamamın ne kadar salakça olduğuyla yüzleşirken yabancı tekrar odaya girdi.

"Boş umutlara kapılma diye söylüyorum," dedi girer girmez. "İşine yarayabileceğini düşündüğüm her şeyi banyodan kaldırdım. İçeride sadece kıyafet ve havlular var. Yani aklından geçen her neyse onu unutsan iyi olur."

"Merak etme," dedim düz bir sesle. "Kaçmak falan yoktu aklımda."

Yalan söylüyor sayılmazdım. Şimdilik böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmemiştım zira adım kadar emindim ki benden beklediği tam olarak büyü ve kaçma ihtimalimi düşünüp önlemini almıştı. Onu hazırlıksız yakalamalıydım.

Yabancı, hafifçe çatılan kaşlarının altındaki inceleyici bakışlarını gözlerime dikti. Sanki doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır gibiydi. Bakışlarında sanki sihirli bir ok vardı. Gözlerimin ardına ulaşıp ruhuma saplanıyor, zihnimden geçenleri bir bir okuyordu. Bu düşünce beni son derece ürpertse de bakışlarımı kaçırmadım. Aksine, aynı oranda meydan okur gibi baktım yeşim rengi gözlerine.

En sonunda samimiyetime inanmış olmalıydı ki aramızdaki mesafeyi aşır yatakta arkama geçti ve parmakları sıkı düğümlerin etrafında oyalanmaya başladı. Bu sıkı ipler tenimi o kadar uzun süredir esir ediyordu ki ipleri çıkardığında arkalarında acı dolu bir hissiyat bıraktılar. Yine de sesimi çıkarmadım, zayıf tarafımı kendime saklamaya kararlıydım.

Ellerim nihayet serbest kaldığında bileklerimi ovuşturdum. Kalın ipin tenime dokunduğu yerler kırmızı bir şerit hâlinde iz bırakmıştı. Yabancı, ayaklarımdaki ipleri çözerken bileklerimi ovaladığımı fark etti. Bir an durdu, bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı ancak vazgeçmiş olmalıydı ki tekrar ipleri çözmeye odaklanarak sessizliğini korudu.

İplerin esaretinden tamamen kurtulduğumda ayağa kalktım ve saatlerdir aynı şekilde durduğu için uyuşan vücudumu esneterek bu histen kurtulmaya çalıştım.

Yabancıya baktığımda gözleri beklentiyle ışıldıyordu. Sanırım bir yanı hâlâ kaçma girişiminde bulunacağıma inanıyordu. O yanına hak veriyordum ancak şimdilik sükûnetimi korumaya kararlıydım. Elime elbette bir şans geçecekti ve o an geldiğinde şansımı en iyi şekilde değerlendirecektim.

"Yolu gösterir misin?"

Başını belli belirsiz sallayıp eliyle kapıyı gösterdi. “Önden buyur.” Anlaşılan bana sırtını dönmekten çekinecek kadar akli başındaydı.

Derin bir nefes aldım ve talimatına uyararak dışarı çıktıktan sonra sola döndüm. O sırada etrafı olabildiğince inceliyor, nerede olduğumla ilgili bir ipucu yakalamaya çalışıyordum ancak süslü bir avize ve duvara monte edilmiş, bir çocuk tarafından beceriksizce çizilen manzara resmi dışında kayda değer bir şey yoktu.

Resmin önüne geldiğimde bir an için durdum. “Kim çizdi bunu?” Resmi dikkatle inceleyip bir şey yakalamaya çalıştım. Bu aptal resimden bir şey bulacağımı sanmıyordum ama sağ altta minicik iki harf gördüm: Ç. A.

Kalbim deli gibi çarparken bulduğum ipucu mutluluktan âdeta göklere uçmama neden oldu. Demek burada bir çocuk yaşıyordu ve adının baş harfleriyle resme imzasını atmıştı. Bu adamın çocuğu muydu acaba? Yabancı hakkında hiçbir şey bilmesem de bu düşüncede fazla çiğ kalan bir şeyler vardı. Baba olamayacak kadar genç görünüyordu. Öte yandan zihnim, *neden olmasın ki* diye sual ediyordu. Sonuçta herkes evlilik ve çocuk sahibi olmak için uzun yıllar bekleme taraftarı değildi. Gözlerimi kırıştırtıp boş düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Burada baş harfleri Ç.A. olan biri yaşıyordu ve önemli olan da buydu.

Güzel, Elisa. Toplayabildiğin kadar bilgi toplamalısın!

Yabancı zihnimden geçen düşüncelerden habersizce, “Seni ilgilendirmez,” dedi. Sesi kaba olmaktan çok uzaktı ancak tok ve kendinden emin ses tonu itiraz kabul etmediği mesajını veriyordu. “Banyo sol tarafta.”

Sert uyarısıyla koridorun solunda duran kapıya ilerlemek zorunda kaldım. Banyo dışında koridorun sonunda bir odanın daha bulunduğu gözümünden kaçmadı ancak diğer odada ne olduğunu sorarsam banyo yapma fırsatını kaçıracağımdan korktum ve sessizliğimi korumak zorunda kaldım. Bir resmi sormama bile böyle tepki veriyorsa ısrarlı sorularım onu işkillendirebilirdi.

Anneannem, gençliğinde mitolojik yaratıklara fazlasıyla ilgiliydi. Özellikle Yunan mitolojisindeki neredeyse her hikâye onu derinden etkilerdi. En sevdiği ve hüznlendiği ise Medusa'nın öyküsüyü. Ona göre kadın olmanın her çağda ne kadar zor olduğunu insanın suratına tokat gibi vuran, sarsıcı bir öyküyü.

Efsaneye göre Medusa, dillere destan güzellikte bir kadındır. O kadar güzeldir ki Tanrı Poseidon'un ilgisini üstüne çekmiştir. Bir gün Poseidon, Medusa'ya Athena'nın tapınağında tecavüz eder ve Tanrıça Athena bunun sonucunda genç kadını lanetler. Artık güzelliği dilden dile dolanan ipeksi saçlarından yılanlar fırlamaktadır ve ona bakan taş dönecektir.

Anneannemin zihin arşivi bunun gibi çeşitli öykülerle doluydu. Çocukken masallarındaki canavarlardan ne kadar korksam da onları dinlemeye doyamazdım. Kahramanların destanlarını hayretler içinde dinlerdim.

Banyoya girdikten sonra kapıyı tam kapatacaktım ki yabancı, ayağını kapıyla eşğin arasına sıkıştırdı ve kan donduran, buz gibi bir bakış attı. Bu öyle bir bakıştı ki anneannemin masallarındaki canavarları mumla arattı. Üstelik bildiğim kadarıyla yakın civarda beni kurtaracak bir Herkül de yoktu.

“Burada bekleyeceğim, haberin olsun.”

Başımı belli belirsiz salladıktan sonra kapıyı kapattım. Yeşim rengi gözlerinde nefes alan fırtına ürkmeme neden olmuştu.

Ne bekliyordun ki, diye sordum kendime. *Adam bir katil!*

Kıyafetlerimi bir köşeye bırakıp kendimi duş kabinine, sıcak suyun altına attım. Günün diğer saatlerinde olduğu gibi o an da olumsuz düşünceler, kara bulutlar gibi üstüme çökmek için fırsat kolluyordu ama onları uzaklaştırıp şampuanın ve duş jelinin rahatlatıcılığının tadını çıkarmaya odaklandım. Sonunda temizlenme fırsatını elde etmiştim ve bundan önemlisi olamazdı.

Hiç acele etmeden saçlarımı defalarca şampuanladım, tenimdeki tüm kirleri söküp attım. Bunun için banyodaki tek lifi kullanmıştım ama umurumda değildi. Seçicilik yapacak imkânım yoktu maalesef.

Durulandıktan ve duşumu sonlandırdıktan sonra etraf kelime- nin tam anlamıyla buhar odası gibi görünüyordu. Öyle ki tansiyonumun nasıl düşmediğine hayret ettim.

Yabancı'nın benim için bıraktığı havluları saçlarıma ve vücuduma sardım. Adam ayrıca söylediği gibi benim için kıyafet bırakma zahmetinde de bulunmuştu. Çamaşır makinesinin üstüne siyah, bel kısmında ip olan bir eşofman altı ve beyaz bir *sweatshirt* bırakmıştı.

Tüm kıyafetlerim kir içindeydi. Bu yüzden iç çamaşırlarımı da diğer kıyafetlerimle birlikte makineye atmak zorunda kaldım ve kurulandıktan sonra yabancı'nın kıyafetlerini üstüme geçirdim. Aynaya baktığımda o kadar komik görünüyordum ki sinirlerim bozuldu, hâlime kıkırdarak gülmeye başladım. Üstümdeki kıyafetler o kadar bol gelmişti ki koca bir yetişkinin kıyafetini on yaşındaki bir çocuk giyiyor gibi görünüyordu. Bu manzaraya pek de şaşırmamak gerekti. Benim boyum bir altmış birdi, kıyafetlerini giydiğim adamsa benden en az yirmi beş, belki de otuz santim uzundu. Üstelik her ne kadar eritemediğim bir göbeğim olsa da yabancı, irilik konusunda da benden birkaç adım öndeydi.

Bir an içinde bulunduğum durumun abesliği zihnimi şiddetle sarstı. Beni kaçırın katilin banyosunda, onun kıyafetleri içinde ne kadar komik olduğumu düşünüyordum. Hâlim o kadar acınası ve sinir bozucuydu ki daha çok gülmeye başladım.

Harika, sanki o kadar şey yaşamamışım gibi şimdi de aklıma yitiriyordum.

"Neye gülüyorsun?" Yabancı'nın sesini kapının ardından yükseldi.

"Hiç," diye seslendikten sonra kıkırdamalarımı durdursam da bozulmuş sinirlerim yüzünden sırıtmayı bir türlü bırakamadım. Çalıştırmak için tekrar çamaşır makinesine odaklandım ancak daha önce hiç çamaşır makinesi çalıştırmadığım aklıma geldi ve sanki keşfi yeni yapılmış enteresan bir buluşmuş gibi makineye uzun uzun baktım. Evet, ev işleri konusunda kesinlikle aranan isim değildim.

Makinenin komplike yapısı zihnimi allak bullak edince pes ettim ve dışarı çıktım. Yabancı tam karşımda yere oturmuş, sırtını duvara yaslamış, bacaklarını kendisine çekmiş, yapılı kollarını dizlerinden sarkıtıyordu.

Beni görünce önce gözlerini kırıştırdı, hemen ardından baştan aşağı süzdü. Sessizliğini korudu ancak dudaklarının kenarı bir an için yukarı kıvrılır gibi oldu. Bu o kadar küçük bir lahza içinde olup bitmişti ki gülümsemesinin, hayal gücümün bir oyunu olup olmadığını anlayamadım. Ancak bu anı kafamdan uydurduğuma inanmak istedim zira bir katili bile güldürecek kadar komik durumda olmam kulağa fazla acınası geliyordu.

Çenemi tutmak istedim ama gururum baskın geldi. "Bana mı güld-"

"Hayır." Cümlemi tamamlamadan tek nefeste sorumu cevapladı ancak gözlerinde birkaç ışıltı gördüğüme yemin edebilirdim ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

"Kıyafetin bolluğu sana komik geldiyse-" Üstümü düzeltmeye odaklanmıştım ki yabancı sözümü kesti: "Ona gülmüyorum." Kıstığım gözlerimi onunkilere diktiğimde, "Hiçbir şeye gülmüyorum," diye düzeltti. Suratına ciddi bir ifade yerleştirmeye çalıştığını fark ettim ancak ne kadar başarılı olduğu tartışılırdı. "Ayrıca kıyafetlerim bir liseye göre gayet normal olmuş, gülünecek bir durum yok."

Kıpırmızı kesildim ancak bunun sebebi öfke miydi yoksa utanç mıydı, emin olamadım. "Ben yirmi bir yaşındayım."

"Ben de onu demek üzereydim."

"Ama-"

Hızla ayağa kalktı ve bakışlarını kaçırdı. Ancak kafasını çevirmeden önce orada bir yerde bir gülümseme yakalamıştım. Üstelik bu seferki kuşkuya mahal vermeyecek kadar açıktı. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Koridoru işaret etti. "Önden buyur."

Tam bir adım atacaktım ki "Kıyafetlerimi çamaşır makinesine attım," deme ihtiyacı hissettim. "Ancak çalıştıramadım, haberin olsun."

Kıstığı gözleri arasından ilk kez yargılandığımı hissettim. "Bir yetişkinden çamaşır makinesini çalıştırmak gibi basit bir görevi yapmadığını duymak enteresan."

Çeşitli hakaretler ve yaratıcı küfürler dilimin ucuna kadar geldi ancak dudaklarımı mühürlemeye kararlıyım. Belli ki oldukça iğneleyici bir mizacı vardı ve beni yanında tuttuğu sürece bu mizacına yakından tanıklık edecektim. Dudaklarıma hoşnutsuz olduğu her hâlden belli olan, samimiysiz bir gülümseme yerleştirdim ve bir gün bu canıye tüm bu sözleri hatırlatmak için kendime söz verdim. Bunu, yüzünü teşhis edip onu adalete teslim ettikten sonra yapacaktım ve o gün geldiğinde aynı onun yaptığı gibi alaycı bir tavır takınacaktım.

Bu hayal zihnimi bir zevk dalgasıyla mest ederken duruşumu dikleştirip hapis tutulduğum odaya ilerledim. Yabancı benimle içeri girip iplere uzandığında, "Lütfen beni tekrar bağlama," diye atıldım. Gözleri benimkilere takılı kalırken oldukça bol gelen *sweatshirt* dirseklerime kadar çektim ve sıkıca bağlanmanın yarattığı izleri gözler önüne serdim. "Kollarım gerçekten acıdı."

Şimdiye kadar gözlemediğim kadarıyla yabancı genel olarak duygularını ustaca saklayabilen biriymiş ancak o an bu konuda başarısız oldu. Gözlerini kaçırırken yanakları pembeleşti. Hareketlerinde hissedilir bir mahcubiyet vardı. Dürüst olmak gerekirse utancını nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemedim. Bir insanı öldürecek kadar vahşi olan bir canavarın başka bir insana zarar verdiği için rahatsızlık hissetmesi pek de görülür şey değildi.

"Kaçmaman için sıkı bağlamam gerektiğini düşünmüştüm," diye kendini açıkladığında iyice hayret ettim çünkü kelimelere dökmese de hâli ve tavrında özür diler gibi bir eda vardı. "Fazla sıkı bağladığımı fark edemedim."

"Anladım," dedim. *Sorun değil* gibi şifacı sözler kullanmak istemiyordum çünkü gerçekten de sorundu. Bu psikolojisi bozuk piç kurusu utanç duyabiliyorsa bu hissi sonuna kadar yaşatmaya kararlıyım. "Ama gördüğün gibi bileklerim korkunç hâlde."

Yabancıнын gözlerinden ucu yakalanması zor düşünceler geçti. Görünen o ki sözlerimi zihninde tartıyordu. En sonunda derin bir

nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. Bir an için umutla doldum ama "Seni bağlamak yerine kapını kilitleyeceğim," deyince umutlarım anında soldu. "Camdan atlamam imkânsız zaten."

Cevap vermeme fırsat vermeden odadan çıktı. Hemen ardından kilitten yükselen anahtar sesini duydum. Tekrar bir şey isteme düşüncesi ürkütücüydü ama "Bu arada," diye seslendim bir elimi guruldayan karnıma götürüp. "Yiyecek bir şeyler verir misin? Kurt gibi açım da."

Öfkeli mırıltılar duydum ancak kelimeleri bir türlü seçemedim. Yüzünü görmesem de başına ne çeşit bir bela aldığını sorguladığımı hissettim.

Bu düşüncenin bana tarifi imkânsız bir keyif vermediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Yalnızlığımdan istifade ederek kayda değer bir şeyler bulma umuduyla odada gezinmeye başladım. İlk işim kıyafet dolabı karıştırmak oldu ancak içinde iki yorgan, iki battaniye ve bir el feneri dışında bir şey yoktu. El fenerini gece kaçmaya yeltenirsem kullanabileceğimi aklıma kazıdım ancak kayda değer bir ipucu yakalayamamanın moralimi bozmasını engelleyemedim. Yine de umutlarımı söndürmeden çalışma masasına yöneldim, masanın üstündeki iki kalemligi de kurcaladım ancak işe yarar hiçbir şey yoktu. Dudaklarımı büzüp kitaplığa göz attığımda elime geçen şey yine koca bir sıfırdı.

Elimi kitapların yüzeylerinde gezdirdim. Modern edebiyattan klasik kitaplara, fantastikten romantiğe, neredeyse her türde eser vardı. Tek kusuru kitapların biraz eskimiş ve tozlanmış görünmesiydi, hepsi bu.

Elime romantik kitaplardan birini alıp ilk birkaç sayfasını incelemeye başlamıştım ki kapımın çalınmasıyla dikkatim dağıldı. Yabancı, birkaç saniye sonra elinde muhteşem kokular yayan bir tepsiyle içeri girdi. Bu kadar leziz görünen yiyeceklerin önüme konulması ne kadar aç olduğumu fark etmemi sağlamıştı.

Yabancı, tepsiyi masaya koyup hiçbir şey söylemeden arkasını dönmüştü ki "Bakar mısın?" diyerek onu durdurdum. Adını bil-

mediğim adam sabırsızca derin bir nefes alıp gözlerini benimkilere sabitledi ve sessizliğini koruyarak konuşmamı bekledi. Hâli tavrı burada olmak istemediğini, bu konuşmayı bir an önce sonlandırmayı dilediğini haykırır gibiydi ama umursamadım. Almayı hak ettiğim cevaplara ulaşmadan olmazdı.

“Dün gece gördüğümüz şey,” dememle beti benzi attı, bakışları değişti. “Neydi o?”

Kısa bir anlığına gözlerini kaçırdıktan sonra kendini toparlayıp bakışlarını benimkilere sabitledi. “Hiçbir fikrim yok.”

Tekini kaldırdığım kaşlarımın altındaki gözlerimi kıstım. “Beni zekâ küpü olarak görmemeni anlarım ancak aptal yerine konmak istemem.” Dudaklarını tekrar aralayacaktı ki “Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğin için mi o kadar kontrollüydün ve hayatımızı kurtarabildin?” diye lafı yapıştırdım.

“Madem hayatını kurtardım,” derken gözleri çakmak çakmak. Yüzü ifadesiz, tavrı kendinden son derece emindi ancak bakışlarının ardında nefes alan korkuyu görmemek imkânsızdı. “Teşekkür et ve gerisini boş ver, tamam mı?”

Hayretle bir nefes koyuverdim. “Dün başıma gelenlerin ağırlığı hakkında en ufak bir fikrin yok bence,” dedim. “Aksi olsa bir şeyleri boş verecek kadar umursamaz olmamı beklemezdin. Madem beni tam olarak anlamadın, sana yaşadıklarımı kısaca hatırlatayım. Önce bir adamın canice bir kadını öldürmesine şahit oldum. Hemen ardından aynı adam daha önce eşi benzeri görülmemiş bir canavardan kurtulmamı sağladı ve beni kaçırıp hiç bilmediğim yerde, bilmediğim bir odaya hapsedti. Aklımı yitirmediğime şaşır- mak gerekir, cevap aramama değil.”

Öylesine hararetle ve sonunu düşünmeden konuşmuştum ki sözlerimi sonlandırdığımda nefes nefese kalmıştım. Yabancıysa sessizlik içinde beni dinliyordu, sırtını duvara yaslayıp kollarını göğsünün altında birleştirmişti. Rahat bir duruş sergilemesine rağmen hiç öyle hissetmediğine dair garip bir hissiyata kapıldım. Bakışlarından anlamını çözemediğim bir ifade gelip geçti.

“Açıklama bekliyorum,” dedim konuşmayacağını anladığımda. “Tek istediğim bu.”

“Fazla şey gördüğün için buradasın,” deyince gözlerimi kırıştırdım. Sanki unutulmuş gibi dün gecenin anıları yeniden ok gibi zihnime saplanınca geriye doğru ürkekçe bir adım atmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. “Daha çok şey bilip başını iyice belaya sokmak mı istiyorsun sahiden?”

Dürüst olmak gerekirse evet. Aklımı yitirmemek için cevaplara ihtiyacım vardı ve o cevapları almak için yanıp tutuşuyordum ancak bir yandan da bu yabancıya hak veriyordum. Daha fazlasını bilirsem... Zihnim bir an cümlelerin gerisini getiremedi ve bu durum paniğin vücudumda ölümcül bir virüs gibi hızla yayılmasına sebep oldu.

Aklımda kol gezen ve korkudan tüylerimi diken diken eden o soruyu sordum: “Bana ne yapacaksın?”

Cevabı duymak istediğimden emin değildim.

Yabancı öylesine duygu yüklü baktı ki bir an hislerinin altında ezildiğine inandım. Kendini şaşılacak kadar hızlı toparlasa da bakışlarında ne gördüğümünden emindim. Orada her şey vardı: Acıma, mutsuzluk, pişmanlık... Kısacası bir katilin gözünde görmeyi beklemeyeceğim ne varsa bir çift yeşim rengi göze hapsolmuştu. Sert görünüşünün ardında yavru kedi gibi kıvrandığı kanısına vardım. Sanki düştüğü durumun talihsizliğine yanıyordu. Normal bir günde, yoldan geçen bir yabancı bana bu şekilde baksa hâline üzülebilirdim ama açıkçası şu anda bu adamın ne hissettiği umurumda bile değildi. Tek derdim buradan, bu adamın elinden kurtulmaktı.

Tek isteğim eski, kusurlu hayatıma geri dönmekti.

Yabancı, “Bilmiyorum,” dediğinde ortamdaki tüm havanın çekildiğini hissettim. Konuşmak şöyle dursun, bir an için nefes bile alamadım. Ellerim buz kesmişti, dizlerimdeki gücün tükendiğini hissedince sandalyeye çuval gibi yığıldım.

Ağzımı açtığımda sesim tıpkı ellerim gibi titriyordu. “O ne demek?” derken algılarımın kapandığını hissettim. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Yabancı'nın çenesi kasıldı, gözlerinde kararlı bir ifade vardı. "Bilmiyorum," diye yineledi.

Nefes alıp verişim korkudan hızlanırken, "Bu şekilde sorumdan kaçamazsın," diye isyan ettim. "Görmemem gereken bir şeye tanıklık ettiğim için burada olduğumu söyleyen de sendin, çenemi tutamayacağımı söyleyen de. Öyleyse benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Yabancı, gözlerime bakarak sessizliğini sürdürdü. Yüzünde bir açıklık yakalamaya çalıştım, az önceki gibi duygularını analiz edebilmeyi hedefledim ancak hissizlik maskesini suratına profesyonelce geçirmişti. Yine.

Her şey bir yapboz parçası misali zihnimde yerine oturdu. Bu adam bana ne kadar yumuşak davranırsa davranırsın bir katildi. Yüzünü görmüştüm, ne yaptığına canlı şahit olmuştum. Beni bırakması, kendi ipini çekmesi demektir.

Yaşayacağıma dair umutlanırken fazla mı iyi niyetliydim yoksa aptal mıydım?

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudaklarımda bir sırtış belirdi. O an neye güldüğümden bile habersizdim. Bedenimin yapmak istediği şeylerde söz sahibi değilmişim gibi geliyordu. Vücudum zangır zangır titrerken dudaklarıma dokunan bir damla gözyaşı ağzıma tuzlu su tadının yayılmasını sağladı. "Siktir," dedim kendime acıyarak. Bir yandan gülümsemem suratıma biraz daha yayılmıştı. "Beni bırakmayacaksın, beni öldüreceksin."

Yabancı'nın bir şey söylemesini bekledim fakat sessiz kaldı ve bu mümkünmüş gibi canımı daha da yaktı. Dürüst olmak gerekirse ne duymak istediğimden emin değildim çünkü aksini söylese de zaten inanmayacaktım. Bir saat sonra yaşayacağıma olan inancım zayıflamıştı. Gelecekle ilgili planlar kurmanın ne kadar aptalca olduğu suratıma çarptı. Hayat denen şey ölüme ince bir iple bağlıyken beş yıl sonrasının hayalini kurmak cahil cesaretine örnek değildi de neydi?

Yaşama öylesine tutunmak istedim ki hayatım için savaşmayı, bir şeyler yapmayı düşündüm ancak yapabileceğim hiçbir şey yok-

tu. Yere kapanıp hayatım için yalvarmayı düşündüm. Şüphesiz, en ufak bir ümidim olsaydı yapardım.

Aniden ayağa kalkıp yumruklarımı adamın göğsüne var gücümle indirdim. Amacım onu yıkıp geçmekti ama hafifçe sarsılması dışında elimden bir şey gelmedi.

"Alçak, pislik!" diye haykırırken hıçkırıklar dudaklarımdan döküldü. Bir yanım kontrolümü kaybetmememi, planıma sadık kalmamı söylerken diğer yanım ne önemi olduğunu sual ediyordu. Nasıl olsa beni en kısa sürede öldürmeyecek miydi?

Yumruklarımı adamın göğsüne indirmeye devam ederken görüşüm gözyaşlarım yüzünden buğulandı. Çılgınlar gibi ağlıyor, karşımdaki adama hakaretler yağdırıyordum. Attığım her yumrukta rahatlayacağımı umuyordum fakat ümitsizlik ruhumu öylesine esir almıştı ki çırpınmalarım hiçbir işe yaramadı. Aksine, attığım her çığlık boğazımdaki zinciri daha da sıkılaştırdı.

"Zalim," derken o kadar güçlü bağırardım ki boğazım acıdı. "Katil!"

Yabancı aniden bileklerimi tutup beni iterek birkaç adım geri çekilmeme neden oldu. Neredeyse odanın ortasına kadar geldiğimizde nefesimi tuttum ve beklentiyle gözlerine baktım. Dirseklerimin bedenine çarpmasına neden olacak kadar yakınımda duruyordu ve aramızdaki mesafenin böylesine az oluşu, mümkünmüş gibi gözümde daha da tehlikeli görünmesini sağlamıştı. Benim yaşumdaki bir kadının genç bir adamla bu kadar yakınlaştığında heyecandan karnındaki kelebeklere hâkim olamaması gerekirdi, ölümü kucaklamayı beklemesi değil.

Titreyerek gözlerine baktığımda o anın geldiğinden emin oldum. İçimdeki ses, *karşımdaki adama dikkatli bak*, diye zalimce fısıldadı. *Çünkü o, senin ölümün.*

Gözyaşları yanaklarımdan süzülmeyle devam ederken yabancı beni hafifçe itip arkasını döndü, kapıyı kapattı ve sonrasında duyduğum tek şey anahtar deliğinden yükselen katlanılmaz tıkırtıydı. Tüm bunlar o kadar kısa sürede olup bitmişti ki tekrar dört duvar

arasına hapsediğimi anlayacak kadar şaşkınlığı üstümden attığımda iş isten geçmişti.

Hızla kapıya atılıp kapı kolunu sarstım, var gücümle kapıyı yumrukladım. Ne kadar yararsız olacağını bilsem de, "Aç şunu!" diye haykırdım. Hıçkırıklar bedenimi yeniden esir aldı, kontrolümü yeniden kaybetmenin eşiğine gelmişim. Yumruklarımı ve tek-melerimi deli gibi savurdum ancak elde ettiğim şey koca bir hiçti.

Ah, Elisa... İçinde bulunduğun kafesten kaçmayı bilen becerikli bir kuş olmaktan o kadar uzaksın ki...

Gücümün tükendiğini hissettiğimde ağlayarak dizlerimin üstüne çöktüm. Bir yandan ağlıyor, durumumun ne kadar umutsuz olduğunu bilsem de tüm gücümle yaşamak istediğimi haykırıyordum; diğer yandansa gücümün son zerrecikleriyle kapıyı yumruklamaya çalışıyordum.

Titrek hıçkırıklarımı sürdürürken yabancının kapının altından süzülen gölgesine odaklandım. Hâlâ oradaydı, ağlamalarımı ve çığlıklarımı dinliyordu. Belki de böylesine üzülmem onu bir çeşit tatmin olma hissiyle buluşturuyordu, kim bilir? Hâlime acıdığını düşünmekle aptallık etmişim. Gözlerinde gördüğüm üzüntüyü benim için değil, kendisi için duyuyordu. Başına bela olduğum içindi huysuzluğu.

Kapının ardındaki gölge uzaklaşınca alnım yere değene kadar eğildim. Kalbim korkuyla çarparken bu hissin güzelliğine tutundum çünkü içimden bir ses, kalp çarpıntısının ne olduğunu çok yakında unutacağımı söylüyordu.

Yabancı

Adını bile bilmediğim ve hayatı iki dudağımın arasında dans eden genç kadını odaya kilitledikten sonra yaptığım ilk şey banyoya gidip midemdeki tüm yiyecekleri çıkarmak oldu.

İşim bittikten ve sifonu çektikten sonra ayağa kalkmayı düşündüm ancak doğrulur doğrulmaz bayılacağımı sandım. Mideme kramplar girerken klozetin yanına çöküp öylece bu iğrenç hissin geçmesini bekledim.

Daha önce bu kadar çıkmaza düştüğümü hatırlamıyordum.

Genç kadının gözleri çıkmak çakmaktı, yaşama açtı ve tek istediği şey hayattı. Onu elinden almak istemiyordum, onun haykıracağı gibi cani bir yaratığa dönüşmek istemiyordum fakat onunla ne yapacağımı sorduğunda ne diyeceğimi bilememişim. İşin kötüsü, bu kadının kanını elime bulaştırmadan bu işten yakamı nasıl kurtaracağımı da bilmiyordum. Kelimenin tam anlamıyla inatçı bir bataklığa saplanmışım, çırpındıkça daha da batıyordum.

Nereden çıkmıştı ki karşıma? Öylece yoluna devam etse olmaz mıydı?

Bir yanım bunu dilerken diğer yanım bu düşüncenin ne kadar saçma olduğunu sert bir okyanus dalgası gibi suratıma çarpı. Eğer karşıma çıkmasaydı muhtemelen beyaz tenli, gri gözlü şeytanın dün geceki akşam yemeği olacaktı. Aslında onu gördüğüm için şanslı olduğu söylenebilirdi.

Sinirlerim o kadar bozuldu ki hâlime sınıtımdan edemedim. Burada bir kadının hayatıyla ilgili ne karar alacağımın muhakkemesini yaparken dün gece aynı kadının hayatını kurtardığım için kendimle gurur duymaya yelteniyordum.

Zihnimden o kadar çok düşünce geçiyordu ki başım şiddetle ağrıdı. O kadını öldürmem gerektiğini biliyordum, bu işten paçayı kurtarmanın başka yolu yoktu. Kadın çok fazla şey görmüştü ve adını bile bilmiyor olsam da çenesini kapatacak biri olmadığı her hâlimden belliydi. Ailem için, kendim için bu kadını öldürmek zorundaydım.

Fakat tek suçu, benimle yolunun kesişmesi olan bir insanın kanını ellerime nasıl bulaştıracaktım?

**BÖLÜM
VIII**

Elisa Yıldırım

Saatlerdir yabancıнын beni bıraktığı yerdeydim. Kapının hemen yanına çökmüş, alnımı yere yaslamış, hayatım için verdiğim savaşı kaybetmenin yasını tutuyordum. Çığlıklar ve hıçkırıklar eşliğinde o kadar uzun süredir ağlıyordum ki sesim kısılmıştı. Bir yanım umut etmeyi bırakmamamı söylüyordu. Yaşamaktan vazgeçmezsem bu savaşı kazanacağıma inanıyordu ama savaşmaktan yorulmuştum artık. En sevdiğim dostlarımdan biri tarafından sırtıma saplanan hançer, hayatıma giren ve onlara delicesine değer verdiğim iki erkeğin de sadece bedenimi kullanmak için bana yaklaşması, bir cani tarafından özgürlüğümün kısıtlanması ve ölümü beklemek zorunda olmak hayatta ilgili tüm umutlarımı alıp çok uzaklara götürmüştü. Ufukta güneş doğmuyordu sanki.

Dışarıdan yükselen ayak seslerini duyduğumda bir şeyler hissetmeyi bekledim; korku, öfke, nefret... Ama hiçbir şey yoktu, koca bir boşluk dışında hiçbir şey.

Anahtarın kilitte dolaşmasıyla oluşan takırtı kulaklarımı doldurduktan sonra kapının gıcırdayarak açıldığını işittim. Hemen ardından bir tuşa basıldı ve ortam daha da aydınlandı. Başımı şaşkınlık içinde kaldırırken şiddetli ışık yüzünden gözlerimi kistim. Güneş çoktan solup gitmişti, tepemdeki ampul rahatsız edici derecede kuvvetle parlıyordu. Gözlerimi sımsıkı yumup alnımı tekrar yere yaslardım. "Kapat şunu."

Birkaç adım sesinin ardından yabancıнын tok ve hissiz sesi kulaklarımı doldurdu. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Burnumdan soluyarak alayla güldüm. "Neden?" derken sesim titredi. "Zaten öldürmeyecek misin beni?"

Yabancıнын derin bir nefes aldığını duydum ama o kadar. Sessizliğini korumaya kararlıydı anlaşılın.

Burnuma dolan lezzetli yemek kokusu, yabancıнын tepsiyi önüne koyduğunu düşünmemi sağladı. Kafamı kaldırdığımda tahminimin doğru olduğunu fark ettim. Tepsideki yiyecekler birbirinden

güzel görünüyordu ancak iştahımın açılması şöyle dursun, boğazımdan bir iki lokma geçeceği düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Yavaşça doğrulup yabancıya baktım. Gözleri bilinmezliğe açılan bir mezarlık gibiydi. Ne düşündüğünü kavramak olanaksızdı. Ona şöyle bir baktığımda birini incitebilecek gibi görünmediğini düşündüm ve bu düşünce gözyaşları akıtma isteğimi körükledi. Birini kurşuna dizmiş ve beni öldüreceği mesajını açıkça vermiş biri hakkında fazla iyimser çıkarımlarda bulunuyordum.

“Şu hayatta canından çok sevdiğin biri var mı?”

Yabancıнын yeşim rengi gözleri şaşkınlıkla aralandı. Böyle bir soru beklemediği aşikardı. Onu suçlayamazdım, ben bile böyle bir şey söyleyeceğimi tahmin edemezken o böyle bir soruyu nasıl ön-görecekti ki?

Genç adam tam karşıma rahatça oturup bağdaş kurdu. Hareketleri o kadar yavaştı ki sanki karşısında ürkütmek istemediği bir kedi yavrusu vardı. Sorumu aklında uzun süre evirip çevirdikten sonra çatlamış dudaklarını ıslattı. “Evet,” dedi. “Var.”

Cevap vermesini, özel bilgilerini benimle paylaşmasını beklemiyordum. Görünen o ki bir cesetle konuşmak, ona kendisiyle ilgili bir şeyler anlatmak katili korkutmuyordu.

“Peki, o kişi her kimse, bir adam tarafından kaçırıldığını duysan ne yapardın? O adamın onu öldürmek üzere olduğunu bilsen?”

Genç adamın çenesi kasılırken gözü seğirdi. Yalnızca hayalinin bile onu çileden çıkardığı, düşüncesine bile katlanamadığı belliydi. “Onu er ya da geç bulurdum ve bulduğumda ölmek için yalvarmasını sağladım.”

Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ancak bakışlarından öyle bir ifade gelip geçti ki gözlerimde ölümü taşıdığımı sandım. “İşte,” dedim. “Beni öldürdüğünde arkamda bıraktıklarımın sana yapacağı budur.”

Burnundan gülerken dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı fakat dudaklarındaki gülümseme gözlerine ulaşmadı. Sözlerimi öylesine olağan karşılamıştı ki bu sözlerimi daha önce zihninden geçirdiği kanısına vardım.

Sorumu cevapsız bırakması ve kayıtsızlığı dudaklarımı titretti. “Nasıl bu kadar duygusuz olabilirsin? Önce ormandaki kadın, şimdi ben... Daha nice si vardı, kim bilir? Hiç mi için sızlamıyor? Başını yastığa koyduğunda bir insanın son nefesini alma düşüncesi hiç mi uykularını kaçırmıyor?”

Her zamanki gibi duygularını gizlese de bakışlarındaki cam kırıkları o kadar somuttu ki uzansam elime batacakmış gibi hissettim bir an.

Konuştuğunda sözleri şaşırtıcı derecede kulağa samimi geliyordu. “Seni öldürmek istemiyorum.”

“O kadını öldürdün ama!” diye cevabı yapıştırdım.

Dudaklarını hızla araladı ancak söylememesi gereken bir şeyi söylemek üzereymişçesine tekrar kapattı. “Bazen her şey görüldüğü gibi olmayabilir.”

Alayla güldüm. “Bırak şu mistik konuşmaları. O kadına ateş ettin mi, ettin. Gerisi benim için önemsiz bir teferruattan ibaret.”

Bir eliyle durmamı işaret etti. Sanki yaşananlar ona fazla gelmeye başlıyor gibiydi. Ölümle karşı karşıya gelen kişi bendim ama ruhu sancıyan bu küçük prenesti demek...

O an, yüzdüğüm hissizlik havuzundan çıktığım andı. Kanım korkutucu bir öfkeyle fokurdarken önümüzdeki tepsiyi yavaşça sağa doğru sürükledim ve açtığım boşluğa oturarak aramızdaki mesafeyi olabildiğince daralttum. Öyle ki dizi neredeyse dizime değecekti. Bu cüretkâr davranışım ve meydan okuyan tavrım yüzünden kendimi tebrik etmeden edemedim zira normal zamanlarda tanımadığım bir erkekle baş başa kalmak bile beni rahatsız ederdi. Görünen o ki ölümle bu kadar iç içe olmak insana tahmin edemeyeceği, ne olursa olsun yapmayacağına inandığı şeyleri yaptırıyordu. Yabancı, birkaç saatte isteyerek ya da istemeyerek, ruhumda bir devrimin kıvılcımını ateşlemişti.

Genç adam duruşunu bozmamıştı, hâlâ bağdaş kuruyor ve dirseklerini bacaklarına yaslıyordu ancak bir an öylesine afalladı ki geri çekileceğini sandım.

Gözlerimi kısıtım. “Öldürülecek olan benim ve acınası rolünü oynayan sen misin?” dedim âdeta hırlayarak. Ardından dayanamayıp iki elimle göğsünü sertçe ittim. Hafifçe geri çekilmek dışında tepki vermedi ki bu tepkisizliği beni öldürecekti.

Omuzlarına tekrar vururken görüşüm bulanıklaştı, birkaç saniye sonra ılık gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Göğsüne tekrar vurdum.

Tekrar.

Tekrar.

Dik durmayı, ölüm beni kucaklarken en azından gururumu kurtarmayı umuyordum ama gözyaşları bedenimi yeniden esir alırken planlarım tuzla buz oldu. Şu hayatta yapamadığım, her şeye yetecek vaktim olduğunu düşünene kadar bencillik rüzgârına kapılıp ertelediğim çok şey vardı. Ölümün herkesin kapısını çalacağını fakat benim için hiç orada olmayacağını düşünmüştüm. Yarınlarım bir çeşit kutsal sigorta altındaymış gibi düşüncesizce yaşamıştım.

Sevdiğim insanlara, onların benim için ne kadar değerli olduğunu en son ne zaman söylemiştim?

Sanki uçurumun kenarında sallanıyormuşum ve sağlam tek bir dalım varmış gibi öne uzandım ve iki elimle sıkıca tek elini tuttum.

“Lütfen,” dedim yalvararak. “Yaşamak istiyorum, lütfen.”

Kafamı kaldırıp genç adama baktım. Ona küfürler etmiş, hakaretler yağdırmış, var gücümle bedenine vurmuştum. Tüm bunları yaparken irkilmemişti bile ancak o an gözlerimin içine bakarken bedeninden kuvvetli bir elektrik akımı geçmiş gibiydi.

Hıçkırıklarım bedenimi gitgide ele geçirirken bir çeşit sinir krizinin eşiğindeymişim gibi hissettim ancak umurumda değildi. Bana ilk kez böyle içten bakıyordu ve bu bir şanssa bunu sonuna dek kullanmam gerekiyordu.

“Söz veriyorum, kimseye bir şey söylemem. Zaten söylesem de beni deli sanırlar.”

Tekrar öne eğildim, bedenimin kontrolünü kaybetmiş gibiydim. Vücudumu taşıyamıyordum, başım tonlarca kilo ağırlığının daymış gibi geliyordu. Bedenim zangır zangır titrerken alnım yabancıнын göğsüne dokundu ve böylece ne kadar eğildiğimi fark etmiş oldum. Geri çekilmeye niyetlendim ama hareket edecek katim kalmamıştı. Öte yandan yabancı da benim gibi nefes dahi almıyordu ancak onun bu kaskatı kesilişini, her hâlden belli olan dehşetine bağlıyordum.

“Beni öldürme, lütfen.”

Dakikalar önce söylediği sözcükleri tekrarladı: “Seni öldürmek istemiyorum zaten.”

Sanki onu duymuyor gibiydim. “Yaşamama izin ver.”

“B- Ben-”

Sözlerini tamamlamadı çünkü çok güçlü bir hıçkırık dalgası bedenimi esir almıştı. Tecrübe etmeye fırsat bulamadığım, gerçekleştiremeyeceğim hayaller... Her şey üstüme geliyordu ve ben ağırlığı altında eziliyordum. Her şey önemini kaybetmişti sanki. Gündelik hayatta üzüldüğüm ne kadar şey varsa hepsi tuzla buz olmuştu.

Bir tarafım yalvarışlarımın boşa olduğunu söylerken diğer yanım hayatım için çabalamamı, pes etmemem gerektiğini söylüyordu ve ben öylesine allak bullak olmuşum ki bu iki uçurumun arasında bir yerde savruluyordum.

Yabancı geri çekilip kalkarken gitmesini önlemek için onu sıkıca tutmaya yeltendim ama sanki bana dokunmak acı veriyormuş gibi elini hızla ellerimden çekerken yapabildiğim tek şey uzaklaşmasını izlemektir. Vücudumda güç namına bir şey kaldığından şüpheliydim.

Genç adam ayağa kalktı ve birkaç adım geri çekildi. Bakışları çoğu zaman nasılsa öyleydi: Koyu bir sisin esiri altında. Fakat yüz hatları kaskatıydı, teni bembeyaz kesilmişti. Gözleri gözlerime kitlenirken garip bir hissiyata kapıldım. O an yerde olan, hayatı için yalvaran bendim ama diz çöken sanki bu adamdı.

Umut etmekten korkuyordum. Güneşin yeniden doğması, gerçekleşmesi imkânsız ancak insanı içine çekecek ve uzak diyarlara kapılıp gitmesine sebep olacak kadar tehlikeli bir hayal gibi geliyordu. Fakat bakışlarında tarif edemediğim bir şey vardı. İçimden bir ses, bu adamın bana üzüldüğünü ancak daha çok kendiyile savaş hâlinde olduğunu fısıldadı. O sesin ne kadar haklı olduğu tartışılmazdı.

Genç adama uzayıp giden bir sessizlikle, beklenti içinde baktım. Adam da gözlerini benimkinden ayırmıyordu. En sonunda titrek bir nefes aldı ve birkaç adım daha geri çekildi. Bir an için korktuğu kanısına vardım ancak bu düşünce son derece anlamsız geldi. Daha dün gece bir canavar karşısında nasıl cesur ve soğukkanlı olduğunu hatırladım. Neden korkacaktı ki?

Hiçbir şey söylemeyip hızla arkasını döndü, dışarı çıktı ve kapıyı ardından kilitleyip hızlı adımlarla uzaklaştı. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırdım fakat fazla hızlı karalara bağladığımı sorguladım zira yabancının gözlerinde bir şey vardı... Fazla insani bir şey. Hayatım için yalvarışım, döktüğüm gözyaşları bir şekilde onu etkilemiş olmalıydı. Zihnim bir kadını öldürecek kadar zalim bir adamın, bir kadının gözyaşlarına acımasının mümkün olmadığını kulağıma fısıldadı. Muhtemelen bu düşünce son derece doğru ve mantıklıydı ama ne gördüğümü biliyordum. Çaresizliği çok iyi tatmış, onunla yıllarca dostluk etmişim ve o his, bu yabancının gözlerinde de vardı.

Beni gerçekten de öldürmek istemiyordu.

Umut etmekten korkarak titrek bir nefes aldım. Kalbimin saatler sonra yeniden atmaya başladığını hissediyordum. Sanki çok sevdiğim, final verdiğini düşündüğüm bir dizinin son bir bölümü daha yayınlanmış gibiydi.

Yaptığım bu aptalca benzetme yüzünden kâhkahalarla gülmek istedim ancak dudaklarımı yukarı kıvrıyacak mecalim yoktu.

Tepsiden yayılan yemek kokusu yeniden dikkatimi çekerken gözlerimi kırıştırdım. Bir yandan *gerçekten umut etmeli miyim*, diye düşünüyordum çünkü kurduğum hayallerin beni yarı yolda bırakması katlanılmaz bir acı veriyordu artık.

İçimden bir ses bu adamları aramı iyi tutmam gerektiğini söyledi. Bir katildi, evet ancak kendimi düşünmeli ve en ufak bir vicdan kırıntısı yakalasam bile üstüne gitmeliydim.

Yüreğimde filizlenen ümit tohumu beni korkuttu ancak büyümesini önleyemedim, önlemek istemedim.

Tepsiyi önüme çektim ve yabancının bıraktığı ızgara tavuktan bir ısırık aldım. Dudaklarım hayretle büzüldü, beklediğimden lezzetliydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde artık gözyaşı dökmüyordum. Yaptığım tek şey genç adamın gözlerinde gördüğüm vicdan parıltısını nasıl yorumlamam gerektiğiyle ilgili derin düşüncelerle boğuşmaktı. Saatlerdir ağlamanın bedelini şişmiş ve acıyan gözlerle ödüyordum, dolayısıyla biraz uyursam gözlerimi dinlendirebileceğimi düşünmüştüm fakat ışığı kapatıp yatağa girdiğimde bile bu düşünceleri zihnimden söküp atamadım. Uyumak şöyle dursun, gözümü bile kapatasım yoktu. Kalbim delicesine çarpıyordu, umut filizi denen o tehlikeli şey koca bir ağaca dönüşmek üzereydi.

Cama sırtımı dönerek sağ kolumun üstüne yattım. Ona birini öldürdüğünü söylediğimde gözlerindeki bakış zihnimde yeniden hayat buldu. Ne demişti? *Bazen her şey görüldüğü gibi olmayabilir*. Peh! Ne gördüğümünden emindim. O adam bir kadına gözünü bile kırpmadan ateş etmişti, üstelik o kadın her kimse onu fırtınanın ortasında bırakmıştı.

Ensemden bir ürperti gelip geçti. Kadın kuşundan ölmediyse donarak, donarak ölmediyse ormanda kol gezen canavar yüzünden ölmüş olmalıydı. Midemin bulandığını hissettim ve kusma isteğimi güçlükle bastırdım. Bu nasıl bir vahşetti, ne çeşit bir nefret ve katliam örneğiydi böyle? Tüylerim diken diken oldu ve sıcağık eve rağmen iliklerime kadar buz kestiğimi hissettim. Bu korkunç düşünceler en karanlık gecede görülen en karanlık kâbustan daha korkutucuydu. Bunun bilincinde olmama rağmen yabancının gözündeki parıltıyı nasıl merhamet emaresi olarak algıladığımı biliyordum ama orada gördüğüm şey kesinlikle buydu.

Bir an şaşırmadan edemedim. O gece ormana gitmesem bunların hiçbirini yaşamayacaktım.

Şaşkınlık, yerini çok hızlı bir şekilde öfkeye bıraktı. Serkan ve Beren bana ihanet etmemiş olsaydı kendimi çaresizlik içinde o fırtınanın içine atmayacaktım. İkisi beni aptal yerine koymasaydı kaderim böylesine karanlık bir yola çekilmeyecekti. O iki pisliğin birbirine arzusuyla tutunuşu zihnimde yeniden can buldu. Görüntüyü silmek için gözlerimi sımsıkı yumup başımı iki yana salladım ancak hiçbir işe yaramadı. Beni ne kadar süredir aptal yerine koyuyorlardı, kim bilir? Serkan'la ilgili en özel sorunlarımı Beren'e anlatırken yüzü nasıl kızarmamıştı? Beren'le yaşadıklarımı gülerek Serkan'la paylaştığımda vicdanı nasıl sızlamamıştı? Bu cevapsız sorular o kadar öfkeyle dolmama neden oldu ki ikisini çıplak ellerimle boğsam yüreğim yine soğumazdı.

Sırtüstü dönüp derin bir nefes aldım. Zihnimi berraklaştırmam gereken zamanda böylesine yoğun kötülükte düşünmem sağlıklı değildi fakat neyin doğru, neyin yanlış olduğunu karıştırıyordum artık.

Gecenin sessizliğini bıçak gibi kesen, ürkütücü bir mırıldama işittiğimde düşüncelerim anında dağıldı.

Korku bedenimi tahminimden de hızlı ziyaret ederken hızla dirseklerimin üstünde doğrulup etrafa bakındım. Görünürde kimse yoktu ancak oda, dışarıdan süzülen belli belirsiz ay ışığı dışında karanlığa gömülmüştü ve böylesine puslu bir görüşe sahipken gördüklerime ne kadar güvenebilirdim, emin değildim. Nefes dahi almadan sessizlik içinde etrafı dinledim.

Yıllar kadar uzun gelen saniyeler sonunda yalnız olduğuma ve bir ses duyduğumla ilgili yanılgıya düştüğüme inanacaktım ki aynı ses yeniden kulaklarıma dolunca küçük bir çığlık koparıp yatak başlığına kadar geriledim ve dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına sardım. Ağlamak üzereymişim gibi dudaklarım titriyordu ama öylesine kuvvetli bir dehşete kapılmıştım ki gözyaşlarım akmadı bir türlü.

Duyduğum sesi tasvir etmesi çok zordu. Hayvan hırlamasından çok uzak olduğu gibi insan sesinin yumuşaklığıyla da alakası

yoktu. Kulağa garip gelse de insansı bir hayvan olduğunu söylemek mümkündü.

O an hızlıca durumumu değerlendirdim ve iki farklı bakış açısı elde ettim. Birincisi, bu ses o kadar ürkütücüydü ki vahşet diye bir kelime olmasa bile bu ses vahşet saçardı. İkincisiyse dinlemem sonucunda sesin odanın içinden gelmediğini fark etmiştim, ses dışarıdan geliyordu.

Korkarak bakışlarımı cama çevirdim. Vücutumdaki tüm tehlike çanları çalarken olabildiğince yavaş hareketlerle cama yaklaştım ve titreyen ellerimi pencerenin soğuk mermerine yaslayıp dışarı baktım. O an hangisinin daha korkutucu olduğunu bilemiyordum, bir şey görmek mi yoksa orada korkutucu bir varlığın nefes aldığına inandığım hâlde hiçbir şey görmemek mi?

Gözlerimi kısıp karanlık ağaçları inceledim fakat görünürde hiçbir şey yoktu. Kendimi hayal gördüğüme inandırmak üzere girişimlere başlayacaktım ki ağaç dallarının kıpırdadığını görmemle nefesim kesildi. Her an bayılacakmış gibi hissediyordum.

Ve sonra onu gördüm. Bir ağacın yanında dimdik durmuş, yaklaşık üç metre uzunluğundaki canavarı. Teni hatırladığım gibi beyaz ve pürüzlüydü, gri gözleri kana olan açlığını resmedercesine ışıltıyordu.

Önce dudaklarımı araladım fakat nefes vermek dışında ses çıkmadı. Yaratıkla aramızda metreler vardı ancak bir şekilde gözlerime baktığından emindim.

Eve doğru bir adım attı.

Bu hareketi şoku atlatmam için yeterliydi. Öyle bir bağırdım ki ses tellerim isyan edercesine sızladı.

Nefes nefese arkamı döndüm ve kapı koluna sertçe asıldım ama tahmin ettiğim gibi kilitliydi. Çığlıklar atmaya sürdürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülünce ağladığımı fark ettim. San-ki sonuç değişecekmiş gibi kapı koluna sertçe asılıyor, bir yandan bağırıp yardım istiyor, bir yandan da kapıyı yumruklayıp tekme-liyordum. Tüm bunlar birkaç saniye içinde değil de birkaç yüz-yıl içinde olmuş gibi hissediyordum. Bu kadar uzun süre paniğe

maruz kalmak kalbimi olumsuz anlamda sarsmıştı. Bir an canavar beni öldürme kalp krizinden öleceğimi sandım ve bu düşünce beni daha da korkuttu.

Kapı en sonunda açıldığında bile çılgınlıklarım susmadı ve hiç düşünmeden kendimi gelen kişinin kollarına attım. Kafamı kaldırdığımda bir çift yeşim rengi gözle karşılaştım. Genç adam yüzüme bakarken bakışlarında şaşkınlık ve korku vardı. Kısıtı gözleri diklikle yüzümü inceliyordu.

“Ne oldu?”

Konuşabileceğimden emin olmasam da var gücümle, “Dı- Dı- şarıda,” diye kekeledim.

“Kim-” diye soracak olduğu an gözlerini kırıştırdı, artık onun bakışlarında da paniğin yansıması vardı. Pencereye bakıp sertçe yutkundum. Beni bırakıp pencereye doğru birkaç adım attığı an sol kolunu belime sardığını fark ettim. Diğer eliyle silahı sıkıca kavramıştı.

Bileğine asılıp, “Gitme,” dediğimde bana döndü.

“Kontrol etmezsem daha çok aklımız karışacak.”

Dudaklarımı hayretle araladım. “Aklımız falan karışmayacak,” diye karşı çıktım. “Çünkü ne gördüğümü biliyorum.”

Yabancı söylediklerimi zihin süzgecinden geçirdi ama yine de kararını değiştirmekte etkili olmadım. Çok küçük adımlarla önce dolaba yöneldi ve bir el feneri çıkardı. Ardından pencereye ilerledi. Bu hareketi beni afallatırken kaşlarımı çattım. Karşımızda böyle bir canavar varken bir silah daha kapmak yerine el fenerine uzanmasını mantıklı bir yere yerleştiremedim.

O tüm bunları yaparken ben de hemen arkasında ilerliyor, onu âdeta kalkan olarak kullanıyordum. Onu eleştirdiğim hâlde peşinde dolanmamın birkaç küçük sebebi vardı. Öncelikle geride kalmak, karşıma canavar çıkarsa onunla yüzleşmek zorunda olmak istemiyordum. Diğer sebepimse yabancının beni koruyacağına olan garip inancımı. Katil olduğunu ve beni öldürmekle ilgili ciddi karsızlıklar yaşadığını bilsem de bir kere hayatımı kurtarmıştı, belki şans ikinci kez de yanımda olurdu. Denemekten zarar gelmezdi.

Yabancı, yatağa tırmanıp dizlerinin üstünde doğruldu ve pencereye yaklaştı. Ben de tam onun yanına oturup ellerimi pencere-
nin önündeki soğuk mermere yasladım ve etrafa bakındım.

Saniyeler önce gördüğüm yaratıktan tek bir iz bile yoktu.

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırdım, “Nasıl olur?” dedim. Bir yandan da gözlerimle etrafı deli gibi taramaya devam ediyordum fakat yaratık toz olup havaya karışmıştı sanki. “Buradaydı.”

Yabancı uyku dolu gözlerini ovuşturduktan sonra rahatlama dolu bir ifadeyle bana baktı. O an yalnızca siyah bir pijama altı giydiğini, çıplak göğsünün gözler önünde olduğunu fark ettim. Erkeklerde aşırı kaslı görüntüyü pek beğenmezdim ve bu adam da kas yığını değildi ancak kesinlikle zayıf olduğu söylenemezdi. Boyuyla orantılı olacak şekilde, son derece yapılı bir bedeni vardı. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma doğru hücum ederken bakışlarımı kaçırdım ve yatakta biraz sola doğru kayarak ondan uzaklaştım. O sırada yabancı ne kadar kıvrandığının farkında bile değildi. “Görünen o ki bir kâbus görmüşsün.”

Başımı hızla iki yana salladım. “Uyumadım ki,” diye karşı çıktım. “Nasıl kâbus görebilirim?”

Koyu kahverengi saçlarını karıştırırken yeşim gözlerini benimkilere mühürledi. Şüpheli bakışları yalan söyleyip söylemediğimi kafasında tarttığını düşünmeme neden oldu ve o kadar öfkeliyim ki burnumdan soluyarak, “Sence böyle bir şeyi uydurur muyum?” dedim hırlarcasına.

“Uydurduğunu söylemedim.”

“Ama düşündün.”

Sabır dilenir gibi derin bir enfes aldı. “Bak, muhtemelen o kadar gerçekçi bir rüya gördün ki gerçeklik algını bir an için yitirdin. Böyle şeyler olabilir, ben de bazen rüyamda yüzerken uyandığımda plajda olduğumu zannediyordum.”

Öfkemi kontrol altına almak için yumruklarımı sıkıttım. Beni anlamamak için büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi. “Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Uyumadım, dolayısıyla rüya göremem.”

İşaret parmaklarımı şakaklarımın hizasında kaldırıp hayalî çemberler çizdim. "Hani rüya görmek için uyumak gerekiyor ya."

Bana olan tahammülü gitgide tükeniyormuş gibi gözlerini kısarak baktıktan sonra yataktan kalktı. "Senin hayallerinle uğraşacak vaktim yok."

"Aptal mısın sen?" diye bağırdığımda irkilerek bana baktı ve gözlerinde köşelere gizlenen son uyku zerrecikleri de saliseler içinde yok oldu. "Nasıl bu kadar rahat olabilirsin, aklım almıyor. Gözlerimizle bir canavar görmedik mi? Belki de bir şekilde izimizi buldu ve bizi avlamak için en savunmasız anımızı bekliyor." Canavarın sivri dişlerinden akan salyalarla ve gözlerindeki açlık parıltısıyla dışarıda olduğu düşüncesi kanımı dondurdu.

Genç adam, "Öyle bir şey olamaz," dediğinde kendinden o kadar emin konuşuyordu ki afallamadan edemedim.

"Ne demek olamaz?" derken gözlerimi kıstım. "Gayet de olabilir ve-"

"Tanrı'm!" diye inlerken bir elini sertçe alınına yapıştırdı. "Nasıl bu kadar laftan anlamıyor olabilirsin?"

Ağzım bir karışık kaldı. "Kusura bakma," dedim. "Fakat dışarıda bir yaratık kol geziyorken hiç tanımadığım bir adamın sözüne güvenecek kadar gamsız olamam ben."

Kollarını göğsünün altında birleştirdi. Bakışları oldukça mesafeliydi. "Seni o canavardan kurtaran bir yabancıya güvenmek, gamsız olmana neden olmaz."

Aklımı yitirecek gibiydim. Öfke kanımda öylesine yükseliyordu ki saçlarımı yolmak istedim. "Neden bana inanmamak için di-retiyorsun? Sana yalan söylemek bana ne gibi bir çıkar sağlar?"

"Bana yalan söylüyorsun demiyorum," diye kendini savunsa da zihninin bir köşesinde bu ihtimali tuttuğundan adım kadar emin-dim. "Sadece gerçekçi bir kâbus gördüğüne inanıyorum çünkü o canavar şu anda kilit altında."

Vücudumdan öyle kuvvetli bir elektrik akımı geçti ki bir an dizlerimin bağının çözüleceğini sandım. Tüm hava sanki ciğerlerimden çekilmişti. "O şeyi yakaladın mı?" derken zar zor konuşa-

bildim. "O zaman yetkili birilerini ara. O şey her neyse varlığını tüm dünya bilmeli. Kim bilir, kaç insan hiç haberi yokken tehlike altındadır?"

Bir an için kalbim çıkacak gibi çarpmaya başladı. Bu düşünce daha önce hiç aklımdan geçmemişti ama o yaratık, dostlarına saldırmış olabilir miydi? Böyle bir durumun gerçekleşme ihtimali hiç de yenilir yutulur cinsten değildi. Neticede evden çok uzaklaşmadan o korkutucu şeyi görmüştüm. O şey her neyse, belki de yabancı beni bayılttıktan sonra son sürat arkadaşlarımı avlamak için koşmuştu. Belki de bir arkadaşım çoktan o yaratığın kurbanı olmuştu.

Kalbim deli gibi çarparken nefeslerim hızlandı ancak yeteri kadar nefes alamıyor gibiydim. Parmak uçlarım sanki buza dokunmuşum gibi donarken kendimi sakin olmaya zorladım ancak ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. Yabancıya arkadaşlarımın akıbetini sormak için yanıp tutuşuyordum fakat bunun pek iyi bir fikir olmadığını farkındaydım. Ormanda beni bulabilecek birileri olduğunu bilmemeli, risk altında olduğunu düşünmemeliydi.

"Ne oldu sana?" Genç adamın dikkatle kısılan gözleri üstümdeydi.

"Korkuyorum," dedim. Açıkçası yalan söylüyor da sayılmadım. Ancak kendim için değil, bizzat dostlarım içindi telaşım.

"Korkma," diye yineledi. "Diyorum ya, o şey kontrol altında." Sorularımdan birini sormak için hararetle dudaklarımı aralamıştım ki yabancı ne söyleyeceğini anlayarak, "İçin rahat etsin diye söylediğim bir şeyin üstüne gidip beni pişman etme," diye lafı ağzıma tıkadı.

Sözlerini sonlandırdıktan sonra miskin adımlarla arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. Hiçbir şey olmamış gibi uykuya döneceğini, beni bu odaya kilitleyeceğini daha ben anlamamışken bedenim anladı ve onayına danışmadan hızla ayağa kalkıp yabancıya doğru koştu.

Yabancı kapı koluna uzanmıştı ki kendimi onunla kapının arasına attım. "Hiçbir yere gidemezsin."

Kaşları çatılırken, "Saçmalama," dedi. "Hiçbir şey yok işte, baktık."

Elini hemen sağ tarafıma uzatıp kapı kolunu tuttu ama onu var gücümle ittim ve kapı kolunu arkama alarak çıkışını engelledim. "Beni buraya kilitlemeyi düşünüyorsan öyle bir ihtimal uzayın içinde bile yok, söyleyeyim. Sen inansan da inanmasan da ben ne gördüğümü biliyorum. Dışarıda bir şey var ve benim burada tek başıma kilidi kalmaya niyetim yok."

Derin bir nefes aldıktan sonra el fenerini kaldırıp bana doğru uzattı. "Al şunu."

Ters bir bakış attım. "Ne yapacağım bunu? Canavar beni avlamak için arayıştayken yerimin belli olması için mors alfabetiyle işaret mi göndereceğim?"

Yabancı gözlerini devirdiğinde suratına sert bir yumruk indirme isteğiyle yanıp tutuştum. Sınır bozucu olan benmişim gibi davranıyordu ancak insanı deli eden hareketleri asıl kendisinin sergilediğinin farkında değil miydi?

"O şey her neyse," dedi çıkışımı görmezden gelerek. "Işığa karşı duyarlı."

Algılarım anında açılırken gözlerimi kırıştırdım. Bir an için beni susturmak adına basit bir yalan uydurup uydurmadığını aklımdan geçirdim fakat yabancıya canavarın dışarıda olduğunu söylediğim an geldi aklıma. Yeni bir silah almak yerine dolaba doğru koşup feneri almıştı.

"Eğer haklıysan ve dışarıda sahiden bir şey varsa ki hiç sanmıyorum, kendini bununla savunabilir, yarattığı uzaklaştırabilirsin. O sırada ben çoktan gelmiş olurum."

Uzattığı el fenerini bir hışımla kaptıktan sonra gözlerinin önünde salladım. "Bunu kullanmayı akıl edene kadar o vahşi şey en az on kere ızgaramı yapar benim." Yine o sabırsız, hiçbir şeyi anlamadığımı hissettiren ve kendimi bir aptal gibi görmeme sebep olan bakışlarından birini atınca, "Kusura bakma," dedim yarı alaycı bir tonla. "Hayalet avcılığında herkes senin kadar profesyonel değil."

Gözlerini kısı. "O şey bir hayalet değil."

Onu öldürmek istiyordum. "İnan, hiç fark etmez."

"Peki," dedi sabrının son demlerinde olduğunu hissettiren bir tonda. "Ne önerirsin?"

Cevap sanki çok açılmış gibi çalışma masasının önündeki sandalyeyi çektim. "Burada bekle."

Ağzı bir karış açıldı. "Delirdin herhâlde."

"Evet, delirdim. Sonunda delirttin beni!" O kadar kızgındım ki sesim ben daha ne olduğunu anlamadan yükselmişti. Buğulanan gözlerim yüzünden etrafı bulanık görmeye başlamıştım. Öfkem kanımda âdeta çağlarken ağlamamak için turnaklarımı avuç içlerime bastırdım. "Hayatım için endişelenmekten kafayı yiyeceğim, sürekli korku hâlindeyim. Sadece ölümden değil, umut etmekten de ölesiye korkuyorum. Beni öldürmeyeceğini ummaktan; kendi hayatım için, kendi yarınlarım için umut etmekten çekiniyorum. Bir de üstüne dışarıdaki lanet şey var!" Bir elimle pencereyi işaret ettim. "Bana deli muamelesi yapabilirsin, hayal gördüğümü söyleyebilirsin, sana yalan söylediğimi düşünebilirsin ama umurumda değil. O, orada!" Öfkeyle odada volta atmaya başladım. Nefesim yeniden daralıyormuş gibi hissediyordum. Konuşmamam gereken şeyler söylemek üzereymişim gibi garip bir telaş içindeydim ancak saatler sonra ilk kez bir nebze olsun rahatladığımı hissediyordum.

"Ölümün sürekli yanında dans etmesinin ağırlığı hakkında en ufak bir fikrin yokken beni kafana göre yargılayamazsın. İşin daha kötüsü, yaşamın ne kadar ağır geldiğini bilmeden üstüme gelmeye kalkamazsın!" Vücudumu ele geçiren hararete öylesine kapılmıştım ki yanaklarımdan süzülen sıcak damlaları hissedene kadar ağladığımı fark bile etmedim. "Sen-" Aniden durup işaret parmağımı büyük bir hiddetle genç adama doğrulttum ama ne kadar zorlarsam zorlayayım kelimeler birkaç saniyelikine dudaklarımdan dökülmedi. "Sen iğrenç birisin!" diye çıktım sonunda. "Sen bir insana zarar vermekten, onu aptal yerine koymaktan, aşağılamaktan, arkasından iş çevirmekten, güvenini boşa çıkarmaktan, aldatmaktan keyif alan bir ucubesin!"

Yabancı kaşlarını hayretle kaldırırken dudaklarını hafifçe araladı. Konuşamayacak kadar şaşkın görünüyor, bu masum bakış-

larıyla bir çocuğu anımsatıyordu. "İçimden bir ses, son sözlerinin benimle bir alakası olmadığını söylüyor. Terk edildin sanırım."

Onu tanıdığım şu kısacık zamanda alaycı bir mizacı olduğunu görmüştüm fakat o an bunu beni kızdırmak için değil, samimi tahminini ortaya koymak için yaptığını düşünüyordum ki bu kadar düşüncesiz olması detayı beni daha da çileden çıkarmıştı. Yatağın üstündeki yastığı kapıp kafasına sertçe fırlattım ancak yabancı yastığı havada yakaladı.

"Doğru mu tahmin ettim?"

"Hayır!"

"Daha mı kötü?"

Atacak başka bir şey arayıp bulamadığımda öfkeyle çılgık at-
tum. İçimden bir ses aklımı yitirdiğimi söylüyordu ancak kendime engel olamıyordum. Dürüst olmak gerekirse o kadar saçma davranıyordum ki bir an için yabancıнын beni öldürmemesine şaşırma-
dan edemedim.

Ancak garip bir şekilde... Bağırarak ve konuşmak iyi gelmişti. "Evet," derken çılgınlarımdan ödün vermedim.

Yabancıнын gözleri bir an için düşünceli bir ifadeyle donuklaş-
tı. Hemen ardından gözleri öylesine ışıldadı ki zihninde bir fikrin hayat bulduğunu anladım. "Siktir!" diye iç geçirdi. "Seni aldattı."

Dişlerimi öfkeyle sıkarken odanın içinde turlamaya devam et-
tim. "Hem de en yakın arkadaşlarımdan biriyle."

Aferin, Elisa. Adamla ilgili bilgi toplama girişimlerine ara verip ne kadar özeline varsa ortaya dök!

Yabancı şaşkınlık içinde açılmış dudaklarını bir eliyle örttü. "Bu bayağı kötüymüş."

Odada tur atmaya devam ederken dişlerimi öylesine sıktım ki bir an kırılacaklarından korktum. Bir yandan da ellerimi kaldırıp Serkan'ın hayali boğazını büyük bir zevkle sıkıyordum. "Bütün erkeklerden nefret ediyorum," dedim hırlarcasına. "Hepiniz sadece pantolonunuzun altındakiğini düşünen iğrenç yaratıklarınız."

"Hey," diye itiraz etti ancak ona bakmadım bile. "Hoş değil."

"Öyle mi?" diye ona döndüm. "Başka ne hoş değil, biliyor mu-
sun? Hiç tanımadığın katil, psikopat bir orospu çocuğu tarafından öldürülmek üzere bir odaya kapatılmak!"

İrkilerek geri çekildiğinde o kadar acınası görünüyordu ki nere-
deyse hâline gülecek ve acıyacaktım.

Neredeyse.

Bu savunmasız hâli canımı daha da sıktı ve çılgınlıkları savur-
dum: "Defol!"

Genç adam sessizlik içinde arkasını dönerken yüzünde dehşe-
te uğramış bir ifade vardı. Onu böylesine şaşkınlığa sürüklemenin verdiği tatmin olma duygusu, dışarıdaki canavarı hatırlamamla saniyeler içinde sönüverdi. "Bekle," diye atıldım bir hışımla. "Git-
me."

"Eh!" diye patlarken bana döndü. "Karar ver artık."

Sandalyeyi gösterdim.

Huzursuzca başını iki yana salladı. "Başka bir karar ver."

Sözlerimin gerçeklerden uzak olduğuna o kadar emindi ki san-
dalyede geceyi geçirmek istememesi çok doğaldı fakat pes edecek biri değildim. "Beni buraya sen kilitledin," dedim. "İsteyerek ya da istemeyerek bazı sorumluluklar aldın ve şimdi o sorumluluklarını kucaklama zamanı."

Yabancı, delici gözlerini benimkilere sabitlerken kendimden emin bir şekilde çenemi yukarı kaldırdım ve en az onunkiler kadar meydan okuyan bir tavırla bakışlarını karşıladım. Garip bir sava-
şa girmişiz, gözlerini ilk kaçırana da bu savaşın mağlubu olacakmış gibi garip bir hissiyata kapıldım.

Bakışlarını kaçırana o oldu.

Öfkeyle soluyarak sandalyeyi yatağımın baş ucuna sürükledi. "Gerçekten," diye söylendi. O sırada ben de yere attığı yastığına kapıp yatağa ilerledim. "Başıma sandığımdan da sinir bozucu bir bela aldım."

Aldığım hakaretleri umursamadan, büyük bir huzurla yorganın altına girdim ve bir çocuk gibi somurtup dudak büzmüş, kollarını

göğsünün altında birleştirip kendini sakinleştirmeye çalışan yabancıya baktım.

O an, sırf korktuğum için bir katili baş ucumda nöbet tutmaya ikna ettiğimi fark etmemle afalladım. Bu adam ne garip biriydi böyle? Nasıl bir insan bir başka canı yok edip, bir başka can korkmasın diye konforundan böylesine feragat edebilirdi? Bu iki davranış o kadar büyük ve keskin bir tezatlık oluşturuyordu ki bu düşünceyi kafamda nereye oturtacağımı bilemedim.

Adamla yaptığımız tartışmanın harareti ve en sonunda geri çekilip söylediğimi yapması beni de bir adım atmaya teşvik etti. Öyle ya da böyle bu adamın beni bırakmasını sağlamak zorundaydım, bu yüzden onunla aramı iyi tutmalıydım. Sırf bu düşünceyle dudaklarımı araladım. "Hey, yabancı." Genç adam yeşim gözlerini benimkilere dikti. "Teşekkür ederim."

Başta mecburiyetten sarf ettiğimi düşündüğüm sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez ne kadar gerçek olduğunu hissettim. Küçük de olsa bir parçam bu yabancıya garip bir minnet duyuyordu.

O parçanın varlığı hiç hoşuma gitmedi.

Yabancıнын gözlerindeki öfke ve memnuniyetsizlik birkaç salise içinde erirken dudaklarında minik, çarpık bir gülümseme belirdi. "Rica ederim."

O gece deliksiz bir uyku çektim.

BÖLÜM IX

İdil Öztürk

Saatler birbirini kovalamış, güneş batmaya yüz tutmuştu ve arkadaşımından hâlâ ses seda yoktu. Elisa'dan haber almadan geçen her bir dakika yaşadığıyla ilgili ümitlerimi daha da köreltiyordu. Bir yanım, odama kapanıp hiçbir şey yapmadan tavanı izlediğim için suçlayıcı bir ifadeyle beni yargularken diğer yanım, başka hiçbir şey yapamayacağımı söyleyerek vicdanımı rahatlatmaya çalışıyordu.

Elisa'yı arama girişimlerimiz boşa çıktığı ve hüznü eve döndüğümüz andan itibaren hepimiz karınca sürüsü gibi dağılmış, odalarımıza çekilmiştik. Belki de en çok birlik olmamız gereken zamandı fakat Serkan'la birlik olma düşüncesi bile katlanılmazken bu işi eyleme nasıl döneceğimi bilemiyordum.

Bir yanım hata edip etmediğimi sorguluyordu. Neticede hiçbir kanıtım olmadan onu suçlamış, üstüne tehditler savurmuşum. Sırf içimdeki bir ses onun suçlu olduğunu fısıldıyor diye bu kadar keskin çizgiler çekmem doğru muydu?

Başıma bıçakların saplandığını hissettim ve şakaklarımı ovuşturarak rahat yatağında doğruldum. Serkan suçlu olmayabilirdi ancak yine de onu affedemiyordum. Hiçbir şey yapmamış olsa bile Elisa'nın üstüne bu kadar gittiği için bağışlamayacaktım onu.

Öte yandan Beren meselesi vardı. Elisa'nın kaybının ardından sergilediği umursamaz tavırlar canımı sıkıyordu. Düşündüğü tek kişinin kendisi oluşuysa şaşkına dönmeme neden olmuştu. Hepimiz arkadaşımızın hayatı için endişe ederken o, bu işten sorumlu tutulup tutulmayacağımızın derdine düşmüştü. Ve işte, tam da bu noktada şüphelerim Serkan'dan Beren'e kayıyordu.

Kalbim yeniden öfkeyle çarparken gözlerimi kapatıp bu kara düşünceleri kafamdan defetmeye çalıştım. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, zihnimde nefes alan zehirli sarmaşık niteliğindeki şüphelerin acısını o ikisinden çıkaramazdım. Bu kadar köşeli olursam Atalay'ın söylediklerinin gerçekleşme ihtimali yok sayamayacağım kadar artacaktı. İkisinden biri sinir krizi geçirebilir, mutfaktan bir

bıçak kapabilirdi. Sonrasında olabilecekleri ancak Tanrı bilebilirdi. Telefonlarımız çekmiyordu, bu fırtınada yardım çağırılmazdık, böyle bir felakete baş başa yüzleşmek zorunda kalırdık.

O yüzden şimdilik Atalay'ın dediklerini yapmak zorundaydım. *Senden insanlarla iyi olmanı istemiyorum.* demişti. *İyiymiş gibi yapmanı istiyorum.*

Atalay'ın adını zihnimde yankılanır yankılanmaz suratımı buruşturdu. Hepimiz gibi o da Beren'le birlikte odasına çekilmişti. Bu durumu her ne kadar umursamamaya çalışsam da âşık olduğum, adamın yakın arkadaşlarından biriyle bir odaya kapalı kalması düşüncesi ruhumu sonsuz bir azap çukuruna sürüklüyormuş gibi hissediyordum. Onları aynı odada, aynı yatakta, birbirlerine sokulurken düşünmeye dayanamıyordum. Böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyordum. İkişinin sevgili olduğu gerçeğini yok sayacak kadar bilincimi yitirmiş değildim. Neticede bu denklemden sorunlu olan, hatta olmaması gereken bendim. Ancak bu gerçeklerin ne kadar farkında olursam olayım, yine de böyle hissetmekten kendimi alamıyordum.

Güçlü bir fırtına bulutu gibi aklıma düşen bu düşünceler, göğsümde bir ağırlığın oluşmasına neden oldu. Bu ağırlık öylesine somuttu ki nefes almamı engelliyor, canımı yakıyordu. Duyguların fiziksel olarak acı vereceğini sanmazdım, doğruymuş meğer.

Aslında ikisi uzun süredir birlikteydiler ve aralarında belli bir samimiyetin oluşması kadar doğal bir durum olamazdı. Doğal olmayan benim duygularım ve engelleyemediğim kıskançlığımı. Hislerime engel olmadığım için kendimden utanıyordum ama kalbimi aksi bir şey hissetmeye ikna edemiyordum. Atalay'a yüreğimi kaptırmanın ve mutluluğumu onun gülümsemesine bağlamanın böyle korkunç bir yanı vardı. Söz konusu Atalay olduğunda mantığımla kalbim hiçbir zaman ortak noktada buluşmıyordu, her zaman bir çatışmaya giriyorlardı ve ben bu çatışmada her zaman ölümcül yaralar alıyordum.

Atalay benim kalbimi uzun süre önce çalıp bir odaya kilitlemiş, anahtarı da denize atmıştı.

Düşünceler gitgide ağırlaşırken altında ezileceğimi hissettim ve odamdan dışarı çıktım. Eve âdeta ölüm sessizliği hâkimdi. Bu öylesine derin bir sessizlik ki yüreğim burkuldu. Bu tatile çıkarken çok farklı şeyler düşünmüş, çok farklı hayaller kurmuştum. Oysa şimdi daha birkaç gün öncesine kadar delicesine sevdiğim arkadaş grubumun dağılışına şahit oluyordum. Belki de bu dağılışı bizzat körükleyen isimlerdendim, biliyordum.

Birilerini görmeye ihtiyacım vardı, birileriyle konuşup dertleşmeye. Bu kişinin Atalay olmasını delicesine istesem de mümkün görünmüyordu. Atalay'ı sevgilisinin yanında rahatsız edemezdim. Öte yandan Serkan'la karşı karşıya gelmem söz konusu bile olamazdı.

Ayaklarım beni Yekta'nın odasının önüne getirdiğinde kapıyı çalmak üzere elimi kaldırdım ancak elim ahşapla buluşmadan kapı Yekta tarafından hiddetle açıldı. Neredeyse bana çarpacaktı ancak son anda varlığını fark edip irkilerek geri çekildi.

“İdil,” dedi hafifçe aralanmış yeşil gözlerini benimkilere dikerken. “Beni korkuttun.”

Dirseklerine kadar uzanan bol, siyah bir tişört ve aynı renk eşofman giyiyordu. Duştan yeni çıkmış olmalıydı zira sarı saçları dağınık ve hafif nemliydi.

Mahcup bir şekilde ellerimi önümde birleştirirken, “Affeder sin,” dedim.

Dikleştirildiği omuzları rahatlamamanın tesiriyle çökerken içeri girmem için kapıyı sonuna kadar açtı ve kenara çekildi. “Her neyse,” dedi. “İçeri gel, ben de sana gelecektim zaten.”

Gözlerimi kırpıştırırken içeri girdim. “Öyle mi?”

Başını hafifçe salladı. “Burada tek başıma oturmak beni neredeyse delirtecekti.”

Yatağına geçip sırtını yatak başlığına verecek şekilde rahatça oturdu ve yanına oturmam için yatakta boşluk bıraktı. Yanına kurulurken gözlerim, bilgisayarına indirdiği filmlerden birine takıldı. Yarısından çoğunu bitirmişti ve ekranda sarışın bir kadının yüzü varken film durdurulmuştu.

Çenemle bilgisayarı işaret ettim. "Ne izliyorsun?"

Sanki filmin açık olduğunu o an fark etmiş gibi şaşkınca işaret ettiğim yöne baktuktan sonra gözlerini kırıştırdı. "Hiçbir fikrim yok."

Dudaklarımdan cılız ama bir o kadar da içten bir kahkaha dö-küldü. Onu suçlayamazdım, zihnim o kadar doluydu ki aynı filmi tekrar tekrar izlesem dahi filmin konusuyla ilgili fikir edinemezdim.

"Acaba Elisa ne yapıyor?" diye mırıldandım. Bu düşünce ikimi-zin arasına öyle sert düştü ki ortamın gerginliği yüzünden bir an nefes bile alamadık ve usulca sessizliği dinledik.

Yekta, keyfimi yerine getirmek için şakacı bir edayla dirseğiyle koluma hafifçe vurarak, "Böyle şeyler düşünmemeye çalış," dedi. "Sana hiçbir yararı olmadığı gibi seni delirtecektir."

Dudaklarım titrerken gözlerim buğulandı. Buraya gelirken amacım küçük bir kız çocuğu gibi gözyaşı dökmek değildi ancak yüreğimde bir yangın vardı ve acısına katlanamıyordum. Öte yan-dan ne kadar gözyaşı akıtırsam akıtayım, bu yangın dincek gibi durmuyordu.

"Elimde değil ki," dedim. "Bu kış günü dışarıda tek başına ne yapabilir, düşünmeden edemiyorum. Belki de çoktan-"

Yekta bir kolunu omzuma atıp başımı göğsüne bastırınca kur-mayı hedeflediğim cümleleri yutmak zorunda kaldım. Belki de beni susturduğu için o an minnettar olmalıydım çünkü düşüncesi bile ruhumu ateşe verirken Elisa'ya bir şey olması ihtimalini sözlere dökmenin canımı ne denli yakabileceğini tahmin bile edemiyor-dum.

Yekta'nın göğsüne başımı yaslayıp gözyaşları dökerken saçları-mın arasında gezinen şefkatli elini hissettim. Nazik tavrında insanı dinginleştiren bir büyü vardı, kokusu yatıştırıcıydı ve kendinden emin tavrı insana güç veriyordu.

"Korkuyorum," dedim fısıldarcasına.

"Biliyorum," derken sesi öylesine içtendi ki laf olsun diye söy-lemediğini anladım. O da benimle benzer duygular yaşıyordu. An-

cak ben enkaz gibiyken o güçlü duruşundan ödün vermemiş, çizik bile almamıştı. "Ama dik durmalısın."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Ben senin kadar güçlü değilim."

"Güçlü değil misin?" Sesi yaşadığı şoku öylesine şeffaf bir şekil-de aktarmıştı ki başımı kaldırıp gözlerine bakmadan edemedim. Sanki üçüncü gözümün çıktığını itiraf etmişim ya da onu hayali arkadaşısıyla tanıştırmak istediğimi söylemişim gibi bakıyordu bana. "İdil, yaptıklarının nasıl farkında değilsin, anlamıyorum."

Yanaklarımı silerken iyice geri çekildim ve sırtımı yatak baş-lığına yasladım. Onun da geri çekileceğini düşünmüştüm ama bir kolu hâlâ omzuma sarılıydı. "Ne yaptığımı sorabilir miyim?" dedim samimiyetle. Gerçekten de beni güçlü görmesinin sebebini merak ediyordum.

"Arkadaşına kimsenin bir başkası için yapmayacağı kadar sa-hip çıktın," dedi bir saniye bile düşünmeden. "Onu bulmak için kendini korkunç bir fırtınaya attın ve koca bir adamı laflarınla ne-redeyse haşat ettin. Serkan'a meydan okurken bakışların çakmak çakmaktı. Öyle ki o da ürküp geri çekildi."

Söylediklerini kafamda tartarken gözlerimi kıstım. "Bilemiyo-rum," dedim kararsızca. "Sen söyleyince takdir edilesi şeyler yap-mışım gibi hissediyorum ama-" Sözlerimin devamını getiremeyin-ce duraksayıp titrek bir nefes aldım ve düşüncelerimi toparlamak için kendime birkaç saniye verdim. "Madem bu kadar iyi şeyler ya-pıyorum, neden yaptıklarım bir sonuca ulaşmıyor?" diye sordum. "Neden hâlâ Elisa'yı bulamadık? Neden kendimi bu kadar harap etmeme rağmen yeterli olamıyorum?"

Başımı hafifçe yana eğerken gözlerinde yumuşak bir ifade peyda oldu. Bir babanın hayatla ilgili hiçbir fikri olmayan kızına attığı, anlayışlı bakışlar gibiydi bu. "İdil," dedi. "Kendine bu kadar aci-masız davranıyorsun ama çoğu insan senin gibi bir dostu olsun diye gözünü bile kırpmadan ömrünün yarısını feda ederdi, bunu görmüyorsun."

Sözlerinin sıradan kelimelerden sıyrılmasına neden olan samimi bakışlarıydı. Ses tonu sözlerinin doğruluğuna beni ikna etmeye çalışır gibiydi. Yeni bir duygusallık dalgası bedenimi sarmalarken başımı omzuna yasladım. Hiç yadırgamadan arkadaş canlısı bir tavırla koluma sardığı elini bedenine doğru çekip şirin bir sarılma armağan etti bana.

Yekta'ya sessizce sarılırken onun gibi bir dostum olduğu için içimden şükrettim. Bu koca çıkmazda sırtımı yaslayabileceğim, arkamı dönebileceğim birinin varlığı içime su serpti.

En azından düşüğümde elini tutup ayağa kalkacağım bir dostumun olduğunu biliyordum.

Yekta'yla sohbet ettikten sonra bitkin ruhum bir nebze olsun şifasını bulmuştu ancak odama gitmeye yine de cesaret edememişim. Tek başıma kaldığım ve tavanı izlediğim o uzun dakikaların, azıcık aldığım nefesi burnumdan getireceğini biliyordum. Saatlerdir yüreğime çöken hissi can sıkıntısı olarak tanımlamak yetersiz geliyordu. Bu öyle bir duyguydu ki önüne çıkan tüm güzellikleri hiç düşünmeden lav misali yok ediyor, insanı kalbinde bir hançerle yaşamaya mahkûm ediyordu.

Zihnimi düşüncelerden olabildiğince arındırarak mutfağa ilerledim. Bu dağ evinde kahkahaların yankılanması gerekiyordu oysa cenaze evinden farksızdı. Hiçbirimizin fısıldamaya bile izni yok gibiydi.

Sesimi çıkarmadan Atalay'la aldığımız et dönerlerden birinin paketini açtım ve hızlıca pişirip lavaşa sardım. Lokmalarımı mideye gönderirken vicdan azabı duymamak, Elisa'nın aç olup olmadığını düşünmemek elimde değildi ancak onu bulmak için güçlü olmalı, kontrolümü korumalıydım.

Mutfağa doğru yaklaşan adım seslerini duyunca dikkat kesildim ve tedirginlikle gelen kişiyi bekledim. Bir an için Serkan'ın geldiğini sandım ve bu düşünce ensemdeki tüyleri diken diken etti, vücudum âdeta bir elektrik akımı içinden geçmişçesine rahatsızlıkla doğruldu. Serkan'la yüzleşmekten korktuğum için değildi kay-

gım. Aksine, onunla günler ve geceler boyunca kavga edebilirdim ancak her şey fazla tazeydi ve yanlış bir adım atmak istemiyordum.

Bu telaşlı düşüncelerim, Atalay'ın uyukulu ela gözlerini görünce dağıldı.

Arkadaşımın dudaklarında beni görünce tatlı bir gülümseme peyda oldu. "Merhaba."

Ne olduğumu bile anlamadan kendimi ona gülümserken buldum. Tebessümünde insanın içini ısıtan minik bir ateş topu gizliydi sanki. "Merhaba."

Büyük adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattığında gözlerinde alaycı bir parıltı canlandı. Bana neden böyle baktığını sorgularken tezgahdaki peçetelerden birini kapıp çenemden süzülen birkaç damla yağ lekesini temizlemesiyle âdeta yerin dibine girdim. "Şunu biraz dikkatli yeseydin keşke," derken sesinde iğnelemeden çok dostane bir tını vardı.

O an yeryüzüne bir meteor çarpsa ve saliseler içinde parçalara ayrılısam sorun etmezdim. Aramızda bir şeyin filizlenmesi ne kadar imkânsız olursa olsun, hoşlandığım erkeğin beni böyle paspal görmesi utanmama neden olmuştu. Yine de duruşumu dikleştirip duygularımın yüzüme yansımaya izin vermeden peçeteyi kap-tım. "Yemek dediğin böyle yenir," dedim. "Gereksiz nezakete hiç gerek yok."

Gülümseyip başını onaylamaz bir ifadeyle belli belirsiz salladıktan sonra az önce açtığım döner paketinde kalan etleri tavaya boşalttı. Bir yandan da, "Kış uykusuna yattım sanırım," diye söylendi. "Uyku tutmaz zannediyordum ama saatlerce uyumuşum. Sanırım, bedenim sorunlarla bu şekilde baş ediyor; uyuyarak."

Kendime engel olamayıp kıkırdadım. Demek korktuğum gibi Beren'le aralarında bir şey geçmemişti.

Atalay'a arkamı dönüp utançla gözlerimi sımsıkı yumdum ve bu düşünce yüzünden kendimi tokatlamak istedim. Hiç şüphesiz, yalnız olsaydım yapardım da.

Kendimi oyalamak için tezgâhı temizlemeye giriştim. "Hepimizin sorunlarıyla baş etme yöntemleri farklıdır."

“Senin yöntemin ne peki?”

Yüreğimde kanadı kırık bir kuşun kanat çırpıtığını hissettim. “Şey, ben genelde sorunlarımla baş edemem. Sadece hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünüp kendi kendimi yerim.” Dudaklarımda çelimsiz bir gülümseme belirdi. “Hissiz olamıyorsan hissiz gibi davran, bu seni güçlü gösterir.”

Yemek yediğim tezgâhı temizlediğim için Atalay’a sırtım dönmüktü. Atalay da ocakla uğraştığından bana arkasını dönmüş olmalıydı ancak o an ona bakmasam da delici bakışlarını ensemde hissettim. Muhtemelen şaşırmış olmalıydı. Benden böyle bir itiraf beklemediğine emindim. Hoş, ben bile kendimden böyle bir itiraf beklemiyordum ki.

“Problemlerini arkadaşlarına falan anlatmaz mısın hiç?” diye sordu. Arkamı döndüğümde onu tıpkı hayal ettiğim gibi buldum; ocağın altı yanmasına rağmen üst bedenini bana çevirmiş, tüm dikkatini bana odaklamış şekilde.

“Seninle ne zaman derdimi paylaştığımı gördün?”

Konuşmadan önce sertçe yutkundü. “Evet, bu tarz şeyleri pek konuştuğumuz söylenemez ama bunun sebebini, beni yakın görmemene bağlamıştım hep. Yani kızların ya da Yekta’nın yanında gayet konuşkan olduğunu düşünmüştüm.”

Gözlerimi kırıştırdım. Dudaklarım hayretle aralanmıştı. Tam Atalay’ı böyle düşündüğü için suçlamak üzereydim ki bu hazin tablonun ressamı olduğumu hatırladım. Atalay böyle düşünüyorsa bu durum tamamen benim eserimdi. Uzun süredir duygularımı çaktırmamak için aramıza soğuk bir buz dağı yerleştirmiştim. Bazen kasıtlı olarak ona sert çıkmış, davranışlarımdan her ne kadar pişman olsam da başımı dik tutmuş ve özür dilemekten kaçınmıştım.

Duygularımı belli etmemek için direnirken rolümü o kadar abartmıştım ki zavallı Atalay, onu yakın arkadaşım olarak görmediğimi zannediyordu.

“Yanlış düşünmüşsün,” diye karşılık verdim. Tezgâhı temizlemeye dönmek için delicesine bir istek duydum. Böylece Atalay’ın

ne düşündüğünü kusursuzca gizleyen gözlerinden kaçabilirdim. Bu düşünce acınası derecede komik geldi. Genelde hislerini profesyonelce gizleyen ve karşı tarafı tedirgin eden taraf ben olurum, geri çekilmek zorunda olan değil. “Diğerleri benim için neyse sen de osun. Hatta seni daha yakın bile görüyor olabilirim.”

Atalay iyice şaşkına dönmüşken yanaklarımın alev aldığını hissettim ama yine de tahmin ettiğim kadar kızarmadığını umdum. “Öyle mi?”

Sanki çok olağan bir durumdan bahsediyormuşum gibi kayıtsızca başımı salladım ama alnımda ter damlacıkları oluşmuştu. “Evet,” dedim. “Neden bu kadar şaşırıldığını anlamadım. Neticede aramızda en akli başında, nazik olan sensin.” Şakacı bir edayla güldüm. “Elbette benden sonra.”

Dudakları yukarı kıvrılırken elindeki tahta kaşıkla tavayı karıştırmaya başladı ama dikkatinin hâlâ tamamen bende olduğunu hissediyordum. Yine de çoktan pırl pırl olmuş tezgâhı temizlemeye dönerken göz kontağımızı kestiği için içten içe minnet duymadan edemedim.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi sessizlik geçen birkaç dakikanın ardından. “Ne yalan söyleyeyim, beni pek sevmediğini düşünmeye başlamıştım.”

Keşke suratına bir yumruk geçirebilseydim, Atalay.

Sahte bir gülücük sundum. “Abartma, canım,” dedim elimi havada sallayıp. “Seni de diğer dostlarım gibi seviyorum işte.”

Atalay lavaşa sardığı dönerini tabağa koyup tezgâhın önüne yerleştirdiğimiz yüksek sandalyelerden tam sağımda olana oturunca bakışlarımı gözlerine çevirdim. Ona baktıkça içim tarifsiz bir mutlulukla doluyordu ancak bir yandan da ürkütücü bir huzursuzluk yüreğimde baş gösteriyordu. Bu adama arkadaşlıktan öte bir duygu beslemem gerekiyordu, bana ait değildi ve asla olmayacaktı. Onunla mutlu olmam imkânsızdı. Beren’le aramızdaki arkadaşlık ilişkisi yüzünden -aramızın şu an limoni olması durumu değiştirmiyordu- ayrılışlar bile onunla farklı bir ilişki kurmayı ummam, ahlaksızlıktan başka bir şey olmazdı.

Öte yandan Atalay, tüm gücüyle çağlayan bir ırmak gibiydi. Ona çekilip beni istediği yere savurmasına izin vermek dışında elimden bir şey gelmiyordu.

Dudaklarımı hafif bir tebessüm yerleştirdim. "Afiyet olsun."

Zihnindeki düşüncelerden habersizce gülümseyip yemeğine döndü. Dakikalar su gibi akıp geçerken sohbet ettik. Elisa'nın kaybı kendini her saniye zalimce hatırlatsa da bir an için üstümüzdeki kara bulutlar dağılmış gibiydi.

Konu bir şekilde Serkan'a gelince, "Merak etme," dedim söylemek üzere olduğu tüm düşünceleri ağzına tükayarak. "Söylediklerini yapacağım, kimseyle kötü olmayacağım."

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Bunu duyduğuma sevindim." Derin bir nefes aldı. "Yemek yedi mi o?"

Suratımı buruşturdum. "Atalay," dedim iğneleyici bir tonla. "Serkan'la aramı kötü tutmayacağımı söyledim, annesi olacağımı değil."

Dudaklarından dökülen kahkaha, solmuş bir çiçeği kendine getirecek kadar berraktı. "Tamam, tamam," dedi ve tavaya uzanıp bir dürüm daha yapmaya başladı.

Gözlerimi kırıştırdım, "Lütfen onu Serkan'a yapmadığımı söyle," dedim.

"Kavgalı olmanın kimseye faydası yok," derken tabağı çoktan hazır etmişti. "Ona yemek götürmemi bir zeytin dalı olarak görür."

"İnan bana," dedim. "Zeytin dalına ihtiyacı olan taraf biz değiliz, o. Hem Elisa'nın kaybıyla ilgili açıklayamadığı çok fazla konu var hem de biz kalabalık olan tarafız."

Yanımdan geçerken bir erkek çocuğunun saçlarını karıştırır gibi saçlarımı birbirine kattı. "Düşman olmama konusunda ne konuşmuştuk?"

"Ama Atalay-

İşaret parmaklarını dudaklarının üstüne götürüp sus işareti yaptı.

Keşke o dudakları öpebilseydim.

Kendimi tokatlama işini ciddi olarak düşünsem iyi olacaktı.

Atalay yanımdan geçip giderken yaptığım tek şey arkasından bakılmak ve stratejik olarak doğru bir adım atıp atmadığına karar vermeye çalışmaktı.

Beren Güney

Atalay odadan çıkar çıkmaz yaptığım ilk şey gözlerimi aralayıp uyuyor gibi yapmayı bırakmak oldu. Kalbim göğüs kafesimde delicesine çarparken geri dönmeyeceğine emin olana kadar beledikten sonra bebek adımlarıyla ayaklanıp kapıyı yavaşça araladım. Yakalanma korkusu öylesine kuvvetliydi ki aldığım nefes bile çok sesli hareket ettiğimi düşünmemeye neden oluyordu.

Yavaşça odadan çıkıp kapıyı aynı hızda kapatıktan sonra Serkan'ın odasına ilerledim ve kapıyı hafifçe tıklattım. Son birkaç saat içinde yaşananların ağırlığı beni acımasızca ezerken, Serkan'la konuşma fırsatını bir türlü yakalayamadığım için bu yükü tek başıma taşımak zorunda kalıyordum. Onunla yaşananlar hakkında tartışmak, ne yapacağımızla ilgili fikir birliğine varmak için gecenin çökmesini ve herkesin uykuya dalmasını beklemeyi planlamıştım ancak sabrım kalmamıştı. Öyle ki Atalay'ın aniden üst kata çıkması çok olasıyken bu riski göz ardı edecek kadar ne yapacağımı şaşırılmıştım.

Serkan kapıyı uyuşuklukla açtı ancak beni görünce üstündeki tembellik bulutu hızla dağıldı. Refleks olarak koridora bakındıktan sonra bileğimi yakaladığı gibi beni içeri çekti. Birden hatıralarım canlandı ve affalamadan edemedim. Dün gece de buna benzer bir senaryoyu oynamıştık. Atalay uyurken gizlice yataktan süzülüp Serkan'ın kapısına gelmişim. Amacım kesinlikle Serkan'a kur yapmak değildi. Aksine, amacım aklımdaki soru işaretlerini suratına çarpmak, hatta kavga etmekte.

Elisa, Serkan'la kavga ettikten sonra düşüncesizce eşyalarını toplayıp gitmeye kalktığında söylenen bazı sözler canımı bir hayli sıkıyordu. Bunlardan biri, Serkan'ın Elisa ve Yekta'nın ilişkilerini kıskanmasıydı. Serkan'ın bana anlattığı kadarıyla Elisa'yla aralarında

ki ilişki çürümüş, ölmeye yüz tutmuştu. Serkan, Elisa'nın öylesine canını sıkığını söylüyordu ki aralarındaki ilişkiyi hayat körelten, yaşamla ilgili tüm hevesleri kursakta bırakan bir yıkım olarak görüyordu. Öyleyse onu Yekta'dan kıskanmasını nasıl değerlendirmem gerekiyordu?

Canını sıkın bir diğer husus ise Serkan'ın sevmek için ısrarla Elisa'yı darlaması ve Yekta'nın öfkeyle ağzından kaçırdığı gibi arkadaşlarından tavsiye alacak kadar onu önemsemesiydi. Bu nişans da Serkan'ın anlatıklarıyla oldukça çelişiyordu. Serkan, Elisa'yı çekici bulmadığını ve arzulamadığını söylemişti. Fakat hangi erkek çekici bulmadığı bir kadını yatabilmek için mesal harcar, bunun için ısrarla çaba gösterirdi ki?

Elisa'nın yaşananları anlatırken yanaklarının kızardığını, nasıl utandığını anımsadım.

Elbette ona ayrılmasıyla ilgili tavsiye verecektim.

Dün gece tüm bunları Serkan'ın suratına vurmak için kapıyı çalmıştım. Hızla etrafı kolaçan edip beni bileğimden tutarak içeri çekmişti, tıpkı şu an yaptığı gibi.

Ancak bu sefer, dün gecenin aksine içeri girer girmez tutkulu dudaklarını benimkilere bastırmamıştı. Aksine, bakışlarında hesap soran bir sertlik vardı. Buraya gelerek dünyanın en büyük yanlışını yaptığımı haykıran gözleri çakmak çakmaktı.

"Ne işin var senin burada?" diye hırlarken kapıyı yavaşça kilitledi. "Biri seni burada görürse başımıza neler gelir, düşünemeyecek kadar kendini mi kaybettin?"

"Evet," diye karşılık verdim düşünmeden. "Saatlerdir kendimi yemek üzereyim, Serkan."

Bir eliyle ensesini kaşırken odada volta atmaya başladı ve "Ben de," diye soludu. "Elisa bizi gördüğünde ve evi terk ettiğinde bir an için rahatlayacak gibi oldum," diye itiraf etti. "Ama bu fırtınada geri gelmemesi... Bunu söylemek istemiyorum ama muhtemelen çoktan donarak ölmüştür."

Bunlar düşünmediğim ihtimaller değildi ancak Serkan tek nefeste söylediğinde irkilerek geri çekildim. Ürkrüğümü görünce,

"Beni canlı olarak görme," diye kendini savundu. "Ben sadece var olan durumu değerlendiriyorum. Üstünde doğru dürüst kıyafet olmadan kendini kar fırtınasının içine attı. Bir başına ne yapacak dışarıda? Muhtemelen ayağına cam battı, düştü ve başını çarptı veya yaşananlar ona o kadar ağır geldi ki bir yerde bayılıp kaldı. Her iki türlü de soğuk yüzünden ölüp gitti."

Elisa'nın böyle hazin bir sonla yaşama veda etmesi düşüncesi dehşet vericiydi. İnsan başına gelene kadar böyle bir ölümün gerçekten var olabileceğine inanmak istemiyordu ancak kendimi düşünmek zorundaydım. "Sence ölümden bizi sorumlu tutarlar mı?"

Serkan telaşlı gözlerle bana baktı ve o an onun da bunu ihtimali düşündüğünü anladım. Fakat bakışları umduğum gibi destekleyici ve güvende hissettirici olmaktan çok uzaktı. O da benim gibi delicesine korkuyordu.

Elimi şiddetle atan kalbimin üstüne götürdüm. "Ne yapacağız?"

Serkan biraz düşündükten sonra, "Bizim için asıl savaş şimdi değil, fırtına bittikten ve evlerimize döndükten sonra başlayacak," dedi karamsar bir havayla. "Elisa'nın ailesi kızlarının yokluğunu sineye çekmeyecektir. Adım kadar eminim ki onların peşine düşerler. İşte, o an muhtemelen İdil devreye girer." Öfkeyle dudaklarını dişledi. "Atalay ve Yekta'yı suçsuz olduğuma inandırabilirim, yalvarabilirim ama o kahpe bir saniye için bile inanmaz bana. Hayatımı mahvetmek için canla başla savaşır." Öfkeyle derin bir nefes alıp hızla verdi. "İdil şu an yok olsa, kazayla ölse sorunlarımızın büyük bir kısmı çözüldü."

Konuşurken bir yandan da odada volta atıyordu ancak son cümleyi zikreder etmez derin, ürkrütücü bir sessizliğe gömüldü. Bakışlarında yok edici kasırgalar peyda oldu. Gözlerinden öyle puslu bir ifade gelip geçti ki ne düşündüğünden emin olamadım.

"Saçma şeyler söyleme," dedim hemen ve hızla koluna asıldım. Bakışlarından hoşlanmamıştım. "Bir hatadan kurtulayım derken daha fazla hata yapma sakın. Her şeyi birbirine karıştırırsın."

Serkan kolunu sertçe çekerek benden kurtuldu ve İdil'e küfürler yağdırmaya başladı. Normalde benim yanımda fazla öfkelenmez, olumsuz duygularını bana yansıtmakla vakit öldürmek yerine güzelliğimle ilgili iltifatlar sıralardı ancak şimdi varlığını bile unutmış gibiydi.

İdil'i ciddi bir tehlike olarak gördüğünü o an anladım. Atalay'dan ve Yekta'dan korkmadığı kadar İdil'den korkuyordu çünkü İdil'in zekâsı ve inadı hiçbirimizde yoktu.

Bir elimi omzuna atıp Serkan'ı sakinleştirmeye çalıştım. "Akli-ma mukayyet olman lazım," dedim. "Bunu söylememeliyim belki ama her kriz bir fırsat doğurur. Elisa tahmin ettiğimiz gibi öldüyse tek tanışımız yok oldu demektir. Burada olduğumuz süre boyunca yaptığımız şeyi kimse bilmeyecek."

Buraya Serkan'dan akıl almaya gelmiştim ancak o kadar çaresiz görünüyordu ki rollerimiz birden değişivermişti. O da bu değişimin şaşkınlığını yaşıyormuş gibi baktı bana. "Sonrasında muhtemelen dava açılacaktır," dedim korkuyla irkilerek. "Belki yaptığımız her şey ortaya çıkar ve-" Bir elimi gerilerek enseme götürdüm. "Lanet olsun!"

Bana destek çıkma sırası ondaydı. Elimini avuçlarının içine alıp sıkıca sıktı. "Öyle olursa yaşanacak en kötü şey, diğerleriyle ilişkimizi kesmemiz olur," diye güvence verdi. "Bize hiçbir şey yapamazlar ve bu işten yakamızı kolayca kurtarırız."

Bir yanım, bu işten zarar görmeden paçayı sıyrabilme ihtimalimizin yok denecek kadar az olduğunu söylüyordu ama Serkan'a inanmak istiyordum. Yüreğimdeki filizlenen ve her geçen saniye güçlenerek kalbimi saran bu öldürücü korkudan yalnızca umut ederek kurtulabilirdim.

Serkan gözlerini benimkilere diktiğinde aramızdaki havanın çekildiğini, ortamda farklı bir elektriğin peyda olduğunu hissettim. Bana her zamankinden farklı olarak, neredeyse ürkütücü bir açlıkla bakıyordu. Sanki o çöllerde sürüklenen bir bedeviydi, bense günler sonra karşısına çıkan su damlası. Bakışları hayvani bir vahşilik tarafından esir alınmıştı sanki.

Kolunu belime sararak beni kendine çekti ve dudaklarını öpmek üzere öne uzandı ama onu göğsünden iterek geri çekildim. Amacım, onu kendimden tamamen uzaklaştırmaktı ama belime mengene gibi sarılan kolları yüzünden bedenlerimizi ayıramadım.

"Bana yalan söyledin." Dün gece söylemek istediğim kelimele-ri dudaklarımdan şimdi dökmem ne kadar mantıklı ve tutarlıydı, hiçbir fikrim yoktu ama söylemek zorundaydım. "Elisa'yı sevmediğini sanıyordum ama onu, seninle birlikte olmaya ikna etmek için dostlarından akıl istiyormuşsun." Öfkeyle omzuna sertçe vurdum ama dudaklarındaki alaycı ve bir o kadar da sinir bozucu gülümseme kaybolmadı. "Üstelik bir de Elisa'yı Yekta'dan kiskanma mevzusu var. Ne oluyoruz, Serkan? Elisa'ya birden körkütük âşık mı oldun yoksa?"

"Sanırım beni kıskandın, Beren."

Böyle bir imayı açıkça yapması şok ediciydi zira Serkan'la ilişkimizin duygusal bir boyutu hiçbir zaman olmamıştı. Aramızdaki şey her neyse ikimiz de bunun geçici bir heves olduğunun farkındaydık. Birbirine dokunan iki bedenden ibaret olduğumuzu biliyorduk. Bu düşünceyle ilgili bir sıkıntım yoktu, aksine bu durum beni rahatlatıyordu çünkü hoşlanma gibi manasız duyguların kafa karıştırması arzulanacak son şey olurdu. Serkan elimin altında duran, bedenimi mutlu eden bir oyuncak olmalıydı; fazlası değil.

Gözlerimi kısıtım. "Sen buna kıskançlık deyip aşağılık egonu tatmin edebilirsin," dedim hırlarcasına. "Ama ben aptal yerine konmamın hesabını soruyorum."

Derin bir nefes alıp beni kendine daha çok çekti ve dudaklarını boynuma gömdü. Her ne kadar onu itmeme gerektiğini bilsem de dilinin ve dudaklarının değdiği her nokta vücudumda kırmızı alarmin çalmasına neden oluyor, dizlerimi titretiyordu. Kollarım âdeta uyuşmuştu.

"Aramızda hiçbir şey yoktu," dedi dudaklarını tenimden ayırdığı kısacık saniyelerde. "Sadece beni arzulamamasını bir çeşit inat hâline getirmiştin." Kafasını çekip gözlerini benimkilere dikti. "Senin gibi bir kadın kollarımın arasındayken nasıl olur da Elisa gibi bir kadını arzularım, söyler misin?"

“Yekta’yı kıskanmana ne demeli peki?”

“Ben orada Elisa’nın bir erkekle olmasına değil, arkadaşımın olma ihtimaline ve ona kur yapmasına sinirlendim,” diye karşılık verdi. “Kendini fazla önemli sanmış ve onu kuskandığımı düşünmüş, ne yapabilirim?”

Dudakları yeniden tenime gömülürken mantığım buradan bir an önce gitmem gerektiğini haykırdı yoksa yapmamamız gereken şeyler yapacaktık. Fakat bedenim sözümü dinlemiyor, Serkan’ın öpücükleri karşısında yay gibi geriliyordu.

Serkan kapının tam önünde yere çökerken beni de halının üstüne uzanmaya zorladı. Bunu o kadar ısrarcı ve hükmedici bir tavırla yapmıştı ki karşı koymak imkânsızdı. Dudaklarını dudaklarının üstüne kapatırken yapmayı düşündüğüm tüm itirazlar arzu dolu ağzı tarafından yutuldu. Kalbim delicesine çarparken bedenimin kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Kalbim yakalanma korkusuyla çırpındı ancak bu hissin garip bir duyguyu beraberinde getirdiğini inkâr edemezdim. İlişkimize renk katan şey bu heyecandı, yaşadığımız şeyin yasak olduğunu bilmenin verdiği tatlı telaş.

Serkan’ın tutkulu dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve boynuma doğru bir öpücük yolu çizerken bedenim bir kez daha yay gibi gerildi. Bir yandan da beyaz, bol tişörtümün altına uzanmıştı.

Eli sütyenimin üstünden göğüslerime dokununca tiz bir ses çikarmak için dudaklarımı araladım ama hemen nerede olduğumuza hatırlayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Nefes alamıyordum sanki, ortamdaki tüm hava çekilmiş gibiydi.

Serkan iç çamaşırımı bir hışımla çıkarınca ve dudakları göğsüme dokununca dudaklarımı elimle kapatmak zorunda hissettim bu sefer. Serkan bedenimi o kadar iyi tanıyor, o kadar iyi anlıyordu ki hayret vericiydi. Ne zaman ne yapacağı konusunda ürktücü bir uzmanlığı vardı ve bu uzmanlık, bedenimin her bir noktasının alev almasına sebep oluyordu.

Ben daha ne olduğumu anlamadan Serkan üstümdeki siyah, bol şortu dizlerime kadar indirdi ve bir parmağını bacaklarımla arasına götürdü. Bir yandan alay edercesine dilini göğüslerimde

gezdirdiği için yüzünü göremesem de çıkardığı hırıltılar onun da en az benim kadar kendinden geçmiş olduğunu düşünmemi sağladı.

Parmağının her hareketinde vücudum ayrı bir zevk dalgasıyla sarsılıyordu. Yok oluyor fakat aynı zamanda yeniden doğuyor gibiydim. Kendimi bir hız trenindeymişim gibi hissediyordum, zirveye hızla tırmanıyordum ancak Serkan son anda geri çekilerek bedenimde güçlü bir hayal kırıklığının baş göstermesine neden oldu.

Hemen önümde, dizlerinin üstünde dururken gözlerimin içine tarifi zor bir iştahla baktı. Öyle ki bu bakışı heyecandan boğazımın kurumasına neden olmuştu. Hiçbir şey söylemeden, bakışlarını bir an için bile gözlerimden ayırmadan elini pijamasının iplerinde gezdirip sessizce soyundu ve işte, tüm çıplaklığıyla karşımdaydı. Kalbimin delicesine atmasına sebep olurken gözleri benimkiyle aynı hizaya gelecek kadar eğildi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan içime girdi. Bir çığlık koparmak için dudaklarımı araladım ama ne yapacağımı ben daha yapmadan biliyordu sanki. Dudaklarını benimkilere örtterek çığlıklarımın cılız mırıltılar olarak çıkmasını sağladı.

Bedenini hoyratça ileri geri hareket ettirirken daha önce bu kadar kaba olmamasının şaşkınlığını yaşadım. İlk kez böylesine arzu doluydu ve ilk kez bedenim böylesine bir tatmin duygusuyla karşı karşıya kalıyordu. Yaşananlar belki de ilişkimize son vermemiz için bize ders olmalıydı ama aksine, tutkumuzun körüklenerek artmasına sebep olmuştu.

Tırnaklarımı Serkan’ın sırtına geçirdiğimde sessizce dudaklarımın içine inledi. Orada ne kadar süre geçirdiğimizi bilmiyordum, zaman algımı yitirmiş gibiydim. Tek bildiğim, bu zevk dolu anın hiç sonlanmamasını istediğimdi.

Serkan bedeninin hareketlerini artırırken inlemem için kendimi zor tutuyordum. Kendimi öylesine kaybetmişim ki mantıklı düşünmüyordum. Gökyüzüne çıktığımı hissediyordum, her geçen saniye en tepeye biraz daha yaklaşıyordum.

Ve sonra kapı çaldı.

“Serkan, müsait misin?” diye seslenen Atalay’ın sesi duyuldu. Serkan’la buz keserek birbirimize baktık.

Daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Elisa bizi bastığında ağlayarak kaçmış olabilirdi ama Atalay’ın böyle bir tepki vermeyeceğinden adım kadar emindim. Diğerleri, onu ekibin en sakini ve olgunu olarak görebilirdi ama sınırlendiğinde nasıl gözünün döndüğünü, içinden nasıl bir canavar çıktığını çok iyi biliyordum.

O canavarla bizzat tanışmıştım.

Serkan işaret parmağıyla dudaklarını örttükten sonra, “Üstümü giyiniyorum,” diye seslendi. O sırada sabırsızca geri çekilmesini, üstümü giyinmem için beni rahat bırakmasını bekledim ama yapmadı. Aksine, bakışlarında daha önce görmediğim karanlık bir parlaklık vardı.

“Pekâlâ.” Atalay’ın uzaklaşan adım seslerini duyduğumda rahatlayarak derin bir nefes aldım.

“Bir şey mi olmuştu?”

Kuvvetli bir şokla sarsılarak Serkan’a baktım ancak dudaklarında alaycı, durumumuzdan zevk aldığını her hâlden belli eden bir sırıtış nefes alıyordu. Bedeni tekrar hareket etmeye başladığında, ritimli bir şekilde çekilip ileri atıldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hissettiğim korku yüzünden neredeyse titriyordum.

İstedığı şey buydu, benimle sevişirken Atalay’la konuşmayı sürdürüyordu.

Atalay’ın, “Sana yemek getirdim,” diyen sesi duyulunca dudaklarını dudaklarıma sürttü.

Oradan hemen kaçmak istedim, tokadı bu genç adamın suratına yapıştırmayı ve onu boğmayı diledim. Böyle bir şeye beni alet ettiği için ona küfürler etmeliydim.

Ancak daha önce bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

“Aç değilim,” diye seslendi Serkan. Bedeni böylesine kontrolünü kaybetmişken sesinin nasıl böylesine durağan çıktığını anlamadım. Oysa ben bir elimle ağızımı kapatmış, gözlerimi sınımsı

yummuş, heyecandan çırpınan kalbimi ve alev alev yanan bedenimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Serkan korkudan ölmek üzere olduğumu anlamış olmalıydı ki kulağıma eğilip fısıldadı: “Sorun yok.”

“Efendim,” dedi Atalay. “Bir şey mi dedin?”

“Teşekkür ederim,” diye seslendi Serkan. Sesi oldukça yüksek ve gür çıkmıştı. “Ama bana yemek getirerek İdil’i karşına almak istediğinden emin misin?”

Atalay’ın salona dönmesini sağlayabilecekken muhabbete devam etmesine o kadar öfkelenmiş ki pazısını çimdikledim. Serkan dalga geçmesine sırtıttı.

“İdil senin düşmanın değil,” dedi Atalay. O sırada Serkan’ın hareketleri hızlanmıştı. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım, bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim. “Sadece kafası karışık, hepsi bu.”

“Sen onun gibi düşünmüyor musun?”

“Hayır,” dedi Atalay. “Sen benim dostumsun.”

Vücudumu bir titreme dalgası esir aldı ve bedenim sarsılarak zirveye ulaştı.

Titrek gözlerimi araladığımda Serkan’ın alnında biriken ter damlalarını gördüm. Bakışları mest olmuş gibiydi.

“Teşekkürler,” dedi Serkan ancak ne söylediğini duyduğundan bile şüpheliydim. “Sonra görüşürüz.”

Açıkça kovulduğunu anlayan Atalay’ın hayal kırıklığı sesinden anlaşılıyordu. “Peki, sonra görüşürüz.”

Atalay’ın uzaklaşan ayak sesleriyle birlikte Serkan da gitgide zirveye yükseldi ve en sonunda o zirveden âdeta yuvarlanarak yere çakıldı.

Ne olduğumuzu anlamaz hâlde nefes nefese birbirimize bakarken kalbimin atışı kulaklarımda yankılanıyordu. İkimizin de alnında ter damlacıkları birikmişti.

“Neydi bu şimdi?” diye sordum.

“Her neyse...” dedi Serkan, en az benim kadar harap olmuş bir ifadeyle. “Çok güzeldi.”

İdil Öztürk

Saat gecenin on ikisi olmuştu, hatta belki de geçiyordu ancak bir türlü uyuyamamıştım. Üstümdeki askılı bluz ve kısa şorta rağmen vücudum alevler içinde yanıyormuş gibi hissediyordum. Zallim düşünceler zihnime çöküyor, beni parçalara ayırıyordu.

Uyuyamayacağımı anlayınca doğrulup kulaklıklarımı taktım ve sevdiğim bir parçayı açtım. Kısa süre önce Elisa'nın uzandığı boşluğa baktım. Hiçbir yokluk bu kadar mutlak bir ağırlığa sahip olamazdı, olmamalıydı. Nefes almaya çalıştım ama yapay bir hava soluyormuşum gibi hissettim. Elisa kaybolduğundan beri doğru dürüst nefes aldığım, ciğerlerimi berrak havayla doldurduğum tek bir an bile olmamıştı.

Huzursuzca ayaklanıp pencereye yöneldim ve bileğimdeki siyah tokayla dalgalı, kahverengi saçlarımı dağınık bir topuz altında topladım. İşimi bitirdikten sonra camı açtım ve yüzüme vuran soğuk havanın tadını çıkardım. İçerisi sadece saniiyeler içinde dondurucu bir soğukla harmanlanmıştı ama umurumda değildi. Tahmin ettiğimden daha iyi gelmişti.

Omuzlarımı hareket ettirdikten sonra uyuşan bedenimi esnetmek için sağa sola çevirdim. En azından biraz rahatlamamın uykumu getireceğini ummuştum.

Tam o an, evin birkaç metre ötesindeki ağaçlarda bir kırıntı hissettim. Normalde dikkatimi çeken bir şey olmamalıydı çünkü zaten böyle bir havada rüzgâr yüzünden ağacın hareket etmesi kadar doğal bir şey olamazdı ama gözlerimi kismadan edemedim. Bu harekette insanı rahatsız eden bir şey vardı, sanki biri müdahale etmiş de ağacın dallarını hareket ettirmiş gibi görünüyordu.

Tam göz yanılması yaşadığımı düşünmüştüm ki bir kırıntı daha gördüm. Hemen ardından gölgelere gizlenmiş bir beden.

Kalbim göğüs kafesimde çırpınmaya başladı çünkü iki ayağının üzerinde, tıpkı bir insan gibi duran şey insan olmak için çok

uzundu. Bir elini yanındaki ağaca yaslamış, doğrudan evimizi gözetliyordu.

Dudaklarım yakıcı bir çığlık dökerek gecenin sessizliğini bıçak gibi kesti.

Arkamı dönüp kaçmak için ikinci kez düşünmeye ihtiyaç duymadım.

Odamın kapısını hararetle açtığımda birinin çıplak göğsüne çarpmamla sarsıldım ve korku dolu bir çığlık koyuverdim. O an tam karşımdaki Atalay da benimle birlikte çığlığı kopardı.

Tanıdık bir yüz görmenin huzuruyla kendimi Atalay'ın kollarına attım, boynuna sıkıca sarıldım ve gerçeklikten kaçma arzusuyla gözlerimi sıkıca yumdum.

Tek bir elinin sıkıca belime dolandığını hissettim. Hemen ardından bir ninni mırıldanıyormuşçasına sakın çıkan sesini işittim: “İdil, iyi misin?”

Yaşlar yanaklarımdan süzülürken başımı şiddetle iki yana salladım. *Hayır, hiç iyi değildim.*

Atalay bir adım geri çekilip ellerini yanaklarıma yerleştirdi. Yüzüm birden küçücükmiş gibi hissettim. Beni sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyordu ama ne söylediğini duymuyordum bile. Hissettiğim şok yüzünden dilim âdeta uyuşmuş, sesim çıkmaz olmuştu.

Ölüm kadar uzun gelen saniiyeler sonunda, “Dı- Dışarıda bir şey var,” demeyi becerdim. Gölgelere gizlenmiş silüetin ne olduğunu bildiğimden emin değildim ancak her ne ise insan ya da hayvan olmadığı kesindi.

Atalay bana sıkıca sarıldı ancak vücudu istediğim gibi korkudan kaskatı kesilmiş hâlde değildi. Aksine, şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu. “Tamam,” dedi diğerlerine seslenerek. O konuşana kadar başımızda başka insanlar olduğunu fark etmemiştim bile. “Rüya görmüş.”

O kadar öfkelenmiş ki kontrolümü kaybettim. Neredeyse ölümcül bir ifadeyle geri çekilip burnumdan soluyarak Atalay'a

baktım. Ona ilk kez böyle baktığımdan olsa gerek, zavallı çocuk korkarak geri çekildi.

“Rüya görsem bundan haberim olurdu,” dedim. Sarf ettiğim her bir sözcükle birlikte sesim yükselerek çıkıyordu. “Beni çıldırtmak mı istiyorsun? Sana dışarıda bir şey var diyorum, aptal!”

Atalay sakinleşmemi istercesine iki elini hafifçe kaldırdı. “Peki,” dedi. “Tamam, dışarıda ne olduğunu söyler misin?”

Kafam o kadar karışmış, allak bullak olmuştu ki ne gördüğüm-den bir an için emin olamadım. “Tam olarak emin değilim,” diye itiraf ettim sonunda. “İnsan gibi bir şey ama aynı zamanda değil de.”

“İdil, çok karışık konuşuyorsun.” Yekta'nın sesini duyduğumda öfkeden titreyerek ona döndüm.

“Bana bak,” dedim öne atılıp. Tırnaklarımı suratına geçirmek için hamle yaptım ancak akıllılık edip Atalay'ın arkasına saklandı. Zavallı Atalay beni tutmaya çalışırken çığlık atmaya devam ettim. “Seni boğarım!”

“Tamam, tamam,” dedi Atalay. “Bakın, en iyisi gidip dışarı bakalım. Bir şey olup olmadığını İdil de görmüş olur. Böylece rahat bir uyku çeker.”

Bunları söyler söylemez aşağı inmek için koridoru aşmaya başladı. O sırada Beren ve Serkan da neler olduğunu anlamayan, uykulu gözlerle bizi izliyorlardı ancak yaşananlar hakkında ses çıkarmıyorlardı.

Var gücümle Atalay'ın bileğine asıldım ama şaşırıcı şekilde güçlüydü. Tüm çığlıklarına, itirazlarına rağmen aşağı indi ve evin kapısını açtı. Tam o an bir hayvanın üstümüze saldıracağını düşündüm. Bu yüzden çaresizce bir şemsiye kapıp silah olarak kullanmaya yeltendim ancak hiçbir şey üstümüze atlamadı. Aslında her şey aynıydı; şiddetle yağan kar, geceye çöken sessizlik ve yok edilemez yalnızlığımız.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

“Gördün mü?” dedi Atalay. Haklılığını kanıtlamak öz güvenini artırmıştı sanki. “Hiçbir şey yok.”

Serkan, “İdil rüya gördü diye gecenin bir vakti ayağa dikildik,” diye söylenince ona ölümcül bir bakış attım ama pek umursamış gibi görünmüyordu. Yine de bir şekilde umursadığını biliyordum, adım kadar emindim bundan.

Yekta öfkeyle Serkan'a meydan okudu. “Ne yapısın kız?” diye beni savundu. “Senin umursamadığın sevgilinin kaybolması onu harap etti, sinirlerini zıplattı.”

“Her neyse,” dedi Atalay. Ortamı sakinleştirmeye çalışıyordu yine. “Hepimiz yataklarımıza dönüp huzur içinde uyuyabiliriz.”

Herkes hantal adımlarla uzaklaşırken ve tekrar uykuya dönebilmenin sevinci içindeyken ensemdeki tüyler diken dikendi. Asla diğerleri kadar rahat olamıyordum çünkü ne gördüğümden emin olamasam da kötücül bir şeyin orada bir yerde nefes aldığından emindim.

Üstümdeki ince pijamalara rağmen birkaç adım atıp dışarı çıktım. Yanılmayı, sözlerimin boş zıvalıklardan ibaret olduğunu utançla kabul etmek zorunda kalmayı daha çok umduğum bir zaman olmamıştı. Ancak zihnim tüm alarmlarını çalıyor, yanılmadığımı haykırıyordu.

Etrafi iyice inceledikten sonra içimdeki huzursuzlukla uyumak zorunda kaldığımı anladım zira etrafta gerçekten de hiçbir şey yoktu. Tam arkamı dönüp gidecektim ki gördüğüm bir şey kanımı dondurarak yerimde kalmama neden oldu. Hareket edemedim, nefes dahi alamadım. Olduğum yere âdeta kök salmıştım. Bu soğuk havaya rağmen şakaklarımdan aşağı bir ter damlası süzüldü.

Cılız bir sesle, “Atalay,” diye seslenirken bile bakışlarımı gördüğüm şeyden ayırmadım. Göz ucuyla bana baktığını gördüğümde, “Az önce gördüğüm şey rüyaysa...” dedim. “Hâlâ rüya görmeye devam mı ediyorum?”

Atalay aramızdaki mesafeyi birkaç adımla aşıp yanımda durdu ve baktığım şeyi görünce o da saniyeler içinde buz kesti. Birkaç saniye içinde hepimiz dışarı çıkmış, gözlerimizin önündeki dehşet verici manzaraya bakıyorduk.

Biri ya da bir şey arabamızı haşat etmiş, kaputu parçalamış ve kullanılmayacak hâle getirmişti. Diğer bir deyişle, hava düzelse bile artık buradan ayrılamazdık.

BÖLÜM X

Elisa Yıldırım

Güneş tüm ihtişamıyla yükselmiş, kuvvetli ışıklarını perdenin arasından sızdırırken gözlerimi yavaşça araladım. Kollarımı iki yana açıp vücudumu esnetirken bir an için nerede olduğumu unutmuştum.

Dün gece gördüğüm yaratık zihnime düşünce bir an titreyerek dirseklerimden kuvvet alıp doğruldum ve etrafı incelemeye başladım. Hissettiğim korku yüzünden kalbim yeni doğmuş bir bebek misali, yaşama aç bir şekilde kontrolsüzce çarparken baş ucumdaki sandalyede rahatsız bir biçimde oturmasına rağmen derin bir uykuya esir düşmüş yabancıya baktım. Koyu kahverengi saçları darmadağınikti ancak bir şekilde çirkin de durmuyordu. Göz kapklarının altı koyu halkalarla çevriliydi. Muhtemelen gece sık sık uyanmış, uykusuz kalmış olmalıydı. Açıkçası onu suçlayamazdım. Bu rahatsız sandalyede ben de bir gece geçirmek zorunda kalsam tasasız bir uyku çekeceğimi sanmıyordum.

Birden zihnimdeki tüm şimşekler çaktı. Düşünmem gereken çok fazla şey vardı. Dün gece yaşananların tazeliği aklımı hâlâ allak bullak ediyordu fakat aniden karşımda beliren bu fikir geri kalan tüm düşünceleri halının altına süpürdü.

Yabancı top patlasa uyanmayacakmış gibi görünüyordu. Kaçmak için başka fırsatım olmayabilirdi.

En ufak bir ses çıkarmaktan kaçınarak yavaşça doğruldum. Biryandan da genç adamın dün gece elime sıkıştırdığı feneri sıkı sıkı tutuyordum. Bırakmayı bir an için bile aklımdan geçirmemiştim.

Ayaklarım tahta zemine dokununca çıkan gıcırta, yüzümü buruşturmama ve tedirginlik içinde genç adama bakmama neden oldu. Hafifçe kıpırdandığını gördüğümde o kadar gerilmiştim ki neredeyse düşüp bayılacaktım.

Hâlime kahrhahalarla gülmek istedim. Bu adamın bir şey yapmasına gerek yoktu. Bu gidişle kalp krizinden ölecektim zaten.

Ayağa kalkıp hızlı ama bir o kadar da dikkatli adımlarla, parmak uçlarımda ilerleyerek kapıya ilerledim. Bir an kilitli olabileceğinden korkmuştum ama kapı açıldı. Yabancı bana güvenerek fazla mı cesur davranmıştı yoksa bu umursamazlığı aptallıktan mı ibaretti, karar veremedim.

Kapıyı açıp merdivenlere ulaştığımda kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Yumruklarımı havada sallayıp zıplayarak zafer naraları atmak istesem de henüz hiçbir şeyi başarmış olmadığımı kendime hatırlattım. O kadar güçlü bir paniğin esiri olmuştum ki çıkış kapısı dışında hiçbir şeyi görmedim bile.

İşte, oradaydı. Sonunda bu lanet kafesten kurtulacaktım.

Kapı koluna kuvvetle asıldım ama kilitliydi. Şansımı birkaç kez daha denerken umutsuzluğa kapılmamaya çalıştım ama tahminimden de zordu. Neredeyse ağlayacaktım. Ellerim titriyor, dizlerim beni taşıyacak gücü bulmakta zorluk çekiyordu. Vakit kaybetmeden abanoz rengi portmantoya yöneldim ve çekmecelerin üstündeki bölmede yer alan kâseyi kurcalamaya başladım. Birkaç anahtar vardı ama hiçbiri kapıya uygun değildi. Hızımı alamayıp portmantoya asılmış montlara ve ceketlere odaklanıp ceplerini karıştırdım.

Tam arkamdan birbirine sürtünen birkaç bakırın sesi duyuldu. "Bunu mu arıyorsun?"

Siyah bir montun ceplerinde dolaşan ellerim donakaldı. Dudaklarım hafifçe aralandı ama nefes alma yeteneğimi yitirmiş olmalıydım. Yavaşça arkamı dönüp yabancıнын hissettiği öfke yüzünden çakmak çakmak olan yeşim rengi gözleriyle karşılaştım. Sırtını rahatça duvara vermiş, beni dikkatle izliyordu.

Gözlerindeki öfkeye rağmen garip bir şekilde beni öldürme ihtimalini düşünmedim ki bu son derece mantıksızdı. Birine canice kıyan ve kısa süre öncesine kadar sizi öldüreceğinden adınız kadar emin olduğunuz bir adamdan her şeyi bekliyor olmalıydınız ancak ben bir şekilde yaşayacağımdan emindim, en azından bugün.

Ancak gözlerindeki parıltıdan korkmamı engellemem imkânsızdı.

"Günaydın," dedim dudaklarımı zoraki bir şekilde yukarı kıvrırmaya çalışarak. Söylenecek söz değildi belki ama çuvaldadığımda sevecen görünmeye çalışmak, kendini ara sıra belli eden sinir bozucu huylarımdan biriydi. Küçükken kurabiye kavanozuna ulaşmaya çalışıp suçüstü yakalandığımda da anneme böyle tatlılıklar yapmaya çalışırdım.

Tek fark, küçükken yaptığım şirinliklerin işe yarıyor oluşuydu.

Yabancıнын dudakları alayla kıvrılsa da gülümsemesi gözlerine yansımada. Aksine, o gözlerde insanın bakışlarını kaçırmaya teşvik eden bir çeşit karanlık vardı.

"Demek korktuğunla ilgili yalanlar söyleyerek bana oyun oynadın."

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim hemen. "Dün gece onu gerçekten gördüm. Bana istediğin kadar inanmayabilirsin ama yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. O hâlâ dışarıda bir yerde." Yabancı ellerini ceplerine sıkıstırmış, çözemediğim bir bakışla ve kısılmış gözlerle beni inceliyordu. Başka bir çarem olmadığını anlayınca, "Seni uyurken görünce şansımı denemek istedim," diye itiraf ettim.

Öfkeyle doğrulduğunda aramıza üçlü, beyaz koltuğu alacak şekilde kaçtım. O an nerede bulunduğumuzu yeni fark ediyordum. Çıkış kapısının hemen önünde salon vardı, aynı zamanda mutfak da salona dâhildi.

Yabancı bana doğru gelince etrafı daha fazla inceleme fırsatı bulmadan ondan uzaklaştım fakat o, sanki ondan her bir adım uzaklaşma çabamda bana daha çok yaklaşıyor gibiydi. Ne olduğunu anlamadan kendimi garip bir kedi fare oyununun ortasında bulmuştum.

Koltuğun etrafında attığımız boş boş iki turun ardından, "Kaçarak beni daha fazla sinirlendirme istersen," diye çıktı.

"Bana o şekilde bakarsan elbette kaçırım," diye kendimi savundum.

Koltuğun etrafını hızlı adımlarla geçerek bana ulaşmaya çalıştı, ben de aynı şekilde kaçtım ondan. "Yaptığım iyilik için böyle mi teşekkür ediyorsun?" derken sesindeki sitem gözümünden kaçmadı.

Gözlerimi kırıştırdım. "Kafayı yemiş olmalısın," diye mırıldandım onun gibi dönüp dururken. "Dışarıda gördüğüm bir canavar yüzünden başımda bekledin diye beni bir yere zorla hapsedmeni unutup iyiliğine minnet mi edeyim?"

Aramızdaki koltuğu tek bir adımla aştığında tiz bir çığlık koparıp arkama bile bakmadan mutfağa kaçtım ve bu sefer de aramızda maun rengi geniş, çember şeklindeki mutfak masasını aldım.

"Buraya gel!" dedi öfkeyle.

Muhtemelen söylediğini yapmalıydım ama onun yakınında olma düşüncesi beni ürkütüyordu ve içgüdülerim bu cani adamdan elimden geldiğince uzak durmam gerektiğini haykırıyordu.

Adam aniden öne atılınca kaçmaya çalışarak nereye koştuğumu bilmeden koştum. Kısmen başarılı da olmuşum ama kısa süreli başarımla hızlı sonlanmış, yabancınnın ensemden yakalamasıyla hevesim kursağımda kalmıştı.

Genç adam hızını alamayınca ayakları dolandı ve yere yapışırken beni de beraberinde sürükledi.

Koltuğun arkasında, yerde yüzükoyun yatarken tüm gücümü kullanıp debelendim ve üstümdeki yabancıyı atmak için elimden geleni yaptım ama üç tonluk bir kayayı hareket ettirme çabası gibi beyhudeydi.

Sözümü dinlemeyeceğinden elbette emindim ancak "Çek ellerini üstümden," diye bağırımdan kendimi alamadım. O sırada yabancı dizlerinin üstünde duracak şekilde, ata biner gibi üstüme çıkmış, ellerimi belimde birleştirmişti. Kurtulmak için bacaklarımı sağa sola savurdum ama yabancı hareket bile etmedi.

Genç adam, bir eliyle belimde birleştirdiği ellerimi sınıksız tutarken doğruldu ve beni de beraberinde çekerek ayaklanmamı sağladı. Sonra bir elini belime sardı ama dikkati dağılınca bileklerimdeki eli gevşedi. Bu fırsatı kaçıramazdım, bileklerimi hızla çekip adamın yüzüne yumruğumu salladım. Hareket eden kafası

yüzünden istediğim etkiyi yaratamasam da başarısız olduğum söylenemezdi.

Yabancınnın dudaklarından bir küfür savrulurken hareketim onu o kadar şaşkına çevirdi ki dengesini kaybedip tam önümüzdeki koltuğun üstüne, oradan da yere yuvarlandı. Tüm bunları yaparken belime sıkıca sarılmış kolları yüzünden beni de beraberinde sürüklüyordu. Dirseğim ve bacağımla sehpaye sertçe çarpınca acı içinde inledim ancak yabancınnın homurtusu benimkinden yüksekti, o da kendini yaralamış olmalıydı.

Bu gidişle birbirimizi öldürecektik.

Yabancı yerde yatarken emekleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o da en az benim kadar kendini hızlıca toparlama yeteneğine sahipti. Hızla ayaklanıp iki kolunu da belime sıkıca sardı ve tüy kadar hafifmişim gibi savurarak kaldırdı. Bacaklarım ve kollarımı havada sağa sola savursam da herhangi bir etkisi olmadı.

Merdivenleri tırmanırken, "Sıkıldım bu saçma kovalamaca-dan!" dedi hiddetle.

Bacağına bir tekme savurduğumda keskin bir nefes aldı.

Odaya girdiği gibi beni bıraktı. Zeminin ayaklarımla buluşması o kadar ani olmuştu ki bir an için dengemi kaybedip düşecek gibi oldum. Yabancı, çalışma masasının üstündeki iplere uzanırken, "Seninle başa çıkmak imkânsız," diye söylendi. Bir yandan da kapıyla aramda yıkılmaz bir duvar gibi tüm heybetiyle duruyordu.

"Dışarıda bir canavar var," dedim. "Bağlarsan öldürür beni."

Kızarmış dirseğini gösterdi. "Bağlamazsam da sen bana zarar vereceksin anlaşılın."

Çabamın sonuç vermeyeceğini bilsem de sağ tarafından atılıp kapıya uzanmaya yeltendim ama beni kolaylıkla tutup geri iterek kapıdan uzaklaştırdı. Bu kadar güçlü olması kendimi küçük görmeme neden oluyor, sinirlerimi bozuyordu.

Tekrar kaçmaya yeltendim ama hamlemi kolaylıkla savuşturup, kolumdan çekiştirerek yüzüstü yatağa yatmama sebep oldu. Hemen ardından üstümdeki ağırlığını ve bileğimi saran kalın ipleri hissettim. O an pes etmem daha akıllıca olacaktı ancak bedenim,

mantığımı yok saymaya kararlıydı. Kollarımı hareket ettirip kaçınmaya çalıştım ama yabancı her hareketimi ustalıklı savuşturuyor, beni çaresizlik içinde bırakıyordu.

“Bileklerini hareket ettirmeye devam edersen ipleri daha çok sıkılmak zorunda kalacağım,” dedi nefes nefese. Görünen o ki bu kedi fare oyunu beni yorduğu kadar onu da yormuştu. “O yüzden hareket etme.”

İpleri o kadar hızlı bir şekilde bağladı ve ayaklarıma geçti ki bunun üzerine bir eğitim alıp almadığını merak ettim. Sonunda işini bitirip yatakta oturduğunda nefes nefese kalmıştı. “Sen,” dedi. “O korktuğun canavardan da betersin.”

Doğrulup hareket etmeye çalıştım ama o kadar sıkı bağlanmıştım ki imkânsızdı. Bu hâlimi gören yabancı derin, rahat bir nefes aldı. Bir zafer kazanmışçasına dudaklarında çarpık bir gülümseme peyda olduğunda öfkeden delirecektim ancak şöyle ya da böyle, bu savaşın galibiydi ve daha fazla kendimi hırpalamak bana hiçbir şey kazandırmazdı.

“Ne oldu?” dedi alay edercesine. “Biraz kızgın görünüyorsun.”

Dişlerimi öfkeyle sıktım. “Ucube.”

Hakaretimi pek ciddiye almamış olmalıydı zira dişlerini göstererek gülümsedi ve çok kısa süre de olsa kıkırdadı. Gülüşü, en sevdiği şekeri yeme fırsatı bulmuş bir çocuğun berrak ve bir o kadar da saf gülüşünü anımsatıyordu. Sadece dudakları değil, gözleri de ışıltıyordu. Onda zalimlikten eser yoktu. Sanki kalbinde bir yerde, bir karıncayı incitse yıllarca bunun vicdan azabını çekecek bir kelebek nefes alıyordu. Öylesine zararsız görünüyordu ki gözlerimle görmeme rağmen birini kurşuna dizdiğine inanışım gelmedi.

Kaşlarımı istemeden çattım ve “Böyle gülümseyen biri,” dedim sesli düşündüğümü çok geç fark ederek. “Nasıl kıyar bir insana?”

Dudaklarındaki gülümseme hızla solunca yanlış bir şey söylemiş olmaktan çekindim ama gözlerinde öyle bir bakış vardı ki anlamını çözemesem de garip bir şekilde söylenecek en doğru şeyi söylediğimi hissettim.

Dudaklarını aralamıştı ki alt kattaki kapının gürültüyle açıldığını ve genç bir kadın sesinin kulaklarımıza kadar ulaşan neşe dolu sesini işittik: “Ben geldim!”

Sanki yıllardır bir başkasının sesini duymuyordum gibi tatlı bir telaşa kapıldım. Sadece küçücük bir lahza heyecan vücudumu ele geçirirken umut, tüm duygularımın egemeni oldu. Sonunda beni bu cehennemden çekip çıkaracak birini bulmuştum. Yardım dilenmek için dudaklarımı araladığımda yabancı hızla öne atıldı ve dudaklarımı eliyle örttü. Çığlıklarım boğuk mırıltılar olarak dudaklarımdan dökülürken genç adama baktım. Yabancı ilk kez korku içinde görünüyordu ki bu garipti. O canavarla karşılaşmıştı bile kontrolünü yitirmemişti.

“Dışarı çık!” diye seslendi alt kata doğru. “Ben uğrayacağım sana.”

Ayaklarımı yatağa vurarak ses çıkarmaya çalışıp tüm bedenimi sağa sola savurdum. Var gücümle debeleniyor, yabancıya bednim üzerindeki hâkimiyetini kaybetmesi için elimden geleni yapıyordum. Tam kazandığımı düşünmüştüm ki genç adam aniden üstüme çıkarak beni şaşırttı. Sırtı göğsüme yapışırken far görmüş tavşan gibi kalakaldım, kanım dondu. Bir erkeğin bana böyle dokunması, korkunun iliklerime kadar uzanmasına neden olurdu ancak o an ürsem de bana istemediğim bir şey yapacağından çekinmedim. Beni taciz etmeye kalkacak olsaydı bunu çoktan yapardı. Sayamayacağım kadar şans geçmişti eline.

Bu düşünce midemi bulandırdı, ağlamak istedim. Dört yıl önce de böyle düşünüp kalkanlarımı indirmemiş miydim zaten? Sonra elime ne geçmişti? Yıllar geçmesine rağmen bedenimden silinmeyen parmak izleri...

Yabancı zihnimden geçen düşüncelerden habersizdi. O an bir kadının üstünde olduğunun farkında bile olmayabilirdi. Tek amacı kendini kurtarmak, hareket etmemi engellemeye çalışmaktı.

“Ne demek çık dışarı?” diye söylendi alt kattaki kadın. Yukarı çıkan ayak seslerini duyunca yüreğim umutla doldu. Bu kadın her kimse bu adamın yediği halden habersiz olmalıydı. Yabancıya böylesine endişelenmesinin başka bir açıklaması olamazdı. “Seni

ziyarete geliyorum ve sen böyle mi teşekkür ediyorsun? Hem o salonun hâli ne? Sanki savaş çıkmış gibi.”

“Defol!”

Yabancı öyle şiddetle bağırdı ki boğazının acıdığına bahse girebilirdim. Birisi bana böyle bağırsa kanım çekilirdi ancak kadının sesi son derece umursamaz çıkıyordu. “Neredesin sen?”

Kapı aniden açıldığında sabahtan beri debelenmemize rağmen buz kesmiş şekilde kapıya bakakaldık. Karşımdaki genç kadının güzel yüzü saniyeler içinde bembeyaz kesildi, ardından kırmızıya evrildi. Benden üç ya da dört yaş küçük olmalıydı. Koyu kahverengi saçları dağınık bir topuz altında toplanmıştı ve kahverengi gözlerini şaşkınlıkla kırışıyordu.

Şoku atlatınca nefesi kesilerek kapıyı sertçe kapattı. “Çok özür dilerim,” diye seslendi odanın arkasından. “Özel anınızı bozmak istemedim.”

Ağlamak üzereydim. Genç kadın burada esir tutulduğumu değil, bu adamla işi pişirdiğimi düşünüyordu.

Yabancı hüzünle başını yastıklara gömdü ancak duruşu öylesine kaskatıydı ki bedenimi hâlâ hareket ettirmekte güçlük çekiyordum. “Keşke burada bir kadını zorla tuttuğumu öğrenseydi,” diye fısıldadı. “Daha iyiydi.”

Yorgunluğu yer hâlinde belli olan hareketlerle başımı yasladığım yastığı kapı ve kılıfı tek eliyle çekip çıkardı. Hemen ardından o kadar hızlı hareketlerle ağzımı bağladı ki çığlık atmama fırsat bile vermedi. Tamamen zararsız olduğumdan emin olduktan sonra üstümden kalkıp tepemde doğruldu. Dışarı çıkmadan önce bana bir bakış atıp, “Ses çıkarmayacağını umuyorum,” dedi uyarıcasına.

Bunları söyledikten sonra oldukça rahat görünmeye çalışarak dışarı çıktı ama ben onun ne kadar gergin olduğunu biliyordum. Tıpkı aşağıda ilk ve belki de son kaçış umudumun olduğunu bildiğim gibi.

Yabancı

Genç kadını odada bıraktıktan sonra hiç rahat hissetmeyerek aşağı indim. Uslu durmayacağından, ona söylediğim şeyleri yap-

mayacağından adım kadar emindim ve bu yüzden sürekli tetikteydim. Herhangi bir çığılı nasıl açıklayacağımı şimdiden kurgulamaya başlamıştım.

Merdivenden inip salona geldiğimde kız kardeşimin kıpkırmızı yüzüyle karşılaştım. Bakışlarını kaçırıyor, dudaklarını kemiriyordu. Onun gibi özeline saygı duymayan ve utanç nedir bilmeyen birini böyle kıvrandırken görmek neredeyse komikti.

Neredeyse.

“Geleceğini bilmiyordum,” dedim durumdan rahatsız olduğumu vurgulayan bir ses tonuyla. “Bir dahaki sefer haber verirsin umarım.” Kardeşim sarf ettiğim her bir kelimeyle daha da yerin dibine girerken dayanamayıp gülümsedim. “Tamam, tamam,” dedim. “Bu kadar rahatsız olacağın bir şey yok.”

Gözlerini kırıştırtırken şaşkınlık içinde baktı bana. “Abimi bir kadının üstünde gördüm,” dedi yaşananları onun bakış açısıyla açıklayarak. Sıkıntı içinde bir elimi enseme göturdüm. Aslında olayların pek de görüldüğü gibi olmadığını açıklamak istesem de çenemi tuttum. Cehalet bazen saf mutluluk demektir. Hoş, yalan üzerine inşa edilmiş bir mutluluk ne kadar kalıcı olabilirdi?

Bu düşüncelere rağmen sesimi çıkarmadım. “Biraz talihsiz bir rastlantı oldu,” dedim. “Dediğim gibi, bir dahaki sefere haber verirsen sevinirim.”

Kız kardeşim başını hızlıca salladıktan sonra gözlerini kıstı. Utangaç tavırlarından kolayca sıyrılmış, eğlenen bir ifadeyle suratına bakıyordu. Bana böyle bakmasından nefret ediyordum çünkü ne zaman bu bakışa maruz kalsam sonraki birkaç dakika içinde başıma mutlaka bir iş geliyordu.

“Söyle bakalım,” dedi. “Kim şu yukarıdaki çitir?”

Öfkeli bakışlarımı ona diktim. Bazen karşısında abisi olduğunu unutuyor, akranımıymış gibi saçma sapan laflar ediyordu. Anında sertleşen yüzümü görünce gülümsemesi soldu. “Tamam, tamam,” dedi hemen. “Babamın haberi var mı?”

“Olması gerekmiyor.”

Biraz düşündükten sonra başını salladı. "Sen de haklısın," dedi. "Sonuçta yirmi beş yaşına gelmişsin, koca adam olmuşsun. Elbette hayatında biri olacak."

Samimi ve tatlı sözleri güçlü bir boşboğazlığa doğru yol alırken bir elimi hafifçe kaldırıp onu susturdum. "Lütfen," dedim. "Bunları konuşmanın ne yeri ne de sırası."

Başını hafifçe salladı. "Canını sıkamak istememiştin," dedi. "Ben sadece hayatında biri olduğuna sevindim. Yıllardır kapalı bir kutu gibisin. Hayatında kimse yok, en azından bizimle paylaşmaya layık gördüğün biri yok ama şimdi evine, özel alanına birini getirmişsin." Dudakları sevecen bir gülümsemeyle taçlandı. "Annemin vefatı beni çok etkiledi ama seni bir başka yaraladı sanki. O gittikten sonra güzel olan her şeyden uzaklaştığını düşünmüştüm. Bu yüzden gördüğüm manzara beni utandırır da sevindirdi."

Kaç yaşında olduğumun bir önemi yoktu, tek istediğim yere oturup çocuk gibi ağlamaktı. Kız kardeşimin mutlulukla söylediği sözler göğsüme tüm ağırlığıyla çökmüş, kalbimi acımasızca parçalamıştı. Annemin vefatının üstünden tam beş sene geçmişti. Söylemesi çok kolay ama yaşaması bir o kadar zor beş koca yıl... İnsan annesinin ölümünü anlamıyor, kolaylıkla hazmedemiyordu. Öyle ki vefat haberini aldığım anda tepki verememiş, gözyaşı bile dökememiş, babama ve kız kardeşime teselli verirken bulmuştum kendimi. İkisinin de arkasında dağ gibi durmuş, benden güç almalarını sağlamıştım. Bunları yaparken hiç gocunmamış ve bir robot gibi hareket etmişim. Sonra eve gelmiş, dolaptaki makarnanın nerede olduğunu bulamamış ve aptal gibi defalarca anneme seslenmişim.

O an, annemin öldüğünü ve artık seslenişlerime cevap veremediğini anladığım andı.

O fark edişten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Zihnimden geçen birbirinden üzücü anılara rağmen yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Her zaman yaptığım gibi dik duruşumu, kırık kalbime karşı kalkan olarak kullandım.

Dudaklarıma çelimsiz, cansız ve sahte bir tebessüm yerleştirdim. "Bunları daha sonra konuşuruz."

Kız kardeşim rahatsızlığımı anlamış olsa da ne kadar yaralanabileceğimin farkında değildi. Aynı şekilde gülümseyip kapıya yöneldiğinde üst kattan ürkütücü bir gürültü duyuldu. İkimiz de aynı anda dehşet içinde merdivene baktık.

"Kız arkadaşın bir şey mi düşürdü?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kuruyan boğazımı biraz olsun dindirmek için sertçe yutkundum ve kardeşimin söylediğim yalanları yakalamamasını umdum. "Önemli bir şey yoktur."

Biri sanki bir yerlere tekme atıyormuş gibi bir ses kalabalığı yükselince kardeşim çıkışa yönelen ayaklarını çevirip merdivene döndü. "Sanırım bir sorun var."

Panikle öne atılıp dirseğini yakaladım. "Bak, bu aramızdaki bir çeşit şifre," dedim dünyanın belki de en saçma yalanını uydurarak.

Kardeşim gözlerini kısıp bana baktı. "Şifre mi?"

"Evet," dedim. Bana böylesine inanan bir insana yalan söylediğim için suçluluk duysam da bu hissi göz ardı ettim. "Onu çok beklediğimi ve beklemekten sıkıldığını söylüyor. Muhtemelen yukarı gidersen onu çıplak yakalayacaksın." Afacan bir şekilde göz kırptım. "Biz biraz sert anlaşırız da."

Kardeşimin her bir hücreyi iğrenmeyle yanıp kavrulurken suratını buruşturup, "Iyy!" dedi ve vakit kaybetmeden kapıya yöneldi. Benden uzaklaşma konusunda ilk kez bu kadar kuvvetli bir istek duyuyor olmalıydı. "Bana böyle şeyler söylediğin için kendinden utanmalısın!"

Açık aşığılması yüzünden yüzüm pancar gibi kızarmış olmalıydı ama aldırmadım. Şu an gidiyordu ve önemli olan da buydu. Kapının eşiğinde durup bana baktı. "Görüşürüz, abi."

Gülümsedim. "Görüşürüz, Duru."

Kapıyı kapattığımda sanki yüzyıllardır nefesimi tutuyormuşum gibi rahat bir nefes aldım ve sırtımı duvara yaslayıp çırpınan kalbimin rahatlaması için kendime birkaç dakika süre tanıdım. Bu sırada yukarıdaki kadın hiç durmuyor, sağa sola vurmaya devam ediyordu.

Hâlimden son derece memnuniyetsiz bir şekilde merdivene yöneldim. Bir yandan da, "O gece neden oradaydın ki?" diye sölüyorum. "Evinde oturup sıcak yatağının keyfini çıkarsan olmaz mıydı? Her şeye kulağını tıkasan ve-"

Kapıyı açtığımda tüm sözcükler boğazıma dizildi zira genç kadın kanlar içinde yerde yatıyor, canının acıdığı her hâlimden belli olan bir ifadeyle bana bakıyordu. Kahverengi gözleri yaşlarla doluydu. Uzun, kahverengi saçları dağılmıştı.

Panikle öne eğildiğimde etrafta cam kırıkları olduğunu fark ettim. Etrafa bakındığımda çalışma masasının üstündeki sürahinin yerde parçalara ayrılmış hâlde durduğunu gördüm. Kırıklar genç kadına kadar uzanıyordu.

Kadını hızla kucaklayıp yatağına nazikçe yatırırken ayağımda terlik olmasına rağmen cam kırıklarına basmamaya özen gösterdim. Ağzındaki bez parçasını çekip çıkardığımda hıçkırıkları öz-gürce döküldü dudaklarından.

Bir an için midem bulandı ve kusacağı mı sandım. Ben ne yapıyordum böyle? Sevdiklerimi korumak için nasıl bir canavara dönüşüyordum? İsteyerek olsun ya da olmasın, benden daha güçsüz bir insana nasıl zarar verebilirdim?

Hissettiğim mahcubiyeti bakışlarıma yansıtılmaya çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Genç kadını rahat ettirebilmek için alelacele iplerini çözdüm. Gariptir ki düğüm atmaktan daha zor gelmişti. "Ne oldu?" diye sordum.

Hıçkırıkları ve kontrolsüzce döktüğü gözyaşlarının arasından zar zor konuştu: "Sürahiyi düşürdüm," dedi ve kanayan kolunu uzattı. "Sonrasında cam parçaları sayesinde ipi kesebileceğimi sanıp camların üstüne yattım."

Şok içinde genç kadına baktım. Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Dudaklarını büzüp suratıma baktı.

Tekrar koluna odaklandım ve "Başka bir yerin kesildi mi peki?" diye sordum. Başını olumsuz anlamda iki yana salladığında rahatlamıştım.

Onu orada bırakıp banyoya yöneldim ve ilk yardım çantasını kapıp odaya geri döndüm. Normalde genç kadını tek başına bırakma taraftarı değildim çünkü kesinlikle sakın bir yapısı yoktu ama o an o kadar savunmasız görünüyordu ki zararsız olduğuna kanaat getirmiştim.

Odaya döndüğümde onu bıraktığım gibi yatakta ağlarken buldum. Dirseğine kadar sıyrılmış *sweatshirt* biraz daha yukarı kaldırdım ve yarasının etrafında cam parçası olmadığından emin oldum. Yarası fazla kanadığı için ciddi bir şey olmasından korkmuşum ama kesikler derin görünmüyordu. Evde müdahale edebileceğimiz türdendi.

İlk yardım çantasına yöneldiğimde genç kadın hıçkırarak, "Kesiklerin içinde cam parçası var," dedi. Bir yandan burnunu çekiyor, bir yandan laf yetiştiriyor ve bu hâliyle küçük bir çocuğu anımsatıyordu. "Dikkatli bakmadın."

Dikkatli bakmıştım ama onu sakinleştirmek için yaralarını yeniden inceledim. "Hiçbir şey yok," dedim işim bittiğinde.

Öfkeyle gözlerimin içine baktı. "Eğer cam yoksa neden kanıyor?"

Sanırım fazlasıyla korkmuştu, mantıklı düşünemiyordu. "Kesiklerin olayı budur," dedim sanki hiçbir şeyden haberi olmayan birine anlatıyormuşum gibi. "İkide bir kanarlar." Tekrar ilk yardım çantasına odaklandığımda itiraz etmek için dudaklarını araladı ama "Eğer kolunu temizlemezsem işte o zaman sıkıntı çıkacak," dedim. "Mikrop kapmasını mı istiyorsun?"

Gözyaşı akıtmaya devam ederken başını iki yana salladı. O sırada bir parça pamuğa oksijenli su damlattım. Sanki bu manzaraya dayanamıyormuş gibi başını pencerenin olduğu tarafa çevirip kolunu bana uzattı.

"Canım yanıyor!"

"Bu imkânsız."

“Ama yanıyor!” diye karşı çıktı. “Neden imkânsız olsun?”

“İmkânsız,” dedim sabırla. “Çünkü pamuğu değdirmedim bile.”

Ağlaması anında kesildi ve sanki dünyayı keşfeden yeni doğmuş bir bebekmiş gibi gözlerini kırıştırdı bana baktı. O kadar şaşıl görünüyordu ki dudaklarımda seyrek bir gülümsemenin yermesini engelleyemedim.

Genç kadının çığlıkları eşliğinde pansumanını yaptım, yarasını güzelce sardım. İşim bittiğinde o kadar harap görünüyordu ki tek istediği uyumaktı. Canının bu kadar fazla yanmasının pek mümkün olmadığını bilsem de derin bir nefes alıp yataktan kalktım. Odasını üstünkörü süpürdükten sonra kapısını kilitledim ve alt kata inmek yerine doğruca odama giderek nihayet kendimi içeri attım. Derin bir nefes vererek kendimi yatağa bıraktım. Kardeşimi göndermiş, canavarı uykusuna yatırmış, tüm tehlikeleri atlatmıştım. Rahat bir nefes almalydım ama o an daha çok kuvvetli bir ızdırıp duyuyordum.

Kardeşimi bugün atlatmıştım, peki yarın ne olacaktı? Bu kadını saklamaya daha ne kadar devam edecektim? Daha da önemlisi, saklayamadığım noktada ne yapacaktım? Elimi bir masumun karnına bulamak istemiyordum ama öyle zehir saçan bir labirenttreydim ki başka kurtuluşum yokmuş gibi geliyordu.

Kafamı meşgul eden meseleler bunlardan ibaret değildi. Genç kadın dışarıda o canavarı gördüğünü söylerken son derece ciddi görünüyordu. Korkusu da bir o kadar samimiydi. Bunu ilk duyduğumda ya hayal gördüğünü ya da yalan söylediğini, bu yalanının kaçmak için yaptığı bir oyunun parçası olduğunu düşünmüştüm ama artık bundan o kadar da emin olamıyordum. Çünkü böyle bir yalan uydurması ve ısrarla aynı şeyleri tekrarlaması ona hiçbir çıkar sağlamıyordu. Öte yandan rüya görmediğinden de emindi.

Dışarıda gördüğü şeyin o yaratık olmadığından adım kadar emindim. Ona yalan söylememiştim, güvendeydik ama artık kendimden o kadar da emin olamamaya başlamıştım.

Zihnime kız kardeşimin söyledikleri düşünce kalbimin çatırtıları kulaklarımda çınladı. Sanki biri etimi parça parça ediyor, bağırmanın bile izin vermiyordu. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ama gözlerimden firar edip şakaklarımdan süzülmesine son derece ısrarcı olan bir damla yaşa engel olamadım.

Bir kere bile beni sevdiğini söylememişti.

Küçüklük hatıralarım zihnimde hayat buldu ama yaşananlara buğulu bir pencerenin ardından bakıyor gibiydim. Çoğu an hafızamdan silinmeye yüz tutmuştu ancak ne yaşadığımı net bir şekilde hatırlayamasam da ne hissettiğim kuşkuya mahal vermeyecek kadar berraktı. Zaten asıl önemli olan bu değil miydi?

Kardeşimi her sevdiğinde ona imrenerek bakar, beni de böyle sevmesi için dua ederdim. Bakışlarımı yakaladığında beni de sevmek için yanına çağırırdı ama gönülsüz olduğunu bildiğimden asla tam anlamıyla mutlu olamazdım. Bazen annemin tüm sevgisini kazanacak ve bana bir kırıntı bile bırakmayacak kadar bencil olduğu için Duru'dan nefret ederdim. Çocuk aklıyla asıl suçlu olanın annem olduğunu bilemezdim, daha doğrusu bilmek istemezdim. Ne zaman annemi sevgisizliği için suçlayacak olsam başımı şiddetle iki yana salları, yüreğimde kurduğum mahkemede onu masum ilan ederdim. Çünkü masum olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Fakat büyüyünce ve çocukluğun verdiği pembe gözlükler ortadan kalkınca hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Kara düşünceleri aklımdan atmaya çalıştım ama zihnime âdeta kök salmışlardı.

Sol tarafa dönüp dizlerimi karnıma çektim. “Keşke,” diye mırıldandım. “Daha normal bir hayatım olsaydı.”

Elisa Yıldırım

Kolumun acısıyla saatlerce uyumuş, güneş batmaya yüz tutmuşken gözlerimi açmıştım. Uyandığımda çalışma masasının üstüne bırakılan iki parça tavuk ve biraz pilav vardı. Muhtemelen sıcak kalmasını sağlamak için üstü jelatinle örtülmüştü. Normalde uyanır uyanmaz yemek yemek âdetim değildi ancak yemeğin ko-

kusunu alır almaz karnım büyük bir gürültüyle guruldandı. Tüm gün bir şey yememiştım ve bedenimin tüm gücünü yitirme noktasına geldiğini hissediyordum.

Yemeğimi yedikten, yabancıyı çağırıp tuvalete gittikten sonra tekrar odama döndüm. Benim için tarihi bir andı çünkü yabancı, banyoya benim için de bir diş fırçası koymuştu. Uzun bir sürenin ardından dişlerimi temizlemenin mutluluğu içindeydim. Yine de doğru dürüst sevinemiyordum çünkü genç adamın tavırlarında tarif edemediğim bir gariplik vardı. Hareketleri her zamanki gibi soğuk ve durağandı. Ancak gözlerinde sebebini çözemediğim bir burukluğu belli belirsiz görebiliyordum. Belki kendini biraz olsun açık etse onunla ilgili daha fazla fikir edinebilirdim ama suratına taştan bir maske geçirmişti sanki. Asla kırılmıyor, duygularını kusursuzca kapatıyordu.

Güneş battıktan sonra kitaplıktan rastgele bir kitap almış, pencerenin önüne geçmişim. Kafamı dağıtmak için başka aktivitelere yönelmeye çalışıyor, o canavarın dışarıda kol gezdiği gerçeğini göz ardı etmeye gayret ediyordum ama çok zordu. Yabancı'nın teorilerine inanmayı, gördüğüm şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmeyi isterdim ama ne gördüğümü biliyordum.

Tedirginlik içinde yanımdaki el fenerine uzandım ve sıkıca tutup pencereden dışarı baktım. Görünürde kimse yoktu ancak ölem almaktan zarar gelmezdi.

Yabancı'nın bir şarkı mırıldandığını duyana kadar kitap okudum. Dikkatim anında dağılırken başımı kaldırdım ve odama kadar ulaşan sesini dinledim. Sesi elbette kusursuz değildi ancak öylesine duygulu söylüyordu ki insanın saatlerce dinleyesi geliyordu. Sesi, ılık bir yaz günü nehrin başında oturup kitap okumaya benziyordu. Güvende hissettiren, huzur veren bir tınısı vardı.

Gözlerimi kısıp hangi şarkıyı söylediğini anlamaya çalıştım. Söylediği şarkı herkesin dilinde dolanan Türkçe ya da İngilizce şarkılardan değildi. Yine de son derece tanıdık geldi fakat başta ne mırıldandığını çıkaramadım. Ancak daha sonra Farsça bir halk şarkısı olan *Jane Maryam*'i kelimeleri yuvarlayarak, beceriksizce söylemeye çalıştığını anladım. Dudaklarımda tatlı bir tebessüm

oluşturdu. Şarkıyı ilk başta bir piyanistten dinlemiş, zamanla başka versiyonlarına tutulmuşum. Şimdiyse bir başkasından duymanın memnuniyeti içindeydim.

Dakikalar geçti, belki de bir saati devirdik, emin değildim. Yabancı sık sık aynı şarkıyı tekrarlıyor, bir an için bile susmuyordu. Sesi o kadar kontrolsüz çıkıyordu ki alkollü olduğunu anlamam uzun sürmedi. Derin bir nefes aldım ve sakinliğimi korumaya çalıştım. Son dört yıldır bir yudum bile içki içmemişim. Alkolden pek hazzetmezdim. Şimdiyse sarhoş bir erkekle aynı evdeydim.

Okuduğum kitabı bir köşeye bırakıp yatakta rahatça uzandım ve kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım. Aralıksız bir uyku çekeceğimi ummuştum ama yabancı'nın sesi bazen o kadar yüksek çıkıyordu ki şarkısı yüzünden defalarca uykum bölünmüştü. Onun bir arkadaşım olmasını, alt kata inip suratına soğuk su çarpmayı ve onu kendine getirmeyi delice istesem de böyle bir şey olması mümkün değildi. Elimden bu sese katlanmak dışında bir şey gelmiyordu.

Sabaha karşı son uyanışında pes etmiş, yabancı sızana kadar uyuyamayacağımı kabullenmişim. Zaten uykum o kadar sık bölünmüştü ki uyumak için heves namına hiçbir şey kalmamıştı ben de.

Derin bir nefes verip başımı pencereye çevirdim. Gökyüzü açık mavi tonlarına bulanmaya başlamıştı ancak güneş hâlâ görünürde yoktu. Kendimi tutamayıp *Jane Maryam*'i mırıldanmaya başladım. Şarkıyla ilgili çeşitli rivayetler vardı. Kimisi bu şarkının Mo-hammad Nouri'nin tarlada çalışmaya giden bir kadına yazdığını söylüyordu, kimisiyse ertesi sabah idam edilecek bir subayın, kızı Maryam'a yazdığı mektubun bestelendiğini dile getiriyordu.

Şarkı söylemeye öylesine dalmışım ki bana doğru yaklaşan adım seslerini duyana kadar kapının açıldığını ve yabancı'nın içeri girdiğini fark etmedim.

Kalbim göğsümde çarparken anında oturdum ve refleks olarak geri çekildim. Ben daha ne tepki vereceğimi bilemezken bedenim tehlikeyi görmüş ve kendini savunmaya geçmişti.

Genç adamın göz altları kıpkırmızı, bakışları bayık, saçları dağınıktı. Üstünde siyah bir eşofman altı ve aynı renk tişört vardı. Bana doğru gelirken yalpalayarak yürüyordu. Bir yanım, onu itip evden kaçabilme ihtimalim üstünde dururken diğer yanım ise bu adamın aptal olmadığını, sabah yaptığı gibi bizi mutlaka eve kilitlediğini söylüyor ve ona karşı çıkıp öfkesini kazanmaktan korkuyordu. Üstelik alkollü olmasına rağmen gücünü koruyan bir yapıda olabilirdi. Hiçbir fikrim yokken riske giremezdim.

Genç adam yatağın yanına kadar geldi, başını masumca yana eğip sordu: "Neden durdun?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Bir şey söyleyeceğini sanmıştım."

Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Benim dışımda bu şarkıyı bilen birini tanımamıştım." Yatağa oturduğunda korkudan ağlamak üzereydim. Gitmesini istiyordum, gitmesini ve beni yalnız bırakmasını ama sesimi bile çıkaramıyordum. Oysa yabancı sanki orada olduğumu unutmuş gibi çocuksu bir bakış atıyordu etrafa. "Bu şarkıyı nereden biliyorsun?"

Titrek bir nefes aldım. "Bir piyanistten duymuştum," dedim.

"Evgeny Grinko," dedi mırıldanırçasına.

Şaşırmadan edemedim. Ne kadar masum görünürse görünsün, zalim bir katilin sanatta ilgilenmesini enteresan bulmuştum. Başımı hafifçe sallayarak onayladım. "Sonra şarkı çok hoşuma gitti, ben de farklı insanlardan dinledim işte," diye özetledim. "Daha sonra biraz ezberlemeye çalıştım. Bazı kısımlarını unutsam da çoğu aklımda. Arada söylerim."

Başını hafifçe yana eğerken gözlerinde insanı içine çeken derin bir kasırga oluştu sanki. Açıklaması zordu ama ona bakmak bile ağzımın kurummasına ve düşüncelerini çözemediğim için rahatsız olmama neden oluyordu. "İyi," dedi en sonunda ağır ağır. Hemen ardından yataktaki boşluğa uzandı. Hareketleri o kadar olağandı ki sanki sürekli yabancı birinin yanına yatıyormuş gibiydi. "Yine söyle o zaman."

İtiraz etmek istedim ama bakışlarındaki bir şey beni durdurdu. Beni burada zorla tutmasına, fiziksel olarak benden kat kat güçlü

olmasına ve bana istediği zaman zarar verebilecek olduğunu bilme-me rağmen bana muhtaçmış, ondan üstünmüşüm gibi hissettim. Yüreğinde derin bir yara vardı ve beni hiç ilgilendirmemesine rağmen bu yaranın sebebini öğrenmek istedim.

Başını yastığıma vurup uzanmamı işaret ettiğinde kalbim duracak gibi oldu. "Rahatını bozmuş gibi olmak istemem."

İşin komik tarafı ciddi olmasıydı. Bakışlarında görüyordum bunu, gerçekten de bir kötülük yoktu o an yüreğinde. Yorgun bir edayla nefesimi verdim. Bir erkekle yan yana uzanmak şöyle dursun, aynı ortamda bile bulunmanın beni son derece tedirgin ve rahatsız ettiğini nasıl söyleyebilirdim? Dört yıl önce yaşananları ona nasıl anlatabilirdim?

Çatlayan dudaklarımı gerginlikle yaladıktan sonra, "Böyle iyiyim," dedim. "Teşekkür ederim."

Kaşları çatılırken gözlerinde öyle sert ve öyle reddedilmek nedir bilmez bir bakış belirdi ki yanağımın içini kemirip, "Peki," dedim pes ederek. Bu genç adamın sarhoşken neler yapabileceğini bilmiyordum, onu öfkelenlendirmekten çekinmem gerekiyordu.

Tavanı izleyip derin bir nefes aldığım anda yabancının beklenti dolu sesiyle, "Evet," dediğini duyunca ona baktım. Sol kolunun üstüne yatarak bana dönmüş, hevesle bekliyordu. Ellerini birleştirip başının altına sıkıştırmış, dizlerini hafifçe kendine çekmişti.

Bakışları kedi yavrusundan farksızdı. Sanki karşımda kocaman bir adam değil de savunmasız bir çocuk vardı.

Gözlerimi kapatıp yeniden derin bir nefes aldım ve şarkının sözlerini mırıldanmaya başladım. Şarkıyı çok sevdiğim için zamanında var gücümle ezberlemeye çalışmıştım ama Farsça bilmediğim için bazı kelimeleri istemeden yanlış söylüyordum.

"Güzel Meryem, aç gözlerini, çağır beni.

Gün ağardı, güneş çıktı.

Tarlaya gitme vakti geldi.

Ah, güzel Meryem..."

Tavanı izliyor olmama rağmen sarsılmaz bir dikkatle bakışlarını yüzüme diktiğini hissedebiliyordum. Neden, bilmiyordum ama o an rahatsız olmadım. Sebebi bakışlarında reddedilmez bir hayranlık olduğundan mıydı yoksa çizdiği bu savunmasızlık portresi miydi, emin olamadım.

Aynı kısmı birkaç kez daha mırıldanırken yabancı, "Biliyor musun," diyerek lafımı böldü. "Annemin en sevdiği şarkı buydu. Belki de adı Meryem olduğu için şarkıyla bir çeşit bağ kurmuştu, bilmiyorum. Babam sık sık ona söylerdi."

Şaşkınlıktan düşüp bayılısam yeriydi. Benimle böyle özel bir anısını neden paylaşıyordu ki? Durumu garipsemeye rağmen, "Annene ne oldu?" diye sormaktan kendimi alamadım. Zihnimi onunla ilgili yeni bilgi öğrenme konusunda tüm çanlarını çalıyordu ancak mantığımı dinleyemeyecek kadar şaşkıncıydım ve vicdanımın esiri olmuştum. Annesinden bahsederken geçmiş zaman ekini kullanması dikkatimden kaçmamıştı.

Derin, titek bir nefes aldı. "Gitti."

Bir an için acısını yüreğimde hissettim. Bu kadar merhametli bir insan olmaktan nefret ediyordum. Serkan'ın odasından bir ses geldiğinde de bu merhamet yüzünden yanına gitmiş, sonrasında yakın arkadaşım Beren'le bana ihanet ettiğini görmüştüm. Ancak kalbim yine de akıllanmıyor, acıma duygusunu bir türlü yitirmiyordu.

Yabancı'nın bu şarkıyı neden defalarca söylediği şimdi anlam kazanmıştı. Başımı tavana çevirdim ve mırıldanmaya devam ettim:

"Güzel Meryem, kaldır kafanı.

Gel, çıkalım bu evden beraber,

Geçmiş günlerin hatırına...

Ah, güzel Meryem..."

Şarkının Farsça sözleri dudaklarımdan dökülürken yabancı'nın gözleri uzaklara daldı. Söylemesine gerek yoktu, anılardan oluşan bir rüzgâra kapılıp gittiğinden emindim. Sözleri bitirdiğimde, "Daha önce bir yakınını kaybettin mi?" diye sordu.

Gözlerimi devirip ona baktım. "Sürekli beni bölersen şarkının ruhunu öldürmüş olursun."

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Ne yaparsan yap, sanatın ruhunu öldüremezsin." Böylesine hazırcevap oluşu kışkırtıcı bir şaşkınlıkla karışık bir takdirle kaldırmama neden olurken, "Cevabımı alamadım," diye ısrar etti.

Öylesine sorulan, bir sarhoşun düşüncesizce sarf ettiği sözleri fazla umursamamam gerektiğini biliyordum ama kelimeleri zihnimin içinde âdeta volta atıyor, kalbimi kırıyordu. Fiziksel olarak birini kaybetmemiştim hiç ama dört yıl önce, on yedi yaşındayken gülümsemesiyle evreni ışığa boğacak kadar hayat dolu bir kıza içimde öldürmüştüm. Bir daha o kız kadar aptal olmamaya yemin etmişim. Yaşanan her şeyden dolayı o kıza suçlamış, onu hiçbir zaman bağışlamamışım.

Oysa ne ihtiyacı vardı birinin ona sarılmasına, onu anlamasına ve hiç suçu olmadığı bir mahkemede bağışlamasına.

Benden bir cevap bekleyen adama, "Pek sayılmaz," dedim.

Gözlerini çocuksu bir masumiyetle kısı. "Bu bir cevap sayılmaz."

"Sevdiğim kimse ölmedi," dedim.

Gözlerini kırıştırdı. "İçimden bir ses, bunun da bir cevap olmayacağını söylüyor."

Kendimi tutamayıp hafifçe kıkırdadım ama hemen ardından ciddiyete büründüm. Bir yanım ağzımdan çıkanlara dikkat etmem gerektiğini söylese de diğer yanım muhtemelen bu konuşmayı ertesi sabah hatırlamayacağı konusunda güçlü bir yargıya sahipti.

Sözlerimi dikkatlice seçerek yaşananları olabildiğince açıkladım: "Dört sene önce," dedim. "Bir şey yaşadım ve bir daha asla eski ben olmadım. Eski neşeli hâlimin katili gibi hissediyorum bazen. Sanki o umut dolu kıza öldürmüşüm gibi geliyor. Sık sık gülümsüyorum ama çok nadir mutlu hissediyorum, nefes almaya devam ediyorum ama sanki yaşamıyorum."

Yabancı'nın kısıtıldığı gözlerinde mutlak bir dikkat vardı. Tüm gücüyle, alkol yüzünden bulanık düşüncelerine rağmen beni an-

lamaya çalıştığını hissettim. Garip olan şeydi ki bir şekilde anladığından emindim. "Bir insanın ruhunu böylesine ateşe veren şeyin ne olduğunu merak ediyorum doğrusu," dedi ama benden çok kendiyi konuşuyor gibiydi.

Omuz silktim. Ona birinin dokunuşundan korkmayı anlarmazdım. Geçmişte yaşadıklarım yüzünden yaşamak istediğim şeylere ket vurmanın ne demek olduğunu açıklayamazdım. Yaşarken de ölmenin mümkün olduğunu anlayamazdı o.

Belki de anlardı, kim bilir?

Ben derin düşünceler içinde boğulurken, "*Hayat devam ediyor, derler,*" dedi.

Burnumdan alayla güldüm. "Hayat, sadece uğruna yaşamaya değecek sebebi olanlar için devam ediyor. Diğerlerimiz hep aynı noktada takılı kaldık."

Hafifçe sırtüstü dönerken berrak, hayat dolu bir kahkaha attı. Gülümsemesi fazla saf, neşesi fazla duruydu. Tek kaşımı kaldırdım. "Bu seni eğlendirdi mi?"

Tekrar bana dönerken, "Evet," dedi dürüstlükle. "Zamanın akıp gitmesine rağmen tek bir anda yaşamının ağırlığını kimse bilmiyor ama herkes akıl veriyor." Gülmeye devam etti. "Bunu çok iyi özetledin."

Acısıyla alay ediyordu.

Dudaklarımı mühürlemeye yemin etmişim ama dayanamayıp ona katıldım. Garip bir terapi yöntemi gibiydi ancak kesinlikle işe yaradığını söyleyebilirdim. Kendimi daha iyi hissediyordum sanki. Acımla alay ettikçe onu küçük görüyor, bana zarar verme gücünün olmadığını kanıtliyordum.

Upuzun saniyeler boyunca uzanıp gülüştükten sonra aramızda derin ancak rahatsız edici olmayan bir sessizlik oluştu.

Başarısız olacağımı düşünmeme rağmen merakıma yenik düşüp şansımı denemek istedim ve bedenimi yavaşça ona çevirip sordum. "Adın ne?"

Gözlerimin içine baktı. "Çınar." Ağzımın bir karış açılmaması için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Oysa o kayıtsızca konuşmaya devam etti: "Senin adın ne?"

"Elisa." Düşünmeden yanıtlamış ve şimdiden kendimle ilgili basit de olsa bir bilgi paylaşmanın ne kadar doğru olduğunu sorgulamaya başlamıştım. Fakat o an içimden yalan söylemek geçmemişti.

"Elisa," dedi şiirsel bir tonla adımı zikrederek. Nedenini bilmiyordum, adımı ondan duymak garip gelmişti. "Umarım öldürdüğün o kızı bir gün yeniden yaşama kavuşturursun."

O kadar içten görünüyordu ki yüreğimde bir boşluk açıldı sanki. Buruk bir gülümsemeyle dudaklarımı taçlandırdım. "Teşekkür ederim, Çınar," dedim. "Umarım sen de hapsoldüğün o andan çıkar ve yaşamaya devam edersin."

Bakışları durgunlaştı, derin düşüncelerin zihnini yeniden esir aldığı aşıkardı. "Şu şarkıyı tekrar söylesene."

İtiraz etmedim ve güneş tüm kuvvetiyle ışıdayıp yeni bir güne işaret ederken şarkıyı söylemeye devam ettim. Sadece Çınar için değil, suçsuz yere yok ettiğim on yedi yaşındaki kız için de bir ağıt söyler gibi söyledim.

"Yine sabah oldu ve gözlerime uyku uğramadı.

Keşke uyuyabilseydim, rüyamda seni görseydim.

Bir hüznün başağı filizlenmiş kalbimde.

Tane tane çoğalıyor, yürek nasıl baş eder bu hüznüle?

Ah, güzel Meryem..."

A black and white photograph of a snowy forest path. Two people are walking away from the viewer in the distance. The path is covered in snow, and the trees are bare and covered in snow. The overall mood is quiet and serene.

**BÖLÜM
XI**

İdil Öztürk

Hurdadan farksız arabaya bakarken ölüm sessizliği aramızda kol geziyordu. Hiçbirimiz önümüzdeki manzarayı yorumlayamıyor, konuşmaya cesaret edemiyorduk. Tek yaptığımız yan yana durup parçalanmış arabaya dehşet içinde bakmaktı.

Sesi kulaklarımda yankılanan ilk kişi Yekta oldu. "İçeri!" dedi emredercesine. Sert ve otokontrollü sesi sanki yıllardır bir rüyadaymışım da yeni uyanmışım gibi beni kendime getirdi. Kalbim göğüs kafesimde çarparken içeri koştum ve hâlâ etrafa aptal aptal bakacak kadar şok içinde olan Beren'i de kolundan yakalayarak beraberimde sürükledim.

İçeri girdiğimizde panik dalgası bizi esir aldı. Yekta kapıyı kilitledikten sonra tek kişilik koltuğu sürükleyerek kapının önünde bir bariyer oluşturdu. Bir yandan da, "Serkan," dedi. "Atalay'la tüm camları kapatın, odaları kilitleyin. Hepimiz bir yerde toplanmalıyız."

Bir elimi şiddetle atan kalbimin üstüne götürdüm. Konuşamayacak kadar kafam karışmıştı ve delicesine korkuyordum. O şey her neyse, onu ilk gördüğümde rüya gördüğüme inanmak istemişim. Yekta'nın kendini bilmiş sözlerine ve alaycı tavrına katlanmaya bile razıydım ama görünen o ki isteklerimiz her zaman gerçekleşmiyordu.

Yekta kapıda işini bitirince bana döndü. "İdil." Bakışlarını ona çevirdim ama bir çeşit transta gibiydim. Yaşananlar bir girdap gibi beni içine çekmiş, zalimce savuruyordu. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama Yekta korkusuna, paniğine ve aceleci tavrına rağmen derin bir nefes aldı. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve göz göze gelene kadar hafifçe eğildi. "Bak," dedi anlayışla. "Kafanın çok karışık olduğunu ve korktuğunu biliyorum. İnan, ben de çok korkuyorum ama bana ne gördüğünü olabildiğince açık hâliyle anlatmak zorundasın."

Gözlerim buğulanırken bir elimi şiddetle zonklayan başıma götürdüm ve hissettiğim duygu karmaşası yüzünden silinmeye yüz tutmuş anılarıma yeniden tutunmaya çalıştım. “B- Ben,” dedim hafızamdaki boşluğun yarattığı panikle kekeleyerek. Arkadaşlarımı yüzüstü bırakmışım gibi hissediyordum. Omuzlarımda tarifi imkânsız bir yük vardı.

Ancak Yekta beni suçlar gibi değildi. Aksine, o yükü benimle taşımayı arzuluyor gibi bakıyordu. “Sorun yok,” derken sesi ninni söyler gibi sakindi. “Derin bir nefes al.”

Söylediğini yapıp derin, titrek bir nefes aldım. Yüzümü avuçlarıma gömerken gözlerimi sımsıkı yumdum ve zihnimden bir güvercin gibi uçup gitmeye çalışan anı parçasının kuyruğuna sımsıkı tutundum. Yüzümü kaldırdım ve Yekta'nın beklentiyle parıldayan yeşil gözlerine baktım. “Gördüğüm şey her neyse insan formundaydı,” dedim. Bir an rahatlayacak gibi oldu ancak sözlerime devam ettiğimde buz kesti. “Ancak bir insan için fazla uzundu ve doğrudan bizim evimize bakıyordu. Yüz hatları ya da ten rengiyle ilgili bir şey diyemem çünkü gölgelerin arasına gizlenmişti ama bizi izlediğini biliyorum, Yekta. Adım kadar eminim bundan.”

“Belki de,” dedi yanımdaki Beren. Onun burada olduğunu unutmuştum bile. “İdil gerçekten de rüya gördü ancak arabamızı ormandaki bir hayvan parçaladı. Bu yaşadıklarımız da iğrenç bir tesadüf, olamaz mı?”

İyi niyeti kanımdaki öfke kazanının fokurdamasına sebep oldu. Evet, pozitif olmaya ihtiyacımız vardı ancak fazla iyi niyetli olmak, ahmaklıktan başka bir şey değildi.

Neyse ki Yekta bana nazaran daha sabırlı, daha kibar ve anlayışlıydı. Yumuşak gözlerle Beren'e baktı. “Beynin şu an gerçekleri reddediyor,” dedi. “Ancak karşımızdaki şeyle savaşmak istiyorsak neyle yüz yüze olduğumuzu bilmeliyiz, Beren.”

Beren sanki donuyormuş gibi titreyerek kollarını bedenine sardı. O kadar afallamış görünüyordu ki ona olan öfkemi bir an için çok yersiz buldum. Benim kadar dayanıklı olmadığı için onu suçlamam haksızlıktı. Ayrıca Elisa'nın kaybının ardından kafamdaki kaynağı olmayan şüphelerin acısını böyle bir zamanda çıkarma-

malyıydım. Destek olurcasına omzuna dokundum. “Merak etme,” dedim. “Bu beladan kolaylıkla kurtulacağız.”

“Ama nasıl?” dedi. “Tek aracımız paramparça oldu. Artık kar dinse bile buradan ayrılmamız çok zor görünüyor.”

“Sonsuza dek burada kalacak değiliz,” dedim. “Hepimizin ailesi var ve bizden haber alamadıklarında mutlaka bizim için geleceklerdir.”

“Gelmeyecekler, İdil,” dedi. “Çünkü onlara yoğun kar yağışı yüzünden tatilimizi uzatacağımızı, bizi merak etmemelerini söyledik. Unuttun mu, sen ve Atalay onlarla bizzat konuştunuz.”

Siktir!

Bu küçük ayrıntıyı unutmuştum.

Yekta'ya baktığımda çenesini sıvazlayarak kara kara düşünüyordu. Bakışları yere sabitlenmişti. Beren'in söylediklerini zihninde tarıyor olduğundan kuşku yoktu. “Yekta,” diyerek onu karanlık düşüncelerinden ayırdım ve gözlerime bakmasını sağladım. “Ne yapacağız?”

Atalay ve Serkan hızlı adımlarla salona girdiği için sorumu yanıtlayamasa da cevabı gözlerinde görmüştüm, bilmiyordu. Burada kapana kısılmıştık ve kimse bizim için gelmeyecekti. Üstelik dışarıda ne olduğunu bilmediğimiz, buradan gitmemizi istemeyen bir şey vardı.

“Tüm pencereleri kapattık,” dedi Atalay içeri girer girmez. “Kapıları da kilitledik.”

Yekta hızla Serkan'a döndü. “Kendimizi savunabileceğimiz bir şey var mı?”

Serkan'ın ne yapacağını bilmeyen bakışları hepimize dokunurken bende biraz fazla oyalandı. En sonunda yeniden Yekta'ya baktı. “Babamın vahşi hayvanlara karşı ne olur ne olmaz diye düşünerek sakladığı birkaç silahı ve mermileri vardı,” dedi. Tam omuzlarım rahatlayarak düşmüştü ki yadırgayıcı ve öfkeli bakışlarını doğrudan benimkilere sabitledi. “Ancak beni yok etseniz kimsenin haberinin olmayacağını söylemişsiniz. Bu yüzden size silahların yerini göstermeyi reddediyorum.”

“Serkan,” dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından. Suyuna gitmem ve öfkemi dizginlemem gerekiyor olabilirdi ama yapamıyordum. Hissettiğim panik buna müsaade etmiyordu. “Aramızdaki husumeti uzatmanın ne yeri ne de sırası.”

“Katılıyorum,” dedi Beren. “Ne yaşandıysa yaşandı.”

Serkan, öfkeli bakışlarını Beren’e sabitledi. “Senin için söylemesi kolay!” dedi hırslıdan kaskatı kesilerek. “Ölümlü tehdit edilen sen değildin.”

Beren, Serkan’ın ani çıkışından dolayı afalladı ve bir şey demek yerine sessiz kaldı. O sırada Atalay konuşmayı devraldı: “Öfkeyle söylenmiş sözlerle karar almamalıyız,” dedi Serkan’a bakıp. “Anlamıyor musun, Serkan? O silahları çıkarmazsan hepimiz öleceğiz.”

Sözleri ben dâhil hepimizin kaskatı kesilmesine neden oldu. Serkan, “İdil’in ne gördüğünü bilmiyoruz,” dedi. Duruşunu dikleştirilmeye, kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama konuşurken sesi titredi. “Neden hemen bizi öldürebilecek bir şeyin kapımıza dayandığına inanmak istiyorsun?”

Atalay tek kaşını kaldırdı. “Arabamızın hâlini görmedin sanırım.”

Serkan’ın dudakları hafifçe aralanırken bakışlarını kaçırdı. Bana sonsuzluk gibi gelen birkaç saniyenin ardından, “Tamam,” dedi. Daha sonra çenesiyle beni gösterdi. “Ama o, silahlardan yararlanamaz.”

Daha fazla dayanamayıp, “Aptal mısınız?” diye gürlüdim. “Ne yaşanırsa yaşansın, şu an aynı gemideyiz. Senin zarar görmem durumunda benim başıma ne geleceği muamma olur, hâlâ ne şartından bahsediyorsun? Neyin gururunu yapıyorsun?”

Serkan yükselen sesimle afallayarak gözlerini kırptırdı ancak ondan beklenmeyecek şekilde tepkisiz kaldı. Ya karşılık veremeyecek kadar korku doluydu ya da haklılığımın ve aptallık ettiğinin farkına varmıştı.

Yekta boğazını temizledi. “Serkan,” dedi. “Bizden hoşlanmadığımı biliyorum ama haydi, kabul edelim. Aramızda bir silahı en iyi şekilde kullanabilecek belki de tek kişi İdil.”

Atalay başını onaylarcasına salladı. Dostlarımla hepsi nişancılığa olan merakımı bilirdi. Sık sık onları benimle poligona gelmeleri için zorlardım. Bazen bunalırlar ve bana eşlik etmek istemezlerdi ancak yine de oraya tek başıma gider, kurşunlar havaya saçılırken tüm enerjimi boşaltırdım.

Arkadaşlarımdan aldığım destekle omuzlarımı dikleştirdim. Normal bir zamanda olsa övülmek son derece hoşuma giderdi ancak şimdi mutlu olmak şöyle dursun, altına girdiğim bu sorumluluktan korkuyordum. Yine de cesur olmam gerektiğinin bilincindeydim.

Serkan’ın kafası son derece karışık görünüyordu. Bana güvenmemesini ve çekinmesini anlayabiliyordum ancak o an kafamda yeni bir soru peyda oldu. Bu zamana kadar evinde silah barındırıyorsa onu tehdit ettiğimde neden korkmuştu? Neden bir şekilde kendini savunacağı izlenimini uyandırmamıştı?

Daha soruyu sorarken cevabı zihnimde yankılandı. Serkan korkağın tekiydi. Silahı çıkardığı an onu bir şekilde elinden alacağımızdan deli gibi ürküyor olmalıydı.

En sonunda derin bir nefes alıp televizyon ünitesine yöneldi, çekmeceyi açtı ve bodrumun kapısına doğru ilerledi. Anahtarını çevirip kapıyı araladıktan sonra aşağı indi, biz de onun peşinden ilerleyerek zifiri karanlığa daldık.

İçeride ışık yoktu. Bu yüzden son basamağa kadar düşmeden nasıl geldiğimize hayret ettim. Sonunda bir tuşa basma sesi duydum ve nihayet etraf aydınlandı. İçeride çok yoğun bir küf kokusu vardı. Yüzümü ekşittim ve burnumu tutmamak için kendimi zorladım.

Bir bodruma göre oldukça genişti. İyi bakılsa oldukça işlevsel bir alan olabilirdi ancak etraf o kadar tozlu ve kirliydi ki buraya uzun süredir kimsenin ayak basmadığını düşündüm.

Serkan hızlı hareketlerle duvara monte edilmiş ahşap raflardan birine uzandı ve oradaki dikdörtgen sandıklardan birini çekip rafın altındaki masaya yerleştirdi. Sandığın kapağını iterek açtığı anda bir adet pompalı av tüfeği, iki adet silah ve mermiler gözler önüne serildi.

Hızlıca tüfeğe uzanıp incelemeye başladığı anda Serkan'ın, "Babam bir zamanlar avcılık yapardı," dediğini duydum. Gözleri benimle tüfek arasında geziniyordu. "Eşyaları da burada kaldı. Bununla dışarıdaki şeyin beynini uçurabiliriz."

"Kaç mermi alıyor?"

Beren'in sorusunu Serkan'ın yerine cevapladım: "İki." Tüfeği ortadan ikiye kırıp mermilerinin yerinde olup olmadığını kontrol ettim, yerindeydi. Bu sırada Beren nefesi kesilmiş gibi bakıyordu bana.

İncelememi bitirdikten sonra kafamı kaldırıp Serkan'a baktım. Mutlak bir sessizlikle bakışlarını üstüme dikmişti. Kısıtçı gözlerindeki dikkat fark edilmeyecek gibi değildi. Kaşlarımı hafifçe çattım. Hâlâ bana güvenmiyor, belki de ona saldırmamı bekliyordu.

Aniden öne eğilip geri çekildim ve bir yandan, "Bom!" dedim.

Serkan titreyerek uzaklaşırken eline silahı aldı ancak öylesine serserime dönmüştü ki ateş etmek aklına bile gelmedi. Âdeta bir tava tutuyormuş gibi silahı kaldırdı ve onunla yüzüme vurmaya hedefledi. Atalay araya girmeseydi hedefine ulaşırdı da. Bunun için onu suçlayamazdım çünkü mantığıyla değil, bir anlık korkuyla hareket ettiğini görebiliyordum.

Dudaklarımdan bir kıkırtı dökülürken Atalay ikimize de son derece öfkeliydi. "Kendinize gelin," dedi köpürerek. "Bir tehlikeyle yüz yüze ve sizin yaptığınız katlanılır gibi değil."

"Bana bir katılmışım gibi bakmasın o zaman," diye kendimi savundum.

Serkan'ın burun delikleri öfkeyle genişledi. "Seni-"

"Yeter," dedi Atalay. "Didişmenizi duymak istemiyorum."

Atalay'dan azarı işitince ikimiz de çocuk gibi sessizliğe gömüldük. O sırada Yekta, "Pekâlâ," dedi. "Geri kalan iki silah kimde olacak?"

"Biri bende kalacak," dedi Serkan. Grubun fikrini önemsemeyen silahı kaptı ve mermileri beceriksizce doldurmaya başladı. Gülmek dışında tepki vermedim çünkü bana olan güvensizliği yüzünden böyle bir şey yaptığını biliyordum.

Yekta da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki sorusunu uzatmadan bakışlarını diğer silaha çevirdi. "Peki," dedi sorarcasına. "Atalay?"

Atalay başını hafifçe iki yana salladı. "Nişan alma konusunda berbatım," dedi. "Muhtemelen kurşunları boşa harcarım."

Yekta sessizlik içinde Beren'e döndü. Dudaklarını tam aralamıştı ki Beren anında dile gelmemiş soruyu cevapladı: "Ben elime silah bile almadım." Hemen ardından, "Neden bu silahı da İdil almıyor?" diye sordu.

Yekta'nın yanıtlamasına fırsat vermeden, "Olmaz," dedim. "Birimizin başına bir şey gelirse neyiz var neyiz yoksa kaybetmiş oluruz."

Söylediğim, ihtimalini düşündüğüm şey o kadar ağırdı ki can sıkıcı sessizlik, ölümcül bir kara bulut gibi aramızda asılı kaldı. Ciddi ciddi birimizin ölmesi hâlinde diğerlerinin nasıl hayatta kalacağı hakkında istişare ediyorduk.

Yekta sessizliği bozarak başını hafifçe salladı ve "O zaman," dedi. "Silah bende kalıyor."

Kimsenin itirazı yoktu. Herkes sessizlik içinde onayladığında Atalay, Serkan'a döndü. "Benim için bir şeyin var mı?" dedi. "Ne bileyim, birine vurmak için kullanabileceğim herhangi bir şey..."

Serkan kısaca düşündü. "Çekiç gibi mi?"

Atalay burun kıvrırdı. "Hiç seçeneğimiz yoksa o da olur ama daha rahat savurabileceğim bir şeyler olursa fena olmaz."

Serkan birkaç saniye daha sessizliğe gömüldükten sonra, "Bir fikrim var," dedi ve bodrumun arka kısmına doğru yol almaya başladı. Geri döndüğünde elinde ahşap bir beyzbol sopası ve bir torba

büyük boy çivi vardı. Elindekileri masaya yığıldıktan sonra çekme-
ceden çekiç aldı ve çivileri sopanın baş tarafına saptırmaya başladı.

İkisi kendilerine bir silah yaratırken üst kata çıkan merdivene
doğru ilerledim. Bir yandan dışarıyı dinlemeye çalışıyordum ama
bunu yaparken dikkati asla elden bırakmıyordum, her an tetiktey-
dim. Arkadaşlarım bir işle meşgul olurken birinin etrafı kollaması
gerekliyordu.

Atalay ve Serkan işlerini bitirdiğinde artık kendimize güveni-
mizin geldiğini hissediyorduk. "Pekâlâ," dedim. "Bir tüfeğimiz, iki
silahımız ve bir de çivili sopamız var."

Atalay'a takılmak için son sözü biraz alayla söyledim. Tek kaşını
kaldırıp imamı anladı ve cevap olarak elindeki sopayı öyle hızlı,
öyle profesyonel ve kolayca çevirdi ki gözlerim fal taşı gibi açıldı.
Sopayı âdeta kılıcını savuran bir samuray gibi ustalıklarla kullanmıştı.
Tepkimi gördüğünde dudakları çarpık bir gülümsemeyle aydınlan-
dı. "Beni sakın küçümseme, İdil."

*Hem yakışıklı hem yetenekli hem kibar hem de tarifi zor bir seksi-
liği var... Bu bir erkek değil, kıyma makinesi.*

Zihnimde beliren düşünceye öfkelenmişim ancak havadaki ger-
ginliğin dağılmasından memnundum. Fakat mutluluğum pek
uzun sürmedi. Dış kapı şiddetle sarsılınca göz kırpmaya yetecek
kadar kısa bir anda dikkatimi merdivenlerin tepesine verdim, tüfe-
ğimi doğrulttum ve nişan aldım.

Ve sonra bekledim.

Hepimiz öylesine derin bir sessizlik içindeydik ki nefes almaya
korkar olmuştuk. Uzun bekleşimiz sonuçsuz kalınca Serkan, "Sa-
nırım rüzgârı," dedi.

Ona inanmak istesem de tedbiri elden bırakmaya gelmezdi.
Yukarı doğru bir adım atmıştım ki Atalay, "Bekle," diye beni dur-
durdu. "Önden Serkan ile ben gidelim."

Serkan dudaklarını hayretle araladı. "Niye ben gidiyorum?"

"Daha önce hiç savaş oyunu oynamadın mı?" dedi Atalay. "Ni-
şancılar her zaman geride durur, savaşçılar gücünü kullanırken on-
lar daha rahat nişan alır ve düşman böylece haklanmış olur."

Serkan elindeki silahı salladı. "Sana elimde buzdolabı tutuyor-
muşum gibi mi geliyor?"

"Sanki onu kullanmayı biliyorsun da," diye söylendi Atalay.
"Geriden gelmeyi talep ediyorsun." Serkan itiraz etmek için du-
daklarını araladı ama Atalay, ona fırsat verecek gibi durmuyordu.
"Konuşma," diye kestirip attı. "Bir tane çekiç al ve benimle beraber
gel."

Serkan çekici kaparken Beren, "Ben ne yapacağım?" diye sordu.
"Hepiniz kendinizi bir şekilde savunuyorsunuz ama benim elimde
hiçbir şey yok."

Dudaklarımı büzdüm, haklıydı. Aramızda en savunmasız olan
şu anda oydu. "Şu geceyi bir atlatalım," dedim. "Sana da bir şeyler
buluruz."

Serkan bana katıldığını göstermek için başını salladı. "İdil hak-
lı." Hayretle kaşlarımı kaldırdım. İşte, bunu duymayı beklemiyor-
dum. "Şimdilik çekmecedeki el fenerlerini ve mumu al. Fırına çok
kötü, elektriğimiz de giderse iyice çıkmaza düşeriz."

İhtimali bile korkudan tüylerimi diken diken etti. Beren, Ser-
kan'ın sözünü dinleyerek çekmeceyi el fenerlerini ve mumları
aldıktan sonra grubun en arkasında ilerlemeye başladı.

Yukarı çıkarken o kadar dikkatliydik ki gören, bir evin içinde
değil de savaş alanında olduğumuzu zannederdi. Hoş, son zaman-
larda bu ikisinin arasındaki çizgi benim için fazla bulanıklaşmıştı
ya, neyse.

Yukarı çıktığımızda her şey eskisi gibiydi. Ne görmeyi bekle-
diğimi bilmiyordum ama bu normal görüntüde canımı sıkan bir şey
vardı. Salona geldiğimizde sırtımı bir duvara dayadım ve özellikle
camlara nişan alarak bekledim.

Ancak uzun bekleşimize rağmen görünürde hiçbir tehlike
yoktu. Yaklaşık iki saat sonra salonda oturmuş, ellerimizde silahla-
rımızla bekliyorduk. Dört saat sonra Yekta, Beren ve Serkan uyuya-
kalmıştı ancak ben uyuyamıyordum, uyuyamazdım. Dostlarımla
gerginliği bir yerden sonra geçse de o şeyi gören bendim.

Güneş doğarken, "Biraz uyu," dedi çift kişilik koltukta yanımda oturan Atalay. Sesi uykusuzluktan çatallaşmıştı. "Ben nöbet tutuyorum. Bir şey olursa hepinizi uyandırırım."

Onaylamayarak başımı iki yana salladım. "İstesem de uyuyamam."

"Sonsuza dek uyanık kalamazsın ama," dedi. "İnat etme. Hem senin uykusuz kalman ve dikkatinin dağınık olması bize daha çok zarar verir."

Omuzlarım yavaşça düştü. "Bir bakıma haklısın ama o gördüğüm şey..." Kalbim duracak gibi oldu, sesim kesildi ve cümleme devam edemedim. Atalay da devam etmemi istemedi zaten. Başını hafifçe sallarken son derece anlayışlıydı.

"Peki," dedi. "Uyuyamadığında ne yaparsın?"

Kısaca düşündüm. "Çocukken uyuyamadığım zamanlarda annem beni dizine yatırır ve benimle konuşurdu, bazen de şarkılar söylerdi."

Tatlı bir gülümsemeyle dizine vurup bana beklentiyle baktığında kalbim teklede. "Hayır," dedim hemen. Bunu öyle bir edayla söylemişim ki gören, karşımda bir canavar var sanırdı. "Böyle iyiyim," dedim daha nazik bir tonlamayla. "Teşekkür ederim."

Eğer Atalay'ın dizlerine yatarsam heyecandan ölebilirdim ya da daha kötüsü, bir an gaza gelip ona olan duygularımı itiraf edebilirdim.

Atalay bu düşündüklerimden bihaber, yerdeki kare yastıklardan birini alıp dizlerine yerleştirdi. "Merak etme," dedi. "Bana yük olmazsın, benim için sıkıntı yok."

Ah, benim için vardı işte!

Atalay'ı tekrar reddettim ama nedense işin peşini bırakacak gibi durmuyordu. Bir yerden sonra onu reddetmeye devam etsem garip karşılayacağını düşündüm çünkü karşımdaki Atalay değil de Yekta olsaydı dizlerinde uyumakta hiçbir sakınca görmezdim. Kendisini Yekta'dan ayıran şeyin ne olduğunu sorgulamasını istemiyordum, hele ki yakın zamanda ona ne kadar değer verdiğimi söylemişken.

Gönülsüzce koltukta köşeye kaydıktan sonra başımı Atalay'ın dizindeki yastığa yasladım. Hem gördüğüm şey hem de hoşlandığım çocuğa böylesine yakın olmam nedeniyle hissettiğim gerginlik yüzünden uyuyamayacağımı düşünüyordum ama o kadar yorgundum ki başım yastığa değer değmez mayışmışım.

Tüfeğimi yere, koltuğun hemen yanına bıraktım. Böylece herhangi bir durumda aniden uyanıp kendimi savunabilecektim. Bu düşünceyle içim tarifi zor bir buruklukla doldu. Birkaç gün önce yaşamak için bir tüfeğe sarılacağımı söyleseler gülüp geçerdim.

İstmeden sesli düşünerek, "Hayat bizi öyle bir noktaya getirdi ki," dedim. "Elisa'yı bile düşünemedim saatlerdir." Atalay'a bakmasam da hüznü bakışlarının enseme gezdiğini âdeta hissediyordum. "Atalay," dedim ondan cevap gelmeyince. "Sence o iyi mi?"

Sessizliğini sürdürünce sırtüstü yatıp gözlerine baktım. Orada her zamanki tez canlı, uysal ve neşeli Atalay'ı görmeyi bekledim ama o Atalay gitmiş, yerine yorgun ve ümitsiz görünen Atalay gelmişti. "Sana yalan söylemek istemiyorum," derken duraksadı, kelimelerini seçerek konuştu. "Ama çok uzun süre geçti, İdil. Bir insan dışarıda böyle bir soğuğa dayanamaz."

Ağlayacak gibi oldum. Zihnimin en karanlık köşelerinde sinesice gezinen düşünceyi Atalay'ın dudaklarından duymak ağır gelmişti. "Ona zarar gelmesini istemiyorum," dedim hüznüle.

"Ben de," dedi. "Bunu söylediğim için kendimi pislik gibi hissediyorum ama bir müddet Elisa'yı düşünmememiz gerekebilir. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Onu aramak için evden çıkmamız gerekiyor."

Dudaklarım titredi. Her sözcüğü haklılık saçıyordu ama kabul etmek istemiyordum. Kabul etmek acı verecekti.

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken Atalay işaret parmağıyla gözyaşımı sildi. "Sen harika bir dostsun," dedi. "Bunu milyonlarca kez söyleyebilirim. Senin gibi bir dosta sahip olan bir insan, şansının tamamını kullanmış demektir. Elisa için elinden geleni yaptın."

Cevap vermedim çünkü Elisa'nın adı ne zaman zihnimden geçse yüreğim yakıcı bir mutsuzlukla kavruluyordu. Bu histen delicesine nefret etsem de sürekli Elisa'yı düşünmekten kendimi alamıyordum. Zihnim onu gördüğüm son ana kayıp duruyordu. *Keşke*, diyordum içimden. *Keşke orada uyurken onu son görüşüm olduğumu bilseydim.*

Bu karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım çünkü bunu söylemekten nefret etsem de Atalay haklıydı. Dışarıda ne olduğunu bilmediğim ve burada kalmamızı istediği her hâli-nden belli olan bir şey varken düşünmem gereken tek şey nasıl ha-yatta kalabileceğim olmalıydı.

Hayatta kalabilmeliydim zira Elisa'yı bulup neler olduğunu öğ-renmeyi arkadaşşıma borçluydum.

Ne kadar öyle kaldık, bilmiyordum. Muhtemelen sessizliğimiz birkaç dakika sürmüştü ama zihnim o kadar çok şeyle doluydu ki bana sanki bir asır geçmiş gibi geldi. Harap hâldeydim. Âşık oldu-ğum, bana ait olmayan bir adamın dizlerinde yatıyor ve en yakın arkadaşımın muhtemelen ölmüş olduğu ihtimaliyle yüzleşmeye çalışıyordum.

"Atalay," dedim yarı uykulu bir sesle. "Beren'e âşık olduğunu nasıl anladın?"

Konu açmak ve kafamdaki düşünceleri Elisa'dan uzaklaştırmak için Atalay'la sohbet etmek istemiştim ama neden böyle bir soru sorduğumu bilmiyordum ve yaptığım şeyin mantıksız olduğunun da farkındaydım. Atalay'a delicesine vurgundum ve bir başka kadı-na olan aşkını dinlemenin yüreğimi kor gibi yakacağını biliyordum ama yine de dikkatli bakışlarımı gözlerine dikmekten kendimi ala-madım.

Aniden kaskatı kesildi. "Bilmem," dedi kısa bir süre sonra. "Bu-nun herhangi bir anı yok sanırım. Bir çocuğun büyümesi gibi dü-şün. Zaman içinde büyür ve ne zaman yetişkin bir bireye dönüştü-ğünü anlamayız. Bir bakmışız, karşımızda duruyor. İşte, duygular da böyle."

Yanıtı göğsümde ağırlık yaparken, "Yani onu çok seviyorsun," diye bastırdım. Neden ısrar ettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Beren'den hoşlanıyordum ki onunla birlikteydi işte, neyi uza-tıyordum ki? Bir çeşit mazoşist olabilirdim, emin değildim. Tek dileğim, hislerini ondan duymaktı. "İlişkiniz oldukça uzun ömürlü olacak."

Atalay cevap vermeden önce dikkatli bakışlarını düzenli olarak nefes alıp veren Beren'e odakladı. Uyuduğundan emin olduktan sonra tekrar bana döndü. "Sana bir sır verebilir miyim?" dedi usul-ca.

Merakım kabarmıştı. Hafifçe başımı sallamak dışında bir şey yapmadım.

"Beren'in benden eskisi kadar hoşlandığını düşünmüyorum."

Gözlerimi kırıştıtırırken doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "İnsan, bir başkasının duygularını gözlerinden an-layabilir, değil mi? Onu sevip sevmediğini anlayabilir. Beren artık bana eskisi kadar değer vermiyor gibi. Onu sarıldığımda bile geri-liyor. Eh, ben de uzak duruyorum hâliyle."

Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Ama bizim yanımızda çok iyiydi-niz," dedim. "Bir sorununuz olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sizin yanınızda pek soğuk davranmıyor, evet ama baş başayken bambaşka biri olup çıkıveriy-or sanki."

Zihnimde çanlar çalarken gözlerimde çakan şimşekleri Ata-lay'ın görmemesi için dua ettim. Gayet sakin bir şekilde benimle dertleşiyordu ama ben o an sadece yakınlaşmadıkları detayına ta-kılmıştım.

Atalay'ın söylemine göre ikisi neredeyse hiç sarılmıyorlardı bile. Bu bilgi yüreğimde bir mutluluğun filizlenmesine neden oldu. Kalbim farklı çarpıtı. Çoğu gece, ikisinin neler yaptığını hayal edip karanlık duyguların esiri olmam boşunaydı demek... Bu düşünce-ler zihnimde filizlenince hissettiğim mutluluk çok kısa bir sürede yakıcı bir suçluluğa evrildi. Arkadaşım beni yakın görüp böyle özel

bir derdini benimle paylaşıyordu ve ben onun cinsel hayatıyla ilgili ayrıntılara takılıp seviniyor muydum?

Atalay'a delicesine âşık olan İdil'den onun dostu olan İdil'e geçiş yapmaya çalıştım ki bu çok zor bir işti. "Neden böyle yapıyor sence?" dedim sonunda. "Yani bir sebebi olmalı, değil mi?"

"Sorun da bu zaten," dedi. "Hiçbir sebebi yok. Sanırım benden sıkıldı."

Başımı iki yana sallarken hislerimde samimiydim. "Sanmıyorum," dedim. "İlişkiniz iki haftalık bir şey değil. Hisleri bitseydi daha önce biterdi. Siz uzun süredir birliktesiniz. Bence bu problemi Beren'le paylaşmalısın."

Derin bir nefes aldı. "Bu da bir başka sorun," dedi. "Beni o kadar çok itti ki artık yaklaşmak istediğimi sanmıyorum."

Şok, bedenimi öyle hızlı ziyaret etti ki tepki bile veremedim. "Nasıl yani?" dedim. "Ayrılmak mı istiyorsun?"

"Karmakarışığım."

Yüreğim, hissettiğim suçluluğu bastırarak kadar kuvvetli bir umutla doldu. Belki de Beren ve Atalay'ın birbirlerine olan duyguları son bulmuştu. Belki de Beren öylesine hissizleşirdi ki duygularını anlayışla karşılardı. Şu an hissettiğim duyguların hiçbirini hissetmek istemediğimi ama duygularına esir olmaktan kaçamadığımı anlardı.

Belki de Atalay, onunla birlikte olmayı nasıl çaresizce arzuladığımı görürdü.

Gözlerimi sınıksız yumup bu düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım. Yaptığım şey karaktersizlikten öte değildi. Arkadaşım bana sevgilisıyla ilgili derdini anlatıyordu ve benim düşündüğüm tek şey, yıllar sonra hevesle süsleyeceğim pembe panjurlu evimizdi.

Derin bir nefes aldım. Hislerim için kendimi suçlamayı bırakmalıyım çünkü insan kalbine söz geçiremezdi ancak eylemlerimiz hakkında hâlâ kontrol bizdeydi. "Belki de zamana bırakmalı, önce ne hissettiğini kavramalısın. Beren'le ilişkine çaba gösterecek kadar değer veriyor musun yoksa yorgunluğun duygularını mı köreltmiş, bunu anlamam lazım. Gerisi çorap söküğü gibi gelecektir zaten."

Bana tatlı bir tebessümle baktı. "Teşekkür ederim, İdil. Geçmişe şöyle bir bakıyorum da ne zaman başım sıkışsa yanımda oluyorsun."

Gülümsedim. Diğer bir deyişle, aslında hep yanında olmak istediğimi söyleyememenin ağırlığıyla dudaklarımı yukarı kıvrıdım.

"Peki, sen?" diye aniden sorarak beni şaşırttı.

Neden bahsettiğini anlasam da, "Ben ne?" diye karşılık verdim.

"Senin hayatında biri var mı?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Biriyle sevgili olsam sizinle paylaşırdım, emin ol."

Dudaklarını düşünceli bir edayla büzdü. "Peki," dedi. "Hoşlandığın biri var mı?"

Hemen reddetmek üzere dudaklarımı araladım ancak bir şey beni durdurdu. Gerçekleri itiraf etmemin ne kadar olanaksız olduğunu bilsem de sürekli yalan söylemekten, kendimle ilgili gerçekleri gizlemekten ve o aptal maskeyi takmaktan bıkmıştım. Bu yüzden gerçekleri olabildiğince perdeleyerek, "Aslında," dedim. "Biri var."

Hayretle kaşlarını kaldırdı. Yaptığım şeyin aptallık olduğunu bilsem de şaşırtıcı derecede rahatlamış hissediyordum ve bu his öylesine uzun süredir bedenimi ziyaret etmiyordu ki mantığımı susturmakta ve bu anı uzatmakta bir sakınca görmedim.

"Vay!" dedi şaşkınlıkla. "İşte, bu beklenmedik. Kim bu şanslı?"

Bazen o güzel suratını yumruklamak için kuvvetli bir arzu duyuyordum. "Tanımazsın," dedim umursamaz bir tavırla. "Okuldan değil."

Gözleri derin düşüncelerle dalgalanırken, "İlişkinizi ne kadar ilerlettiniz?" diye sordu.

"İlerletmedik," dedim. "Ondan hoşlandığımı bilmiyor bile."

Ağzı bir karış açıldı. "Neden söylemedin? Lütfen, ilk adımı karşı taraftan bekleyip kendini harap ettiğini söyleme bana."

“Öyle bir durum yok,” dedim. Gerçekleri açıklarken olabildiğince törpülemeye gayret gösterdiğim için sık sık duraksıyor, kelimelerimi zihin süzgecinden geçiriyordum. Beynimle dilim arasındaki perde hiç bu kadar örtülü olmamıştı. “Sadece birlikte olmamam gereken biri, hepsi bu.”

“Neden böyle düşünüyorsun ki?” dedi.

“Çünkü beni reddedeceğinden eminim.” Dudaklarını yeni bir soru ortaya koymak için açmıştı ki ne söyleyeceğini önceden kestirip işaret parmağını dudaklarına götürerek *sus* işareti yaptım. “Nereden bildiğimi sorma.”

Dudaklarını tekrar kapatırken istediğini alamamış küçük bir çocuk gibi memnuniyetsiz görünüyordu. “Peki,” dedi. “Öyle olsun.”

Konunun kapandığını düşünecek kadar uzun dakikalar geçmişti. Öyle ki gözlerim kapanmıştı ve zihnim uykuyla uyanıklık arasındaki ince çizgide dans ediyordu. Ancak o an, Atalay’ın keskin sorusuyla algılarım kısmen açıldı: “Kim olduğunu neden gizliyorsun?”

Dudaklarımdan küçük bir kıkırtının dökülmesini engellemedim. “Gerçekten hâlâ bunu mu düşünüyorsun?”

“Evet,” dedi. “Arkadaşsak gizlemem lazım.”

Kederle nefes aldım. “Konu seninle aramdaki ilişki değil,” dedim. “Kalbimin izin verdiği kadarını seninle paylaştım.” Gözlerimi açıp bakışlarımı onunkilere sabitledim. “Güven bana, Atalay. Anlatabileceğim her şeyi anlattım ama o kadar karmaşık bir şey yaşıyorum ki istesem de yaşadıklarımın tamamını anlatamıyorum. Sadece birlikte olmamam gereken, hislerimi açıklarsam beni reddedeceğinden emin olduğum birine tutulduğumu ve hislerimi bu şekilde yaşamaktan memnun olduğumu bil.”

“Bence duygularını özgürce dile getirmelisin,” derken sebebini çözemediğim bir can sıkıntısı çektiğini görebiliyordum. Belki de onu gerçekten arkadaş olarak görmediğimi düşünüyordu, emin değildim. Öyle olmamasını umdum çünkü ona daha fazlasını anlatmam imkânsızdı.

“Reddedilsem bile mi?”

“Reddedilirsen,” dedi. “Alacağın tek şey basit bir hayır cevabı olur.”

“O cevaba şu an da sahibim zaten,” derken hissettiğim hüznün sesime yansımaları engelleyemedim.

“Hayır,” dedi. “Şu an sahip olduğun şey hayal gücünün sana sunduğu ümitsiz rüyalar.”

Derin bir nefes aldım. “Anlattığıma pişman etme.”

“Pişman olacağın bir şey yapmıyorum,” diye kendini savundu. “Duygularına sahip çıkman için seni cesaretlendiriyorum.”

Güneş tüm ihtişamıyla gökyüzüne yükselip içeriyi rahatsız edici bir ışıqla doldururken sessiz kaldım. Atalay’ın son derece inatçı olduğunu, konuyu konuşmaya devam edersem asla susmayacağını biliyordum. Bu yüzden gözlerimi kapatırken beyaz bayrak çekmekte bir sakınca görmedim çünkü delicesine uykum gelmişti.

“Ben uyuyorum, Atalay.”

Sesi, ona olan öfkemle eğleniyor gibi tatlı bir tınıyla çıkmıştı. “Tatlı rüyalar, İdil.”

A black and white photograph of a snowy forest path. Two people are walking away from the viewer down the path, which is flanked by tall, thin trees. The ground is covered in snow, and the trees are dark against the bright sky. The overall mood is quiet and serene.

**BÖLÜM
XII**

Çınar

Tanımadığım bir kadının yanında ilk kez uyanmıyordum. Aksine, özellikle üniversitedeyken pek temiz bir hayatım olduğumu söyleyemezdim ancak zorla esir tuttuğum ve benimle ilgili hiçbir şey bilmemesi gereken bir kadının yanında uyanmak... Bu yeniydi işte.

Gerçeklik yüzüme öylesine sert çarptı ki hissettiğim kuvvetli baş ağrısını ve ağızımdaki iğrenç alkol tadını umursayamadım bile. Tek yapabildiğim bana sırtı dönük kadına aptal ve şaşkın bakışlar atmaktı. Kahverengi saçları yastığa dağılmıştı ve hâlâ derin bir uykuda gibi görünüyordu.

Sırtüstü yatarken bir elimi alnıma götürdüm ve aptalca bir hata yapıp yapmadığımı sorguladım. Alkol tükettiğim akşamların geceleri genelde pek iyi sonuçlanmazdı çünkü arkadaşlarımla aksine, içkiliyken kontrolümü koruyabilen bir yapım yoktu. Ne yazık ki içgüdülerime teslim olur, kafama göre hareket eder ve sonumu düşünmezdim. İsteklerimle davranışlarım arasındaki sınır hiç olmadığı kadar bulanıklaşırdı.

Yorganı kaldırıp bedenlerimizi süzdüğümde ikimizin de giyinik olduğunu gördüm ve bu, omuzlarımı düşürerek rahat bir nefes almama neden oldu. Aramızda bir şey olmamasına seviniyordum ancak zihnimde yeni bir soru belirmişti: Hiçbir şey yaşamadıysak ne halt yemeye bu yataktaydım ben?

Anılar yeryüzüne düşen kar taneleri gibi bir bir zihnime düştü. Dün gece salondaydım, kız kardeşimin söylediklerini unutmak için içiyor, annemin en sevdiği şarkı olan *Jane Maryam*'ı söylüyordum. Tüm gece boyunca karamsar bir ruh hâli içindeydim. Unutmak için içmeme rağmen tek yaptığım geçmişe düşünmekti. Sonra uykum gelmişti ve odama gitmek için merdiveni çıkmaya başlamıştım.

Daha sonra bir kadının ninni söyler gibi bu şarkıyı söylediğini duymamla donakalmıştım. Bu şarkıyı söyleyenin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak sesi öylesine berrak, öylesine

huzur vericiydi ki cennetten firar etmiş bir meleğin evimde olduğunu düşünmeden edememiştim.

Bir an kendimi öylesine kaybetmişim ki düşünmeden genç kadının odasına dalmış, beni fark edene kadar öylece beklemiş ve içine düştüğüm bu saçma durumdan bir an için bile gocunmamıştım.

Sonrasında onunla dertleştiğimi anımsadım. Sadece annemin adını söylemekle kalmamış, düşüncesizce kendi adımları da itiraf etmişim. Kelimenin tam anlamıyla kendimi aptal gibi hissediyordum. İçim sıkıntıyla dolmuştu. Bu kadını çok şey bildiği için burada tutuyordum ama ona öğrenmemesi gereken bilgiler armağan etmeye devam ediyordum, öyle mi?

Kendimi suçlarken aklımın dün gece aramızdaki konuşmalara kaymasını önleyemedim. Bu kadını tanımıyordum, hayat felsefesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum, nelerden hoşlandığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Adını bile yeni öğrenmişim ama nedense kendisiyle ilgili konuşurken samimi gelmişti.

Ona tanıdığı birisini kaybedip kaybetmediğine benzer bir şey sormuştum. O da yıllar önce neşeli bir kızı içinde öldürdüğünü söylemişti.

Sık sık gülümsüyorum ama çok nadir mutlu hissediyorum, nefes almaya devam ediyorum ama sanki yaşamıyorum.

Sözleri aşına gelmişti, hem de fazla aşına. Annem öldükten sonra hissettiğim şeylerdi bunlar. Kimsenin anlamayacağını düşünerek içime gömdüğüm, insanların hayatın bir şekilde devam ettiğiyile ilgili söylemlerini duyma düşüncesinden ürktüğüm için dudaklarımdan bir türlü dökemediğim kelimelerdi.

Hayat, sadece uğruna yaşamaya değerlik sebebi olanlar için devam ediyor. Diğerlerimiz hep aynı noktada takılı kaldık.

Dudaklarım güçsüz ama bir o kadar da içten bir tebessümle hafifçe yukarı kıvrıldı. Ne kadar da doğru bir cümleydi. Yirmi bir yaşındaki genç bir kadını böyle cümleler kurmaya iten şeyin ne olduğunu sorgulamadan edemedim.

Elisa, umarım öldürdüğün o kızı bir gün yeniden yaşama kavuşturursun.

Teşekkür ederim, Çınar. Umarım sen de hapsoldüğün o andan çıkar ve yaşamaya devam edersin.

Zihnim anıların rüzgârıyla savrulurken rahatsız olarak doğruldum. Dün geceyi düşünmek, yüreğimi ne kadar da içtenlikle bir yabancıya açtığımı bilmek rahatsız ediciydi. Dün gece konuşmak çok iyi gelmişti ama bugün güçlü bir pişmanlıktan öte bir şey hissetmiyordum.

Aniden doğrulmam Elisa'yı homurdanarak hareket etmeye iterken yerimde kıpırdamadan dikkatli bakışlarımı üstüne diktim ve uyanmamasını umdum. Eğer gözlerini açar da benimkilere sabitlerse son derece saçma bir an yaşayacaklık. Neyse ki ümidlerim boşa çıkmadı ve genç kadın derin uykusunu sürdürmeye devam etti.

Yataktan yavaşça kalktığımda o kadar kuvvetli bir mide bulanması hissettim ki odadan çıktığımda ilk yaptığım şey tuvalete gitmek ve midemdekileri klozete boşaltmak oldu. İşimi bitirdiğimde dişlerimi fırçaladım ve soğuk suyla yüzümü yıkadım. Artık midemdeki ekşimeye rağmen kendimi daha iyi hissediyordum.

Hantal adımlarımı alt kata sürükledim ve iç geçirip savaş alanından farksız görünen salona baktım. Alkol şişeleri yerdeydi, etraf yarısı yenmiş cips ve çerez paketleriyle doluydu.

Salonu biraz havalandırmak için pencereyi açtım, ardından evi olabildiğince hızlı bir şekilde topladım. Son iki yıldır yalnız yaşadığım için kendi işimi hızlıca kendim görmeye aşınaydım. İşimi bitirdiğimde salon pırl pırlıdı.

Amerikan mutfaka geçip buzdolabını açtım ve kahvaltılık malzemeleri çıkardım. Dün gece içtiğim alkol ve kısa süre önce istifra etmiş olmam gibi sebepler iştahımı baltalıyordu ama kendimi toparlamam için mideme bir şeyler girmesi gerektiğini biliyordum. Bu yüzden suratımı ekşiterek kendime sahanda yumurta yaptım. Bir yandan da kahvaltılıkları masaya dizmekle meşgul oldum.

Tezgâha dönüp doğradığım sucukları tavaya dizerken cılız bir ses duymamla yerimde zıpladım. "Günaydın."

İrkilerek arkamı dönüp Elisa'nın en az benim kadar ürkmüş bakışlarıyla karşılaştığımda şaşkınlık içinde gözlerimi kırptırdım ve elimde olmadan sert bir sesle sordum: "Senin ne işin var burada?"

Elisa sert çıkışı beklemiyormuş gibi dudaklarını gözle görülmür bir hayretle araladı. "Kapı kilitli değildi," dedi. "Mutfaktan sesler geldiğini duyunca bilerek açık bıraktığını sandım."

Yanaklarım öfkeyle kızardı ama bu sinirimmin sebebi bir başkası değildi, bizzat kendimdim. Bir kadını evimde zorla alıkoyuyorsam oyunu kuralına göre oynamak zorundaydım. Önce kadına tüm derterimi anlatıyor, ardından kapısını açık unutuyordum. Neyim vardı benim?

"Evet," dedim söylediklerime inanmasını umarak. "Bilerek açık bırakmıştım ama aklımdan çıkmış."

Başını hafifçe sallamak dışında tepki vermediği için uydurduğum aptalca yalana inanıp inanmadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu konu hakkında düşünmek kendime olan kızgınlığımı körükleyeceği için suçuğu ve yumurtayı masanın üstüne yerleştirdiğim nihalenin üstüne bıraktım.

"Kendine bir tabak alıp-

Fakat o kadar açtı ki sözümü bitirmeme izin vermeyip masaya oturdu ve iştahla sofraya baktı. Hemen ardından bir ekmek kapı ve yumurtayı afiyetle midesine indirmeye başladı. Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdım. O kadar insanüstü bir iştahı vardı ki yemek yeme düşüncesi birkaç dakika öncesine kadar pek hoşuma gitmezken şimdi karnım gurulduyordu.

Sessizliğimi koruyarak yuvarlak masada tam karşısına oturdum ve ben de yiyecekleri mideme göndermeye başladım. İlk birkaç dakikayı susarak ve sadece yemek yemeye odaklanarak geçirdik.

Açlığını bir nebze olsun yatıştırdığında bana baktı. "Elinde gerçek bir hüner var," derken hazırladığım pişileri keyifle ağzına atıyordu.

"Hayır," dedim. "Bunları herkes hazırlayabilir."

Gocunmadan, "Ben yapamam," diye itiraf etti. "Evdeyken mutfağa pek girmezdim, ev işi de yapmazdım."

Alayla güldüm. "Çünkü sen yapmasan da ev işlerini muhtemelen annen ya da baban hallediyordur," dedim. "Bir yetişkin olup da tek başına yaşamaya başladığında ve başka bir şansın olmadığına her şeyi yapabilecek kadar yetenekli olduğunu keşfediyorsun, güven bana."

Gözleri benimkilere odaklanırken hafifçe kısıldı. "Ben bir yetişkinim zaten," dedi. "Daha önce söylediğim gibi, yirmi bir yaşındayım."

Alay ettiğimi gizlemeden dişlerimi göstererek sırttım. "Çamaşır makinesini çalıştırmaktan bihaber olan yetişkin."

Öfkeyle tekrar sofraya döndüğünde dudaklarım biraz daha yukarı kıvrıldı ama bakışlarımı kaçırarak tebessümümü gizledim. Bu genç kadının gözünden kendime baktım ve bu durum hiç hoşuma gitmedi. İçim aniden son derece rahatsız bir duyguyla dolup taştı. Bir gün önce anlatmamam gereken şeyleri anlatıyor, ertesi gün kahvaltı sofrasında ona bulaşıyordum. Aramızdaki buzları erittiğimi düşünüyor olmalıydı. Belki de bu yüzden kapıyı açık bulunca kendini aşağı atmıştı, benden korkmuyordu. Ona sert davranmam ve bu düşüncesinde yanıldığını göstermem gerektiğini biliyordum ama hiçbir şey yapmamış, tek hatası karşıma çıkmak olan bir insana zarar vermek ya da duygularını incitmek içimden gelmiyordu.

Her türlü benimle kalacaktı. Ne olursa olsun onu bırakmayacaktım, istesem de yapamazdım. Öyleyse buradaki günlerini cehenneme çevirmenin bana ne faydası olacaktı? Neden ona sert davranmak için kendimi zorlamam gerekiyordu?

Kahvaltımız ara sıra ettiğimiz sohbetler eşliğinde akıp giderken bağları kalıcı fakat bir nedenden dolayı sık görüşmeyen iki tanıdık gibi hissettim. Hani şehir dışında yaşayan bir kuzeniniz vardır. Ona karşı nötrsünüzdür, birlikte bir şeyler yapmak için can atmasanız da ailelerinizin ısrarı sonucu vakit geçirmek zorunda kalırsınız ya, öyle garip bir hava vardı aramızda. Yan yana olmaktan memnun olmasak da rahatsız değil gibiydik.

Yemeğimizi bitirdiğimizde genç kadın masada oturmayı tercih ederken hızlıca sofrayı topladım ve bulaşıkları makineye yerleştirdim. Bir yandan da gözüm sık sık Elisa'ya kayıyordu. İçten içe

bana saldırmasını bekliyor, gerilmeden edemiyordum ancak o tepkisizce etrafı izlemekle meşguldü.

İşimi bitirdiğimde, "Yukarı çıkabilirsin," dedim.

Onu açıkça kovmam kabalık olabilirdi ama yan yana durmak beni son derece rahatsız ediyordu. Biriyle her an kavga etmeyi bekleyerek aynı yerde durmanın kulağa hoş gelen hiçbir yanı yoktu. Bunu onun da anlayacağını umuyordum ama şaşırılmış görünerek kafamı karıştırdı.

"Sen ne yapacaksın?"

Omuz silktim. "Bilmem, film izlerim."

Başını hafifçe sallarken gönülsüzce ayağa kalktı. Söylemek istediği şeyler olduğunu ancak dile getirmekten çekindiğini gözlerinde görebiliyordum. Duyguları, insanı okuması için kendine çeken bir kitap gibiydi ve kendini çok kolay ele veriyordu. Kafasını karıştıranın ne olduğunu sormak istesem de bunu yapmadım çünkü cevabı duymak istediğimden emin değildim.

Yavaş adımlarla merdivene ilerledi ama gitmek istemediği bedeninin her hareketinden belli oluyordu. Birkaç basamak çıkmıştı ki aniden döndü. "Ben de seninle izleyebilir miyim?"

Beklenmedik teklifi kaşlarını çatmama neden oldu. Açıkçası kendimi kontrolsüzce ona açtıktan sonra sınırları yeniden çizmem gerektiğine dair inancım tamdı. "Olmaz."

"Yukarıda tek başıma olmak istemiyorum," dedi beni ikna etmeye çalışarak. Bakışlarındaki yalvaran ifadede hiç hoşlanmamıştım. *Shrek* filmindeki *Çizmeli Kedi* de düşmanlarına tatlı bir görüntü çizerek onları alt etmek için gözlerini aynı böyle büyütüyordu. "Üstelik orada hiçbir şey yok. Kitap okuyorum, evet ama tüm günüm böyle geçiyor ve şimdiden çok bunaldım. Senin yanında otursam ne zararım olur ki? Aksine, gözünün önünde olmuşturum."

Söyledikleri kulağa mantıklı gelse de emin olamıyordum. Birlikte bir şey yapma fikri sağlıklı gelmiyordu. Yine de bu kadının da bir insan olduğunu unutmamam gerektiğini kendime hatırlatarak, "Peki," dedim. "Ama sadece bu seferlik."

Başını hafifçe sallarken televizyonun karşısındaki üç kişilik koltukta, aramıza yeterli mesafe koyacak şekilde sol tarafıma oturdum. O sırada televizyona bağlı olan bilgisayarımdan rastgele bir film açtım ve arkama yaslanıp filmin keyfini çıkarmaya çalıştım. Hoş, yanımda alıkoyduğum bir kadın varken ne kadar başarılı olabilirdim, en ufak bir fikrim yoktu.

Elisa Yıldırım

Uyandıktan sonra lavaboya gittiğim ve orada işimi bitirip kahvaltı sofrasına oturduğum ana kadar bu adamla ilgili daha fazla ipucu yakalamaya, gözümü dört açmaya çalışmıştım. Ancak görünürde kayda değer bir şey yoktu. Yine de evi incelemekten ve her detayı aklıma kazımaktan geri durmadım.

Bir yanım dün gece bana kendini açan adama fazla çıkarıcı yaklaştığım için huzursuzluk duysa da karşıdakinin bir katil olduğunu ve onun elinden bir an önce kurtulmam gerektiğini, onun yargılanması gerektiğini kendime hatırlatmıştım. Yersiz vicdanıma kapılma sırası değildi.

Tüm bu düşüncelerime rağmen adam film izleyeceğini söylediğinde onunla kalma isteğimde son derece samimiydim. Küçük hapisanemdeki kitaplık birçok farklı çeşitte kitap barındırdığından sıkıntıdan ölmesem de yakama yapışan bunalma hissinden kurtulamıyordum. Artık sadece okumak değil, dört duvar arasından çıkmak ve farklı şeyler yapmak istiyordum.

Koltuğa oturduğumuzda açacağı filmi merakla bekledim ve... "Gerçekten mi?" diye sordum hayret ederek. "*Kung Fu Panda* mı izleyeceğiz?"

Sorunun ne olduğunu anlamamış gibi gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Nasıl bir filmden hoşlanacağını bilemedim. Ben de herkesin beğenebileceği bir şey açtım."

Dudaklarım hissettiğim şaşkınlık yüzünden hafifçe aralanırken, "Animasyon filmlerinden hoşlanıyor musun sahiden?" diye sordum.

“Neden bu soruyu Everest Dağı’nyı uçarak geçtiğimi söylemişim gibi bir bakış atarak sorduğunu anlayamadım.”

“Çünkü bir kadını öldürmüş ve bir başka kadını evinde esir tutan bir adamdan çizgi film sevmesini beklemezsin,” deyiverdim tek seferde. “Daha çok aksiyon, korku filmi gibi kanlı şeylerden hoşlanması muhtemeldir.”

Şaşkınlığım onu eğlendirmiş gibi dudakları çok hafif yukarı kıvrıldı ancak bu öyle küçük bir hareketti ki neredeyse gözümünden kaçıracaktım. “Bahsettiğin tarzda filmler izlediğim de olmuştur,” dedi. “Ama animasyon filmleri benim için her zaman birkaç adım öndedir.” Sessizlik içinde ona bakarken yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum. “Yapma ama,” dedi. “Katillerin de güzel film zevkleri olabilir.”

Derin bir nefes aldım. “Bunu söylediğin için teşekkürler,” dedim dümdüz bir sesle. “Artık bir katille karşılaşsam iyi bir film zevki olabileceğini düşünecek ve onu yargılamayacağım.”

Gülümsemesi genişledi. “İşte, benim kızım.”

Bir şey söylemeye fırsat bırakmadan tekrar bilgisayarına dönüp filmi başlattı. Bu hareketi için ona minnettardım çünkü beklenmedik iltifatına nasıl bir karşılık vereceğimi bilememiş, şaka yollu söylediğinden emin olsam da garip hissetmişim.

Filmin akıp gidişini izlerken daha önce izlemediğime hayret ettim. Evet, defalarca adını duymuş ancak bu filmde böylesine zevk alacağımı öngöremediğim için bir şans vermeye tenezzül etmemiştim. Şimdiyse bu kadar geç kaldığım için kendime kızıyordum.

Dizi ya da film izlerken genelde sessizliği sevenlerdendim ama kendimi tutamayıp yorum yaptım: “Pandaya cidden çok üzücü zorbalıklar yapıyorlar.”

Yapay bir alınganlıkla baktı suratıma. “Onun adı Po.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Neden bu kadar kötü davrandıklarını anlamıyorum,” dedim uyarısını es geçerek. “Sonuçta kaplumbağanın kendisini seçmesi onun suçu değil. Hele ki Kaplan inanılmaz abarttı durumu.”

Masanın üstündeki pakete uzanıp bir tane kraker alarak ağzına attı. “İlk olarak,” dedi. “Onun adı kaplumbağa değil, Usta Oogway. Söyleyeceğim ikinci şeyse her iddiasına varım ki Kaplan, Po’ya aşık.”

Kendimi durduramayıp hayretler içinde kısa bir kahkaha atarken, “Ne?” diye sordum.

Omuz silkti, işin komik tarafı ciddi görünmesiydi. “İkisi arasında değişik bir elektrik var.”

“Türleri bile aynı değil,” dedim. “İkisinin yavrusunu düşünsene.” Hayal gücümün sınırlarını zorladım ama sonucu hayal dahi edemedim. “Korkunç!”

“Neden?” derken oldukça ifadesiz görünüyordu. “Sonuçta eşek ve atın çiftleşmesine bir şey demiyoruz. Hatta ona katır diye isim de bulduk. Öyleyse sorun ne?”

Yumruklarımı sıkıttım, sinirlerim bozulmaya başlıyordu. “Aynı şey mi sence?”

“Hiçbir farklı nokta yok. Şimdi şöyle düşün, diyelim ki bir ayıdan etkilendin.”

Her geçen saniye o kadar çirkinleşiyordu ki ellerimi kulaklarına götürüp tiz bir çığlık attım. Daha fazlasını duymak istemiyordum çünkü tüylerim iğrenme duygusuyla diken diken olmuştu. Oysa genç adam ne kadar harap olduğumu umursuyor gibi görünmüyordu. Başını arkasındaki yastığa yasladı ve dudaklarından ilk kez böylesine içten bir kahkaha dökülüyordu. Gözlerimin önünde beliren manzara beklenmedikti çünkü şaşırtıcı derecede masum ve güzel bir gülüşü vardı.

Daha önce ona sorduğum ve evimizi basan misafir yüzünden cevapsız kalan sorum zihnimde yeniden yankılandı: Böyle gülümseyen biri, bir insana nasıl zarar vermiş olabilir? Gülüşü sanki hayat alan değil de yaşam kaynağı olmayı arzulayan bir insanınki gibi umut saçıyordu.

Bakışlarımı genç adamdan kaçırıp yeniden filme odakladım. Onunla ilgili olumlu şeyler düşünmemem gerektiğinin farkındaydım çünkü buradan kaçmak için ona yalanlar söylemem, ya-

kalanması için kanıt ve bilgi toplamam gerekiyordu. Eğer onun iyi yönlerini görmeye başlarsam vicdanım yakamı asla bırakmazdı. Ancak içimden bir ses kötü biri olmadığını fısıldıyordu ki bu çok enteresandı. Neticede bir insanın canını alırken görmüştüm onu. Nasıl oluyordu da onunla ilgili güzel düşünceler edinebiliyordum?

Madem kalbi karanlığa gömülmüş bir zalim, neden kurtardı hayatını?

Zihnimde beliren bu soruyu genç adama sormak için can atıyordum ama cevaplayıp cevaplamayacağından bir türlü emin olamıyordum. Başımı hafifçe iki yana sallayıp filme odaklanmayı denedim. Neyse ki yanımda oturan Çınar, neler düşündüğümünden bihaberdi.

Sessiz geçen dakikaların ardından, "Kaplan'ın bu kıskançlığı da baydı artık," diye bıkkınlıkla yorum yaptı. "Evet, seçilmek isteyen sendin ama o seçildi işte, ne yapalım?"

"Öyle deme ama," dedim başımı çevirip yeşim rengi gözlerine bakarak. Bir süre önce bu karakteri deli gibi eleştirirken aniden savunasını gelmişti. "Yıllarca bunun için eğitildi. Aslında sinirli olması bir bakıma doğal."

Tek kaşını kaldırdı. "Böyle düşünüyorsan kötü adamı da savunuyor olman gerekir."

Bakışlarımı kaçırdım.

Abartılı bir ifadeyle elini ağzına götürdü. "İnanamıyorum, ona hak mı veriyorsun?"

"Hayal kırıklığını anlıyorum, diyelim."

"Sen kalbi karanlıklara gömülmüş korkunç bir kadınsın."

Dudaklarım yukarı kıvrılmak istercesine titredi ama onları bastırdım. "Pekâlâ," dedim. "Kendini şu beneklinin yerine koy-"

"Tai Lung," dedi. "Beş bin saattir izlediğimiz filmde isimler konusunda bu kadar berbat olman inanılmaz."

Eleştirisini umursamadım. "Bebekliğinden beri tek amacı buymuş. Belki de ona bazı şeyleri küçüklükten aşılacak yerine sevgi verselerdi daha farklı bir kişiliği olacaktı, kim bilir?" Bir şey söy-

lemek üzere dudaklarını araladı ama işaret parmağımı havaya dikip onu sustururken, "Ayrıca," dedim. "Belli ki Panda kötü adamı yenecek ama hepimiz biliyoruz ki bir filmin içinde olmasak Tai Lung zaferin mutlak sahibi olurdu." Sanki bir şeyleri kanıtlamak istercesine ellerimi televizyon ekranına uzattım. "Adam kas yığını ve delicesine kuvvetli, görmüyor musun?"

Animasyon filmindeki bir hayvandan kanlı canlı bir insanmış gibi bahsettiğimi fark edince kendi aptallığıma gülmek istedim ancak Çınar bu durumu pek garipsemiş gibi değildi. Hafifçe çıkılarak başını iki yana salladı. "Ayıdan etkilenme senaryonda cıyaklıyorsun ama bir filmdeki hayvana yükseliyorsun. Korkunçsun!"

Yüzümü buruşturdum. "Salonunun ortasına kusmamı istemiyorsan lütfen şöyle garip şeyler söylemekten vazgeç."

Dudaklarını samimi bir ifadeyle yukarı kıvrıdıktan sonra derin bir nefes aldı ve bilgisayarının boşluk tuşuna basarak filmi oynatmaya devam etti. Öfkeyle konuşan Kaplan'ın görüntüsü akıp giderken, "Ben yine de Kaplan'ın biriyle öpüşmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Neticede kızlar böyle yapmaz mı?"

Kaşlarını hayretle kalktı. "Kesinlikle," dedim onu onaylayarak. "Ne zaman öfkelensek, mutsuz hissetsek ya da sıkıntı içine düşsek hemen kızlar gecesi düzenler ve öpüşmeye başlarız."

Dudaklarını yapay bir hüznle birbirine bastırdı. "Tüh," dedi derin bir nefes vererek. "Ne de acıklı bir durum. Ben de katlanabilir miyim?"

Dayanamayıp dişlerimi göstererek gülümsedim. "Git başımdan."

Tekrar filme odaklandı ama onu başımdan savmama alınmış gibi durmuyordu. Aksine, gözlerinde samimi bir parlaklık vardı.

Film öylesine akıcı, öylesine komikti ki ne kadar hızlı bittiğine hayret ettim. Kalkıp gitmem gerektiğini biliyordum, dürüst olmak gerekirse buraya hiç oturmamış olmam gerektiğinin de bilincindeydim ama uzaklaşmak içimden gelmedi. Sadece son yaşananlar yüzünden değil, Serkan'la ilişkimizin bozukluğu yüzünden de bir

süredir karmakarışık hissediyordum. Bu yüzden kafamı dağıtmak iyi gelmişti.

Çınar bana beklentiyle baktığında duruşumu dikleştirdim ve gönülsüzce, "Yukarı çıkayım bari," dedim. Bir yandan da göz ucuyla bakıyor, kalmamı ve başka bir film açmayı teklif etmesi için içten içe yalvarıyordum. Tekrar dört duvar arasına dönmek istemiyordum. Dışarıda bir şeyin beni beklediği düşüncesi ruhumu emiyor, nefesimi tıkıyordu.

Genç adamdan bir teklif gelmeyince hayal kırıklığı içinde doğrulmuşum ki "Aslında," dedi. "Devam filmi vardı. Eğer izlemek istersen kalabilirsin."

Yüreğimde yeşeren rahatlamayı göstermemeye çalıştım ama yüzümün mutlulukla ışıldadığını hissedebiliyordum. Yavaş hareketlerle yerime otururken, "Ne yapalım?" dedim. "Başladık bir işe, sonuna kadar gidelim bakalım."

İkinci filmi de izledik, hatta üçüncüyü de. Benim ara sıra yaptığım yorumlar ve Çınar'ın absürt esprileriyle saatleri devirmiştik. Zamanın nasıl böyle hızlı geçtiğini anlamadım bile. Bu yaşıma kadar evde oturup film izlemenin pek de eğlenceli bir yanı olmadığını düşünmüştüm, yanılmışım.

Akşam yemeği için Çınar dolaptan hazır pizza çıkardı. Bu sefer pek uğraşmamıştı ancak itiraz etme gibi bir lüksüm olmadığından sesimi çıkarmadan karnımı doyurdum ve yukarı çıktım.

Yatağa oturdum ve biraz daha bilgilenip yeni şeyler öğrenme amacıyla kitaplıkta bulduğum bilim dergilerinden birini okumaya başladım. Kafamı dağıtabileceğimi umuyordum ama düşünceleirim dönüp dolaşıp Çınar'a çekiliyordu.

Onunla ilgili nasıl bir görüşe sahip olmam gerektiğinden emin olamıyordum. Onu önce ormanda birine ateş ederken görmüştüm. Hemen sonrasındaysa sanki zalim bir katil değilmiş gibi cinayetine şahit olduğumu görmesine rağmen hayatımı kurtarmıştı. Sonra beni bayıltmış, buraya getirmişti. Aç bırakmak şöyle dursun, hiçbir öğünümü atlamıyordu. Kaçmak için debelenirken kendimi yaraladığımda pansumanımı yapmak için düşünmeden işe koyulmuştu. Ve her şeyden önemlisi bana kalbini açmış, en derin acısın-

dan bahsetmiş ve benden ona şarkı söylememi istemişti. Şakalar yapıyordu, bana gülümsüyordu.

Bu adamı nasıl değerlendirmem gerekiyordu?

Zihnim bu karmaşık düşünceler arasında debelenirken güneş çoktan batmıştı. Gün ışığının yeryüzünden çekilmesi, normal insanlar için bir günün sonlanması dışında bir anlam taşımaya da benim için tehlikenin ta kendisiydi. Canavarın güneş battıktan sonra ortaya çıktığı artık sugötürmez bir gerçektir. Kanım yine korkuyla fokurdadı ve el fenerine sıkıca tutundum. Bir yandan da pencereden dışarı bakıp sürekli bir şeyin gelmesini bekliyordum.

Dakikalar saatlere dönüştü ancak görünürde kimse yoktu. Bir yerden sonra gözlerim dayanamayacak kadar acımaya başlamıştı. Gücüm tükeniyor, uyku beni kollarının arasında sarmak için ısrarla çırpınıyordu. Her ne kadar tetikte olmam gerektiğinin farkında olsam da birkaç saniyelğine gözümü kapatmakta sakınca görmedim. Sadece birkaç saniye ...

Çınar

Telefonuma indirdiğim oyunlardan birini oynarken aklım karmakarışık.

Kendime karşı bu kadar acımasız olmamam gerektiğini söylesem de aksi elimden gelmiyordu. Derdim neydi benim? Daha bu sabah bu kadınla mesafemi korumam gerektiğini, hatta ona sert davranmam gerektiğini kendime hatırlatmamış mıydım? Şimdi ne olmuştu da birdenbire oturup üç film izleyişim tutmuştu? Haydi, filmi izlemekte bir sakınca görmemişim; peki, o yersiz şakalarımı ve gülüşmelerimi nasıl tolere edecektim?

Yüksek ve normal olamayacak kadar tiz bir sesle kendimi taklit ettim: "Ben de size katılabilir miyim?" Kendime olan tahammülüm sonlanınca telefonu sertçe köşeye fırlattım. Bir insanın böyle konuşmak için kuş beyinli olması gerekiyordu. "Aptal!"

Gözlerimi sınıksız yumup sakinleşmek için kendime zaman tanıdıktan sonra derin bir nefes aldım. "Peki," dedim. "Bundan sonraki davranışlarını seçersin, olur biter."

İçimdeki zalim ses, bunu en son söyleyişimin üstünden yarım saat geçmemişken genç kadınla film izleyip gülüşmemi hatırlatmaktan onur duydu.

Hüzünle derin bir nefes verip oyunuma geri dönmeyi hedeflemiştim ki dış kapıdan gelen gürültülü bir sallantı sesi tüm dikkatimi dağıttı. Hızla doğrularak salonun ortasındaki sehpanın çekmecesine yerleştirdiğim silahı kaptım. Silahın avucumdaki varlığı güven verici bir sıcaklık yayıyordu ki şiddeti sevmediğini iddia eden biri için silahın, üstünde böyle bir etki bırakması son derece garip bir durumdu.

Kendimi sakın olmaya zorladım, soğukkanlı olmam gerektiğinin farkındaydım. Nefes almaktan bile çekinerek sessizliğe gömüldüm. Dışarıdan gelen seslere kulağımı açmak zorundaydım ancak hiçbir şey duyamıyordum.

Elisa'nın söylediklerine yeterince önem vermemekle hata mı etmişim acaba?

Omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi cesur olmaya zorladım. Karşımdaki şeyin rüzgârdan sallanan basit bir kapı olup olmasının bir şeyi değiştirmeyeceğini kendime hatırlattım. O şeyi daha önce yendiysem yine yenebilirdim.

Temkinli adımlarla kapıya doğru ilerlerken silahımı bir an için bile indirmemiş, nişan almaktan bir saniye bile vazgeçmemiştim.

Ve sonra cam parçalanarak ayrıldı, kâbuslarımı süsleyen eski dostum salona savruldu.

Tıpkı onu hatırladığım gibiydi. Beyaz teni, uzun boyu, vahşi gözleri ve kana susamış sivri dişleri... O kadar yakındı ki ölümün nefesini bir an için ensemden hissettim ve yaşamımın sonuna geldiğimi düşündüm. Yine de pes etmemiştim, etmeyecektim.

Zira Çınar Aktunç'a savaşız bir mağlubiyet yakışmazdı.

Canavar bir sağa bir sola hareket edip zayıf noktayı keşfetmeye çalışırken kısılan gözlerimle onu izledim. Ne kadar zaman geçtiğinden habersizdim. Zaman kavramımı yitirmiş gibiydim. Gerçeklik algım, karşımdaki şekilden ibaretti.

Onun beni keşfetmeye çalıştığı gibi ben de onu keşfetmeye çalışıyordum. Tetikte bekliyor, mermimi bedeniyle buluşturmak için doğru anı kolluyordum. Kurşunlarımı düşüncesizce etrafa saçmayacak kadar akıllıydım.

Canavar iğrenç ağzını hevesle araladı ve dişlerini gösterirken kulak tırmalayıcı bir feryat kopardı. Aç olmalıydı ve etimin onu cezbedtiğinden adım kadar emindim.

Saldıracağına düşündüğüm an tetiği çektim.

Elisa Yıldırım

Bir camın kırılma sesini duyduğumda korkuyla çığlık atarak uyandım. Kalbim göğsümde gümbürderken bayılmanın eşliğine gelmişim. Başım dönüyor, göğsüm sıkışıyor. Bedenim ayağa kalktı ama öylesine uyuşmuşum ki sanki zihnimi devre dışı bırakmışım gibi hissediyordum.

Titreyen dizlerim eşliğinde dışarı çıkarken duvara tutunma ihtiyacı hissettim. Şu an ne yaptığımı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bir köşeye geçmeli ve gözyaşları içinde ölümü beklemeliydim ama sesin kaynağına ilerleyecek cesareti gösteriyordum.

Merdivenin başına geldiğimde bir silah sesi patladı ve bu sefer tüm korkuma rağmen adımlarımı hızlandırıp alt kata indim.

Âdeta kanlı bir savaş alanının ortasına düşmüş gibiydim. Salon darmadağınaktı, Çınar karşıdaki canavara ateş ediyordu ama canavar o kadar hareketliydi ki kurşunları bir türlü doğru noktaya ulaşmıyordu.

Yaratık onu son gördüğüm anki gibiydi. Uzun boyu, beyaz teni ve vahşi çığlıklarıyla ölümün habercisi olduğunu haykıyordu sanki. Karşımda olması bile kalbimin durması için yeterli bir sebepti.

Çınar bir el daha ateş etti ama yaratık çok hızlıydı ve aralarındaki mesafe son derece kısa olmasına rağmen Çınar'ın hedefini şaşırmasına neden oldu. Öte yandan aralarındaki bu yakınlık sayesinde kolayca Çınar'a ulaştı, kolundan tutup mutfak tezgâhına doğru savurdu. Bir deri bir kemik görüntüsüne rağmen yetişkin ve son derece yapılı bir erkeği evin bir köşesine savuracak kadar güçlü

olması nefes kesiciydi. Daha önce böyle bir kuvveti ne görmüş ne işitmişim.

Silah bir köşeye fırlarken canavar beni görmemişti bile. Canavarın bu gözü dönmüş hâli, bana izlediğim belgesellerdeki avcı hayvanları anımsattı. Onlar da avlarına zalimce yaklaşır, oyuncaklarıymışçasına oynar ve avlarının ölümüne karşı koymalarından zevk alırlardı.

Hiç düşünmeden koştum ve koltuğun yanındaki silahı kaptım. Canavarın sırtı bana dönüktü ve mutfak dolabının hemen önünde, kanayan kolunu tutan Çınar'a iştahla yaklaşıyordu.

Silahı doğrulttum ve derin bir nefes aldım.

Bırak, ölsün, dedi içimden bir ses. *Canavar onu midesine indirirken sen de var gücünle kaçarsın.*

Aniden zihnime düşen karanlık fisiltı zihnimde yanardağın patlaması gibi bir etki bıraktı. Genç adam birçok şey bildiğim için beni bırakamayacağını kendisi itiraf etmişti zaten. Sonsuza dek beni yanında tutamazdı. İstese de istemese de sonunda canımı almak zorunda kalacaktı. Belki de ona fırsat vermeden ben ondan kurtulmalıyım. Belki de elimi tetiğe hiç değdirmemeliydim. Yapabilir miydim? Hayatımı kurtaran birinin ölümüne göz yumacak kadar duyarsız ve bencil olabilir miydim?

Çınar'ın yeşim rengi, hayat dilenen gözleri benimkilerle buluştu.

Başını arkaya yatırıp patlattığı hayat dolu kahkahayı anımsadım, kısık kıkırdamalarını ve içten sözlerini: *Elisa, umarım öldürdüğün o kızı bir gün yeniden yaşama kavuşturursun.*

Hedefi şaşırıp Çınar'ı vurmamak için dua ederek ateş ettim.

Başarılı bir atış yapıp yapmadığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama canavarın dikkatini çekmişim. Hınçla arkasını dönmüş, boğazından öfke saçan bir çığlık yükseltmiş ve kollarını hafifçe iki yana açıp üzerime doğru yürümeye başlamıştı.

O an ölebilirdim, o an ölmeyi dilerdim çünkü bu yaratığın eline canlı geçersen başıma yaşamımın sonlanmasından daha acıklı şeyler geleceğini hissediyordum.

Canavar bana doğru yaklaşırken birkaç adım geriledim ve onu korkutmak için beceriksizce bir atış yaptım. Sırtım duvara değdiğinde gözyaşlarının yanaklarımı ıslattığının o an farkına varmışım. Yeniden ateş etmek için derin bir nefes aldığımında kulaklarımı bir tabanca sesi doldurdu ama ses benden gelmiyordu.

Canavar tekrar arkasını döndüğünde var gücüyle tiz, rahatsız edici bir çığlık attı ama bu seferki çığlığı öfkeden değil, tenine değen merminin acısındandı.

Hızla köşeye çekildim ve bir kolu kanayan ancak diğer elindeki tabancayı ateş saçan gözler eşliğinde canavara doğrultmuş Çınar'a baktım. Öylesine kararlı ve öz güvenli görünüyordu ki yaralı bir kol eşliğinde mutfakta yere çöktüğüne inanasım gelmiyordu. Yaratığın bana yaklaşırken hareket etmeyişi kendi lehine kullanmıştı.

Tekrar ateş etti.

Ve tekrar.

Yaptığı üç atış da canavara isabet etmişti. Yaratık acı içinde yalpalayarak ve bağırarak olabildiğince hızlı bir şekilde evden uzaklaştığında tehlikenin geçtiğine inanmakta kararsızdım. Yüreğimde öylesine güçlü bir korku yeşermişti ki hareket etmekten bile ürker olmuştum.

Ancak Çınar silahı güçsüzce yere bırakıp inlediğinde içinde bulunduğum trans hâlimden çıkıp koşarak yanına gittim. Ellerim titrerken genç adamın kanlar içindeki koluna baktım. Ne kadar panik içinde olduğumu görünce, "O şey beni fırlatırken turnaklarını koluma biraz fazla geçirdi," dedi. Alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu, konuşurken dişlerini acı içinde sıkıyordu. "Sorun değil."

Ama kanayan kolu hiç de öyle söylemiyordu. "Lütfen ölme ya da bayılma," dedim sesli düşündüğümü fark bile etmeyerek. "İlk yardım hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Başını hafifçe salladı. "Öncelikle," dedi. "Bana bir kap bulabilir misin? Sanırım kusacağım."

Başımı hızla aşağı yukarı sallayıp dolapları karıştırmaya başladım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesini duyamaz olmuştum.

Hissettiğim panik yüzünden elime geçen işe yaramaz ne varsa sağa sola savurdum. İşim bittiğinde kaptan daha iyi bir seçenikle geri dönmüştüm. Çöp poşetini Çınar'ın dudaklarına doğru tam vakitinde uzattım. Genç adam yediğimiz ne varsa çıkardı.

Normalde birinin kusmasına tahammül edemezdim. Kokusu bile midemi kaldırırdı ve kusan kişiden hemen uzaklaştırdım ama o an öylesine tarifi zor bir endişe bedenimi esir almıştı ki karşımdaki manzaradan hiç rahatsızlık duymadım. Beynimi ele geçiren tek düşünce, bu adamı sağlığına kavuşturmak için elimden geleni yapmam gerektiği idi.

Çınar işini bitirdiğinde çöpü poşete attım. "O şeyin pençesinde bir şey mi vardı?" diye sordum hissettiğim kaygıyı gizleyemeyerek. "Zehirli miydi? O yüzden mi istifra ettin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, panikten midem bulandı."

Derin nefesler alırken cevabının absürtlüğüne rağmen duyduğum şeyden memnundum. "Peki," dedim. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Kısaca düşündükten sonra, "Odama gitmeme yardım eder misin?" diye sordu.

Sorgulamadan sağlam kolunun altına girip doğrulmasına yardımcı oldum ki bu çok zor bir işti. Taşıyabileceğim kilonun çok üstündeydi ve yürürken ağırlığının çoğunu omzuma veriyordu.

Merdivenden olabildiğince hızlı çıktığımızda ve onu odasına götürdüğümde özel alanın ilk kez girdiğim bile doğru dürüst farkına varamamıştım. Her ne olursa olsun ipucunun peşinden koşmam gereken tarafımın sesi soluğu çıkmıyordu.

Çınar'ı çift kişilik yatağına oturttum ve sırtını duvara yaslamasına yardım ettim. Arkasına yastık koyarken, "O şey tekrar gelir mi?" diye sormadan edemedim zira yukarı çıkarken yanıma ne silah almıştım ne de el feneri.

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Bir süre uğramaz."

"Emin misin?"

"Evet."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne çeşit bir kesinlikten bahsediyoruz? Umarım sadece rüya gördüğüme inandığını söylediğindeki gibi değildir."

Laf soktuğumu anlasa da cevap vermemeyi tercih etti ancak bakışlarında öyle bir ifade belirdi ki taşı gediğine koyduğumu hissettirdi. "Şu yarayı temizlemelisin."

Ağzım bir karış açılırken boğazım kupkuru oldu. "Ben mi?" dedim hayretle kendimi göstererek. Başımı hızla iki yana salladım. Birine ilk yardım uygulama düşüncesi o kadar korkunçtu ki düşünmeden reddetmişim. "Ben yapamam," dedim. "Muhtemelen sana daha çok zarar veririm."

Derin bir nefes aldı. "Sen yapmazsan kimse yapamaz," derken soluk soluğaydı. "Aşağıda, mutfak tezgâhının üstünde votka olacak."

Gözlerimi kırıştırdım, anlama yeteneğimi kaybetmiş gibiydim. "Älem yapmanın pek sırası değil gibi."

Gözlerini devirdi. "İçmek için istemiyorum, Elisa," dedi. "Yaraya dökeceksin."

Kalbim duracak gibi olurken midem ağzıma geldi. Onu reddetmeyi delicesine istesem de kavga edecek durumda olmadığımızın ikimiz de bilincindeydik. Şakaklarımdan soğuk terler akararken, "Siktir," diye söylendim. Bir yandan çoktan odadan çıkmış, merdivenlere yönelmiş ve Çınar'ın söylediği yerden votka şişesini almıştım. "Doktorlara bir kez daha saygı duydum sanırım."

Yukarı çıktığımda Çınar onu bıraktığım gibiydi. Kolunu kendinden uzağa tutmuş, dişlerini sıkmış ve başını, arkasına yerleştirdiğim yastıklara yaslamıştı. Vücudum ona dönecek şekilde yatağın köşesinde bıraktığı boşluğa oturduğumda gözlerime baktı.

"Emin misin?" diye sorarken reddetmesi için dua ediyordum ama başka seçeneğimiz olmadığı için ikimiz de farkındaydık. Yara bir şekilde temizlenmeliydi ve bunu benden başka yapacak kimse yoktu.

Gözlerindeki kararlı ifadeyi korurken başını hafifçe salladı ve kolunu uzattı.

Midem kasılırken titreyen parmaklarım yüzünden votka şişesinin kapağını zar zor açtım ve tüm yaraya temas edecek şekilde dikkatlice döktüm.

Çınar, alkol kesikle buluşur buluşmaz acı içinde inleyerek doğruldu. Her bir mimiği canının ne kadar acıdığını açık ediyordu. Gözlerini sınımsız yummuştu, dudakları titriyordu. Vücudunun kontrolünü kaybetmiş gibiydi.

Alnı köprücük kemiğime dokununcaya kadar eğilirken boğazından hırıltılar yükseliyordu. Tek eliyle yorganı sıkıca kavramıştı. Derin ve hızlı nefesler alırken hareket edemeyecek kadar kaskatı kesilmiştim.

Korku, mürekkebin kâğıda yayılışı gibi içimde hızla yayılırken, "Bayılmadın, değil mi?" diye sordum. Neredeyse ağlayacaktım.

Çınar başını iki yana sallamak dışında hareket etmedi ve uzayıp giden saniyeler boyunca öylece kalakaldık. Normal bir zamanda olsak bir erkekle bu kadar yakınlaşmaktan ve neredeyse sarılıyor olmamızdan son derece rahatsızlık duyardım ama karşımdaki adamın dakikalar önce ölümden kıl payı kurtulduğu gerçeği tüm kuvvetiyle aramızda duruyorken ne durumda olduğumuzu umursaymadım bile.

Alkolün canını ne kadar yakıtığını bilmem mümkün değildi fakat verdiği tepkiden yola çıkarak az çok bir tahmin elde edebirdim.

Mahvolmuştu.

Kendini toparladıktan sonra doğruldu ve yastıklara yaslandı. Derin derin nefes alırken neler yapmam gerektiğini anlattı ve tek bir sözünden bile çıkmayarak yarasının temizliğini tamamladım, bir bezle üstünü kapattım ve güzelce sardım. İsim bittiğinde ikimiz de yorgunluktan bitap düşmüştük.

Hâlâ yatakta otururken ve o yanımda yarı oturur vaziyette dinlenirken sessizliği dinledik. İkimizin de konuşacak enerjisi yoktu ve yaşananların ağırlığı suratımıza tüm kuvvetiyle çarpan bir okyanus dalgası gibi bizi etkilemişti. Sadece gece lambasından yayılan sarı ışığın içeriyi loş bir sarı renge boyaması da melankolik ruh hâlimizi tetikler nitelikteydi.

"Elisa," dedi bitkin bir sesle.

Bakışlarımı komodinin üstündeki kanlı bezlerden çekip ona baktım. "Efendim?"

"Beni neden kurtardın? Neden ölüme terk etmedin?"

Beklenmedik sorusu son derece sarsıcıydı. Buna nasıl cevap vermem gerektiği hakkında en ufak bir fikrimin olmaması pek hoş değildi. Sorusunu birkaç saniye kafamda evirip çevirirken bakışlarımı cılız ışığıyla odayı aydınlatan gece lambasına sabitledim. Sonra dürüst olmanın en doğrusu olduğuna karar vererek, "Düşündüm," dedim. "Ama sonra gülüşün aklıma geldi."

Bakışlarımı onunkilere sabitledim. Kısılmış gözleri puslu, insanı içine çeken karanlık bir girdap gibiydi. Ne düşündüğünü açık etmediği gibi insanın kafasını karıştırıyordu. Başımı hafifçe iki yana sallarken, "Ne olursa olsun..." dedim. "Kimsenin gülüşünü elinden almak istemiyorum. O kadar zalimleşmeye dayanmam."

Dikkatli bakışlarını gözlerime dikmesinden rahatsız olup olma konusunda kararsız kaldım. Hakkımda kötü bir şey düşünmediği her hâlimden belliydi ancak ne düşündüğüyle ilgili hiçbir fikrimin olmaması rahat hissetmeme ket vuruyordu.

Derin bir nefes alıp, "Seni anlamıyorum," dedi. Sesi kısık, ifadesi içtendi. "Seni öldürmemden korktuğunu söylemiştin ama şimdi beni kurtarıyorsun. Çıkarlarına uymayan bir davranış bu."

"Aynı şeyi sen de yapmıştın, unuttun mu?" diyerek onu gafil avladığımda gözlerini kırıştırdı. "O ormanda birini öldürdüğünü görmeme rağmen hayatımı kurtarmıştın. Bu hareketi yapmak da senin çıkarlarına uymayan bir davranıştı."

Ne söyleyeceğini bilemeyerek bakışlarını kaçırdığında onu doğru noktadan vurduğuma emin oldum. "Aynı şey değil, Elisa."

Meydan okudum. "Farklı bir nokta göster."

Sessizlik uzayıp gittikçe aramızdaki garip hava ağırlaşıyordu. Gizlediği duygularına rağmen kafasının son derece karışık olduğunu görebiliyordum. Sanki aramızdaki iletişimin akıbetini belirleyecek ince bir çizgideymişiz gibi hissediyordum. Sözlerimi iyi düşünmem ve ihtiyatla seçmem gerektiğinin farkındaydım.

"Çınar," dedim ve adını zikretmem nedense bu anı daha da garip kıldı. "Beni neden kurtardın?"

Buğulu gözlerinden bir parıltı gelip geçse de bu o kadar hızlı olmuştu ki ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamamıştım. Belki böyle okunmaz oluşu onun da ne yapacağını şaşırmasındandı, bilmiyordum. "Seninkiyle aynı sebepten," dedi. "Bir insanın gülüşünü elinden almak istemedim."

Sertçe yutkundum. "Bunu bir katilin söylemesinin pek normal olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Burnundan gülerken dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. "Ne gördüğünü biliyorum," dedi gizemli bir edayla. "Benim bir zalim olduğuma da inanıyorsun, bunun da farkındayım ama tüm içtenliğimle söyleyebilirim ki hiçbir masumu incitmem ben."

"Ateş ettiğin kadın ne yapmıştı peki?"

Dudaklarını refleks olarak araladı ama hemen geri kapattı. "Bazı şeyleri açıklayabilmek isterdim," derken sesindeki samimiyet öylesine somuttu ki uzansam dokunabilecekmişim gibi hissettim. "Ama yapamam. Lütfen sen de beni daha fazla zorlama."

Sorularına doğru dürüst cevap alamasam da başımı hafifçe salladım. Çınar sınırlarını yeterince zorlamış, bana verebileceği ne varsa bahsetmişti. Israrlı olmam dengeleri yeniden değiştirebilir, aramızdaki sinsî uçurumu daha da güçlendirebilirdi.

Odama gitmek üzere hafifçe doğrulmuştum ki aniden, "Zalim olduğuna inandığımı söylemiştin ya," dedim. "İnanmıyorum." Aklıma düştüğü gibi bu sözlerin dudaklarımdan dökülmesine izin vermiştim. Dolayısıyla böyle bir şey söylememi ikimiz de beklemediğimiz için aptal aptal birbirimize baktık. "Böyle düşünmemek için diretiyorum. Senin iyi yanlarını görmemek için çabalıyorum ama olmuyor. Zihnimin gerisinde fısıldamaya devam eden, senin vicdanlı biri olduğun söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmayan yanımlı susturamıyorum. Ne kadar aptalca, değil mi? Sanki birini öldürdüğünü görmemişim gibi..."

Gözlerime diktığı yeşim rengi gözleri öylesine berrak bir ışıltıyla parladı ki sözlerimin onda böyle bir etki bırakmasına hayret ettim. Duygularını profesyonel şekilde gizliyordu, ne hissettiğini

den tam anlamıyla emin olmam mümkün değildi ancak orada bir yerde minnet kırıntısı gördüğüme yemin edebilirdim.

Aramızdaki sessizlik uzayıp rahatsız edici bir boyuta ulaşınca derin bir nefes alıp ayaklandım. "Gitsem iyi olacak sanırım."

Gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Gitmeni istemiyorum."

Kaşlarını hafifçe çatıldı ve bedenim sanki beni yakma ihtimali olan bir varlıkmiş gibi geri çekildi.

Tepkimi görünce dudakları çarpık bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldı. "Merak etme, Elisa. Isırmam. Sadece dışarıda o şey kol gezerken tek başına kalmanın güvenli olmadığını düşünüyorum. Hele ki o başarılı atışlarından sonra."

Laf sokuşunu umursamadan gözlerimi kırıştırdım. "Ama bir süre uğramayacağını, onu yaraladığını söylemiştin."

Omuz silkti. "Senin rüya gördüğünü ve endişelenmemen gerektiğini de söylemiştim."

Kalp atışım hızlanırken ne yapacağımı bilemedim. Oda aniden on derece ısınmış mıydı, bana mı öyle geliyordu? "Burada kalırsam nerede uyuyacağım, söyler misin?"

Eliyle çift kişilik yataktaki boşluğu işaret etti.

Gözlerim kocaman açılırken, "Sen gemiyi iyice azya aldın," dedim düşünmeden. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum ediyordu. Evet, onunla bir gece aynı yatakta uyumuştum ve zarar görmemiştim ama o zaman alkollüydü, dolayısıyla bilinci yerinde değildi ve bu aramızdaki gerginliği azaltıyordu. Oysa şimdi böyle bir şeyi benden tamamen ayıkken talep ediyordu. "Kesinlikle reddediyorum, teşekkürler."

Tek kaşını kaldırdı. "Dün gece benimle uyurken hiç şikâyet etmedin ama," dedi bilmişlikle.

"Çünkü dün gece alkollüydün ve nasıl tepki vereceğini bilemediğimden seni korkutmaktan çekindim," diye durumu açıkladım. "Yoksa gayet şikâyet edilecek bir durumdu, emin olabilirsiniz."

"Şikâyet etmesi gereken tek kişi bendim," dedi. "Horluyordun çünkü."

Ağzım hayretle aralandı. “Yalan söylüyorsun.”

Yorgunluğuna rağmen gözlerindeki eğlenceli parıltıyı gizleyemedi. “Evet,” dedi rahatça. Ardından yataktaki boşluğu gösterdi. “Şimdi geç şuraya.”

“Hayır,” dedim kararlılıkla ve beni durdurmasına fırsat vermeden ayaklanıp kapıya yöneldim. Tam kapıyı açmıştım ki “İyi,” diye seslenince geri döndüm. Komodinin çekmecesinden bir silah ve el feneri çıkarınca ağzım bir karış açık kaldı. “Ben burada güvenirken sen de bir metreden atış yapamayan berbat nişancılığınla huzur içinde uyursun.”

Gözlerimi kırıştırdım, “Senin kaç silahın var?” diye sordum.

“Çok,” diye hafif eğlenir bir tınıyla yanıtladı. “Ama konumuz bu değil.”

Kararsızlık içinde kapıda dikilirken teklifi aklımda kol geziyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Açıkçası o şey tekrar saldırsa emindim ki Çınar yaralı olmasına rağmen benden kat kat daha iyi iş çıkarırdı ama içimdeki huzursuzluğu yok edemiyordum.

Çınar aniden hafifçe eğip kapının arkasına bakıyor gibi yaptı. “Şu dışarıda görülen dört metrelik şey ne?”

Olay o kadar tazeydi ki şaka yaptığını bilmeme rağmen korkarak cıyıkladım ve var gücümle ona doğru koştum. Yatağın sol tarafındaki boşluğa oturduğumda başını arkaya atarak kıkırdadı. Uykusuzluktan morarmış göz altlarına ve acıdan solmuş ten rengine rağmen cildinin bir an için ışıldadığına yemin edebilirdim.

“Korkunç birisin.”

Olabilirdiğince ondan uzağa geçip yorganı üstüme çektim ve arkamı döndüm. Ona bakmazsam sinirimden geçeceğini ummuştum ama sinir bozucu bakışlarını enseme hissediyordum. Konuşurken ses tonu bile gülümsüyordu sanki.

“Tatlı rüyalar, Elisa.”

Öfkeyle sordum. “Defol git, Çınar.”

BÖLÜM XIII

İdil Öztürk

Takvimler 18 Aralık'ı gösterirken kar fırtınası son sürat devam ediyordu, birbirimizle kavgaya tutuşmasak da evde soğuk rüzgârlar esiyordu ve Elisa'dan hâlâ bir iz yoktu. Hiçbir şey söylemeden kayboluşunun üstünden günler geçmişti ve bu konu üstünde konuşmasak da artık geri döneceğine dair umutlarımız tükenmişti. Onu unutmamıştık, kayboluşu hepimizin düşüncelerine sızıveriyordu. Bunu Serkan'ın gözlerinde bile görebiliyordum ancak adı artık sohbetlerimize konu olmuyordu.

Bunun ne demek olduğunu hepimiz biliyorduk, öldüğünü kabullenmiştik.

İşin en kötü yanıysa yas tutmaya bile vaktimizin olmamasıydı. Bazen kuytu köşelere gizlenip birkaç dakika ağlıyordum ama hepsi bu kadardı. Gözyaşlarımı silip tüfeğimi kapıyor ve nöbetime dönüyordum. Dostlarımın yanına gittiğimde acımla ilgili hiçbir şey anlatmasam da onlar kızarmış gözlerimden ve akan burnumdan yüreğimdiki sızıyı görebiliyorlardı.

Öte yandan günlerce salonda uyuduktan sonra dün gece itibarıyla odalarımıza çekilmiştik. Sadece arada dönüşümlü olarak nöbet tutma kararı almıştık. Kişisel nefretimizi bir kenara bırakıp yaptığımız toplantılarda Serkan rüya görmem ihtimali üzerinde durmuştu. Ona her baktığımda hissettiğim iğrenme yüzünden midem bulansa da haklı olmasını delicesine arzuluyordum. Fakat bu ihtimal masaya yatırıldığında arabamıza ne olmuş olabileceği konusu kocaman bir soru işaretine dönüşüyordu. Hele ki ertesi sabah arabayı incelediğimizde kapıların üzerinde kendini son derece belli eden pençe izleri, işleri içinden çıkılmaz bir hâle sokmuştu.

Bu yüzden akıl sağlığımızı korumak adına bu konunun üzerinde çok düşünmemeye, yalnızca tedbirli olma kararı aldık. Herkesin odalarında uyuması fikriyse Beren'den gelmişti. Ona göre bir hayvan üst kata çıkmakta zorlanırdı ama salona kolayca sıvışıp hepimizi parçalara ayırabilirdi.

Ne düşüneceğimi şaşırtdığım için ekibin aldığı kararlara uymak dışında bir şey yapmamıştım.

Saat öğleden sonra ikiye geldiğinde salona indim. Uyanalı sadece yirmi dakika oluyordu. Hızlı bir duş almış, saçlarımı kurutup nemlendirici sürdükten sonra mor, oldukça bol gelen bir *sweatshirt* ve siyah bir eşofman giyip aşağı inmiştim. Gözlerim uykusuzluktan sızıyordu. Uyku düzenim kelimenin tam anlamıyla berbat bir hâl almıştı. Hem Elisa'nın yokluğu hem dışarıda bizim için bir şeyin beklediğinin malum oluşu geceleri uykumu baltalıyordu ve kendimi bir anda nöbet tutarken buluyordum.

Aşağı inip mutfağa ilerlediğimde Yekta'yı kendine kahvaltılık bir şeyler hazırlarken buldum. Sarı saçları dağınık olmasına rağmen her zamanki gibi görkemliydi. Yeşil gözleri benim gibi uykusuz olduğunu fısıldayan yorgun parıltılar barındırıyordu. Koyu yeşil bir *sweatshirt* ve bej rengi, bol bir eşofman giymişti. Beni görünce gülümsemesi dudaklarında yayıldı. "Günaydın, sabah güvercini. Her zamanki gibi yaşam enerjisi saçyorsun."

Tezgâhın önündeki yüksek sandalyelerden birine zıplayıp kapanmak için yanıp tutuşan göz kapaklarımın ardından arkadaşşıma baktım. Duş almama rağmen hâlâ tam olarak kendime gelememişim.

"Sabaha kadar uyumadım neredeyse," dedim. "Aklım allak bulaktı."

Bana kaçamak bir bakış atıp buzdolabından çıkardığı peynirle zeytini önüme koyduktan sonra, "Sanırım kafanı neyin doldurduğunu sormama gerek yok," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözyaşlarımı tutabilsem de içimdeki tüm iyiliği bir girdap gibi içine çekip yok eden acıyı engelleyemiyordum. "Sence ona ihanet mi ediyoruz?" dedim Elisa'ya kastederek. "Onu yeterince düşünmüyor muyuz?"

Kimden bahsettiğimi anlaması için gözlerime bakması yeterliydi. "Onun için yapabileceğimiz her şeyi yaptık," dedi. "Kendine işkence etme, İdil. Bunun kimseye faydası olmadığı gibi doğruluk payı da yok, sen de biliyorsun."

Derin bir nefes aldım. Dostlarım sık sık kendimi suçlamamam gerektiğini söylüyorlardı, haklı olduklarını da biliyordum ancak Elisa benim yanımda uyurken birden kaybolmuştu. Nasıl bir buruklukla baş ettiğimi anlamaları çok zordu.

Yardım etmek için ayağa kalkmaya niyetlendim ama "Zahmet etme," diyerek beni durdurdu. "Bir şey kalmadı zaten."

Kahvaltılıkları hızlıca masaya koyduktan sonra haşladığı yumurtaları doğrayıp tezgâha bıraktığında önümüzde muhteşem bir kahvaltı sofrası vardı. Ara sıra ettiğimiz sohbetler haricinde sessizlik içinde kahvaltımızı ettik. Hemen ardından pek dağılmamış mutfağı güzelce topladık. Yekta yardımı ihtiyacı olmadığını söylese de onu dinlemeyecek kadar kibardım.

İşimiz bittiğinde salona geçtik. Kendimi Yekta'nın oturduğu teklid koltuğun yanındaki üçlü koltuğa bıraktığımda arkadaşım, "Diğerleriyle aran nasıl?" diye sordu. "Beren'le biraz daha iyi gibisin."

"Ona hâlâ güvenmiyorum," dedim hemen. "Sadece içinde bulunduğumuz durum o kadar karmaşık ki şu anda bölünmemizin bize hiçbir yararı olmayacağını farkındayım, hepsi bu."

"İçimden bir ses aranızın kötü olmadığına Beren'in sevindiğini söylüyor." Zihnime düşen anılar bacağımlı şiddetle aşağı yukarı oynatmama neden olurken arkadaşım, vücudumun verdiği reaksiyonu fark etti ve "Kinci olma," dedi. "Bu yalnızca kalbini ağırlaştırır."

Kızmamak için kendimi zorlasam da öfkeyle Yekta'ya baktım. Benim aksime oldukça sakın görünüyordu. "Kinci olduğum falan yok," diye kendimi savundum. "İnsanlardan nefret etmekten zevk de almıyorum. Ben sadece yapılanları unutmuyorum, Yekta. Mesela Elisa kaybolduğunda Beren'in endişelendiği tek şeyin kendi kıcını kurtarmak olduğunu unutmuyorum. Elisa kaybolmadan bir gün önce Serkan'ın, kızın kalbini nasıl paramparça ettiğini unutmuyorum." Hafifçe öne eğildim. "Kimileri *hatırlamak lanettir*, derler ama unutmamak iyidir, inan bana."

"Tamam, tamam," dedi yatıştırıcı bir tonla. "Seni sinirlendirmek için söylememiştim, haklısın." Sessiz kalıp bakışlarımı kaçır-

duğumu görünce, "Yapma ama," dedi. "Beni umursamaz bir piç kurusu olarak göremezsin."

"Öyle davranma o zaman," diye parladım.

"Bu evde Serkan'ın üstüne ilk gidenlerdenim," diye hatırlattı. "Elisa evden ayrılmaya çalıştığı anda eğer Atalay aramıza girmeseydi çok daha korkunç şeyler olacaktı."

Bu konuda hakkını yiyemezdim. O gün Yekta, ondan hiç beklenmeyecek bir nefretle bakmıştı Serkan'ın suratına. Yüzündeki iğrenme ve hiddeti okumamak imkânsızdı ve bu, ondan beklenen bir hareket değildi. Atalay kadar olmasa da insanlara sert çıkmaktan, kavga etmekten ve kaba olmaktan hoşlanmayan nazik bir çocuk olmuştu her zaman.

Bunları hatırlayınca öfkem durulur gibi oldu. "Tamam," dedim. "Haklısın sanırım." Geri adım attığımı görünce kendini savunmak için dikleşen omuzları rahatlıkla gevşedi. "Beren hakkında olumlu düşününce birden sınırlarım bozuldu."

"Beren hakkında olumlu düşünmüyorum," dedi. "Önemsediğim tek şey senin iyiliğin ve sen bunu göremeyecek kadar körsün." Derin bir nefes verip başımı koltuktaki yastıklara yasladım. Sözlerinin etkinliğini artırmak ister gibi tek kişilik koltuktan kalkıp yanıma oturdu. "Yüreğin o kadar dolmuş ki köşelere çekilip gizli gizli ağlıyorsun ve ben, hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalıyorum."

Bakışlarımı tavandan ayırmadım. Herkesin malumu olan bir şeyi inkâr edecek kadar aklımı yitirmiş değildim. "Ağlamamın sebebi Elisa."

Ona bakmasam da yeşil gözlerinin bilmiş bir bakışla harmanlandığını görebiliyordum. "Öyle mi?" dedi bana inanmadığını son derece belli eden bir tonla. "Yani hayatımızın iki haftadan da kısa bir sürede nasıl bu kadar değiştiğine, dostlarınla aranın böylesine açıldığına üzülürsün." Cık cıkladı. "Yapma, İdil. Bu kadar hissiz görünmek zorunda değilsin. Bu maskeyi üzerinde taşımana gerek yok, anla."

Başım hâlâ yastıklara gömülüyken bakışlarımı Yekta'ya çevirdim ve anlayış dolu gözleriyle karşılaşmak, bir an için affalamama

sebepten oldu. İçten içe bu duyguları hissetsem de hiçbirinin yüreğimde yeşerdiğini kabul etmemiştim. Şimdiyse Yekta, tüm gerçekleri sert bir okyanus dalgası gibi suratıma çarpmıştı.

Serkan'dan nefret ediyordum ve onu asla affetmeyecektim, affedemezdim ama kampüste ettiğimiz sohbetleri, dersi eklemek için sınıfça planlar yaptığımızı nasıl hafızamdan silecektim? Ya da Beren'le hayatın akışıyla ilgili dertlerimizi dolu dolu gözlerle birbirimize anlattığımızı nasıl yok sayacaktım?

Beren, Elisa'yla benden daha yakındı. Arkadaşlığımızın başından beri bunu görsem de sorun etmemiştim. Herkesin hayatında en çok sevdiği insan olamazdık ve bunu kabullenmişim ancak Elisa'nın kaybına bile böylesine kayıtsız kaldıysa, kaybolan ben olsaydım hiç umursamayacağı gerçeği fazla ağır geliyordu. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Sadece Elisa'yı değil, Serkan ve Beren'i de kaybetmişim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarım büzüldü, bakışlarım buğulandı. Yekta şaşkına dönmüş gözlerle bana bakakaldı. Görünen o ki sözlerinin bende böylesine etki edeceğini öngörememişti.

"Şey," dedi ben ellerimi yüzüme örterken. "Affedersin."

Birinin bizi bu hâlde görmemesi için gözlerimden süzülen yaşları hızla sildim ama kontrol etmem mümkün değildi. Sanki birinin bu sözleri söylemesini bekliyordum ve sonunda patlamıştım.

"Eve dönmek istiyorum artık," derken sesim boğuk çıktı. "Anneme onu sevdiğimi en son ne zaman söylediğimi hatırlamıyorum bile."

Yekta'nın derin bir nefes aldığını duyar gibi oldum. Sanki onun da göğsünde kaldırmayı güç bir ağırlık belirmişti. Bir elini omzuma attığını, daha sonra beni kendine çektiğini hissettim ama elimi yüzümünden ayırmadım. Gözyaşlarımı akıtırken sessizce oradan oraya savrulan bir yaprak gibiydim.

Kollarını bedenime sararken bir yandan da, "Korktuğunu biliyorum," diye dinginleştirici bir edayla konuşmaya başladı. "Ancak sana dostun olarak söz veriyorum, inatçı bir bataklığa sapsanlık

da buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız. Evimize döneceğiz ve Elisa'ya ne olduğunu öğreneceğiz.”

Bunları duymaya ihtiyacım olduğunu bildiği için uydurduğunu hissetsem kalbim kırılırdı ancak söylediği her söze inandığından adım kadar emindim. Bu yüzden ben daha ne olduğunu anlamadan yüreğimde umut tohumları filizlendi.

Yekta ağlamamın dinmesini sabırla bekledi, ardından benimle uzun uzun dertleşti. O an bir dostun, karanlık bir ormanda tüm ihtiyaçlarıyla beliren bir elmas olduğunu tekrar anladım. Eğer Yekta gibi bir arkadaşına sahip olmasaydım, ışığıyla yolumu aydınlatmasaydı bu karanlık orman beni içine çeker ve zalimce yutardı.

“Sana bir şey anlatmam lazım,” dedim aramızdaki samimiyete güvenerek. Artık ona sarılmasam da hâlâ yan yana oturuyorduk. “Ama bana kızmayacağına söz ver, soru sormayacağına da.”

Yüzünü buruşturdu. “Tanrı'm, bundan hiç hoşlanmadım.”

“Söz veriyor musun?”

“Sen gönder gelsin,” dedi. “Sonrasına bakarız.”

Güvensiz hissederek yerimde kıpırdandım. “Beni şu an hiç rahat hissettirmiyorsun.”

İfadesiz bir şekilde suratıma baktı. “Tutamayacağım bir söz verdiğimde için huzurla dolacaksa söz veriyorum.”

Bu tavrı, itiraf etmek üzere olduğum şeyi dile getirme konusundaki cesaretimi baltalasa da sevdiğim, iyiliğimi düşündüğünden emin olduğum birinin akıl vermesine ihtiyaç duyuyordum. Atalay'a bazı şeyleri üstü kapalı anlatmak bile ruhumu inanılmaz şekilde hafifletmişti. Dolayısıyla Yekta'yla duygularımı paylaşsam delicesine rahatlayacağıma inanıyordum. Bu yüzden kendime ikinci kez düşünme fırsatı tanımadan, “Bir dostum var,” dedim. Yekta'nın bazı şeyleri anlamaması için gerçeği olabildiğince saptırmaya çalıştım. “Onu çok seviyorum ama...”

Devam etmem için cesaretlendirmek istercesine, “Ama,” dedi.

“Sevgilisine âşığım.”

Bir karış açılan ağzını tek eliyle örtmek dışında bir şey yapmadı. Şoktan donup kalmıştı. Başka bir zaman olsa bu hâline gülebilirdim ama bu tepkisi, durumumun vahimliğini hatırlattığı için dudaklarımı yukarıya bile kıvıramadım.

Sessizliği uzayıp gidince, “Ne yapacağım?” diye mırıldandım.

“Çocuğu ayart, bir gece ansızın koynuna gir.” Vücudumdan bir elektrik akımı geçmiş gibi irkilerek ona baktığımda sözlerine öfkeyle devam etti: “Tanrı aşkına, İdil! Duygularından bir şekilde kurtulman lazım.”

“Denemedim mi zannediyorsun?” dedim. “Ama olmuyor işte.”

“Oldur,” diye bastırdı. “Bir başkasının sevgilisini elinden almak için uğraşacak kadar basit bir kadın mısın sen?” Öfkeyle dudaklarımı araladım ama konuşmaya devam ederek lafi ağzıma tıkadı: “Olmadığını biliyorum, öylesin diye demiyorum ama geçici bir mutluluğa ulaşmak için böyle seviyesiz işlere kalkışmaman gerektiğini gör lütfen.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Geçici mi?”

Açıklamaya koyulmadan önce derin bir nefes aldı. “Bak, duygularına hâkim olamamanı anlıyorum. İnan bana, kalbinin kırılacağı düşüncesi sinirlerimi bozuyor ama başka bir yolu yok, İdil. Bir başkasıyla kafa karışık seninle olmak isteyen bir kişinin seninleken de kafasının karışmamasını beklemek ahmaklık olur.” Bakışlarımı kaçırduğumda hissettiğim duygu karmaşası üstüme ağırlığıyla çöküyordu. “Yapma, İdil,” dedi Yekta yeniden. “Biliyorum, senin için çok zor ama en doğru şey vazgeçmen.”

“Peki, nasıl unutacağım?”

Dudaklarından alaycı bir kıkırtı koptuğunda merakla ona baktım. “Eve döndüğümüzde başkalarıyla takıl,” dedi omuz silkip. “Atalarımız, *çivi çiviye söker* diye boşuna dememiş sonuçta.”

Kendimi onunla birlikte gülümserken buldum. “Atalarımızın sözlerini biraz yanlış anlamış olabilir misin?”

Dudaklarında bir sırıtış peyda oldu. “Ne dersen de, doğruluğunu ve etkilikliğini belki sabaha kadar tartışırız ama bir başkasıyla takılmanın acıları unutturacağından yanayım ben.”

Başımı iki yana sallayıp şiddetle karşı çıktım. "Eğer geçmişte bıraktığın kişi kalbini paramparça ettiyse dinlenmeli ve acıyı kabul lenmelisin. Hasta olmadığınla ilgili inat edersen tedavi olamazsın, Yekta. İyileşme sürecinde bir başkasını tanımak da insana kendini suçlu hissettirmekten başka bir işe yaramaz. Duygusal olarak bir başkasına ait olmana rağmen bedeninin hiç istemediğin birinin yanında olması, sana işkenceden farksız gelir. Kimseye bir söz ver memene rağmen birilerini aldattığınla ilgili saçma sapan hislere kapılırsın. Hem söyler misin, kendi kalbinin kırıkları yüzünden bir başkasının zamanını gasbetmek nasıl bir bencilliktir? Sana yapılan kötülüğü ve kırıcılığı neden bir başkasına yapasın ki?"

"Öncelikle," diye lafa girdi. "Bahsettiğim, duyguları olan bir insanı kullanmak değildi. Sadece iki tarafın da birbirine açık ve dürüst olduğu, ciddi olmayan bir vakit geçirme ilişkisinden bahsediyorum ben."

"Sanırım günümüz ilişkileri için fazla eski kafalıyım. Kimseyi yargılamıyorum ama insanların aynı anda birden fazla flörtünün olması, birlikte olmak istemeyeceği insanlarla canı sıkılmasını diye konuşması pek benlik değil." Başımı onaylamayarak iki yana salladım. "Ne zorsun ahir zaman!"

Dayanamayıp bir kahkaha patlattı. "Sonuca bakalım," dedi. "Aşk kadını İdil Öztürk kara kara düşünürken birden fazla kişiyle takılmayı problem etmeyen, yoldan çıkmış Yekta Arslan krallar gibi tahtunda oturuyor." Bilmiş bir şekilde suratıma baktı. "Ben kazandım."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Bir gün âşık olabilecek misin acaba?"

Gücenmiş gibi gözlerini kısıtı ama rol mü yapıyordu yoksa gerçekten söylediğinden hoşlanmamış mıydı, emin olamadım. "Neden?" diye sordu. "Oradan bakıldığında kalpsiz gibi mi görünüyor?"

Abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırdım. "Bilemem artık. İlişkilerde berbat olduğun bir gerçek."

Saçımı hafifçe çekerken gülümsüyordu. "Madem aşk konusunda böyle bilge bir kişiliksin, bana neden akıl danışyorsun?"

Omuz silktim. "Terzi kendi söküğünü dikemez."

"Şu şeyi söylemekten vazgeç," derken ani siniri karşısında şoka uğradım. "Dünyanın en saçma lafı. Bir terzi nasıl olur da kendi söküğünü dikemez?"

Hayır, numara yapmıyordu. Bu atasözüne gerçekten saf bir öfke besliyordu. Yüzü o kadar komik görünüyordu ki dayanamayıp başımı arkaya yatırarak bir kahkaha patlattım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Bölüyor muyum?"

Gülüşmelerimiz kesilirken gelen kişiye baktık. Atalay suratında her zamanki gibi tatlı bir tebessümle bizi izliyordu. Siyah bir tişört ve aynı renk eşofman giyiyordu. Açık kahverengi, hafifçe uzun saçları duştan yeni çıktığını simgelercesine nemliydi.

Onu görünce kalbimin ritminin değiştiğini hissettim. Sadece yakışıklı olması değil, etrafına yaydığı hava yüzünden bayılacak gibi oluyordum. Tek bir bakışıyla aklımı başımdan alıyor, kalbimin pelte gibi erimesine neden oluyordu.

"Hayır," dedi Yekta. "Gelsene."

Atalay yanımdan geçip Yekta'nın yanına oturduğunda bir tarafım, yanıma oturmadığı için hayal kırıklığına uğrarken diğer tarafım, bu hareketine minnettar kaldı. Yan yana oturmamız onun ne kadar çekici olduğunu daha da gözüme sokardı ve bunun bana hiçbir yararı olmazdı. Yekta'nın dediğini yapmalı, tatlı rüyamdan uyanmalıydım.

Çocuklarla derin bir sohbete daldık ve akşam yemeği vaktinin ne ara geldiğini fark bile etmedik. Hızlıca bir şeyler atırdıktan sonra odalarımıza dağıldık. Buraya gelirken sürekli birlikte vakit geçireceğimizi ummuştum ama günün çoğunluğunu kendi kuytu-larımıza çekilerek geçiriyorduk. Birlikte eğlenme düşüncesi bizim için bir hayalden farksız değildi artık.

Odama çıktıktan sonra sonucu bilmeme rağmen yatağın yanındaki tüfekte mermilerin olup olmadığını kontrol ettim. Hem men ardından tedirginlik ve büyük bir temkinle pencereden dışarı

baktım. Görünürde hiçbir şey yoktu, bu koca ormanda yine yapayalnız olmalıydık.

Üstüme kısa, çiçekli, bej rengi bir şort ve takımı olan askıyı geçirdikten sonra kendimi yatağa attım. Ne olur ne olmaz diye düşünerek tüfeğimi kendime yakın tutuyordum ama günlerdir diken üstünde olmanın yorgunluğu içindeydim. Yekta'nın sözleri yeniden zihnime düşünce gözlerimi sımsıkı yumup başımı iki yana salladım ve bu düşünceleri kovmaya çalıştım. Haklıydı ama son zamanlarda o kadar fazla kara düşünceyle cebelleşiyordum ki son iki haftada on yıl yaşlandığımı hissediyordum.

Bakışlarım komodinin üstündeki votka ve vişne suyuna kayıncaca kararsızlıkla yüzümü buruşturdum.

Bu ikiliyi günler önce gizlice odama kaçırılmış ancak içme konusunda bir türlü cesaret edememiştim. Olayların son derece taze oluşu korkumu diri tutmuştu. Kendimi ayık ve tehlikeye karşı tedbirli olmaya zorlamıştım. Oysa şimdi boğulduğumu hissediyordum. Düşünce gücümün elimden alınmasına ihtiyacım vardı. Sadece bir geceliğine de olsa kafa dağıtmamın kime, ne zararı olabilirdi ki? Bir tehlikeyle karşılaşsak da sonuçta silahı olan tek kişi değildim. Yekta ve Serkan birlik olup birkaç başarılı atış yapabilirdi.

Hem sarhoş olacağımı kim söylüyordu ki? Sadece birkaç yudum içip keyfime bakacaktım. Sadece birkaç yudum...

Atalay Kılıç

Çift kişilik yatakta arkama rahatça yaslanmış, *Martin Eden* adlı kitabı okurken sağ tarafımda oturan Beren, buraya gelirken sıkılma ihtimaline karşı yanına aldığı birkaç moda dergisini kurcalıyordu. Bu dergiyi dördüncü ya da beşinci okuyuşuydu.

Okuma konusunda seçeneksiz kaldığı için aynı dergiyi defalarca okuduğunu düşünerek, "İstersen yanıma aldığım kitaplardan birini verebilirim," diye teklif ettim. Bakışlarını dergiden kaldırdı ne söylediğimi anlamaya çalışırcasına suratıma bakarken, "Aynı şeyi okumaktan sıkılmışsındır diye söylüyorum," diye açıkladım.

Huysuzca omuz silkti. "Okuma zevklerimiz pek uymuyor," dedi. "Sen klasik okumayı seversin."

Bunu kötü bir özellikmiş gibi söylemesi canımı sıkıyordu. "Okuduğum kitaplar ağıdalı bir dille yazılmamış," diye karşılık verdim. "Gayet kolay okunabilecek şeyler."

Bakışlarını tekrar dergiye gömüp sayfaları çevirmeye başladı. "Almayayım, sağ ol."

Öfke kanımda kol gezerken bakışlarımı kaçırdım ve sinirimin Beren tarafından fark edilmemesini umdum. Son zamanlarda bana olan tutumu fazla değişmişti. Beni sevmediğini hiçbir zaman söylememişti, öte yandan artık sevdiğini de söylemiyordu. Sanki benimle vakit geçirmektense işkence görmeyi yeğler gibi bir hâli vardı. Beni arzulamıyordu, dokunmaya bile katlanamıyordu sanki.

Bakışlarımı uzun kollu pijamasında gezdirdim. Elbette bana şov yapmak ya da beni tatmin etmek için kendini paralamak zorunda değildi ancak bundan birkaç ay öncesine kadar giydiği saten geceliklerle aklımı çelmeye çalışan kadını anımsamadan edemiyordum. Beren eskiden onu arzulamamı isterdi. Beş gün sevişmezsek altıncı gün kapımda biterdi. Oysa şimdi umurunda bile değildim.

Aklı fikri pantolonunun altındaki mutlu etmek olan bir adam hiç olmamıştı ama birlikte olduğum kadının benden uzaklaşması canımı sıkıyordu. Bunu hak edecek ne yapmıştım?

Beren üstümden uzanıp dergiyi komodinin üstüne bıraktıktan sonra arkasını dönüp yattı. "Lambayı kapatır mısın?"

Öfkelenme... Yeniden pişman olacağın bir şey yapma...

"Kitap okumaya devam ediyorum."

"Evet," dedi Beren tahammülsüzlükle. "Ama ben de uyumaya çalışıyorum."

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Zihnimdeki kötücül ses, öfkemi şiddete dökerek dışa vurmam için yalvarıyordu. Duvarı yumruklamam, sağı solu dağıtmam için beni teşvik ediyordu ama onu dinlemeyecektim. Uzun süredir çöp muamelesi görmekten bunalsam da bunu yapmayacaktım. Kendime saygımı yitirmek istemiyordum.

Gözlerimi kapatıp birkaç kez derin nefes aldıktan sonra, "Benimle konuşacak mısın artık?" diye solumdum. İdil'le konuşmamız aklıma geldi birden. Evet, Beren'e adım atmaktan yorulmuşum ve İdil'e de söylediğim gibi ilişkimizi devam ettirme konusunda ciddi kararsızlıklarım vardı ama bu, Beren'in bana insan gibi davranmamasını daha fazla sineye çekeceğim anlamına gelmiyordu. Üniversitenin başından beri birlikteydik. Bir şeyler bittiyse bile en azından ilişkimizin onurlu bir vedayı hak ettiğini varsayıyordum.

Sırtüstü dönüp, "Neyi konuşacak mıyım?" diye sordu.

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi hızlıca, "Bu tavrını," deyiverdim. "Bana kötü davranmanı, eskisi gibi vakit geçirmek istememe-ni ve sevişmekten kaçmanı."

Derin bir nefes aldı. "Bir şeyden kaçtığım yok," dedi. "Saçma-lyorsun iyice."

Alayla güldüm. "Kaçamak cevaplarına karnım tok. Bana aklın-dan geçenleri anlat artık çünkü senin sanki tek değerli insan sen-mişsin de benim bir kalbim yokmuş gibi davranmandan bıktım usandım."

Beren puslu bakışlarını gözlerime diktikten sonra yavaşça doğ-ruldu. "Sana açık olmamı mı istiyorsun?" Başımı onaylarcasına sal-larken sessiz kaldım. "Bana bir şey anlatmıştın, hatırlıyor musun? Lisede yaşadığın bir şeyi." Anılar tekrar zihnimde hayat bulurken çenemin kasıldığını hissettim. "Ben onları duyduktan sonra..."

"Sana da zarar veririm diye mi korktun?" diye karşılık verdim. "Kontrolümü aniden kaybederim diye mi? Böyle aşağılık birisi mi-yim ben?"

Başını hafifçe iki yana salladı ama yalan söylediği o kadar bel-liydi ki midem bulandı. "Sana aslında haklı olduğum ancak sıf kontrolümü kaybettiğim için lisedeki arkadaşlarımla beni canavar olarak nitelendirdiği, benim için hassas bir konuyu anlatıyorum ve sen böyle mi karşılık veriyorsun? Beni canavar gibi görerek mi?"

Başımı iki yana sallayıp üstümdeki yorganı çektim ve aniden ayaklandım. Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtığımda, "Nereye?" diye sordu.

"Senden uzağa, Beren," dedim ters bir şekilde. "İznin olur mu yoksa burada kalıp aşağılayıcı tavırlarına biraz daha maruz kalma-mı mı arzu edersin?"

Ani çıkışım genç kadını sessizliğe sürükledi. Bir şey söyleye-meyecek kadar şaşkındı. Konuşmak, bana bir cevap vermek için zamana ihtiyacı vardı ama o zamanı ona bahşedecek sabrım kalma-mıştı. Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Biraz oyalanmak, nöbeti bu gece devralan Serkan'la sohbet et-mek için salona ilerliyordum ki kulağıma uzanan birkaç hüzünlü hıçkırık sesi dikkatimin dağılmasına neden oldu. İlk başta sesin Beren'den geldiğini düşündüm ancak sadece birkaç saniye içinde sesin kız arkadaşına ait olmadığını anladım. Kulaklarımı dört açıp sesi takip ettiğimde kendimi İdil'in kapısının önünde buldum.

Yaptığım şey nezaket kurallarına ne kadar uyardı, emin değil-dim ancak bir kulağıma kapıya yaklaştırdım dinlemeye koyuldu-m. İdil'in tiz hıçkırıkları ve sesli burun çekişleri ağladığını düşünme-nen neden olunca huzursuzlukla yüzümü buruşturdum. Bugün onu salonda Yekta'yla sohbet ederken gördüğümde de gözyaşı dök-tüğünü anlamıştım. Kızaran burnu ve gözleri kendini kolaylıkla ele veriyordu. Bize çaktırmamaya çalışsa da acı içinde kıvrandığını görebiliyordum.

Bir yanım onu duymamış gibi yapıp aşağı inmemi söyledi. Saat gecenin körüydü ve kendisini odaya kapatıp gözyaşı döküğüne göre rahatsız edilmek istemiyordu. Ancak gönlüm onu böyle bı-rakmaya razı gelmedi.

Kapıyı tıklattıktan sonra içeri girmemi söyleyen sesi duydu-ğumda odaya daldım ve görmeyi asla beklemediğim bir manza-rayla karşılaştım.

Kendini kontrol etmeyi bilmesiyle tanıdığım arkadaşım oda-nın ortasında yere uzanmış, tavanı izleyerek gözyaşı döküyordu. Üstünde çiçekli bir pijama takımı vardı. Kahverengi saçları halının üzerine yayılmış, kahverengi gözleri ağlamaktan şişmişti. O kadar içten ağlıyordu ki onu gören birisi şu anda fiziksel bir acıya maruz kaldığını düşünürdü. Onu neyin bu hâle getirmiş olabileceğini dü-

şünüyordum ki gözüüm yerdeki boş votka ve meyve suyu şişelerine kaydı.

Kapıyı arkamdan kapatıp odaya girdiğimde yaptığım ilk şey yanlışlıkla basmaması için cam şişeyi ve çöpleri bir köşeye kaldırmak oldu. Daha sonra arkadaşımın yanına yaklaşıp diz çöktüm ve yanağına hafifçe vurarak onu kendine getirmeye çalıştım ama şu anda söylediklerimi algılayacak kadar kendinde olduğundan şüpheliydim.

Yatağın kenarındaki tüfeğe bakınca içim panikle doldu. En iyi nişancımızın kendisini kaybedecek kadar sarhoş olması canımı sıkıyordu. "İdil," dedim. "İyi misin?"

Omuzlarından tutup doğrulttum. Hiçbir direnç göstermeden doğrulurken o kadar güçsüz ve savunmasız görünüyordu ki bir an karşımdakinin yıllardır tanıdığım biri olduğuna inanasım gelmedi.

İnsanı sarhoşluktan arındıracak birkaç yol biliyordum. Bunlardan bir tanesi buz gibi bir duş aldırmaktı. Beren'den İdil'e banyo yaptırmasını istemek için ayağa kalkmak üzereydim ki bileklerimi sıkıca saran bir el tarafından durduruldum.

"Gitme," dedi İdil bayık bakışlarla gözlerime bakarken. "Beni bırakma."

"Gitmiyorum," dedim onu teselli etmek isteyerek ama başını siddetle iki yana salladı. Anlaşılan bana inanmıyordu. "Sadece yarım etmesi için Beren'den yardım isteyecektim."

Gözlerime baktı ve her şeyin üzerine yemin edebilirdim ki bir an için orada alevlerin parıldadığını gördüm. "Elisa'nın kaybolmasını zerre umursamayan birinden yardım istemem ben," diye burundan soludu. "O kaşar kız arkadaşını buraya getirirsen ikinizi de boğarım!"

İdil hakaret etmezdi, insanlara kabalık etmekten hoşlanmazdı. Bu yüzden kendini kaybedip hakaretler savurması oldukça sarsıcıydı. Gözlerimi kırıştırdım o kadar şaşkındım ki "Beren'den bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum," diyebilirdim sadece.

Omuz silkti. "Nefret değil bu, öfke." Gözlerini kısıp uzun saniyeler boyunca duvarı izledi. "Bilmiyorum, belki de nefret." Bakış-

larını tekrar bana çevirdiğinde öfkesinin bana yöneldiğini anladım. Bir eliyle pazıma hafifçe vurdu ancak şu anda var gücünü kullandığı kanısına kapıldım. "Kafamı karıştırma, Atalay."

"Peki, peki," dedim bir çocuğu sakinleştirir gibi. "Özür dilerim."

İslanmış yanaklarını silip burnunu çekti. "Neden hiçbir şey istediğim gibi olmuyor?"

Derin bir nefes alıp yere oturdum. Biraz uzun bir konuşma olacak gibi görünüyordu. "Ne olmasını istiyorsun?"

Omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. "Eski hayatıma dönmek," dedi ağlamaktan çatallaşmış sesiyle. Ardından alay edercesine güldü. "Her gün şikâyet ettiğim yaşamım ne de kusursuzmuş meğer."

Destek olmak istercesine sırtını sıvazladım. "Hepimiz aynı şeyleri hissediyoruz sanırım, seni anlıyorum," dedim. Aynı acılarla baş etme savaşı içindeyken içi boş sözcüklerle teselli vermeye kalksaydım kendimi ikiyüzlü gibi hissederdim. Bu yüzden sadece yükünü paylaştığımı bilmesini istedim. "Koca bir labirente gibiyiz ama çıkışı bulacağımıza dair ümidimizi yitirmemeliyiz, anlıyorsun değil mi?" Yorgun gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Bizi nefes alamıyor olmak değil, ümitsiz kalmak öldürür, İdil."

Başını arkaya yatırıp derin bir nefes aldı ancak o kadar hareketli bir şekilde kendini geriye attı ki düşeceğinden korkarak elimi sırtına yasladım ve hafifçe destek vererek oturmasını sağladım. O ise bunun farkında değil gibiydi. "Keşke," dedi. "Keşke daha cesur olsaydım." Çenesiyle tüfeği işaret etti. "Şu tüfeği alıp, ormanda gezinip arkadaşımı arayacak kadar dirayetli olsaydım." Tekrar bana baktı. "Sevdiğim insana onu söyleyebilecek kadar duygularımı kabullenebilseydim."

Derin bir nefes aldım. "Sen zaten cesur bir insansın, İdil," dedim ki yalan da değildi. Serkan'ın bodrumundayken kendini nasıl öne attığını anımsadım. Tüfeği kapıya doğrultmuş, duyduğumuz sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken son derece gözü kara görünüyordu. Onu durdurmasaydım ne olduğunu bile bilmediğimiz bir tehlikenin ortasına düşüncesizce dalacaktı. "Öte yandan,

bu fırtınaya dalman intihar etmekten farksız olur. Söyler misin, bunun Elisa'ya nasıl bir faydası olabilir?"

Kaçamak bir bakış attı. "Üçüncüsü için bir şey söylemedin."

"Bu konuyla ilgili ne düşündüğümü biliyorsun." İdil birinden hoşlandığından ancak duygularının reddedileceğinden son derece emin olduğundan kısaca bahsetmişti. Bense onu duygularını itiraf etmesi konusunda cesaretlendirmiştim. Aynı şeyleri tekrarlamak oldukça lüzumsuz olurdu.

Düşünceli bir edayla başını sallarken, "Haklısın," dedi. "Biliyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından aniden, "Beren'den ayrılacak mısın?" diye sordu.

Beklenmedik sorusu beni gafil avlamıştı ancak böyle bir sorunun geleceğini öngörsem bile ne cevap vereceğimi bilemezdim. İdil'in hemen yanında, yerde oturduğumuz için dirseğimi yatağa, başımı da yumruk yaptığım elime yasladım. Arkadaşımın sorusu zihnimde dolaşırken, "Beni hayal kırıklığına uğrattı," diye itiraf ettim.

Gözlerini kırıştırdı. "Ne yaptın?"

Derin bir nefes aldım. "Ona anlattığım bir olay vardı," dedim. "İnsanlara anlatmaktan çekindiğim, lisede yaptığım bir hata. O ise beni bununla yargıladı."

Bakışları bir çocuğunki kadar masum ve berraktı. "Ne yapmış olabilirsin ki?"

"Utanarak itiraf ediyorum, birinin çikolatasını çaldım."

Huysuzlukla burnunu kırıştırdı. "Sarhoş olabilirim ama benimle alay edildiğini anlayacak kadar aklım başımda."

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Seninle alay etmek istememişim."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu ancak rahatsız edici, insanın huzurunu kaçıran ve boş sözler söyleyerek laf kalabalığı yapmaya iten cinsten bir sessizlik değildi. İkimizin de düşüncelerini dinlediği hissini veren, anlamlı bir andı.

Duvara sabitlediği gözlerini aniden bana çevirdi. "Ben seni yargılamazdım."

Neden bahsettiğini anlamayarak kaşlarımı çatıttım. "Anlamadım."

"Ben seni yargılamazdım," diye yineledi. "Ne yapmış olursan ol, hiçbir masuma zarar vermeyeceğini adım gibi biliyorum. Çok kötü bir şey yapmış olsaydın bile suçu sende değil, seni bu kötülüğe itenlerde arardım."

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde, kelimenin tam anlamıyla aptal gibi ona bakakaldım. Samimiyeti ve sözlerini zihnime ilmek ilmek işlemek ister gibi yaptığı vurgular içime su serpmiş, beni etkilemişti. Benden bu kadar emin olacak kadar bana güvendiğini bilmiyordum.

İçten gelen bir minnettarlık eşliğinde İdil'e baktım. "Teşekkür ederim, İdil. Bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamazsın."

Sanki az önce söylediği sözler oldukça basite alınabilirmiş gibi umursamazca omuz silkti ve bu hareketi dudaklarını yeniden yukarı kıvrıdı. "Seni duşa sokması için Beren'in yardımını istemiyorsun," dedim onu sinirlendirmemeye özen göstererek. "Peki, ayılman için sana kahve yapmamı ister misin?"

Başını haylaz bir kız çocuğu gibi iki yana salladı. "Ayılmak istemiyorum," derken kollarını savurup gerindi ve kendini yavaşça arkaya bıraktı. Ancak desteğini sağlayamadığı için düşecek gibi olunca elimi yeniden sırtına yaslayıp doğrulmasına yardım ettim. Bu hareketimi de fark etmişe benzemiyordu. "Sürekli içmek istiyorum," dedi. "İçmek ve unutmak."

Son cümlesini bir melodi gibi mırıldanmıştı. Aslında mutsuz ve karmakarışık olmasına rağmen o kadar şirin görünüyordu ki kıkırdamaktan kendimi alamadım. Böylesine vurdumduymaz ve düşünceleriyle boğuşmayan İdil'le ilk kez karşılaşılıyordum ve onu sevmiştim.

"Bak," dedim. "En iyi nişancımız sensin. Ayık olman gerekiyor."

Aniden suratıma bir tokat yedim.

Ağzım bir karış açık kalmıştı ve şok içinde yanağımı tutuyordum. "Bu ne içindi?" dedim hayretler içerisinde.

"Sana üstüme gelme demiştim," diye cıyıkladı. "Şimdi senin yüzünden ne yaptım, gördün mü?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Özür dilerim bana tokat attığın için."

Laf attığımı anlamamış, sözlerimi ciddiye almıştı. "Önemli değil," derken saçlarımı karıştırdı. "Herkes zaman zaman hata yapar."

İdil'e onu ayıltmakla ilgili herhangi bir şey söylememem gerektiğini hoş olmayan bir şekilde öğrendikten sonra ayaklandım ve dirseklerinden tutarak onu da doğrultmaya çalıştım. Amacım onu yatırıp kahve yapmak üzere mutfığa gitmekti.

İdil yastıklara gömüldükten sonra kapıya ilerledim. Elim tam kapı koluyla buluşmuştu ki öfkeli sesi kulaklarımda yankılandı. "Sen tam bir aptalsın."

Sesindeki nefret öyle safı ki neye uğradığımı şaşırılmış bir şekilde arkamı döndüm. Başını yastığa gömmüş, son derece samimi bir sinirle suratıma bakıyordu. "Pardon?"

"Geri zekâlı."

"Pekâlâ," dedim sabırsızca. "Önce şiddet, şimdi de hakaret... Kızmaya başlıyorum ama. Madem alkole dayanamayıp saçmalıyorsun, niye içiyorsun?"

Birbirine bastırıldığı dudakları hüzinle titreyince zihnim iyice allak bullak oldu. Sabahtan beri yapmadığı kalmamıştı ama yine de kurlan oydu. Kendine geldiği zaman benden sağlam bir azar işitecekti ancak şimdilik anlayışlı olmam gerektiğini biliyordum.

İdil yataktan kalktıktan sonra yalpalayarak bana doğru ilerledi. "Aklını hiç çalıştırmıyorsun," diye hakaretlerini sürdürdü ancak üzerindeki melankolik tavır, öfkelenmek yerine onu merakla dinlememe sebep oldu. Tam karşımda durup bayık bakışlarla gözlerimin içine baktı. Saçları darmadağınık olmasına rağmen daha önce bu kadar güzel görüldüğünü söylesem yalan söylemiş olurum.

Benden neredeyse bir kafa boyu kadar kısaydı, aşağı yukarı omuz hizama geliyordu. Aramızdaki boy farkı sinirlerini bozmuş olacak ki konuşmadan önce parmak uçlarında yükselmeye çalıştı fakat dengesini sağlayamayıp tekrar normal bir şekilde durdu.

Bu manzarayı daha sonra kahkahalarla gülmek için aklıma kazırken yüzümü ifadesiz tuttum çünkü tek bir mimik hareket ettirsem İdil'in gazabına uğrayacağımı biliyordum.

"Neden kafanı çalıştırmıyorsun?" derken işaret parmağıyla hafifçe şakaklarıma vurdu. "Neden gözünün önündeki gerçeği göremeyecek kadar körsün?"

Kaşlarım çatıldı. "Bilmece gibi konuşuyorsun, İdil. Seni anlamam için biraz daha açık olman lazım."

Kaşları havaya kalkarken bilmişlikle gülümsedi. "Biraz daha açık olayım, öyle mi?" diye sorarken sesinde meydan okuyan bir tavır vardı. Aramızdaki bir adımlık mesafeyi bana doğru gelerek kapattığında gözlerim büyüdü, boğazımın kurduğunu hissettim. Her bir hücrem şu an burada olmamam gerektiğini, bunun yanlış olduğunu haykırıyordu ama buz kesmişim gibi hareket edemedim.

Başını hafifçe yana eğdiğinde gözleri bir an için dudaklarına kaydı, ardından bakışlarını tekrar gözlerime sabitledi. "Daha ne kadar açık olayım?"

Ortamdaki hava çekilmiş gibiydi. Kendimi bu çelimsiz kız tarafından kapana kısıtılmış hissediyordum. "İdil," derken nefes alamadım.

Bakışları tekrar dudaklarıma kaydı ve bu sefer orada kaldı. "Hım?"

"Şu an sarhoşsun ve pişman olacağın şeyler söylüyorsun."

Dudakları alay edercesine yukarı kıvrıldı ve tekrar gözlerine baktı. "Öyle mi dersin?" Başını iki yana salladı. "Ben hiç öyle düşünmüyorum, Atalay. Aklımdan geçenleri duymak ister misin?" Bir eliyle tişörtümü ufak hareketlerle çekiştirerek oynadı. "Senden nefret ediyorum bazen."

"Öyle mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Aklımı işgal ediyorsun," derken gözleri kısıldı. "Bazen seni öpmek dışında hiçbir şey arzulamıyorum ve engelleyemediğim bu duygular yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum."

Bir elini yanağıma yerleştirip başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Neden o gün senden bahsettiğimi anlamayacak kadar gözlerini bana kapattın?"

"İdil," diye fışıldadım ama kesilen nefesim yüzünden lafımın devamını getiremedim.

"Atalay."

Eli hâlâ yanağımdayken parmak uçlarında hafifçe yükselip dudaklarıma kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük kondurdu. Bir öpücük arzudan uzak olmasına rağmen nasıl bu kadar tutkulu olabilirdi, hayret ettim.

Genç kadın geri çekilirken başımı onun dudaklarına doğru hareket ederken buldum.

Siktir, bu yanıltı! İçimde beliren suçluluk duygusuyla aniden kaskatı kesildim. Neyim vardı benim? Nasıl olurdu da İdil'i öpmeyi gerçekten arzularım? Bu, sarhoş bir kadının, üstelik bana güvenen bir kadının zayıf anından faydalanmak olmuyor muydu?

İdil çatlayan dudaklarını yalayıp beni öpmek üzere parmak uçlarında tekrar yükseliyordu ki bileklerinden tutup onu kendimden uzaklaştırdım. Kalbim göğüs kafesimde değil, kulaklarımda gümbürdüüyordu sanki. Nabzımın daha önce böylesine kuvvetli attığını hatırlamıyordum.

Hiçbir şey söylemeden genç kadını yatağına ilerlemeye zorlayıp tekrar yatmasını sağladım. Şükür ki sesini çıkarmadan söylediklerimi yaptı ve yorganın arasına sıvıştı. Eğer beni tekrar öpmeye kalksaydı ya da daha fenası, yanında yatmam için beni çekmeye çalışsaydı neler olurdu, bilemiyordum.

İçimdeki ufak bir parça böyle bir şeyin olmasını arzular gibiydi.

Hemen o parçanın boğazına yapıştım.

Ellerim heyecandan hafifçe titrerken kendimi sonunda dışarı atmaya başarmıştım. Az önce yaşananlar o kadar karmaşıktı ki... İster istemez dertleştiğimizde İdil'in söylediklerini anımsadım.

Biri var... Ondan hoşlandığımı bilmiyor bile... Birlikte olmam gereken biri... Beni reddedeceğinden eminim...

Kendime kızarak gözlerimi sınıksıkı yumdum ve İdil'in odasının kapısına yaslandım. Gerçekleri görmeme konusunda fazla mı ısrarcı davranmıştım? Başımı hafifçe iki yana salladım. Bu şekilde düşünmemeli, kendime karşı bu kadar zalim olmamalıydım. İdil daha önce aramızda arkadaşlıktan öte bir şey gelişeceğini hiçbir şekilde hissettirmemişti. Elbette ondan böyle bir şey bekleyemezdim.

Bir elimi belime yerleştirirken diğer elimle çenemi sıvazladım. İdil'in yanından ayrılmaya sadece birkaç saniye olmuştu ve aklım karmakarışıktı. Derin bir nefes alıp başımı aşağı eğdim ve... *Siktir!*

Utanc içinde kendimi banyoya atıp kapıyı kilitledim, neyse ki içeride kimse yoktu. Yanaklarım, hissettiğim utanç ve suçluluk duygusu yüzünden alev alev yanıyordu çünkü bedenim bu yakınlığa tepki vermişti... Bir elimi saçlarıma daldırırken eşofmanımın üstündeki rahatsız edici kabarıklığa baktım.

Bundan daha büyük bir mahcubiyet hissetmem mümkün müydü? "Pekâlâ," dedim kendi kendime. "Bedenin tepki verdi. Bu çok normal, İdil'e farklı gözle bakıyor değilsin. Hangi kadınla yakınlaşırsan yaklaş sonuca bu olacaktı zaten. Senin elinde olan bir şey yok ortada."

Evet, bedenimin gösterdiği tepki benim elimde değildi ancak bir yanım İdil'i öpmekten hoşlanmıştı ve merak ediyordu, acaba odadan çekip gitmek yerine yatakta yanına uzanıp...

Avucumun içiyle şakağıma sertçe geçirdim ve acı, beni kurmak üzere olduğum hayallerden çekip çıkardı.

Gözlerimi sınıksıkı yumdum ve zihnimi başka yerlere çekmeye çalıştım. "Büyükanneni düşün, Atalay. Büyükanneni düşün."

Dakikalar sonra banyodan çıktığımda eskisi gibiydim ama kafam delicesine karışmıştı, ne yapacağımı bilemiyordum. Dostluğumuzun paramparça olmasından korkuyordum. İçimden bir ses,

yüzüme bakmaktan utanacağı ve benden uzaklaşacağı ihtimali üzerinde duruyordu. Bu ihtimalden nefret ettim.

Beren'in yanına dönmek istemiyordum çünkü hem ona kızgındım hem de ilişkimiz daha tam anlamıyla bitmemişken başka bir kadınla ilgili hoş olmayan düşüncelere kapılıyordum. Üstelik o kişi Beren'in arkadaşıydı. Nasıl bir pislige batırmıştım kendimi, hiçbir fikrim yoktu. Ancak kafamı toplamak için sağlam bir uykuya ihtiyacım vardı ve bu yüzden ayaklarımı geri gide gide Beren'le odamıza ilerledim. Aylması için İdil'e kahve yapmam gerektiğini biliyordum ama onu tekrar görmeye hazır olduğum söylenemezdi.

Odamıza girdiğimde defalarca şükrettim çünkü Beren mışıl mışıl uyuyordu. Görünen o ki yakın bir zamanda da uyanmayacaktı. Yataktaki boşluğa uzandım, başımı yastığa koydum ve uykunun gelmesini bekledim. Gözlerimi sımsıkı yumup hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Şimdilik tek isteğim uyumaktı.

Ancak gözlerimi kapattığım anda aklıma gelen tek şey İdil'in bana bakışları ve dudaklarını öpüşü oldu, böylece uyuyakaldım.

İdil Öztürk

Ertesi sabah rahatsız edici bir baş ağrısıyla uyandığımda gözlerimi sımsıkı yumup yüzümü buruşturdum ve sırtüstü dönüp hissettiğim acıyı hafifleteceğim gibi şakaklarımı ovuşturdum.

Çok fazla alkol tüketen biri değildim, içkiyi abarttığımdaysa bedenimin alkole olan direnç düşüklüğü yüzünden ertesi sabah kelimenin tam anlamıyla ölü gibi uyanıyordum fakat bu sefer durumum o kadar vahim değildi. Belki de gece uyanıp midemdeki tüm votkayı klozete boşaltmanın ve vücudumu alkolden arındırmanın faydası olmuştu, emin değildim.

Yavaşça doğrulduktan sonra kendime gelmek için gözlerimi ovuşturdum. Ağzımda iğrenç bir tat vardı, son derece bitkindim ve nedenini bilmediğim şekilde kendimi bir miktar pis hissediyordum.

Dün geceye ait anılar zihnime yavaşça düştü ancak görüntü o kadar pusluysa ki yaşananlardan tam anlamıyla emin olmam im-

kânsızdı. Votka şişesine bakıp birkaç yudum içmenin iyi geleceğini düşündüğümü hatırlıyordum. Sonrasında o yudumlar ben ne olduğunu anlamadan bardaklara dönüşmüştü. Ardından ağlamış, dans etmiş, yerde yuvarlanmışım. Anılar belirginleşip Atalay'ın yüzünü oluşturduğunda irkildim. Atalay dün gece burada mıydı?

İçim bir anda şüpheyile dolmuştu. Ona yanlış bir şey söylemiş olmaktan, Beren'den şüphelendiğimi onunla paylaşmış olmaktan korktum. Eğer bunları itiraf ettiysem zaten darmadağın olan grubumuz mümkünmüş gibi daha fazla kaosa sürüklenecekti.

Derin bir nefes aldım ve söylediğim ya da yaptığım her şeyi sarhoşluğun bahanesi olarak sunabileceğimi kendime hatırlattım. Hem düşündüysem ne olacaktı? Beren, arkadaşının kaybında kendini düşünecek bencilliği göstermemiş miydi? Kim olsa kafası karıştırdı.

Üstümdeki yorganı tekmeleyerek yataktan kalktıktan sonra do-laptan bir tayt ve kırmızı, bol bir *sweatshirt* aldım. Havlularımı da kaptıktan sonra koşarak banyoya ilerledim. Sıcak suyun altına girdiğim an tüm hücrelerimin yenilediğini hissettim. Âdetaya yeniden doğmuş gibiydim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra aşağı indiğimde tertemiz hissediyordum. Atalay mutfakta omlet yapmakla meşgulken Beren tezgâha yaslanmış, dikkatle yüzüne bakıyordu. İçeri girdiğim an çok önemli bir konuşmayı böldüğümü anladım. Kavga etmiyorlardı ama aralarında soğuk bir kasırğa vardı.

Bu durum yüreğimde umut çiçeği açacaktı ki daha büyüme fırsatı vermeden o çiçeği koparıp attım. Beren'le Atalay, ilişkilerine başladıklarından beri sürekli ayrılıp barışlılardı zaten.

Beni görünce gülümseyen Beren'in dudakları, yanımda taşıdığım tüfeği görünce soldu. "Şu şeyi sürekli gözümüze sokmasan," derken bıkkın bir hâli vardı.

Omuz silktim. "Bu şey, hayatta kalma ihtimalimizi artırıyor."

Yüzünü buruşturdu ama hak verdiği her hâlden belliydi. "Doğru söylüyorsun," diyerek bana katıldıktan sonra salona ilerledi. Her tarafından negatif enerji ve memnuniyetsizlik saçılıyordu fakat tavrının bana yönelik olmadığı aşikârdı.

Atalay hâlâ bana sırtı dönük bir şekilde bir şeylerle uğraşırken, "Nesi var bunun?" diye sordum.

Bana bakmadan cevaplayarak, "Bilmem," dedi.

Benimle göz teması kurmaktan ve konuşmaktan kaçınması, duruşumu dikleştirmeme sebep oldu. Acaba dün gece yanlış bir şey mi söylemişim? Ani bir öfkeyle hakaret mi etmişim?

Bana bakması için tezgâhta ona yaklaşıp az önce Beren'in durduğu yerde, Atalay'ın sol tarafında durdum. "Atalay," dedim nasıl soracağımı bilemezken. "Dün gece biraz sarhoştum. Bana yardım ettiğini hatırlıyorum."

Vücudu bir an için gözle görülür şekilde kaskatı kesildi. Kendisini toparlaması kısa sürse de bu tepkisi gözümden kaçmamıştı, upku bana özellikle bakmamaya çalıştığıнын gözümden kaçmadığı gibi.

Uzayıp giden rahatsız edici sessizliğin ardından, "Evet," dedi. "Biraz kötü görünüyordun."

Sözlerimi doğru seçmeliydim. Bir patavatsızlık yapıp yapmadığımı soracak olursam hiçbir sorun çıkarmadığımı söyleyecekti. Atalay kibar çocuktu. Bu yüzden yem atmaya tercih ettim. "Seni biraz zorladığının farkındayım."

Kıstığı gözlerini bana çevirdi. Onu dikkatle incelediğim gibi onun da beni incelediğini fark ettim. "Tam olarak ne hatırlıyorsun?"

Rahat bir edayla omuz silktim. "Hatırlamam gereken ne varsa."

Derin, dertli bir nefes alıp bakışlarını çevirdi ve içimde utanç verici bir şey yaptığıma dair ürkütücü bir düşünce peyda oldu. "Canını sıkmak istememiştim," derken samimiydim ancak kelimelerimi olabildiğince sansürlü seçmeye çalıştım. "Alkollüyken biraz zor biri olabiliyorum. Arkadaşlarım da bu hâllerimden sık sık şikâyet ederler."

Gözlerini kısarak ikinci kez bana baktı ancak bu sefer anlamlandıramadığım garip bir duygu vardı gözlerinde. "Bekle," derken kelimelerinde öfke kırıntıları hissettim. "Ne zaman sarhoş olsan arkadaşlarına böyle davrandığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Ani çıkışı yüzünden afallayıp gözlerimi kırıştırdığımda dudaklarında çarpık bir tebessüm belirdi. Vücudu gözle görülür şekilde rahatlarırken, "Beni kandırdığına inanamıyorum," dedi.

Burnumdan soludum. "Kandırmadım," dedim yalanımı bu kadar hızlı anlamasına şaşırarak. "Sadece sormayı düşündüğüm soruları daha farklı soruyorum çünkü bana duymak isteyeceğim şeyleri söyleyeceğini biliyorum. Canını sıkacak bir şey yapmış olma düşüncesi beni rahatsız ediyor."

Buğulu gözlerinin ardında ne hissettiğini okuyamadım. "İdil," derken sesi tok, kendinden emin çıkıyordu. "İnan bana, dün gece hissettiğim şeylerin arasında rahatsızlık yoktu."

Sözleri o kadar samimiydi ki rahatlamam gerekirdi ama birden aramızda garip, anlamlandıramadığım bir elektrik oluştu. Parmak uçlarım soğurken bu gerilimden etkilendiğimi gizleme umuduyla, "Neyse," dedim. Dün gece neler yaptığımı sorma zahmetine girmeyecektim çünkü sırf kendimi iyi hissedeyim diye gerçekleri sansürleyeceğine adım kadar emindim. "Ben bir Beren'e bakayım."

Atalay'ın yanından ayrıлып salona geldiğimde üstümüzdeki yoğunluğun kalkmasından dolayı huzur verici bir sakinliğin içine dalmışım gibi hissettim. Koltukta oturan Beren elindeki derginin sayfalarını karıştırırken yanına oturdum ve gülümsedim. "Ne yapıyorsun?"

Beren umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Biraz kafa dağıtıyorum işte." Bakışları benimkiyle buluşunca cılız bir gülümseme dudaklarında yer etti. "Akşamdan kalma mısınız? Gözlerin kıpkırmızı."

Başımı hafifçe salladım. "Ama merak etme, iyiyim. Biraz baş ağrım var sadece."

Dudakları ince bir çizgi hâlini alırken benim için hissettiği üzüntü samimi gibiydi ancak bundan emin olamazdım. Beren'i yargulamak istemesem de ona güvenemezdim artık. İstesem de olmazdı.

"Çantamda ağrı kesici var," dedi çenesiyle portmantoda asılı duran siyah çantayı işaret ederken. "Al istersen."

Dudaklarım güçsüz bir gülümsemeyle şekillendi ve ayağa kalktım. Çantayı alıp koltuğa döndükten sonra Beren'e uzatmıştım ki "Aman canım," dedi. "Al içinden işte."

Üşengeçlik mi yapıyordu yoksa aramızdaki buzları eritmek için küçük samimiyet dalgalarıyla aklımı mı karıştırmaya çalışıyordu, ayırt etmesi zordu. Bu mesele üstünde çok düşünme ihtiyacı hissetmeden elimi çantaya daldırdım ve bir ilaç kutusu çıkardım. Üstündeki yazıyı okurken, "Ağrı kesici bu mu?" diye sordum. Daha önce duymadığım bir marka olduğu için emin olamamıştım. Meraklı bir edayla kutunun içeriğini inceledim ve ilaçların neredeyse bitmek üzere olduğunu gördüm.

Beren başını iki yana sallarken kayıtsızdı. "Hayır," dedi. "Doğum kontrol hapı o."

Üzülerek ona döndüm. Bildiğim kadarıyla doğum kontrol hapları, gebeliği önlemek dışında şiddetli regl ağrılarının tedavisinde doktor eşliğinde de kullanılabilirdi. "Sancılı bir regl döngün mü var?"

Kıkırdadı. "Hayır," dedi. "Neden böyle düşündün ki?" Anlamaz bakışlar atmaya devam ettiğimi görünce derin bir nefes aldı ve bilge bir edayla, "İdil," dedi. "Benim ciddi bir ilişkim ve hareketli bir cinsel hayatım var, farkında mısınız? Bu tarz haplara sık sık ihtiyacım oluyor."

Ellerim titredi. Sinsi bir dürtü omurgamdan yukarı çıkarak tüylerimi diken diken etti ve Atalay'ın, "Ona sarıldığımda bile geliyor. Eh, ben de uzak duruyorum hâliyle," diyen hüzünlü sesi kulaklarımda yankılandı.

Atalay ve Beren birbirine dokunmuyordu. Arkadaşım açıkça söyleyemese de gözlerinde görebilmiştim bunu. Öte yandan sevgilisi, bitmek üzere olan doğum kontrol hapları için hareketli bir cinsel hayatları olduğunu söylüyordu.

Bir an için Beren'in bir rahatsızlığı olmasını ve bunu benden saklamasını diledim. Bizi üzmemek için gerçekleri çarpıtmasına inanmayı arzuladım fakat içten içe biliyordum ki Beren böyle bir fedakârlık yapacak kadar kendinden ödün veren bir karakter değildi.

Beren haklıydı, cinsel hayatı oldukça hareketliydi ancak yalana sığındığı bir nokta vardı. Bu hapları kullanmasının sebebi Atalay değildi.

Beren, Atalay'a ihanet ediyordu.

Kalbim zihnime düşen bu bilgiyle çırpınırken parmaklarımla buz kestiğini hissettim. Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilemiyordum. Bir an için mantıklı bir açıklama arayarak Beren'in ihanetini reddetmeyi denedim ama gözümün önündeki gerçeği reddetmek, beni ahmaktan başka bir şey yapmazdı.

Bu kelime ise hiçbir zaman lügatimde olmamıştı.

Beren aklımdan geçen düşüncelerden bihaberken genç kadının bu ihaneti kiminle gerçekleştirdiğini sorgulamaya başladım ve aklımda yeni bir fikir belirdi: Bu hapları yanına aldığına göre tatilimizde kullanacağını düşünüyor olmalıydı. Yani bu demek oluyordu ki...

Serkan uyukulu gözlerle salona girdiğinde zoraki bir selam verdi. "Günaydın." Bakışları Beren'le aramızda dolaşırken Beren'de bir miktar fazla oyalandığını düşünmeden edemedim. Göz ucuyla genç kadına baktığımda Beren'in gözlerinin ışıldadığını fark etmek olanaksızdı. Belki de az önce farkına vardıklarım, daha önce dikkatimi çekmeyen şeyleri gözümün içine sokuyordu, bilmiyordum.

Kalbim duracaktı sanki.

Serkan öylece mutfağa giderken Beren'den bakışlarımı kaçırdım. Zihnim saliseler içinde farklı düşüncelere yelken açan, kontrolden çıkmış bir gemi gibiydi. Beni oradan oraya sürüklüyordu ve ona engel olamıyordum. Bu zamana kadar görmeyi reddettiğim bir tabloya uzaktan, bütünüyle bakma fırsatını ilk kez elde etmişim gibi her ayrıntıya takılıp kalıyordum. Zihnimdeki düğümler bir bir çözülürken her geçen saniye yeni bir şaşkınlık dalgasıyla sarsılıyordum.

Elisa'nın kayboluşunu düşündüm. Bu zamana kadar Serkan'dan ya da Beren'den şüphe etmiş, Elisa'yla bireysel olarak bir problemi oldukları varsayımında bulunmuşum. Belki de yanılmıyordum.

Belki de düşünmeyi atladığım tek nokta, ikisinin birden bu işin içinde olma ihtimaliydi.

Hiçbir şey söylemeden çantayı Beren'e uzattım ve "Odamda bir şey unuttum sanırım," diye geveleyerek koşarak üst kata çıktım. Odama vardığımda kalbim, göğüs kafesimi delip geçecek kadar güçlü atıyordu.

Bir elimi hırçınca atan kalbime götürüp odada turlamaya başladım. Düşündüklerimin gerçek olduğuna inanmak istemiyordum. Yaşadıklarımıza rağmen bazı şeyleri eski dostlarıma kondurmakta güçlük çekiyordum ama daha önce hiçbir şey böylesine anlam kazanmamıştı.

Elisa'yı sessiz sedasız bu evden kaçmaya iten şeyin ne olduğunu düşünüp durmuşrum bu zamana kadar. Oysa şimdi bazı şeyleri anlıyordum. Belki de Elisa, kaybolduğu gece bir ihanete şahit olmuştu. Bir konuşma gibi... Onu incitecek herhangi bir şeye tanıklık etmiş olabilirdi. Belki de her şeyi reddetmek istercesine evden kaçmasının sebebi buydu. Saldırıya uğramamış, tehdit edilmemişti. Bu yüzden Serkan, Elisa'yı zorlamadığını söylerken o kadar içten görünüyordu.

İçimi yeni bir duygu kaplamıştı: Öfke.

Daha önce kimseye böylesine kızmamış, böylesine kuvvetli bir düşmanlık beslememiştim. Titreyen yumruklarımı sıkıduğumda tırnaklarım avuçlarıma battı, umursamadım.

Aniden tüm oksijen kesilir gibi oldu. Bir hışımla odamdaki camı açtım. Soğuk hava dalgası yüzümü yalayarak geçip saçlarımı savururken kendi kendime konuştuğumun zar zor farkına vardım.

"Elisa, eğer sana ihanet ettilerse ikisini de paramparça edeceğim. Sana söz veriyorum."

BÖLÜM XIV

Çınar Aktunç

Kız kardeşim Duru, salonumda bir sağa bir sola giderken bir yandan da endişeyle dudaklarını kemiriyordu. Tam önündeki koltukta oturduğum için onu izlemekten kendimi alamıyordum. Hareketleri o kadar aniydi ki başımı döndürmüştü.

“Yeter,” diye söylendim. “Otur artık.”

Bana dönüşü öyle hiddetli oldu ki benimkine benzeyen koyu kahverengi saçları savruldu. Kahverengi gözlerinde açıkça fark edilen bir sinir vardı. “Olur,” derken sesinden iğneleme akıyordu. “Hatta hiçbir şey olmamış gibi çay demleyeyim, birlikte oturup sohbet edelim. Ne dersin?”

Derin, dertli bir nefes aldım. Yaşananları, o yaratığın evimize girdiğini kız kardeşime anlatarak hata ettiğimi düşünmeye başlamıştım çünkü pımpirikli olmak konusunda Duru'nun eline su dökebilecek ikinci bir kişi tanıımıyordum. Fakat bir yandan da yapmam gereken şeyi yaptığımdan emindim. Hepimiz temkinli olmalıydık.

Bir an sözlerimin devamını getirme konusunda cesaretimi kaybettim ama artık bazı gerçeklerin gün yüzüne çıkması gerekiyordu. “Sadece bu kadar da değil,” derken dirseklerim, dizlerime degecek kadar eğildim ve başımı kaldırıp kız kardeşimin gözlerine baktım. “Birini kaçırdım.”

Duru bir an için şoka uğramış göründü. Bir elini kalbinin üstüne götürürken yüzü gitgide kırmızıya çalıyordu. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki nefes almakta zorlandığını hissettim. Yavaşça sehpa oturdu, anlaşılan koltuğa ilerleyemeyecek kadar dumur olmuştu. Dudaklarını araladığında sesi oldukça tizdi. “Çok pardon,” dedi. “Ne yaptım dedin?”

Muhtemelen hayatının en büyük şoklarından birini yaşıyordu. Bu yüzden her zamankinin aksine sabırsız açıklamaları ve abilik zorbalıklarını yapmayacak kadar anlayışlı davrandım. “Bir kadın,”

dedim. "Sana ateş ettiğim gece bizi görmüş. Birini öldürdüğümü sanmış. Polise gitmekten bahsediyordu ve ben de."

"Siktir!" Duru âdeta nefes alan bir dehşetle bana bakakaldı. "Kelimenin tam anlamıyla boka batmışsın."

Yüzümü buruşturdum. Durumumun bu kadar kötü olduğunun elbette bilincindeydim ancak bunu kardeşimden duymak hiç iyi gelmemişti. "Sağ ol ya."

Kendisini toparlamaya çalıştığı her hâlimden belli olurken kelimeleri seçmekte zorlanıyordu. "Öyle değil," dedi. "Yani öyle ama değil." İki elini başına götürüp avuç içlerini şakaklarına dayadı. "Ne söylüyorsun ben?"

Sessizlik içinde ona bakarken gerçekleri hazmetmesini ve yap-boz parçalarını bir araya getirmesini izledim. Gözlerinde şimşekler çakarken, "Odanda gördüğüm kadın oydu," dedi irileşmiş gözlerle. "Yukarıda delicesine ses yapmasının nedeni senin uydurduğun aptal fantezi yalanından kaynaklanmıyordu. Zavallı kız benden yardım istiyordu."

Ruh hâlim her geçen saniye daha da karanlığa sürüklenirken başımı yavaşça salladım.

"Babama ve halama-

Duru cümlesinin devamını getiremeden, "Sakın!" diye onu uyardım. Kız kardeşimle arkadaş gibi olmayı, onu sinir etmeyi severdim ve çoğunlukla ona yumuşak davranırdım ancak sesim benim kulağıma bile son derece sert geldi. "Elisa'dan kimseye bahsetmeyeceksin."

Kaşları hafifçe kalktı. "Adı Elisa demek," dedi mırıldanırçasına. "Peki, söyler misin, bu kıızı ailemize anlatmayı saklayarak ne yapmayı planlıyorsun?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Bir yolunu bulacağım."

Duru'nun dudakları önce hafifçe aralandı. Ardından alay edercesine küçük bir gülücük attı. "Hayır," dedi. "Bulamayacaksın çünkü iğrenç bir bataklığın ortasındayız. Kadını kaçırmışsın, onu bırakırsan yapacağı ilk şey seni polise ihbar etmek olur. Öte yandan

onu sonsuza dek burada da tutamayız. Ancak babam bizi bu işten kurtarabilir, bir plan yapabilir."

Sesim itiraza mahal vermeyecek kadar netti. "İkimiz de biliyoruz ki yapacağı tek plan Elisa'dan kurtulmak olur. Bir masumun ölmesine izin vermeyeceğim."

Duru itiraz etmedi ama bunun sadece benim sert duruşumdan kaynaklandığını sanmıyordum. O da babamızı benim kadar tanıyordu ve bizim için yapmayacağı şey olmadığını biliyordu, özellikle de Duru için.

Tıpkı benim gibi dirseklerini dizlerine yaslayacak kadar eğildikten sonra, "Onu bırakmayı mı düşünüyorsun?" diye ihtiyatla sordu. Başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda, "Güzel," dedi. "Çünkü onun serbest kalması, senin hapsi boylaman demek. Ve aklında olsun diye söylüyorum, senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sen kendin için bir masuma zarar vermek istemeyebilirsin ama ben, senin için yaparım bunu. Vicdansızlıksa vicdansızlık, umurumda olmaz."

Bir umutsuzluk mağarasına hapsedilmiş olmama rağmen dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Kız kardeşimin beni böylesine sevmesi, bana böylesine değer vermesi ruhumu yüceltmiş ve yüreğimi okşamıştı. Abisi olarak onu sinir de etsem, gece güreşlerinde yerden yere de vursam o benim her şeyimdi. Ancak kendisini kandırmasına izin veremezdim. "Yapma, Duru," dedim. "Masum bir insan gözlerine bakıncaya kadar esip gürlemesi kolaydır." Kız kardeşimin bakışları kararsızlık ve üzüntüyle titrerken gözlerini kaçırdı. İkimiz de haklı olduğumu biliyorduk. "Sen iyi bir insansın," dedim. "Ve yüreğinde iyilik olan hiçbir insan, bir masumu katlemez."

Duruşunu dikleştirmeye çalıştı. Söylediklerimin yanlış olduğunu bana kanıtlamak istediğini hissettim. "Babamızın o kızdan kurtulacağını söylemiştin. Ne yani, o da mı kalpsiz?"

"O, yüreği sevgiden yoksun bir adam değil ama ikimiz de biliyoruz ki babamız, vicdanını beş sene önce annemle birlikte toprağa gömdü."

Babam hiçbir zaman kötü bir adam olmamıştı. Aramızda kan bağı olmamasına rağmen beni öz evladından, Duru'dan hiçbir zaman ayırmamıştı. Annemin ilk evliliğinden doğma çocuğu olma- ma rağmen bana öyle iyi davranmıştı ki hiçbir zaman başkasına *baba* deme ihtiyacı gütmemiştim, arkadaşlarım babalarıyla güzel anılarını anlatırken uzaklara dalmamı gerektirecek bir burukluk yaşamamıştım. Evimize bir şey alınıyorsa mutlaka iki adet alınır. Hafta sonları beni futbol oynamaya götürür, ne zaman başım sıkış- sa benimle saatlerce sohbet ederdi. Zaman içinde onu bir abiden çok bir baba gibi görmeye başlamıştım.

Ancak beş sene önce annem vefat ettiğinde bambaşka bir adam olmuştu. Onun için artık sadece çocukları vardı. Duru ve ben hem onun eşinin emanetiydik hem de tutunacağı son kalesi.

Duru yenilgiyle omuzlarını düşürdü. "Sanırım haklısın," diye- rek geri adım atmak zorunda kaldı.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Elisa," dedim azar işiteceğimden emin olarak. "Aslında o yaratıklardan birisini evin dışında gördü- ğünü söylemişti. Ben de pek ciddiye almamıştım."

Kız kardeşim ikici bir şaşkınlık dalgasıyla afallarken gözlerinde bir duygu daha vardı: Öfke. Birbirine bastırduğu dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Kız sana ciddiye alman gereken tek uyarıyı yapı- yor ve sen kıcını dönüp uyumayı mı seçiyorsun?" Avuç içlerini bir- birine sertçe vurarak alkışlamaya başladı. "Vay be, abi. Gerçekten de zekâ küpü örneğisin."

"Uydurduğunu düşündüm," diye kendimi savundum.

Ağzı bir karış açıldı. "Kafayı mı yedin?" derken sesi hafifçe yük- seldi. "Kız neden böyle bir yalan söylesin sana?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Değişik biri."

Duru yeniden ayaklanıp salonda bir sağa bir sola ilerlerken of- ladım ve sırtımı koltuğa yaslayarak rahatça oturdum. Anlaşılan kız kardeşim tüm salonu turlama konusunda kararlıydı. "Sana inana- mıyorum," diye söylendi. "Bu kadar düşüncesiz olmanı kabullen- miyorum."

"Dönüşebilen tek şey sensin zannediyordum," dedim. "Seni de geceleri kilit altında tutuyorduk. Problem olmaz diye düşündüm."

Beni anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak baktı. "Abi," dedi. "Sana saygısızlık yapmak istemiyorum ama sözlerin her geçen sa- niye daha da salakça oluyor, farkında mısın? Ne zaman salaklığının son raddesine geldiğimizi düşünsem yeni bir seviye sunuyorsun bana. Tıpkı dünya gibi aptallığın da kendi içinde bir sürü katman barındırıyor."

Öfkeyle kardeşime baktım. "Ben koltuğu kafana fırlatmadan önce saygılı konuşmayı dene bence."

"İyi de," diye cıyıkladı kardeşim. "Nasıl güvende olduğunu dü- şünebilirsin? Sonuçta bu şeyle doğmadım. Bana *bulaştırıldı*, unu- tutun mu? Isırıldığımda vücudum bu lanet zehirle dolup taşı."

Unutmamıştım. Kız kardeşimin acılar içinde attığı çığlıkları, onu zar zor eve getirip yersiz çabalarla pansuman yapmaya çalışma- mızı, birkaç saat içinde kendisini toparlamasını, birkaç gün için- deyse acı hissetmesine rağmen delicesine sinir krizleri geçirip sağa sola saldırmasını, göz renginin gitgide griye çalmasını, onun ince bedeninden beklenmeyen bir hızda güçlenmesini ve en sonunda kâbuslarımı süsleyecek o canavara dönüşmesine şahit olduğum günü unutamazdım. Yaşananlar dün gibi aklımdaydı.

Hayvani bir açlıkla babamıza ilerlediğini de unutmamıştım. Onu vurmak zorunda kaldığımdaki çaresizliği aklımdan çıkara- mazdım.

Ya da ormana kaçtığı günü ve ertesi sabah babamla onu or- manda bulmamızı, dönüşüm esnasında parçalanmış kıyafetleri yüzünden onu çıplak ve savunmasız görünce hissettiğim çaresiz- lik yüzünden gözyaşlarının gözlerimi yakmasını zihnimden silip atamazdım.

Kız kardeşimin ilk dönüşümü böyle olmuştu. Yaşananlar aylar önceydi ama yıllar geçse de o günleri unutamayacağımdan adım kadar emindim. Zihnim Elisa'nın bizi gördüğü geceye kaymıştı ki kardeşim, "Demek onlardan daha bir sürü var," diyerek zihnimi düşünceler havuzundan çıkardı. Suratına aval aval baktığımi gö-

rünce öfkesini dizginlemeye çalışarak, "O ucubeleri kastetmişim," dedi.

Ona takılırcasına gülümsedim. "Kendinle ilgili daha doğru bir yorum yaptığın hiç olmamıştı, biliyor musun?"

Suratını buruşturdu. "Ha ha! Aman, ne komiksin! Burada ciddi bir şey konuşuyoruz, farkında mısın?"

"Farkındayım ama şu an yapabileceğim pek bir şey yok," diye cevap verdim. "Silahımı sürekli yanımda gezdiriyorum. Farkındaysan dışarıdaki duvara tel ördürdüm. Elimden başka bir şey gelmiyor."

Duru bir eliyle ensesini okşarken başı günler önce kırılmış pencereye çevrildi. Çenesiyle camı işaret ederek, "Şunu nasıl hallettin?" diye sordu. "Parçaladığını söylemiştin."

"Eve bir cam ustası çağırdım."

Ağzı bir karış açıldı. "Yollar kapalı değil miydi? Her şeyi geçtim, kızı nasıl kontrol ettin? Muhtemelen bağlamışsındır."

"Ben yola çıkıp camcıyı getirdiğimde yolların bir kısmı açılmıştı," dedim. "Ama kar sonradan tekrar bastırdı. Yolları görmesem de adım kadar eminim ki yine tıkanmıştır." Dein bir nefes aldım. "Diğer soruna gelirse, hayır. Elisa'yı bağlamadım. Onun yerine daha iyi bir çözüm buldum ve içeceğine uyku ilacı attım."

Duru birkaç saniye suratıma bakakaldı.

Ardından canı çıkarcasına kahkaha atmaya başladı.

Alaycı tavrı rahatsız olmama neden oldu. "Tam olarak neye güldüğünü sorabilir miyim?"

"Bir kadını zapt etmek için ona ilaç vermek zorunda kalacak kadar çaresiz kalmana."

Tek kaşımı kaldırdım. "Söz konusu kadını sen de tanısan emin ol ki bana hak verirdin."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Yanıma oturup sırtını yastıklara yaslarlarken, "Açıkçası onu tanımayı isterdim," dedi. "Nasıl bir kişiliği olduğunu merak ediyorum."

Elisa'yı yıllardır tanıdığımı iddia etmesem de geriye sadece genç kadının çehresi kalacak kadar zihnimi berraklaştırdığımda birkaç şey söyleyebileceğimi düşündüm. "Nahif bir kişiliğe sahip," dedim. "Ama bir o kadar da hırçın."

İlgisini çekmiş gibiydi. "İkisi aynı anda nasıl oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," derken gülümsedim. "Sinirine en yenik düştüğü anlarda bile vicdanını susturamıyor. Kendi çıkarlıları uyuşmamasına rağmen beni kurtaracak kadar özverili ama kalıbımı basarım ki havuza düşecek olsam elimi tutmak yerine sınıksızlam olup acı çekmemi izlemekten keyif alır. Bazen çok öfkeli, bazen çok yumuşak. Bir dolu zıtlığın beden bulmuş hâli. Gariptir ki insanın rengi belli olmalı diye düşünmeme rağmen bu davranışlar onda avam durmuyor, aksine böyle davranmak ona çok yakışıyor."

Kız kardeşimin bakışları yargılayıcı bir hâl almaya başladığında bön bön suratına baktım. "Ne?"

Bakışlarını kaçırıp, "Hiç," dedi. "Tatlı biriymiş."

Omuz silktim.

Duru derin bir nefes alıp ayaklandı. "Pekâlâ," dedi. "Ben eve geçeyim. Biliyorsun, yollar yüzünden yürümek zorundayım."

Aslında çok bir mesafe yoktu. İstese biraz daha kalabilirdi ama bugün çok fazla şey öğrenmişti ve yaşananları sindirmeye ihtiyacı vardı. Üstelik kaçırılmış bir kadınla aynı evde uzun süre durmak herkesin harcı değildi.

Kız kardeşim gülücükler eşliğinde evden ayrıldıktan sonra salona dönüp kendimi koltuğa attım. Zihnim onun sözleri ve anılar tarafından ele geçirilmiş durumdaydı.

Sanırım sadece onun değil, benim de bazı şeyleri sindirmeye ihtiyacım vardı.

Elisa Yıldırım

Dört duvar arasına hapsedilişimin üstünden günler geçmişti. Artık zaman kavramımı yitirmiştim. Sanki dostlarımla birlikte daha dün arabaya atlamışım da muhteşem bir tatilin yolunu tut-

muşum gibi hissediyordum. Gariptir ki bir yandan da yıllar geçmiş gibi geliyordu. Harap olmuş, çıkışı yıllar önce yok edilmiş eski bir labirentten kurtulmaya çalıştığımı düşünüyordum bazen. Zihnim karman çormandı, zaman zaman mantığımı toparlamam için ciddi çaba sarf etmem gerekiyordu.

Geleceğim hakkında hâlâ endişeye kapılıyordum. İçinde bulunduğum belirsizlik durumu beni dehşete düşürüyordu ancak artık Çınar'ın beni öldürmeyeceğine dair kuvvetli bir inancım vardı. Bu düşüncenin hiçbir mantıklı yanı olmayabilirdi ama Çınar'a baktığımda gözlerinde bir katilin vahşetini göremiyordum.

Çınar'ı düşününce gözlerim kısıldı. Genç adamla ilgili ne hissedeceğimi kestirmem çok zordu. Yaşadıklarımızı bir matematik denklemine benzetiyordum. Onu birine ateş ederken görmüştüm ve bu onu zalim yapardı. Denklem aslında bu kadar basitti, değil mi?

Peki, neden sonuç hiç de tatmin edici olmuyordu?

Ona bir insanın gülüşünü elinden almak istemediğimi, bu yüzden hayatını kurtardığımı söylemiştim. O da benimkiyle aynı sebepten hayatımı kurtardığını ve bana zarar vermediğini söyleyerek karşılık vermişti. Bir masumun canını asla acıtmak istemediğini söylerken bakışları öyle yoğundu ki daha önce bir insanın gözlerinde böyle güçlü bir samimiyet gördüğümü anımsayamıyordum.

İzlediğim yolun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat içimden bir ses, ona güvenmeyi seçmemi söylüyordu. Bir yanım çoktan ona güvendiğimi söylerken diğer yanım bu düşünceye kapıldığım için benimle acımasızca alay ediyordu ancak o yanımı susturdum. Şimdiye kadar hayatımı üç kere kurtarmıştı: Birincisi, o canavarla karşılaştığımızda kokumuzu kamufle etmişti. İkincisi, ormanda bayıldığımda soğuktan donmama göz yummak yerine beni oradan çıkarmayı seçmişti. Üçüncüsüyse canavar üstüme gelirken başarılı atışlarıyla kaçmasına sebep olmuştu. Tüm bunların dışında iki gece aynı yatakta uyumuştuk. Yani ona güvenmek için yeterince sebepim vardı ve böyle davranmak beni aptal yapmazdı, yapmamalıydı.

Zonklayan şakaklarımı ovuştururken Çınar'ın da benimle benzer şeyler hissettiği düşüncesi yeniden zihnimi doldurdu. Onu kurtardığımdan beri aramızdaki bazı şeylerin eskisi gibi olmadığını hissediyordum. Bana yaklaşımı hiçbir zaman çok sert olmamıştı ama sanki artık daha ılımlı bir hâl almıştı. Sohbetlerimiz genelde yüzeysel olmaktan öteye gitmiyordu ama bana baktığında kusursuzca gizlediği duygularına rağmen yeşim rengi gözlerini yuvası bellemiş minnettarlık parıltılarını görebiliyordum. Fakat böyle hissetmekten huzursuzluk duyduğu da aşıkardı.

Böyle hissetmesini anlayabiliyordum çünkü ben de benzer duygulara kapılıyordum. Biz, bir köprünün iki ucunda dans eden iki ruhtan ibarettik. Aşağısı karanlık, sisli ve yok edici bir uçurumdur. Birimizin kurtuluşu, diğerinin o uçurumda yok olması demektir. Bu yüzden birbirimize düşmanlık besleyemiyorduk.

Fakat birbirimize düşmanlık besleyemiyorduk.

Ve bu durum ikimizi de rahatsız ediyordu.

Yüksek sesle ofladığımda kendime gitgide tahammülsüzleşiyordum. Burada, camın kenarında oturmuş ve ruh hastası bir adamın davranışlarını analiz etmeye çalışıyordum. Oysa bu evden kurtulmak istiyorsam sadece kendime odaklanmalı, Çınar'ın karakteriyle ilgili derin düşüncelere dalarak vakit öldürmemeliydim.

Birkaç dakika sonra lavaboya gitmem gerekince ayaklanıp dışarı çıkmak üzere kapıya ilerledim, kilitliydim.

Kapıyı sertçe yumruklarken, "Hey!" dedim. Bazen kapıyı açık bırakacak kadar umursamaz, bazense kilitleyecek kadar güvensiz olmasına bir türlü alışamıyordum. "Çınar, orada mısınız?"

Kapıyı yumruklamaya devam ettiğimde çabalarım sonunda olumlu sonuç verdi ve dışarıdan yükselen adım seslerini duydum. Birkaç saniye sonra anahtarlıktan yükselen seslerle birlikte kapı açılmıştı.

Çınar'ın yeşim rengi gözleri benimkilerle buluşurken söylediğim ilk şey, "Neden bu kadar geciktin?" oldu. Siyah, bol bir şort ve vücudunu oldukça güzel gösteren gri bir tişört giymişti.

Huzursuzca somurttu. "Sana da merhaba, gün ışığı."

“Lavaboya gitmem gerekiyor,” dedim. “Bir de birkaç eksikğim var.”

Gözlerini kıstı. “Ne gibi eksikler?”

Derin bir nefes aldım. “Dün ayın on yedisi olduğunu söylemiş-tin, bugün on sekizi.”

Başını takdir edercesine salladı. “İnanamıyorum,” dedi. “On yediyle biri toplayabiliyorsun.”

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alırken sessizliğimi koruyarak bu sinir bozucu insanın seviyesine inmemeyi tercih ettim ama bu tutumum onu keyiflendirmiş olmalıydı ki dişlerini göstererek sırttı.

Gülüşü o kadar rahatsız ediciydi ki kendimi tutamayıp, “Beş yaşındaki bir velet gibi laf sokma gösterini yaptığına göre,” diye lafa girdim. “Ciddi konular konuşabiliriz. Yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Bir de birkaç farklı iç çamaşırına ve hijyenik pede.”

Çınar’ın gözleri irileşirken başını hafifçe geri çekti. “Neden?”

Böyle bir soru sorması beni şaşırtırken, “Çınar,” dedim. “Ben bir kadınum, unuttun mu? Ayın bazı dönemlerinde regl döngülerim oluyor ve o döngülerden birine girmek üzereyim.”

Gerginliği her hâlden belli olurken bir elini ensesine attı. O kadar diken üstünde görünüyordu ki dudaklarımın kenarının yukarı kıvrılma isteğiyle yanıp tutuşarak titremesini engelleyemedim. “Yok,” dedi sonunda. “Unutmadım tabii ama... Biraz daha geciktiremez misin?”

Gözlerimi kısarken onu aşağıladığımı gizleme gereği duydum. “Kaç yaşında adamsın, şunu sormaya utanmıyor musun?”

Gözlerini devirdi. “Ne bileyim ben? Birçok doktor-” İşaret parmağıyla şakağını gösterdi. “Her şey burada başlıyor, demez mi? Belki de zihin gücüyle durdurabiliriz diye düşündüm.”

Sanki birlikte yapabileceğimiz bir görevden bahsediyormuş gibi bu konu hakkında konuşmasına gülebilirdim fakat erkeklerin kalp kriziyle denk görülen bir acıyı anlamamakta bu kadar ısrarcı oluşları, bazen kendimi camdan atmak isteyecek kadar öfkelenmeme

neden oluyordu. Bu yüzden dudaklarımı yalandan bile olsa yukarı kıvrıyacak enerjiyi kendimde bulamadım. “Ah, tabii,” dedim. “Eminim ki birisi her ay spermelerini zorla çıkarsa ve yerine yeni spermeler enjekte etse bunu zihin gücünle engelleyebilirdin.”

Yüzünü buruştururken duruşu iki büklüm oldu. “Şöyle konuşmayı kes,” derken son derece rahatsız görünüyordu. “Çok acı verici.” Ona aptal aptal bakmayı sürdürürken, “Her şey zihinde bitiyor diye boşa demiyorum,” dedi.

Aramızdaki muhabbet gitgide saçma bir hâl almadan, “Bu ihtiyaçlarımı tamamlar mısın?” diye sordum.

Başını hafifçe sallarken hâlden hiç memnun görünmüyordu. Sanırım hâlâ şıngıralı bir doktorun zalim sırtışlar eşliğinde üstüne yürüdüğünü hayal ediyor, fiziksel bir acı hissetmeye devam ediyordu. “Tamam, tamam,” dedi. “Ayarlarım bir şeyler. Benden istediğin başka bir şey var mı?”

Başımı hafifçe salladım. “Ağrı kesici.” Biraz düşündükten sonra tekrar başını onaylarcasına salladı.

“O zaman sakıncası yoksa duş almak istiyorum,” dediğimde yoldan çekildi.

Banyoya doğru ilerlemek üzere odadan çıkmıştım ki “Elisa,” diyerek beni durdurdu. Ne söyleyeceğini merak ederek ona döndüm. “Sana nasıl atış yapacağını öğretmemi ister misin?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Nereden çıktı şimdi bu?”

Alay edercesine burnundan güldü. “Bilmem,” dedi. “Dibinde beliren üç metrelik ucubeyi vuramadığında böyle bir düşünce aklimda filizlenmiş olabilir, ne dersin?”

Bu adam kesinlikle dünyanın en sakin insanını bile zıvanadan çıkarabilirdi. Kendime engel olamayıp burnumdan soluyarak, “Eğer böyle alaycı konuşmaya devam edersen vuracağım tek ucube sen olacaksın!” dedim her an yükselen sesimle.

“Bunu hayır olarak mı algılamalıyım?” diye sorarken ellerini ceplerine soktu. Çoktan kazandığına inandığı bir laf dalaşına girmekten keyif almış, rahat bir adamın ifadesi vardı üstünde. “Be-

nim için hiçbir sakınca yok. Neticede ben kendimi her türlü kur-
tarabilirim.”

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Bence kendini bu kadar göklere çıkarma. Şu an aklınca alay ettiğin bu kadın olmasa muhtemelen o canavarın protein ihtiyacını karşılıyor olurdu.”

Duruşunda ve mimiklerinde hiçbir değişim olmadı. Aksine, hâlienden oldukça memnun, kendinden emin görünüyordu. “Muhtemelen.”

Dışlerimi birbirine öyle bastırdım ki bir an için kırılacaklarımdan endişelendim. Oysa karşımdaki adam öfke krizlerimden son derece memnun gibi sınıtıyordu. “Seninle iletişim kurmak mümkün değil,” derken arkamı dönüp banyoya ilerlemeye başladım. “Benimle dalga geçmene daha fazla katlanmak zorunda değilim.”

Arkamı dönmesem de duyduğum sesler peşimden geldiğini anlamama yetecek kadar netti. “Tamam, kızgın olmayı en azından şimdilik bırak,” derken az önceki alaycılığından eser yoktu. “Gerçekten sana nasıl ateş edeceğini ve silah kullanacağını öğretmek istiyorum.”

Banyo kapısına gelince ona döndüm. “Neden?” dedim. “Öğrettiğin bilgileri senin üzerinde kullanmayacağımdan nasıl emin olabilirsiniz?”

Sorum onu öylesine afallattı ki bu ihtimali hiç düşünmediğini anladım. Gözlerini kırıştırtıp bakışlarını kaçırdıktan sonra tekrar bana baktı. “Aslında olmamam gerekiyor,” dedi nihayetinde. “Ancak içimden bir ses, böyle bir şeye kalkışmayacağını söylüyor.”

Kaşlarını kaldırdım. “Yani içinden bir ses öyle söylüyor diye mantığını susturmayı mı tercih ediyorsun?” Şaşkınlık içinde başımı yavaşça salladım. “Güzelmış.”

Gözleri kısılırken aramızdaki mesafeyi küçük bir adımıyla biraz daha azalttı. “Evet, Elisa,” derken bakışlarında meydan okur bir ifade vardı. “Nasıl ki sana zarar vermeyeceğimden eminsen ve benimle böyle küstahça konuşabiliyorsan ben de bana zarar vermeyeceğinden emin olabilirim, değil mi?”

Aramızdaki hava bir anda çekilir gibi oldu. Ne diyeceğimi öylesine şaşırılmışım ki kendimi genç adamın suratına aval aval bakarken buldum. Çınar ise gayet sabırlı bir şekilde cevabımı beklerken gözlerinde insanı özümseyen bir bakış vardı. Bakışları insanı öylesine içine çekiyordu ki başımı çevirmem, kanun karşısında suçmuş gibi garip bir hissiyata kapıldım. Aramızdaki sessizlik gittikçe uzuyor, daha da garipleşiyordu. Aramızdaki bu elektriğin beni rahatsız etmesini bekledim.

Etmedi.

Bir şey söylemem gerektiğini anımsayınca konuşmadan önce boğazımı temizledim. “Peki,” dedim pes ederek. “Haklısın sanırım.”

Malumun ilanını duyduğum için keyiflenmiş gibi dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Aşağıda bekliyorum,” dedi. “İhtiyaçlarını da on dakikaya toparlayıp banyo kapısının önüne koyarım. Sen de hızlıca duşunu al ve saçlarını kurut. Dışarıda biraz talim yapalım.”

Başımı hafifçe salladıktan sonra arkasını dönüp gitmesini izledim. Hemen ardından kendimi banyoya attım. Üstümdekilerden hızlıca kurtuldum ve kendimi neredeyse kaynar denecek kadar sıcak suyun altına attım. Sıcak su tüm bedenimi gevşetirken kaslarımın rahatlamasıyla tebessüm ettim. Duş almanın, kirlerin bedenimden akıp gitmesinin ve temiz olmanın verdiği hissiyata bayılıyordum.

Saçlarımı şampuanladıktan ve vücudumu temizledikten sonra duştan çıktım ve dolaptaki havlulardan birini alıp bedenime sardım. Her yer öylesine buharla kaplıydı ki nefes almak bir an için çok güç hâle geldi.

Sakince kapıyı açtım, kapının önündeki küçük poşetlere baktım.

Ve o an, tüylerimin diken diken olduğu andı.

Hissettiğim aydınlanmayla bir an için nefes alamadım. Parmak uçlarım buz kesti ve ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi hissettim. Kalbim öylesine kuvvetli attı ki yüreğim bir an için göğüs kafesime ağır geldi.

Duş alırken banyonun kapısını kilitlememiştım çünkü Çınar'a güvenmiştım. Dışarıda kimse olmadığından emin olarak üstümde sadece havluyla kapıyı açmıştım çünkü aşağıda bekleyeceğini söylediğinde ona inanmıştım.

Titreyen ellerimle kapıyı kapatıp zorlanarak da olsa kilitledim. Aklim anında büyükannemin anlatığı hikâyelere kaydı. Efsaneye göre, Titanlarla tanrıların savaşında Titanların safında yer alan Atlas, savaşı kaybedince Zeus tarafından gök kubbeyi taşımakla cezalandırılmıştı. Bu hikâyeyi ilk duyduğumda gerçek olmadığını bilmeme rağmen üzölmüş, Atlas'a acımış ve bundan daha ağır bir yük olamayacağını düşünmüştüm.

Artık biliyordum, daha ağırları vardı.

Dizlerimin beni taşıyacak gücü olmadığını hissettiğimde yere çöktüm. Neyim vardı benim? Bu adama nasıl güvenirdim? Adamla birkaç kez birbirimize iyi davrandık diye kalkanlarımı nasıl hemen indirirdim?

Gözyaşları yüzünden etrafı daha bulanık görmeye başlarken dudaklarım titredi. Bir yanım kendime fazla acımasız davrandığımı söylüyordu ama kendimi durduramıyordum. Kimseye güvenmemem gerektiğini öğrenmiş olmalıydım.

Dakikalar boyu bedenimi sarsan şiddetli ağlama krizleri sonucu gözyaşlarımı sildim ve kendimi kısmen toparladım. Çınar'la baş başa iki gece geçirmiştim, üstelik birinde sarhoştı. İnsanın içindeki pisliği en çok ortaya döktüğü anlar, genelde sarhoşluk anları olurdu ancak o bana dokunmak şöyle dursun, doğru dürüst yaklaşmamıştı bile. Biliyordum, bir şey yapacak olsaydı çoktan yapardı. Bu yüzden kendimi harap etmemin mantıklı hiçbir yanı yoktu.

Yavaşça ayağa kalkıp kapıyı açtım ve yerdeki poşetleri alıp kapattım. Ne zaman düzelmeye başlasam, normal bir genç kadın gibi tasasız bir hayata adım atıyor gibi olsam geçmişin karanlık anıları mutlaka beni ziyaret ederdi. Kısa bir kriz anından sonra düzelirdim ancak hiçbir zaman tam anlamıyla rahatlayamaz, mutluluğu doyasıya tadamazdım. Çünkü ne zaman gülümseyecek olsam bilirdim ki geçmişte yaşananlar kara bulut gibi üstüme çökecekti.

Yüzüme soğuk su çarpıp kısmen kendime geldikten sonra saçlarımı kuruttum ve işim bittikten sonra aynadaki yansıma baktım. Burnum hafifçe kızarmıştı ve kahverengi gözlerim ağladığımı belli edercesine nemliydi. Belime kadar uzanan kahverengi saçlarım duştan yeni çıktığım için oldukça ışıltılı görünüyordu. Cildim de canlıydı.

Sen değerlisin, Elisa. Güçlüsün.

Bu sözleri kendime defalarca söyledim, ta ki kendim inanana kadar. En sonunda Çınar'ın verdiği poşetleri kurcalayacak kadar kendime geldiğimde kırmızı, bol bir *sweatshirt* ve siyah, oldukça sıcak tutan bir kumaşa sahip bir tayt beni karşıladı. Onun dışında birçok ihtiyacım da diğer poşetlerde yer alıyordu.

Kıyafetleri üstüme geçirirken bu kadar kısa sürede vücuduma neredeyse tam oturan kadın kıyafetlerini nereden bulduğunu merak ettim. *Bir kız arkadaşı olmalı*, diye düşündüm. Ya da kardeşi veya yakın bir arkadaşı.

Banyodaki dağınıklığı toparladıktan sonra dışarı çıktım, Çınar'ın verdiği eşyaları odama bıraktıktan sonra aşağı indim. Söylediği gibi salondaki üçlü koltuğa uzanmış, beni bekliyordu. Merdivenden indiğimi duyunca okuduğu kitaptan başını kaldırıp bana baktı. Dikkatli bakışları her bir parçamı inceliyormuş gibi üzerimde dolaşırken gayet sakin ve normal hareketlerle yanındaki koltuğa oturdum.

Ağladığımı anlamıştı, biliyordum ama ses çıkarmamaya karar verdim. O da baskı yapmak istememiş olmalıydı ki sükûnetini korudu.

Yavaşça doğrulduktan sonra, "Hazır mısın?" diye sordu.

Aslında değildim. Elime silah almak, kendimi korumak için bunu öğrenmek zorunda kalmak istemiyordum ama başka şansım olmadığını kabul etmeliydim. Çınar haklıydı, berbat bir nişancıydım ve bu beceriksizliğim beni ölüme götürebilirdi. Harikalar yaratamasam da kendimi koruyacak kapasitede olmalıydım. "Hazırım."

Çınar ayağa kalktıktan sonra ben de ayaklanıp peşinden gittim. Ayağıma iki numara büyük gelen kadın botlarını uzatınca gözlerimi kırıştırdım ve dayanamayıp, "Burada normalde kız arkadaşınla mı kalıyordun?" diye sordum.

Anlamaz bir ifadeyle bana baktı. "Nereden çıkardın bunu?"

Kendimi tutamayıp gülümsedim. "Sürekli bir yerlerden kadın eşyaları çıkarmandan olabilir."

Sesimdeki hafif alaycı tonu hissettiyse de karşılık vermedi ve siyah botlarını giymeye koyuldu. "Hayır," dedi. "Bir kadınla yaşıyorum."

En güçlü tahminimi dile getirerek, "O zaman sevgilin sık sık buraya gelip gidiyor," dedim soru sorar gibi. Bir yandan ben de botlarımı giymeye koyulmuştum.

Botlarının bağcıklarını bağladıktan sonra doğrulup bana baktı. "Neden soruyorsun?"

Botlarımı bağlamayı bitirdikten sonra ben de doğruldum ve ona bakıp omuz silttim. "Öylesine sordum."

Dudaklarında küçük, muzip bir gülümseme yer alırken yeşim rengi gözleri eğlenceyle parıladı. Portmantodaki paltolardan birini alıp üstüne geçirirken, "Merak etme," dedi alay edercesine. "Sevgilim yok."

Önce şok dalgasıyla çarpıldım, ardından kuvvetli bir öfke hissettim. Çınar'ın karşısındakini zora sokmayı seven bir yapısı olduğunu öğrenmiştim. Biraz garip bir mizacı vardı ama bazen sınırları çok aşırıydı. Vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissederken, "Merak etmiyorum zaten," dedim. "Hem sana bu kadar iyi olduğuna düşündüren nedir?"

Gülümsemesi, dişleri ortaya çıkana kadar genişledi. "Bana bir bak, bebeğim. İkimiz de iyi olduğumu biliyoruz."

Sanki mümkünmüş gibi her geçen saniye daha da sıcaklıyordu. Öfkemi daha fazla zincirleyemeyip genç adamı var gücümle ittim ama yapabildiğim tek şey birkaç adım gerilemesine ve eğlenir gibi bir kahkaha patlatmasına sebep olmaktı.

"Bazen şakayı çok abartıyorsun," derken sıkıttığım yumruklarım yüzünden tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Sen de aşırı tepki veriyorsun ama," diye karşılık verdi. Bir yandan da beyaz, pofuduk bir kadın montu uzattı. "Bu kadar eğlenceli olmasan uğraşmam seninle."

Uzattığı montu üstüme geçirirken söylenmeden edemedim: "Eğlence anlayışını oldukça garip bulduğumu söylemeliyim. Senin sana öğretmemişler ama haberin olsun, en iyi eğlence karşılıklı olandır. Birinin sınırlarını eğlence adı altında bozamazsın."

Hiçbir şey söylemedi, başını mahcupmuş gibi öne eğdi ama dudaklarının kenarında dans eden kıvrılmayı gördüğüme yemin edebildim.

Dışarı çıktığımızda soğuk havanın yüzüme çarpmasıyla bir an için afalladım. Kar yağışı şimdilik durmuştu ama hava hâlâ inanılmaz derecede soğuktu. Dürüst olmak gerekirse kış mevsiminden pek hoşlanmazdım, ben daha çok yaz ve ilkbahar insanıydım ama gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Günlerdir evden çıkmamıştım, sonunda biraz rahatlama imkânına erişmiştim.

Çınar tabancasını çıkardıktan sonra karşımda durdu ve bilmem gereken teknik bilgileri tek tek anlattı. Dakikalar geçerken ve hareketsizlik yüzünden neredeyse titrerken, "Neden bunları evin içinde anlatmadın?" diye sordum. "Boş yere donuyoruz senin yüzünden."

"Elisa," dedi. "Bana hiç yardımcı olmuyorsun."

Derin bir nefes alıp dudaklarıma görünmez bir fermuar çektim. Çınar'la baş etmeye uğraşarak enerjimi heba etmek istemiyordum.

Birkaç dakika sonra mermileri tabancaya nasıl yerleştireceğimi, silahın emniyetini nasıl açıp kapatacağımı ve nişan alırken dikkat etmem gereken hususları öğrenmiştim. Geriye sadece nişan alma konusunda pratik yapmak kalmıştı.

Çınar'ın bir ağaç kütüğünün üstüne koyduğu cam şişeyi vurdumadaki başarısız atışlarım sonucunda öğretmenim neredeyse kafayı yemek üzereymiş gibi bana baktı. "Tam olarak neden bu kadar beceriksiz atışlar yaptığını sorabilir miyim?" derken sesi sitemkardı.

Gören ona hakaret ettim sanırdı. "Sana nişan hattını nasıl oluşturduğum defalarca anlattım."

"Ben de söylediklerini yapıyorum zaten," diye kendimi savundum.

Çınar gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken sabır gösterme konusunda kendini ciddi şekilde zorladığını görebiliyordum. "Eli-sa," derken sesinde yapay bir sükûnet vardı. "Tekrar anlatıyorum." Tabancayı alıp namlunun hemen üstündeki küçük çubuğu gösterdi. "Burası arpacık. Senin doğru nişan alman için bu çubuğu gez kısmının ortasından görmen gerekiyor. Eğer arpacık, gezin üstünde kalırsa yukarı; sağda kalırsa sağa, aşağıda kalırsa aşağı, solda kalırsa sola ateş edersin."

"Tamam, tamam," dedim. "Anladım."

"Umarım."

"Ayrıca tabancayı tutuşunu biraz daha değiştirmen gerekiyor," dedi. "Silah ateş ederken sekiyor, senin bunu kontrol edebiliyor olman gerekiyor."

Omuzlarımı dikleştirip silahı sıkıca kavradım. Derin bir nefes aldıktan sonra silahı bira şişesine doğrultup başımı hafifçe yana eğdim ve tek gözümü kapattım. Bir yandan da zihnimden Çınar'ın sözlerini geçiriyor, söylediklerini uygulamaya çalışıyordum.

Dikkatimi toplayıp ateş ettiğimde Çınar'ın dudaklarından bir ıslık koştı. "Kesinlikle bu atışın diğerlerinden daha iyiydi," derken sesinde hissedilir bir takdir vardı. "Kurşun şişeye teğet geçti. Haydi, tekrar dene."

Başımı hevesle sallayıp yeniden nişan aldım. Başarısız denemelerimin ardından hedefe böylesine yaklaşmak hevesimi körüklemişti. Tüm dikkatimi toplarken arpacığın az önce biraz sola kaydığını fark ettim. Arpacığın sağa geçmesi için oldukça dikkatli davrandıktan sonra doğru nişan aldığımı düşündüğüm an ateş ettim.

Cam şişe parçalara ayrılarak dağıldı.

Sevinçle zıplarken kollarımı bir çocuk gibi yukarı kaldırdım. Başarmanın verdiği haz muhteşemdi. Kendime böylesine güvendiğimi anımsamıyordum. Her şeyi yapabileceğimmişim, karşımda dağ

olsa duramazmış gibi enteresan ama bir o kadar da insanın enerjisini yükselten tatlı bir hissiyata kapılmıştım.

Çınar'a döndüğümde gözlerine kadar ulaşan, parıltılı bir gülümsemeye bana baktığını gördüm.

"Çok iyiydim," dedim alçakgönüllülüğü rafa kaldırarak. "Muhteşemdim."

Kıkırdadıktan sonra ağırbaşlı bir edayla başını hafifçe salladı. "Ever," dedi. "Öyleydin."

Orada soğuktan donuncaya kadar atış yapmaya devam ettik. Hâlâ başarısız atışlarım olsa da her geçen dakika nişan almaya daha çok alıştığımı ve bu konuda geliştiğimi hissediyordum. Çınar'la çalışmamızın daha ilk gününde olmamıza rağmen oldukça ilerleme kaydettiğimden emindim.

İçeri geçtiğimizde ellerim titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Ancak öylesine neşeliydim ki üstümdekileri çıkarıp portmantoya asarken yüzümdeki gülücüğü solduramıyordum. Sürekli yerimde zıplayışım ve etrafa aptal aptal sırtasım geliyordu.

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra üst kata ilerliyordum ki Çınar'ın, "Nereye?" demesiyle merdivenin önünde durup genç adama döndüm. O da ayakkabılarını çıkarmış, montunu askılığa asarken bakışlarını gözlerimden ayırıyordu.

"Üst kata çıkıyorum," derken sorusunu biraz garipsemiştim. "Nereye gidebilirim başka?"

"Akşam yemeği yemeyeceksin herhâlde."

Gözlerimi kırıştırdım. "Hayır," dedim. "Yiyeceğim."

"O zaman bana yardım etsen iyi edersin."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Ben rehine değil miyim? Rehine-ler ne zamandan beri ev işlerine yardım ediyor?"

"Bu kuralı koyduğum şu andan beri."

"Peki, peki," derken ayaklarımı Çınar'ın peşinden mutfağa sürükledim. "Ama aniden tutsaklık içgüdülerime kapılıp üstüne bıçakla gelirim beni suçlama."

“Olur,” derken buzdolabındaki köfteleri çıkarıp tezgâha koydu. “Suçlamam.”

Sonraki dakikalar, Çınar’ın yönlendirmesiyle yemek yapmaya çalışmakla geçmişti. Genç adam başta neler yapacağını düzgünce anlatmıştı ama sanırım atış talimi yaparken sabrının son kırıntılarını da tüketmiştim ve geriye hiçbir şey bırakmamıştım.

“Bence yalan söylüyorsun,” diye patladı on beş dakikadır patates soymaya uğraştığımı ve patateslerin neredeyse yarısını çöp ettiğimi görünce. “Yetişkinliğe ulaşmış hiçbir insan senin kadar bilgisiz olamaz. Rol yapıyorsun sen.”

“Daha önce mutfağa pek girmemişim,” diye kendimi savundum. Beni beceriksiz ilan etmesi sınırlarıma dokunuyordu. “Ne yapayım yani? Nasıl yemek yapıldığını illa bilmek zorunda mıyım?”

Sanki Ankara’nın, hangi ülkenin başkenti olduğunu sormuşum gibi yüzü şok içinde dalgalandı. “Evet,” derken ses tonu bunu cidden sorup sormadığımı anlamaya çalışır gibiydi. “Yetişkin her insan yemek, temizlik gibi işleri yapabilir. Sana bir başkasının işini yap demiyorum ama kimseye muhtaç olmamak, kendi işini halledebilmekten geçer, değil mi?”

Tek elimi kaldırıp durmasını işaret ederken yüzümü buruşturdum. “Nutuk dinleyecek havamda değilim, Çınar,” dedim. “Ayrıca patatesleri gayet güzel soyduğumu düşünüyorum.”

“Amacın yarısının çöp olmasıysa evet,” derken sesinde küçümseyen bir ton vardı. “Çok iyi iş çıkardın.”

Sözleri sınırlarımı bozsa da onu ciddiye almadığımı göstermek için gözlerimi devirdim. Çınar ise tartışmanın sonuç doğurmayaçağını fark etmiş olmalıydı ki tavaya yağ boşaltıp ocağın altını açtı.

Birkaç saniye sonra, “Pekâlâ,” dedi. Sağımda, tam ocağın önünde duruyordu. “Patatesleri tavaya atabilirsin.”

Kızartma tavaına masallardan fırlamış kötü bir cadıymış gibi endişeyle baktım. “Ben mi yapacağım bunu?”

“Yok,” dedi. “Jandarmayı çağırayım, birlikte yaparız.”

“Yağ her tarafıma sıçrayacak, farkında mısın?” Küçük, mızımız bir çocuk gibi oflayarak genç adama baktım. “Çınar, yapamıyorum işte. Şimdilik sen yap, sonra başka bir yemekte yardımcı olurum sana.”

Kaşları alayla kalkarken, “Oldu, kraliçem,” dedi. “Başka bir emriniz var mıydı?”

Sudan geçirdiğim patateslerden bir avuç dolusu alıp yüzümü buruşturarak kızgın yağ dolu tavaya fırlattım.

Sıçrayan yağ doğrudan Çınar’ın üstüne geldi.

Anında birkaç adım gerilerken Çınar’ın dudaklarında refleks olarak bir küfür peyda oldu. Bir yandan da elini tutuyor, acı içinde kıvranıyordu. “Siktir!” diye cırlarken yanan elini aşağı yukarı salladı. Diğer eliyle de yağ olmuş tişörtünü bedeninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. “Her yerimi yaktın, Elisa!”

Suçlayıcı ses tonu karşısında, “Sana yapamıyorum demiştim,” diye kendimi savundum. Çınar o sırada musluğu açıp elini soğuk suyun altında tutmakla meşgul olduğu için cevap vermese de içten içe durumdan son derece hoşnutsuz olduğunu anlayabiliyordum.

Lavabonun önünde durup yan bir bakış attım. Dirseklerini tezgâha yaslayacak kadar eğilmiş, soğuk su elini yalayıp geçerken sessizliğe bürünmüştü.

“Bazen böyle şeyler olur,” derken sesime dinginlik hâkimdi. “Nazar diyelim.”

Kıkırdadı. “Elbette,” dedi. “Üç kilometre öteden patatesleri tavaya atarsan yağın sıçramasını sadece nazarla açıklayabiliriz.”

Açıklamam kulağa aniden o kadar aptalca gelmişti ki ben de kıkırdamadan edemedim. Ardından küçük gülüşmelerimiz sadece saniyeler içinde gitgide yükselen kahkahalara dönüştü.

Yemeği evi yakmadan yaptıktan sonra midemize indirdik. Nihayet odama çıktığımda kendimi yatağa atım ve yaşadığım küçük hüznün anını saymazsak bugünün diğerlerine nazaran ne kadar güzel geçtiğini aklımdan geçirdim. Atış yapmak gibi başarısız olduğumdan emin olduğum bir konuda başarıya adım adım yürüdüğümü görmek öz güvenimi yerine getirmişti.

Pencereden dışarı baktığımda güneşin kısmen batmakta olduğunu gördüm ancak artık eskisi gibi korkmuyordum. Bunun sebebi, Çınar'ın verdiği ilaç yüzünden günün çoğunu uyuyarak geçirdikten sonra, gece vakti demir parmaklıklarla çevrili ve bahçe duvarı dikenli tellerle sarılmış, son derece korunaklı bir evde uyanmamdı.

İlacın verdiği aptal sersemlik yüzünden bir an için farklı bir yerde olduğumu zannetmiştim.

Eskisine nazaran kendimi güvende hissetsem de el fenerinin yanımdaki komodinin üstünde olduğundan emin oldum. Bir şey olursa en kolay uzanabileceğim yerdeydi.

Yeni bir şeyler okumak için kitapları kurcaladım ancak yarım saatlik okumanın ardından kendimi rahatsız edici düşüncelerin arasında sıkışmış buldum. İnsan, yalnız kaldığında garip bir şekilde hüznünlü duygulara kapılıyordu.

Aklım Serkan'la Beren'in ihanetine kayınca öfkeyle dişlerimi sıktım. Serkan'ın bir başkasıyla bana ihanet ettiğini öğrensem yine üzülürdüm ancak bunu arkadaşımın yaptığına şahit olmak kalbimi paramparça etmişti.

Pencerenin önündeki yatağa oturup bacaklarımı kendime çektim ve yanığımı, dizime yerleştirdiğim bileklerime yasladım. Beren'in bu zamana kadar Serkan'la olan tartışmalarımıza verdiği tepkileri düşünmemek çok zordu. Hiçbir tartışmamızda yapıcı olmamış, en küçük şeyde Serkan'dan ayrılmamı tavsiye etmişti. Bu problemlerin büyüyeceğini ve en sonunda beni harap eden bir ilişkiye hapsolacağımı savunmuştu.

O zamanlar ilişkiyle ilgili konulara bu kadar hiddetlenmesinin nedenini bana duyduğu sevgiye bağlamıştım. Onun için değerli olduğuma ve bu yüzden kalbimin kırılmasından nefret ettiğine kendimi inandırmıştım. Şimdi geçmişe dönüp baktığımda Serkan'la ilgili eleştiri yaparken dudağının kenarında oluşan sinsi kıvrılmayı görebiliyordum.

Derin bir nefes alıp başımı doğrulttum ve dirseğimi dizime, avuç içimi alınma yasladım. Peki, Serkan? O nasıl böyle bir alçaklık

yapmıştı? Sadece beni değil, değer verdiğini iddia ettiği dostu Atalay'ı da sırtından bıçaklarken hiç mi midesi bulanmamıştı?

Şu an ne yaptıklarıyla ilgili rahatsız edici bir soru yüreğime oturdu. Aniden ortadan kaybolmam onları sarsmış olmalıydı. Yanımdaki yasığı öfkeyle yere attım. Hiçbiri aniden evi terk etmemin nedenini Beren ve Serkan'a bağlamayacaktı. Tanrı aşkına, bunun için onları suçlayabilir miydim? Birisi bu gerçeği karşıma geçip haykursa bile inanasım gelmezdi.

Ancak yaşananları bizzat görmüştüm, öyle değil mi? İkisinin de kalbimi kırmaktan, onurumu hiçe saymaktan korktuğu yoktu. Onları gördüğümde kendi kışkırtıcı kurtarmanın telaşı içindeydiler.

"Aptal kafam!" diye söylendim kendime. Neden o gece aniden evden çıkmıştım ki? Neden kendimi fırtınanın ortasına atmıştım? Yapmam gereken tek şey çığlık atmaktı, böylece herkes o ikisinin pisliğine şahit olurdu.

Kendimi suçlamamın doğru olmadığını farkındaydım. Neticede gördüğüm ve öncesinde yaşadığım şeyler yeniler yutulur cinsten değildi. Sevgilim tarafından defalarca psikolojik şiddete ve tacize maruz kalmıştım. İstemediğimi bildiği hâlde benimle birlikte olmaya çalışmış, girişimleri başarısız olunca hadsiz hakaretlere başvurmuştu ve üstüne onu en yakın arkadaşımın basmıştı. Kim olsa şoka girer, akla mantığa uymayacak şeyler yapardı. Yine de kendimi suçlamaktan ve o geceye dönüp çığlık çığlığa gerçekleri haykırmak istemekten kendimi alamıyordum.

Gözyaşları yanaklarımı ıslatırken kendim için değil, çoğunlukla dostum Atalay için ağladım. Kimseye zararı olmayan, melek gibi bir adamdı. Beren'in üstüne titrerdi. Çıkmaya başladıkları ilk zamanları hatırlıyordum. Beren'e bir mücevhermiş gibi davranır, ona bakarken gözleri samimi bir sevgiyle ışıldardı. Onu zora sokacak hiçbir davranışta bulunmazdı. Hararetili bir tartışma anında bile sözlerini seçmeye çalışırdı. Beren, böyle bir adama nasıl ihanet etmişti?

Bu düşünceyle alay edercesine güldüm. Beren her koşulda yanında olmama rağmen bana da ihanet etmiş, beni Serkan'dan ayır-

mak için sinsi tavsiyelerde bulunmuştu. Sevgilisini aldatmak onun gibi biri için pek güç sayılmazdı.

Gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarımı sildikten sonra burnumu çektim. Düşünceler o kadar boğucuydu ki kafayı yemek üzereydim. Biriyle konuşmaya, içimdeki zehri akutmaya ihtiyacım vardı.

Düşünceli bir ifadeyle kapıya baktım. Çınar bir alt katta muhtemelen kitap okuyor ya da bir şeyler izleyerek vakit öldürüyordu. Ne yapacağımdan emin olamayarak dudaklarımı kemirdim.

Acaba bu kadar özel konuları onunla paylaşmam doğru olur muydu?

Bazı konuları kendime saklamam gerektiğine inanan bir yapım vardı ancak Çınar'a güvendiğimi, beni dinleyip sorunlarımı ciddiye alacağına dair sonsuz bir inanç beslediğimi reddedemezdim.

Ani bir cesaretle doğruldum. İnsanlar onursuzluk yaparken utanıyorlardı da onların yaptıklarını anlatırken benim yüzüm mü kızarcaktı?

Bir hışımla dışarı çıkıp alt kata indiğimde Çınar'ı tahmin ettiğim gibi üçlü koltukta uzanmış, televizyonda bir film izlerken buldum. Beni görünce bakışları ciddileşti ve kumandayı alıp filmi durdurdu.

Televizyona baktığımda gülümsemeden edemedim. "Bugün animasyon filmi yok galiba."

Yattığı yerde omuz silktikten sonra yavaşça doğruldu. "Arada kalitesiz yapımlara da şans veriyorum."

Ayaklarını kendine çekip kollarını bacaklarının etrafına gevşekçe sardığı için ayak ucunda bir boşluk oluşmuştu. Yanına otururken ona bakmasam da sessizce beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Ee," dedi beni konuşmaya teşvik ederek. "Buraya hangi filmi izlediğime bakmak için gelmedin herhâlde."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Canımı sıkın birkaç olay var ve..." Lafımı nasıl tamamlayacağımı bir an bilemedim. Ona güveniyordum, evet ama beni kaçırın adamla dertleşme arzusu duymam birden çok saçma gelmişti.

Oysa Çınar durumu garipsemiş gibi görünmüyordu. "Benimle biraz konuşmak istedin," diye sözlerimin devamını getirdi.

Rahatlayarak nefes aldım. "Evet," dedim. "Beni dinler misin diye sana sormaya gelmiştim."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılır gibi oldu. "Dinlerim."

Vücudumu ona çevirip bağdaş kurdum. "Bir adamla yaklaşık dört aydır sevgiliydim," dedim. "Sonra ayrıldık."

Lafıma devam edecektim ki "Bir saniye," diyerek beni durdurdu. "Seni sürekli ağlatan olayla ilgili objektif yorum yapmam için bana biraz daha bilgi vermen lazım. Neden ayrıldınız?"

Yanağımın içini kemirdim. "Şöyle ki," deyip derin bir nefes aldım. "Biz biraz..." İşaret parmaklarımla zıt yönleri gösterdim. "Uzaktık."

Gözlerini kısarak suratıma baktı. "Nasıl yani?"

"Bilirsin işte."

Yüzünde o kadar aptal bir ifade vardı ki kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey anlamadığını fark ettim. Kendimi tutamayıp burnumdan soluyarak, "Yatmıyorduk, Çınar," dedim sabırsızca. "Birbirimizi duvardan duvara vurmuyorduk, üstünde tavşan gibi sekmiyordum ya da-

"Tamam, tamam," derken ellerini durmamı ister gibi kaldırdı. "Birlikte olmuyorduk, desen de anlardım. Bu kadar açıklayıcı olmama gerek yoktu." Siteminin ardından derin bir nefes aldı. "Anladığım kadarıyla bu ciddi bir sorun hâline geldi," diyerek konuşmam için bana izin verdi.

Başımı hafifçe salladım. "Evet," derken az önceki çıkışım yüzünden yanaklarımın pembeleştiğini hissediyordum. Aniden hidetlenmiş ve düşünmeden konuşmuştum. Bu olayı unutmaya karar vererek yaşananları anlatmaya devam ettim: "O zamanlar farkında değildim ama ciddi bir manipülasyona maruz kalıyordum," derken bir an için uzaklara daldım. "Onun iyiliğimi istediğini düşünmüştüm, meğer tek isteği kendi mutluluğunu sağlamış."

Söylediklerimi dinledikten sonra, "Sana manipüle edildiğini düşündüren nedir?" diye ihtiyatla sordu.

"Sürekli olarak bunun imasını yapardı," dedim. "Sözlerinden hoşlanmadığımı bildiği hâlde beni evine çağırır, bunun normal bir şey olduğunu bana empoze etmeye çalışırdı. Aramızdaki sorunlar ciddi boyuta ulaştığında beni, onu sevmemekle suçlamaya başladı. Yani insan sevdiğini arzularmış, ben onu arzulamıyorsam ona değer vermiyordum ve ona çöp gibi davranıyordum... Bunun gibi şeyler söyleyip durdu."

Kaşları hafifçe kalktı. "Birbirini seven iki insanın birbirlerini arzulaması çok normal bir olay," dediğinde gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Ancak eski sevgilin olayı yanlış anlamış. Sevgi beraberinde sadece arzu getirmez, saygı da getirir. Eğer ona gerçekten değer veriyorsan karşındakinin hislerini umursarsın ve onu değer-siz hissettirecek davranışlardan kaçınırsın."

Sözleri o kadar doğruyd ki başımı onaylarcasına sallamak dışında tepki veremedim. "O kadar garip davranıyordu ki," derken sesim mırıldanırcasına çıkmıştı. "Sorunun benden kaynaklandığına beni inandırmıştı."

Yadırgayarak başını iki yana salladı. "Yapma ama, Elisa. Sen akli başında bir kadınsın. Bir adamın sırf kendi zevkleri için seni hırpaladığını nasıl göremedin?"

"Gördüm," derken gözlerim buğulandı ama ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım. "Ancak biraz geç oldu."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Ne yaşandı?"

"Biz buraya tatile gelmiştik," diye durumu açıkladım. "Üniversiteden yakın arkadaşlarımızla birlikte Serkan'ın evinde kalacaktık. Herkese yetecek odası olduğunu söylemişti ama bizim birlikte kalacağımızı varsayarak böyle bir şey söylemiş."

Kaşları iyice çatılırken bakışları öfkeyle dalgalandı. "Seni aynı odada kalmaya mı zorladı?" derken hissettiği sinir sesine yansımıştı.

Başımı hafifçe salladım. "Sonra o gece biraz üstüme geldi," dedim. "Yani birlikte olmak konusunda." Yorum yapması için bek-

ledim ama sessizce beni dinlemeyi tercih etti. "İstemediğimi söylememiştim ama her hâlimden belliydi, Çınar. Bana dokunduğundan itibaren tavırlarımdan tiksindiğimi anlamaması mümkün değildi çünkü bu öyle güçlü bir iğrenme duygusuydu ki istesem de gizleyemezdim."

"Ama bu onu durdurmadı."

Başımı hafifçe salladım. "Durdurmadı."

Burnundan derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı ve gözlerini uzak bir noktaya sabitledi. Hissettiği tüm olumsuz duygular bedeninden dalga dalga yayılıyordu. Beni neredeyse hiç tanımıyordu. O yüzden yaşadıklarımın, onu böylesine kızdırmasına şaşırılmışım. Diğer yandan bu durumun beni memnun ettiğini de yalanlamazdım.

"Sonra," diye anlatmaya devam ettim. "İlerlemek için hevesinin arttığını görünce dayanamadım ve onu durdurdum. İpler o anda koptu zaten. Hakaretler etti, arkadaşıyla birlikte olup onu aldatığımla ilgili suçlamalar yaptı. Saçma sapan kiskançlık krizlerine girdi ve beni orada tek başıma bıraktı."

"Elisa," derken sözlerini özenle seçmeye çalıştığı belliydi. "Lütfen beni yanlış anlama ama anlattıklarının normal olmadığını farkında mısın? Şerefsiz herif resmen sana tecavüz etmeye yeltenmiş. İstemediğini belli etmişsin işte. Talebinin sözlere dökülmemesi durumu değiştirmez."

Çınar'ın sözleri kalbimde bir ağırlık oluştururken gözyaşlarının yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Bedenim ateşe atılmış gibi hissettim, canım yanıyordu ve acısı geçmek bilmiyordu. Dudaklarım titrerken zihnimin karanlık köşelerine gizlediğim hatıralar zalimce kendini hatırlattı.

Bekle, garip hissediyorum. Canım yanıyor.

Merak etme, birazdan geçer.

Yüzümü eğip avuçlarıma gömdüm ve bedenimi ele geçirmek isteyen gözyaşlarını serbest bıraktım. Vücudum hıçkırıklarla sarsılırken yüreğimdeki tüm acıyı kusmak istercesine, tüm kuvvetimle ağladım.

Kollarımda bir çift el hissettiğimde bir an için irkildim ancak bu dokunuşun hiçbir kötü niyet barındırmadığını anlamam birkaç salisemi aldı. Bana dokunan eller beni incitmek isteyen değil, acımı paylaşmayı dileyen birinin elleriydi çünkü bir insan karşısındakine başka türlü böyle bir şefkatle dokunamazdı.

Dakikalar boyu içimdeki zehri akıtturcasına gözyaşı döktükten, hıçkırıklarım sessiz gözyaşlarına evrildikten sonra yüzümü örttüğüm ellerimi çekip yanaklarımı sildim ancak Çınar'a bakmak yerine bakışlarımı bağdaş kurduğum bacaklarıma diktim.

Çınar, "Elisa," derken sesi ninni söyler gibi sakinleştiriciydi. Elleriye destek verircesine kollarımı sıvazlamaya devam ediyordu. "Daha fazlası var, değil mi?"

Lütfen, dur artık. Bunu istemiyorum!

Gözyaşları yeniden yanaklarımdan süzülürken dudaklarım büzüldü. Yüreğim âdeta can yakıcı bir hüznle kavruluyor gibiydi. Başımı hızla aşağı yukarı sallamak dışında bir tepki veremedim çünkü dudaklarımı araladığım an kontrolümü kaybetmekten korkuyordum.

"Anlatmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Tamam," dedi. "Sorun değil."

Bir ağlama krizinin eşliğinde olduğumu düşünüyordum ki Çınar'ın dirseklerini sıkıca sarması ve beni kendine çekmesiyle afaldım. Sersemleyerek ona bakakalmış, ne yaptığını bile soramıyıştım. Ancak onda benim hissettiğim şaşkınlığın çeyreği yoktu. Beni kendisine çektikten sonra bir elini kulağıma götürüp, başımı göğsüne yaslamamı sağlarken hareketleri normalmiş gibi davranıyordu.

Ne tepki vermem gerektiğini bilemedim bir an. Tanımadığım erkeklerle yakınlaşmaktan rahatsız olur, korkardım ama Çınar'ın sarılışı o kadar saftı ki yüreğimdeki ağırlığın bir kısmını alıp götürdü. Gözyaşlarım sessizce akmaya devam etse de kaslarımdan gevşediğini hissettim. Bir eli sırtımı sararken, diğer eli nazikçe başımı okşarken kalbinin sesini dinledim.

Ve bu yanlışı gelmedi.

Ne kadar öyle kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de neredeyse bir saati sessizce sarılarak geçirmiştik, emin değildim. Çınar'a sarılırken, sessizce gözyaşı dökerken kalkmam gerektiğini düşünsem de bunu yapamamıştım. Sanki orada kaldıkça hafifliyor, gitgide daha rahat nefes alıyordum.

Bir an için bu genç adamı fazla mı rahatsız ettim diye düşündüm ama o kadar sabırlı ve duruşunu bozmamakta o kadar kararlıydı ki hâlimizden bunaldığını düşünecek hiçbir gerekçem olmadığına kanaat getirdim.

Kendimi toparladığımda yanaklarımdaki kurumuş yaşları silip doğruldum ve koltukta biraz kenara kaydım. "Bunun için teşekkür ederim," dedim ağlamaktan hafifçe kısılan sesimle. "İyi geldi."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ama tebessümü yorgundu. "Sevindim, Elisa."

"Bu arada," dedim. "Eklemek istediğim bir şey var."

Gözlerini devirirken dirseğini koltuktaki yastıklara yasladı. "Daha ağırını yaşayamazsın diye düşünüyorum."

Dudaklarımdan yavaşça yukarı kıvrılmasını engelleyemedim. İçimdeki zehri akıtmak öylesine iyi gelmişti ki normalde gülmeceğim şeylere gülmeye başlamıştım. "Benimle dans etmeye kalkma."

Kıkırdadı. "Peki," dedi. "Merakla seni bekliyorum."

"Beni bulduğun gece," dedim. "Neden ormanda o kadar ince kıyafetlerle dolaştığımı sormadın hiç."

Gözlerinden düşünceli bir ifade gelip geçti. "Elbette garip buldum," dedi. "Ama sorgulayacağım daha başka şeyler vardı. Üstelik nasıl soracağımı bilemedim."

Başımı, anladığımı göstermek istercesine hafifçe salladım. "Serkan," dedim. "Benden ayrıldıktan bir gece sonra odasına en yakın arkadaşlarımdan birini aldı." Gözleri irileşirken onu yeni bir şok dalgasıyla sarsmanın keyfini kaçırmadım. "Üstelik o arkadaşımın

da sevgilisi vardı ve dikkatinden kaçmasın, hepimiz arkadaşız ve tatilimizi aynı evde geçiriyorduk.”

Aralanan dudaklarını bir eliyle kapatırken o kadar şaşıl görünüyordu ki kahkaha atmadan edemedim. Ancak o güçlü bir dehşet rüzgârına kapılmış gibiydi. Gülmek şöyle dursun, yaşananlara tepki bile veremiyordu.

Gözlerinde hâlâ güçlü bir şok ifadesi taşırken, “Anlayamıyorum,” dedi. “Bunlar hangi Amerikan dizisiyle büyüdü de böyle gevşek oldu?” İçten yorumunu, “Hayır, hayır,” diyerek değiştirdi. “O dizilerde bile böyle çarpık ilişkiler yok.”

Çınar şaşkınlığıyla mücadele ederken, “O gece ikisini yakaladım,” dedim. “Sonra da kendimi dışarı attım.” Derin bir nefes aldım. “Neden başkalarına haber vermediğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Keşke yaşananları arkadaşlarıma anlatsaydım, ikisinin rezilliğini duyursaydım.”

“Kendini suçlama,” derken samimiydi. “Bu kadar şeyin üstüne kim olsa ne yapacağını şaşırırdı. Dürüst olmak gerekirse aklını kaybetmediğin için kendinle gurur duyman lazım ama sen kendini yargılamayı seçiyorsun.”

“Haklısın belki de,” dedim. “Yine de insan öfkelenmeden edemiyor.”

Duruşunu dikleştirerek sırtını yastıklara gömdü ve ayaklarını önümüzdeki sehpa ya sladı. “Yaşadıkların son derece can sıkıcı şeyler,” dedi. “Ama yine de günün sonunda kazanan olmuşsun.” Anlamaz bakışlarını görünce konuşmaya devam etti: “İki pislikten kurtulmuşsun, Elisa,” dedi. “Fazla üzücü bir durum, evet ama güvenmemen gereken iki insanın gerçek yüzünü görmüşsün. Çoğu insan onlarca yılını, arkasından iş çeviren insanlara güvenerek feda ediyor.”

“Söylediklerinde haklısın,” dedim. “Ama felsefi konuşmalar yapıp haklı olduğum ve kazanan tarafta bulunduğum bilgisiyyle yetinemiyorum. İkisini bir kaşık suda boğasım geliyor.”

“Böyle hissetmen çok normal,” derken sesi samimiydi. “Ama böyle durumlarda karşı tarafın ipini salmak gerekiyor. O ikisine zarar vereceksin ve ne elde edeceksin?”

“Hafif, çok hafif bir soğuma.”

“Buna degecek mi?”

Başımı hevesle onayladığımda gülümser gibi oldu. “Hem de nasıl!”

“Yapma, böyle şeylere gerek yok.” Biraz düşündükten sonra, “Bence erkek arkadaşın olacak adam senden intikam almak istemiş,” diye fikrini sundu. “Sapık herif reddedilmesine kafayı o kadar çok takmış ki kendi küçük aklınca arkadaşınla yatarak seni cezalandırmış. Biri ruh hastasına, diğeri kendisini kullandıran bir objeye dönüşmüş. Zaten ikisini dövmenden daha fazla zararı birbirlerine vermişler. Kendini yormana gerek kalmamış ki.”

“Söylediklerinin her bir kelimesine katılıyorum,” dedim. Gerçekten de laflarını ciddiye alıyordum, yalan söylemiyordum. Fakar kanım şiddet açlığıyla kaynıyordu. “Ama keşke... Keşke onlarla yüzleşip yaptıklarını ödetme fırsatım olsaydı. Keşke yumruklarını suratlarına indirebilseydim.” Hevesle doğruldum. “Beni birkaç saatliğine salamaz mısın? Söz veriyorum, uslu bir rehine olur ve koşarak geri gelirim.”

Dişlerini göstererek gülümserken hafifçe kıkırdadı. “Tabii,” dedi. “Hatta işini kolaylaştırırım. Senin için polisi bizzat aradıktan sonra gidip teslim olayım, ne dersin?”

İkimiz de gülüştük ama beni serbest bırakamayacağı, dolayısıyla gelecekte ne yapmayı seçeceğiyle ilgili soru işaretleri aramızda sinsice dolaştı. Çınar’ın da benimle aynı şeyleri düşündüğünden adım kadar emindim ancak o da benim gibi sessizliği tercih etmişti.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Bunları bana anlatacak kadar güvendiğin için teşekkür ederim,” diyerek beni şaşırttı. Yüzüne kuvvetli bir ciddiyet hâkimdi. “Bana bu kadar güvendiğini düşünmemiştim.”

Hemen, “Güvenmiyorum,” dedim ama yalan söylediğim her hâlimden belli oluyordu.

Çınar gülümsemedi ancak gözlerinde bir ışıltı gördüğüme yemin edebilirdim. "Peki," dedi uzatmadan. "Öyle olsun." Kumandayla televizyon ekranını işaret etti. "Benimle izlemek ister misin?"

Başımı hafifçe sallarken dudaklarımda yeşermek isteyen tebessüme engel olamadım. "Olur," dedim "Ama adına insan denen ucubelerden oluşan filmleri izlemek istemiyorum. Animasyon filmi izleyeceksek sana katılırım."

Başını arkaya yatırıp bir kahkaha patlattı. "Aklımı okudun."

BÖLÜM XV

Çınar'la atış yapma üzerine çalışmaya başladığımız günün üzerinden sadece birkaç gün geçmesine rağmen kaydettiğim ilerleme hayranlık uyandırıcıydı. Yaptığım her başarılı atışta mutluluktan göklere çıkıyor, başarısızlığında ise karalar bağlamak yerine iyice hırslanıyordum. Çınar ise zaman zaman yaptığım hataları müthiş bir olgunlukla karşılıyor, sözlerini anlamadığımda tepki göstermek ve hevesimin kırılmasına neden olmak yerine kendimi geliştirmem için büyük bir sabır göstererek anlattıklarını defalarca tekrarlıyor, bundan da hiç gocunmuyordu. Eh, zaman zamansa Çınar'lık yapmaktan vazgeçmiyordu ancak kusursuzca sergilediği sinir bozucu hareketlerine bir çeşit bağışıklık kazanmıştım

Aradan geçen zaman sadece atış yeteneğimi değil, Çınar'la iletişimimizi de geliştirmişti. Evet, bana karşı hiçbir zaman kaba olmamıştı. Sarhoş olduğu gece içindikileri dökmesi, sonrasında onun hayatını kurtarmam aramızdaki buzları büyük ölçüde eritmişti ama onunla derdimi paylaştığım ve onu bir nevi sığınak olarak gördüğüm andan beri bana davranışları daha da olumlu hâle gelmiş, bakışları sanki biraz daha yumuşamıştı. Hâlâ alaycı ve zaman zaman da çıldırtıcıydı ama bakışlarında dostane bir parıltı vardı. Bana sanki bir rehine değil de misafirmişim gibi davranıyordu. Kapımı kilitlemiyor, beni bağlama ihtiyacı hissetmiyor, canavar saldırısına hazırlıklı olmamız adına uzanabileceğim yerlere silah koymaktan çekinmiyordu.

Aptalcaydı ama bana güveniyordu ve ben de güvenini boşa çıkarmamak gibi daha da akılsız bir davranış sergiliyordum.

Onunla ilgili ne zaman olumlu bir şey düşünsem ormanda öldürdüğü insana karşı ağır bir sorumluluk hissediyordum. Çınar birinin canını almıştı ama ben insanın içini ısıtan gülümsemesine bakıp aptalca sırtıtıyor, bu gerçeği yok sayıyordum. Onunla arkadaş olabilmemiş gibi davranıyor, sanki dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi onunla keyifle sohbet ediyordum.

Bazen bana davranması gerektiği gibi davransa şu an hissettiğim karışıklığın çeyreğini bile hissetmeyeceğimi düşünüyordum.

Birine zarar vermişti, zalim olmalıydı fakat garip bir şekilde gözlerinde merhamet parıltısı görüyordum. Bana kötü davranmalı, korkudan ecel terleri dökmeme neden olmalıydı. Bir insanın canını alacak kadar gözü dönmüş bir adamdan bu beklenirdi.

Oysa o benimle konuşmaktan zevk alır gibi sohbet etmeyi, kendimi korumayı öğretmeyi ve tüm ciddiyetiyle *Shrek*'in karakterini analiz etmeyi tercih ediyordu. Bu tavırları, kuşanmam gerekengardı kolayca indirmeme sebep oluyordu.

Çınar, aklımı bulandıran bir bilmeceydi.

Ve bu bilmeceyi çözmeye çalışmak hoşuma gidiyordu.

Zihnim bu derin düşüncelere dalmışken bugünkü üçüncü başarısız atışımı yaptım. Biraz odaklansam bundan çok daha iyi sonuç alacağımı bilsem de tam sağımda duran Çınar aklımı karıştırıyor, varlığının düşünmemi nasıl engellediğinden habersizce moral vermeye çalışıyordu.

“Tamam,” derken sesindeki memnuniyetsiz tınıyı yakalamamak çok zordu. “Sorun değil.”

Burnumu kırıştırarak ona döndüm. “Söylediğine kendin de inansan daha rahatlatıcı olabilir, sadece bir öneri.”

“Yalnızca birkaç gün önce eline ilk kez silah almış biri olarak çok iyisin,” derken son derece samimiydi. “Yalnız şöyle bir problem var ki senden daha fazlasını istemek, daha fazlasını beklemek zorundayım çünkü neyle karşılaşacağımızın belli olmadığı bir kedi fare oyununun içinde olabiliriz. Şimdi yaptığın üç başarısız atış hiçbir şey ifade etmeyebilir ama ilerleyen zamanlarda birinin ya da daha da kötüsü, senin hayatına mal olabilir.”

Başımı hafifçe sallayarak söylediklerini onayladım. Bu sefer dikkatimi tamamen toplayıp yeniden nişan alırken Çınar'ın varlığını zihnimin gerisine atmaya çalıştım.

Çınar silahın kabzasını sıkıca tuttuğum elimi hafifçe sola ittiğinde gözlerimi kırıştırıp yan gözle ona baktım. Başını hafifçe bana doğru eğmişti ancak bana bakmak yerine doğrudan hedeflediğim cam şişeye bakıyordu. Yeşim rengi gözlerinde salt bir dikkat vardı.

Vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma doğru hızla yolculuk yaptığını fark ettiğimde başımı hızla çevirdim ancak tüm odağı şişede olduğu için ani hareketimi fark edemedi.

Kendimi kesinlikle rahatsız hissediyordum ancak bu rahatsızlığımın Çınar'la alakası yoktu. Aksine, onun bana böyle yaklaşması yüreğimi anlamlandıramadığım, iç gıcıklayıcı bir heyecanla kavurmuş; soğuk kış gününe rağmen bedenimin cehennem kadar ısınmasına neden olmuştu. Beni asıl rahatsız eden şey, onun bana böyle yaklaşmasının benim için pek de sorun teşkil etmemesiydi. Bana sarıldığında da yüreğimi huzursuzluk sarmalamamıştı. Aksine, yaşadıklarımı ruhuma açılan derin kesiklere benzetecek olsaydım Çınar'ın dokunuşları o kesiklere merhem olurdu.

Bazı insanların sizi anladığını ve samimiyetini görmeniz için o insana yıllarınızı feda etmenize gerek olmazdı. Tek bir bakış, tek bir gülüş o insanın hislerini yansıtan bir ayna olabilirdi. Çınar böyle bir adamdı. Ruhunun tüm açıklarını korkusuzca ortaya koyuyor ve bunda bir sakınca görmüyordu.

Silahlı ateşlediğimde kafam o kadar allak bullak olmuştu ki başarılı atış yaptığıma sevinemedim bile. Tek yaptığım şey, dişlerini gösterecek kadar kocaman gülümseyen Çınar'a bakmak ve bu adamın yanımda olmasının beni rahatsız hissettirmemesini nasıl yorumlamam gerektiğini düşünmektir.

Çınar'ın gülümsemesi, ona attığım dikkatli bakışları fark edince yavaşça soldu. “Bir sorun mu var?”

Başımı öyle hızlı iki yana salladım ki yalan söylediğimi daha fazla açık edemedim. “Her şey yolunda.”

Gözleri kısılrken inanmış gibi görünmüyordu. “Emin misin?”

Başımı hafifçe sallayıp onu geçiştirerek az önce parçalara ayırdığım bira şişesinin yanındaki şişeye nişan aldım. Derin bir nefes alıp Çınar'ın öğrettiklerini aklımdan geçirirken tetiği çektim.

Sonraki yarım saat boyunca çoğunlukla başarılı atışlar yapmış, sık sık kendimle gurur duymuştum fakat saf bir sevinç yaşadığımı söylemek güç olurdu. Kafamı bulandıran düşünceler, buğulu bir

pencerenin ardına gizlenmiş kar taneleri gibiydi. Onları yakalayamıyordum, göremiyordum ve ne yapacağımı şaşırılmıştım.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Çınar. "Gayet iyisin."

Öğretmeni tarafından takdir edilmiş bir anaokulu öğrencisi gibi dudaklarımı memnuniyetle yukarı kıvrımdan kendimi alamadım. Hâlâ garip bir rahatsızlık içindeydim ama artık karanlık bir boşlukta minik bir ışık tanesi bulmuş gibi hissediyordum.

İçeri geçtikten sonra ayaklarımı üst kata sürüdüüm ve bana ayrılan odaya gidip kendimi yatağa bıraktım. Dün sabah itibarıyla menstrual döngüm başlamıştı. Ağrı kesicilerimi içtiğim için çok şiddetli ağrılar yaşamasam da aniden saplanan sancılar tüm enerjimi emiyor, vücudumu hassaslaştırıyordu. Dolayısıyla tüm gün yatmak ve panda gibi bir sağa bir sola yuvarlanmak dışında bir şey yapasım gelmiyordu.

Kapı çaldığında eve gelmemizin üstünden çok uzun bir süre geçmiş olmasa gerekti. Yastığa gömülmüş başımı kaldırıp uykulu gözlerle kapıya baktım. "Gelebilirsin."

Çınar kapıyı açtığında dumanı tüten iki bardakla içeri girip meraklı gözlerle bana baktı. Üstünde ona biraz bol gelen koyu yeşil bir *sweatshirt* ile gri bir eşofman vardı.

Genç adamın bakışlarındaki inceleyci ifade o kadar barizdi ki bir sorunum olup olmadığını anlamaya çalıştığını hissederek, "İyiyim," dedim. "Kontrolde geldiğin için teşekkürler."

Yanıma yaklaşıp, elindeki bardaklardan birini komodinin üstüne bıraktığında dirseğimi yatağa yaslayıp doğruldum. "Bu ne?" diye sordum kupaya bakarak.

"Zehir." Gözlerimi devirmemek için tüm sınırlarımı zorlamam gerekmişti. Çınar'a tahammülsüzce bakarken sessizliğimi korudum. Burnundan gülerken, "Bitki çayı, Elisa," dedi. "Ne olmasını bekliyorsun?"

Yatakta oturup çaydan bir yudum aldım. Yüzüm hafifçe ekşirken, "Çok sevdiğimi söyleyemem," diye itiraf ettim. Çınar da o sırada yataktaki boşluğa oturmuştu. Birkaç yudum daha içtikten

sonra, "Umarım bana ne içirdiğini biliyorsundur," dedim temkinle.

"Bazen aklının beş karış havada olduğunu düşünüyorum," derken gözleri kısılmıştı ve âdeta bilimsel bir açıklama yapan tutkulu bir profesör gibi ciddiydi. "Ne yaptığımı bilmesem neden riske giriyim?"

Omuz silktim. "Sağı solu belli olan biri değilsin."

Dudaklarında cılız ama bir o kadar da samimi bir gülümseme belirdi. "Seni rehin tutan bir adamla konuşurken biraz daha dikkatli olmanı öneriyorum."

Sözleri kurşun gibi bir ağırlığın aramıza sızmasına neden oldu. Bu evdeki pozisyonumu ikimiz de çok iyi biliyorduk ama bu durumu şakayla karışık olsa bile dile getirmek, cevaplanması mümkün olmayan soru işaretlerini doğuruyordu.

Çınar'ın dudaklarındaki gülümseme yavaşça solarken yeşim rengi gözlerindeki uçurum, insanı kıyısında dans etmeye çağırıyordu sanki. Gözleri her şeyi içine çeken bir kara delik gibiydi. Işığı bile parçalayarak yok ediyordu.

Konuşmadan önce bir çöl misali kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. "Ne kadardır buradayım?"

Kısaca düşündükten sonra, "Bugün tam iki hafta oldu," dedi.

Dudaklarımı hızla araladım ancak ne söyleyeceğimi bilemerek hemen kapattım. Düşüncelerimi zihin süzgecinden geçirince, "Muhtemelen sonraki iki hafta da burada olacağım," dedim.

Başını çok yavaş hareketlerle sallayarak beni onayladı.

Kalbimin cam parçalarıyla sarıldığını hissettim ve ne gariptir ki hissettiğim acının yansıması, Çınar'ın anlayışlı gözlerine yansıdı. Ağlamamak için yanağımın içini kemirmem gerekmişti. "Muhtemelen sonraki iki hafta da burada olacağım," derken sesim tahmini dile getirir gibi değil de malum bir gerçeği açık eder gibi net çıkmıştı. "Sonraki iki hafta da," diye yineledim. "Ve sonrasında da."

Çınar sessizce gözlerimin içine baktı.

“Ne kadar sürecek böyle?” derken sesim titredi. “Beni sonsuza dek bu dört duvar arasında mı tutacaksın?”

Çınar cevap vermek yerine bakışlarını kaçırdı. Vücudunu, bana arkasını dönecek şekilde çevirdikten sonra dirseklerini dizlerine yaslayacak kadar eğilirken mutlak sessizliğini koruyordu.

Bacaklarıma dolanan yorganı tekmeleyerek kalktıktan sonra Çınar'ın önünde durdum. Gerginlikten dudaklarımı kemiriyordum, kan tadı ağzıma dolmuştu ama geri adım atmadım. “Benimle ne yapmayı düşünüyorsun?”

Başını kaldırıp gözlerini benimkilere sabitlediğinde orada ne gördüğümün emin olamadım. Duruşu her zamanki gibi kendine güvendiği hissiyatını aşılasa da bir yandan kendi içinde verdiği savaşı kaybetmenin eşiğinde olan yorgun bir adamın bakışlarını taşıyordu. Omuzları bitkinlikle çökerken başını öne eğdi.

“Beni aciz bırakıyorsun, Elisa.”

Ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım. Sanki karşısında topla tüfekte duruyormuşum gibi güçsüzce konuşması kafamı karıştırmıştı. Sanki canla başla savaştığımız bir savaşın ortasındaydık ve o, beyaz bayrağı çekmeye hazır gibiydi ki bu çok saçmaydı. Beni âcizleştiren o olmalıydı. Beni burada esir tutan bizzat kendisiydi.

“Anlamıyorum,” dedim.

“Seni bırakamam,” derken başını yerden kaldırmadı. Ses tonu o kadar mistik bir tınıdaydı ki benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu ayırt etmek zordu.

“Ama sonsuza dek yanında da tutamazsın.”

Başını kaldırmama konusundaki ısrarcılığı yüzünden gözlerini göremiyordum, neler düşündüğüyle ilgili en ufak bir tahminde bulunamıyordum. Bu yüzden acı verecek kadar uzun saniyeler boyunca tek yaptığım orada öylece beklemektir.

Kendimi daha fazla tutamayacak kadar sabırsızlaştığımda diz çöktüm ve doğrudan gözlerinin içine baktım. O kadar savunmasız görünüyordu ki yere çöken kişi olmama rağmen asıl güç bendey-

miş gibi hissettim ve bu durumun aklımı karıştırmasını önleyemedim.

“Çınar,” derken bakışlarımı kaçırmamak için tüm gayretimi sarfettim. Gözlerinde, insanı kurumuş bir yaprak gibi oradan oraya sürükleyen kasırgalar vardı; yakıcı sıcaklığıyla yok eden alevler, soğukluğuyla öldüren buzlar. “Madem özgürlüğümü alacaksın, madem beni yaşarken öldürecektin, neden tek seferde canımı almadın?”

Kaşları hafifçe kalktı. “Seni öldürmediğim için şimdi ben mi suçluyum?”

“Beni yaşarken öldürüyorsun ya,” diye cevabı yapıştırdım.

Dudakları hafifçe ama hızla aralanırken bakışları hissettiği öfkeyi kusursuzca yansıtıyordu. “Seni korumak için parçalara ayırıyorum ve karşılığını böyle mi alıyorum?”

Söylediği söz ikimizi de şaşkına çevirirken birbirimize bakakaldık. Söyleyiş tarzından mıdır yoksa ne söylediğini yeni algılamış gibi aptal bakışlarla gözlerini kırıştırmıştı mıdır, bilmiyordum ancak beni korumaktan kastının hayatımıza kastetmeye yemin etmiş o canavarla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Gözlerimin kısılmasını engelleyemedim. “Nasıl yani?” derken sesimde saf bir şüphe vardı. Kafam o kadar karışmıştı ki bu sözüne nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. “Ne yapıyorsun da beni koruyorsun?”

Çınar aniden kalkarken hızla doğruldum. O kadar hızlı hareket etmişti ki ona ayak uydurayım derken neredeyse takılıp düşecektim. Kapı koluna uzandığı anda kendimi hararetle kapının önüne attım.

“Sorumu cevaplamadın.”

Aramızdaki mesafenin sadece santimlerle ölçülecek kadar kısa olması kalbimin öylesine hızlı atmasına neden oldu ki kalp krizi geçireceğimi sandım. Bir an için kendimi hissettiğim heyecan yüzünden suçlayacaktım fakat daha sonra kendime merhamet göstermem gerektiğini hissettim. Bir erkekle bu kadar yakından konuşmaya pek alışık değildim ve şimdi tüm kurallarımı yıkıp dik

durmak zorundaymış gibi hissediyordum. Asıl heyecanlanmamam anormal olmaz mıydı?

Çınar'ın bir eli hâlâ kapı kolundayken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Sana verecek bir cevabım yok."

Geri adım atabilirdim. Pes edebilir, uygun bir zaman bulmak için pusuda bekleyen bir aslan gibi sabırla beklemeye devam edebilirdim ancak beklemekten bunalmıştım. "Cevap istiyorum," derken sesimin olabildiğince sert çıkmasına özen gösterdim.

Bakışlarını yukarı kaldırırken sabır dilenircesine derin bir nefes aldı. Ardından gözlerini tekrar benimkilere sabitledi. Konuşurken ses tonu tehditkâr ve kaba olmaktan çok uzak olsa da son derece sertti. "Gitmene izin ver, Elisa."

Başımı olumsuzca iki yana sallarken onu ne kadar öfkeli edeceğimi umursamadım bile. "Beni günlerdir burada tutuyorsan, dışarıdaki hayatımdan mahrum bırakıyorsan ve buna devam edeceğini söylüyorsan bazı şeyleri tüm açıklığıyla anlatmak zorundasın."

Kapıyı açmayacağımı anlamış olacak ki öfkeyle soluyarak benden uzaklaştı ve odanın içinde turlamaya başladı. Bu hareketine minnet duymadan edemedim çünkü biraz daha bu kadar yakın kalsaydık heyecandan düşüp bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdim.

"Bazı şeyleri sana anlatamayacağımı biliyorsun," derken bana bakmamak için çaba sarf ediyor gibiydi.

"Hayır," dedim. "Bilmiyorum çünkü görebileceğim her şeyi gördüm zaten. Bir insanı öldürdüğünü, türü belli olmayan bir ucubenin bize saldırdığını... Bilmem gerekenden daha fazla ne olabilir?"

Başını kaldırıp bana baktığında hüznle karışık bir meydan okumanın bakışlarına çöreklediğini fark ettim. "İnan bana," derken sesi kuşkuya mahal vermiyordu. "Çok daha fazlası var."

"Yeter artık," diye sesimi yükseltirken kontrolümü kaybetmenin eşiğine gelmiştim. İşaret parmağımı ona doğrultup birkaç adım ilerlediğimde bir an için afallayarak geri çekildi. "Ben senin kafana göre bir yere hapsedebileceğin duygusuz bir biblo değilim,

anlıyor musun? Kendi kafanda uydurduğun gerçekler zerre kadar umurumda değil. Ben bir insanım. Ailem, dostlarım, hayallerim var ve bunları sırf kendince nedenlerin var diye elimden alamazsın. Beni iğrenç bir durumun içine sürüklüyorsan bana bir sebep vereceksin!"

Normalde duygularını saklamayı becerebilen biriymi ama çıkışım o kadar beklenmedikti ki ona hissettirdiğim şaşkınlığı tepkisizlikle karşılaması mümkün değildi. İçimden bir ses, susmamı ve karşılık vermesi için ona zaman tanımamı tembihliyordu ama o kadar dolmuştum ki o sesi zihnimin gerisine iterek tiradıma devam ettim:

"Senin kötü bir insan olmadığını söyledim," dedim. "Sana içten içe güvendiğimi ve bunda bir mantık bulmadığımı da ekledim. Kahretsin ki o sözlerin her birine hâlâ katılıyorum ama beni her geçen gün bilinmezlik çukurunda öldürüyorsun ve ben artık yok oluyorum. Söylesene, iyi bir yüreğe sahip olan hangi insan yapar bunu?"

"Elisa," derken sesi kontrollü ve içtendi. "Ben-

"Bencilsin," dedim her bir harfine vurgu yaparak. "Sadece kendi kışkırtarmanın derdindedin."

Dudakları alayla yukarı kıvrıldı. "Öyle olmadığını keşke bilseydin."

Hiddet, vücudumun her bir zerresini ele geçirirken masanın üstündeki sürahiyi alıp bir köşeye fırlattım. Cam parçaları yere saçılırken kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. "Bıktım artık senin bu gizemli konuşmalarından," derken dik duruşumu ne kadar korusam da kafamın karıştığını reddedemedim. "Tek yaptığın ne düşüncemi bilemememe sebep olmak."

"Sana hiçbir şey anlatmamak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?" derken benim gibi bağırmasa da en az benim kadar baskın çıkmıştı sesi. "Gözlerimin önünde yok olmanı izlemekten keyif mi alıyorum?"

Düşünceler zihnimi kara bir duman gibi zalimce ele geçirirken bir elimi saçlarıma daldırıp odada turlamaya başladım. Çınar ise

sessizce ayakta dikiliyor, geçirdiğim sinir nöbetinin sona ermesini bekliyordu.

“Benim için kocaman bir soru işaretisin,” deyiverdim en sonunda.

Burnundan alayla güldü ancak gözlerinde mutluluktan eser yoktu. “Zaten öyle olması gerekmiyor mu?” diye hayretle soludu. “Ben arkadaşın değilim, seni kaçırın adamım, Elisa. Biraz dertleşmemiz bu gerçeği değiştirmez.”

Söyledikleri son derece öfkelenmeme sebep olurken varlığını beklemediğim bir duygunun yüreğimi ziyaret edışıyle şaşkına döndüm: Kırgınlık.

Birden kalbimde hüküm süren bu duyguya anlam yüklemek zordu çünkü mantıklı düşünecek olursak Çınar’ın sözlerinde yanlış bir şey yoktu. Biraz dertleştik ya da birbirimize kibar davrandık diye dost olmamızı beklemek aptallıktan başka bir şey olmazdı.

O zaman buz gibi sözleri neden beni rahatsız ediyordu?

Tek kaşımı kaldırdım ve kollarımı savunmacı bir hareketle göğsümün altında birleştirdim. Çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerimi bir an için bile onun gözlerinden ayırmadım. Ne kadar öyle hissetmesem de sözlerinden hiç etkilenmediğimi ona hissettirmek istiyor, Çınar’dan gelecek her darbeye hazırlıklı olmam gerektiğini biliyordum. “*Seninle sohbet ettim diye kendini bir şey sanma*, demeyi mi getiriyorsun lafı?”

“Hayır, öyle bir şey söylemek istemiyorum. Sadece normal bir durumda olmadığımızı hatırlatıyorum. Burada olmaktan memnun olmamanı anlıyorum. İnan bana, ben de memnun değilim. Kim ister hiç tanımadığı bir insanı özgürlüğünden mahrum etmeyi? Kim ister kendini çözülmez bir bilmecenin içine sürüklemeyi? Ama bu durumu garipsemeni anlamıyorum. Zaten böyle olması gerekiyordu, bizim birbirinden uzak iki insan olmamız gerekiyordu.”

Konuşmanın aramızdaki garip dostluk ilişkisine nasıl geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama onun bu sert duruşu karşısında kuyruğumu kıstırmayacaktım. “Öyleyiz zaten!”

“Öyle davranmıyorsun ama!”

Öfkemi dizginlemek için turnaklarımı avuç içlerime batırdım. Çınar’ın suratına bir yumruk indirme isteğimi başka türlü bastıramazdım. “Ben öyle davranmıyorum, öyle mi?” diyerek bana yapılan suçlamayı reddettim. “Madem beni konuşmaya değmeyen biri olarak görüyorsun; neden benimle vakit geçirirken, film izlerken ya da sohbet ederken son derece istekli göründün? Neden buraya gelip seni en çok yaralayan olaylardan bahsettin? Neden sana tüm çıplaklığıyla hissettiğim hayal kırıklıklarını anlatırken beni dinledin?”

Soruma cevap vermek yerine istediği kısmı cımbızla çekmeyi tercih etti. “Seni o şekilde görmediğimi biliyorsun.”

Onun kötü bir taklidini yaparak, “Bilmiyorum, Çınar,” dedim. “Seninle ilgili hiçbir şey bilemem çünkü beni kaçırın adamsın, arkadaşım değilisin. Unuttun mu? Biraz dertleşmemiz bu durumu değiştirmez.”

Bir elini alnına götürürken kendi kendine söylendi: “Bu noktaya nasıl geldik?”

“Yaptığım tek şey cevap istemektir ama sen, benimle artık konuşmak istemediğini söyledin,” diye karşılık verdim hemen.

Şok içinde bana bakarken gözlerini kırıştırdı. “Öyle bir şey demedim ben.”

“Ah, tabii,” diyerek odada yavaşça turlamaya başladım. “Birbirinden uzak iki insan olmamız gerektiğini söylemen de kusursuz bir dostluk istediğinin göstergesi, değil mi?”

O da öfkelenerek odada turlamaya başladı. “Neden hâline şükredem, çözmesi basit bir insan olmuyorsun ki?”

Aniden durup ona bakarak, “Ben zaten çözmesi oldukça basit biriyim,” dedim. Konudan her geçen saniye daha çok saptığımı fark etsem de Çınar’ın oyununa ayak uydurmayı kabul ediyordum. “Ne söylediği belli olmayan sensin. Bir gün iyi davranıp kendimi korumamı öğretmeyi teklif edip, dostça bakışlar atıp ertesi gün bana olan iyi niyetli tavrının yanlış olduğunu ima ediyorsun.”

Aniden bana doğru gelince refleks olarak birkaç adım geri çekilme ihtiyacı hissettim. "Sana her şeyi anlatmak isterdim," derken gözlerinde saf bir hayal kırıklığı ve keder vardı. "Ama bu çok zor. Nasıl bir çıkmazda olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok."

Gözleri çakmak çakmakta ve hislerinin ardındaki volkan tüm gezegeni yakıp kül edebilecekmiş gibi hinç doluydu ancak bu öfkesi bana karşı değil de içine düştüğümüz labirente karşıymış gibi hissediyordum.

"Evet, hiçbir fikrim yok," diye onu onayladım. "Ama ne var, biliyor musun? senin de beni nasıl bir çıkmaza sürüklediğinle ilgili en ufak bir tahminin yok."

Aramızdaki sessizlik, müthiş bir elektrik akımının odaya hükmetmesine neden olurken bu mutlak sessizliği bozmaya ikimizin de cesareti yoktu. Tek yaptığımız meydan okuyan bakışlarla birbirimize bakmak, kimin başlatıldığını bilmediğimiz bir savaşın galibi olmak için mücadele etmekte.

Çınar aramızdaki bu sessiz savaştan fazla yorulmuş bir şekilde başını öne eğdikten sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Keşke zihnindeki düşünceleri okuyabilseydim. Keşke onu böylesine aciz kılan ve yorgun görünmesine sebep olan şeyin ne olduğunu bilseydim.

Belki... Belki ona yardım edebilirdim.

"Diyelim ki," dedikten sonra başını kaldırıp bana baktı. "İstediyiğin cevapları aldın, sonra ne olacak?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan yeni bir soruyu altın tepside sundu: "Bilginin aslında nasıl bir yük olduğunu ve gerçek mutluluğun cehaletten geçtiğini öğrendiğinde de bu kadar dikbaşı olabilecek misin?"

Beni asıl strese sokan sözleri değil, bu sözleri sarf ederken ondan dalga dalga yayılan kötücül enerji, bakışlarında hapsettiği kara dumanlardı. Sanki şu zamana kadar gördüklerim hiçbir şeymiş, dahası varmış ve ben bu gerçeklerin altında ezilecekmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

Yine de dik duruşumu bozmadım. Yapamazdım, gerçeklere bu kadar yaklaşmışken onların avucumdan kayıp gitmesine göz

yumamazdım. "Evet," dedim kararlılıkla. "Daha fazlasını bilmek istiyorum, sonucu ne olursa olsun."

Başını hafifçe salladıktan sonra, "Peki," demesiyle şaşkına döndüm. Her ne kadar istediğimi vermesini umsam da başarılı olma- ma şaşırmadan edememiştim.

"Peki mi?" dedim doğru duyduğumdan emin olmak istercesine.

Başını hafifçe salladı. "Peki, Elisa," derken sesi kısık çıkmıştı. "Senin istediğin gibi olsun, sen kazandın."

Ensemdeki tüyler diken diken olup vücudumu soğuk terler kaplarken zafer sarhoşluğuna varamadım zira bakışları öyle pusluydu ki sanki aramızdaki bu küçük kedi fare oyununun kurbanı oluvermişim gibi hissettim.

"Tamam," dedim derin bir nefes alıp yerimde huzursuzca kıpırdanırken. Aklıma şimdiden onlarca soru dizilmeye başlamıştı bile. "Öncelikle sormak istediğim şey--"

Durmamı işaret ederek elini kaldırıncaya söylemek üzere olduğum sözcükler boğazıma dizildi. Beklentiyle gözlerine baktığımda, "Yaşananları sana anlatamam." Başını pencereye çevirip ufukta batmakta olan güneşi dikkatli bakışlarla inceledi. "Ama gösterebilirim."

Çınar'ı anlamak her geçen saniye daha da güçleşirken korkunun yüreğimi zehirli bir sarmaşık gibi sarmasını önleyemedim. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında onu engelleyememiş, kafamdaki soru işaretleriyle öylece kalakalmış ve uzun dakikalar boyunca kendimi batmakta olan güneşe bakarken bulmuştum.

Çınar'ın aklında gezen tilkilerden şimdiden hiç hoşlanmamıştım.

Ormana karanlık egemen olurken ve ay tüm ihtişamıyla yükselirken stresten dudaklarımı kemiriyordum. Odamda beklemek tonlarca ağırlığın altında parçalara ayrılıyormuşum gibi hissetmeme neden olsa da aşağı inip Çınar'la yüzleşmeye bir türlü cesaret edemiyordum.

Bana göstereceği şey neydi? Neden hiçbir şey söylemeden çekip gitmişti? Neden esir tutulan kişi olmama rağmen kapana kısılan kişinin Çınar olduğuyla ilgili garip bir hissiyata kapılıyordum?

Bir elimi enseme götürüp dakikalardır yaptığım gibi odada volta atmaktan vazgeçerek yatağa oturdum ancak sadece birkaç saniye bile daralmama neden olup tekrar ayağa kalkmama yetmişti. Kabul etmek istemesem de Çınar'ın haklı olduğunu, cehaletin salt bir mutluluk kaynağı olabileceğini aklımdan geçirmeye başlamıştım. Zihnimde sıralanmış sorular henüz cevaplanmamışken bu kadar boğucuysa önüme dizilen gerçeklerin beni yok edeceğinden korkmadan edemiyordum.

Pencereden dışarı bakarken hayatımı düşünmeden edemedim. Beni bekleyen dostlarımı, ailemi, gerçekleştirmek istediğim hayallerimi... Sahipken değerini bilmediğim her şeyi özlemle anıyordum. Meğer ailemle sohbet etmek ne büyük lüks, istediğim an özgürce sokağa çıkıp oradan oraya koşmak ne büyük lütuftmuş!

Düşüncelerimi bıçak gibi kesen, kapının vurulması ve ardından da yavaşça açılması oldu. Çınar'ın artık aşına olduğum siması açılan kapının eşliğinde görüldü. Genç adam hiçbir açıklama yapmadan yalnızca, "Hazır mısın?" diye sordu.

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim olmasa da sormaya tenezzül etmedim. İkimiz de bana hiçbir şey söylemeyeceğinin bilincindeydik. Bu yüzden kalbim boğazımda bir yerde atarken sessizliğimi koruyarak başımı hafifçe sallamakla yetindim. Neye hazır olmam gerektiği, beni neyin beklediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Odadan çıkıp Çınar'a doğru ilerlerken tek dayanağım, genç adamın bana zarar vermeyeceğine ya da zarar görmeme müsaade etmeyeceğine dair enteresan inancımdı, hepsi bu.

Çınar merdiveni inerken onu takip ettim. Kapıya doğru ilerlediğinde ve ayakkabılarını giymeye başladığında ona ayak uydurdum. İkimiz de bir çeşit sessizlik yemini içindeymişiz gibi davranıyorduk. Bu yemini bozmaya cesaretim yoktu.

Eyden çıktıktan sonra ellerimi bana ait olmayan montun cebine sıkıştırdım. Hedefim sonsuza dek sessizliğimi korumaktı ancak

o kadar heyecanlandım ki "Nereye gidiyoruz?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Ormanın içine dalacağımızı zannetmişim ama Çınar sorumu cevaplama gereği görmeden evin arka tarafına doğru ilerleyince bir an şaşırarak ona ayak uydurdum. Evin bu tarafına daha önce gelmemiştik, çalışmalarımızı hep kapının önünde yapardık. Bu yüzden ilerlediğimiz kısım bana oldukça yakın olsa da daha önce görmediğim bir yerdi.

Çınar yere kırk beş derece açıyla yerleştirilmiş, boşlukları betonla kapatılmış bir kapının önünde durdu. Kapı iki taraftan da açılabilmesine rağmen kol kısımları zincirle birbirine bağlanmış, zincir de asma kilitle tutturulmuştu.

Beklentiyle Çınar'a baktığımda sanki dünyanın en normal işini yapıyormuş gibi cebinden bir anahtar çıkardı ve asma kilidi açıp kapıyı zincirlerinden ayırdı. Hemen ardından kapıyı açtığında yerin altına uzanan merdivenler karşımdaydı.

Ancak beni ürkünere nereye gittiği belli olmayan merdiven değil, aşağıdan yükselen ve bir kadına ait olduğu belli olan acılı inleme sesleriydi.

Korku, dehşet ve mutlak bir karışıklık duygusu içinde Çınar'a baktım. Kalbim boğazımda atıyordu, ellerim hissettiğim stres yüzünden uyuşmuştu ancak Çınar'ın bakışları son derece monoton bir işi yapıyormuşçasına sakindi.

Korkudan kaskatı kesilen bedenim, iznime danışmadan bir adım geriledi. Sanırım zihnim ne kadar karman çorman olursa olsun, bedenim koca bir tehlikenin ortasına sürüklendiğimi hissetmişti ve önlem alıyordu.

Geride attığımı gören Çınar'ın dudakları belli belirsiz yukarı kıvrıldı. "Ne oldu?" diye sordu. "Cevap istemiyor muydun? Ben de sana aradığın cevapları bahşediyorum işte."

Hissettiğim olağan dışı korku yüzünden kuruyan boğazımı rahatlatmak için sertçe yutkundum. "Aşağıda beni ne bekliyor?"

Bir adım daha geri çekilecek gibi oldum ama Çınar sanki hissetmiş gibi öne atılıp bileğimi sıkıca yakaladı. Savunma içgüdüsü-

le kendimi geri çekmeye çalıştım ama bu adamın gücüyle kapışamayacağımın farkındaydım.

“Bunu kendin görmelisin,” derken sesi kendinden asla taviz vermeyeceğini kanıtlayacak kadar netti. “Başka türlü anlatacaklarıma inanır mısın, bilmiyorum.”

Ne demek istediğini sormak istedim ancak ağzımı açmama bile fırsat bırakmadan beni zorla aşağı sürükledi.

Merdivenden inerken attığımız her bir adımda yükselen acı dolu haykırışlar insanın zihnine ilmek ilmek işliyordu. En karanlık kâbuslarımda bile böyle bir ses duymamıştım.

Kalbim delicesine çarparken gördüklerim beni daha önce eşi benzeri görülmemiş bir korkuya sürükledi. “Çınar,” dedim aşağı inerken. Sesimin güçlü çıkması için dua etsem de titremesini engelleyememişim. Bana bile çok aciz bir durumdaymışım gibi geliyorken yanımdaki genç adamı güçlü durduğuma nasıl inandıracaktım? “Neler olduğunu anlatacak mısın artık?”

Hiçbir şey söylemedi. Hoş, aşağı indiğimizde konuşmasına gerek de kalmamıştı. Yer altındaki bu dikdörtgen, çok da geniş olmayan alanda o kadar az ışık vardı ki etrafta ne olduğunu görmem için gözlerimi kısamam gerekmişti.

Rutubet kokan ve tahminimce önceden bir çeşit depo olarak kullanılan odanın sol tarafı tamamen demir parmaklıklarla kaplıydı ancak parmaklıklar ortadan ikiye bölünmüş, sadece filmlerde gördüğüm zindanlara benzemişti. İçerisi, sağ tarafta duvara monte edilmiş gaz lambalarının cılız ışığı sayesinde az da olsa aydınlanmıştı.

Çınar’ın beni nereye getirdiğini sormak isterdim ancak parmaklıkların ardında bir kadının yerde çıplak şekilde, cenin pozisyonunda yattığını; kollarını başının etrafına sardığını ve çıgıllık attığını görünce öylesine dehşete kapıldım ki söyledığım ilk şey, “Ona yardım etmeliyiz,” oldu.

Çınar’ın gözlerindeki hüznü, neredeyse elle tutulacak kadar somuttu. “Ona hiçbirimiz yardım edemeyiz,” derken sesinde ondan beklenmeyecek bir pes ediş vardı.

Kadın tekrar çıgıllık attığında ona döndüm. Burada olmaktan delicesine korkuyordum, hem de çok korkuyordum ama bir yandan da bu zavallı kadına yardım edemediğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Dakikalar geçerken kadın aniden başını kaldırdı ve koyu kahverengi saçları etrafında savrulurken yüzünü daha rahat görebildim. Tanıdık siması neredeyse kalbimi durduracaktı ama beni asıl telaşlandıran, genç kadının gözlerindeki hayvani açlık ve koşulsuz öfke oldu.

“Sen,” dedi doğrudan Çınar’a bakarak. Sesi hırıltılıydı. İntikam isteyen bir cadınıniki kadar zalimdi. “Buraya başka birini getirmeye nasıl cüret edersin?”

Neye uğradığımı şaşırarak Çınar’a döndüm ama genç adam korkmuş gibi görünmüyordu. Aksine, ellerini pantolonunun cebine sokarken son derece rahat ve kendinden emindi. Zarar görmesinin mümkün olmadığına canıgönülünden inanır gibi bir hâli vardı.

Keşke ben de onun kadar huzurlu olabilseydim.

Neden, bilmiyorum ama genç kadın, “Bana bak, kaltak!” diye hırlayınca bana seslendiğini anlayıp yerimde titreyerek ona döndüm. “Senin kalbini söküp kendime ziyafet çekeceğim.”

Ani hakareti şok geçirmeme neden olurken genç kadın umursamaz bir tonla tehditlerine devam etti: “Seni parça parça edeceğim, etinin tadına bakacağım.”

Korkuyla Çınar’a doğru gerilediğimi, genç adamın güven veren eli elimi sarınca fark ettim.

“Seninle işim bittiğinde ölmek için bana yalvaracaksın ama seni asla öldürmeyeceğim. Acı çekmeni izlerken organlarını parçalara ayıracağım.”

Yanaklarım ıslanana kadar ağladığımın farkında değildim. Karşımdaki manzarayı nasıl yorumlamam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek düşündüğüm şey beni paramparça edecek kadar kuvvetli bir korkunun esiri olduğumdu.

Bu genç kadını daha önce görmüştüm. Çınar beni dizginlemeye çalışırken evi basan ve bizi hiç hoş olmayan şekilde yakalayan

kadını bu. Ancak o zaman güzeldi; teni ışıltılı, bakışları cıvılcıydı. Şimdiyse yüreğini saf bir kötülük sarmış gibiydi. Gözlerindeki vahşet ölümüne ne kadar aşına olduğunu hissettiriyordu.

Karşımdaki bu manzara beni öylesine etkiledi ki kendime düşünme fırsatı tanımadan merdivene koştum ama bir el beni bileğimden, diğer el de belimden yakalayıp mengene gibi sarınca hareket edemedim. Çınar'ın iri göğsünü sırtımda hissederken kaçmak için debelendim ama genç adam hareket etmedi.

"İzle, Elisa. İstedığın cevap buydu, şimdi izlemen gerekiyor."

Orada ne kadar kaldığımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Saniyeler yıllara, dakikalar asırlara evrilmiş gibi hissediyordum. Cevapların canı cehenneme, tek istediğim bu lanet yerden bir an önce uzaklaşmaktı.

Çınar'ın kollarını hâlâ belimi sıkıca sararken bir şey oldu ve ben kontrolsüzce hareket etmeye çalışmayı bir an için bırakmak zorunda kaldım. Dünyayı yeni keşfeden bir bebek gibi merak dolu bakışlarla genç kadını incelerken kadının çığlıklarının hayvani hırlamalara dönüşmesini dinledim.

Burada görüldüğünden daha fazlası vardı.

Tereddüt içinde Çınar'a baktığımda dolu dolu gözlerle genç kadını izlediğini gördüm. İyice meraklanarak kadını izlemeye devam ederken sessizliğimi korudum.

Genç kadın bir hırlama daha koyuverdikten sonra vücudu uzamaya, derisi renk değiştirmeye başladı. Bu manzara karşısında dizlerimin beni taşıması imkânsızdı. Düşeceğimi anlayınca Çınar'ın kıyafetine sıkıca tutundum ancak bir çeşit transtaymışım gibi genç kadına bakmaktan kendimi alamadım. Çınar hissettiğim şokun bedenimdeki tüm enerjiyi emdiğini anlamış olmalıydı ki düşmem için bir koluyla belimi sıkıca kavradı.

Kadın, derisi kemiklerine yapışacak kadar zayıflarken, saçları dökülüp gözleri grinin en ürkütücü tonuna çalarken yaptığımız tek şey öylece orada durmak ve yaşananları izlemektir.

Saniyeler geçti ve sonra genç kadın, kâbuslarımı süsleyen o yaratığa dönüşüverdi. Az önce yaşanan olaylar hem çok yavaş hem de

çok hızlı gelişmişti. Gerçeklik algım darmaduman olmuştu. Beynim yaşananları bir türlü kabul etmek istemese de gördüklerimi inkâr etmemin herhangi bir yolu yoktu.

Hissettiğim şok öylesine güçlüydü ki bir an için hareket edemedim. Öyle ki yerde kıvranan canavar birden doğrulup üstüme atladığında ve sivri tırnaklarıyla dolu elini parmaklıklardan uzatıp bana ulaşmaya çalıştığında Çınar beni son anda çekerek uzaklaştırmasa çoktan parçalara ayrılırdım.

Çınar hiçbir şey söylemeden beni yukarı çıkan merdivene yönlendirdiğinde ağır aksak adımlarla ona ayak uydurdum. Evet, o canavarı gördüğümde de beynim yaşananları kabullenemeyecek kadar dehşete kapılmıştı ancak bir insanın o canavarlardan birine dönüştüğüne şahit olmak... İşte, bu tarif edebileceğim, başa çıkabileceğim çok ötesindeydi.

Merdiveni çıktıktan sonra yüzüme çarpan soğuk hava dalgası bile beni kendime getiremedi. Dışarı çıkar çıkmaz yaptığım ilk şey bir köşeye geçip midemdeki her şeyi çıkarmak oldu. Bugün doğru düzgün yemek yemediğim için neredeyse tamamen boş olan midem iyice allak bullak olmuştu.

İşim bittiğinde delicesine çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak Çınar'a döndüm. Kapıyı kapatmış, yeniden zincirlerle sarmalamış ve kilitlemişti. Beni görünce kaşları çatıldı ve gözlerinde telaşlı bir parlıltı yer aldı.

"Sanırım," dedim hiçbir şey sormasına müsaade etmeden. "Bayılacağım."

Vücudum sözlerimi tasdiklemek istermiş gibi tüm gücünden arınıncaya hızla yere çöktüm. Neyse ki Çınar yere yapışmamdan sadece saniyeler önce bana uzanmayı başarmış, bir elini belime atabilmişti. Diğer elini dizlerimin altına yerleştirip sanki çok hafif bir oyuncak bebekmiş gibi beni kaldırdığında vücudum zangır zangır titriyordu ancak bunun soğuk havayla bir alakası yoktu.

Eve girdiğimizde Çınar beni tekli koltuğun üzerine bıraktı. Kapıyı kapatana ve bir bardak su uzatana kadar geçen zamanı kavrayamadım bile. Titreyen ellerim yüzünden suyu zar zor içtikten ve

montumu çıkardıktan sonra uzun dakikalar boyunca sakinleşmemi, yaşananlara mantıklı bir kılıf uyduramasam da olayları algılayabilmemi bekledik.

Ne kadar geçtiğini bilmiyordum ancak Çınar sonunda, "İy misin?" diye sorunca başımı hafifçe aşağı yukarı sallayacak gücü kendimde buldum.

Genç adam salonun ortasındaki sehpayı tam karşıma gelecek şekilde çektikten sonra üstüne oturdu. O kadar yakınımaya oturmuştu ki dizleri arada bir benimkilere çarpıyordu.

"Aşağıda gördüğün şeylerin arka planını dinleyecek kadar şoku atlattın mı?"

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Bilmiyorum," dedim. "Sarırm hâlâ nasıl bir şeyin içine düştüğümü anlayamıyorum ama... Dinleyebilirim."

Çınar çatlamış dudaklarını yaladıktan sonra bakışlarını kaçırıp derin düşüncelere daldı. Her bir kelimesini özenle seçtiğini, sözlerini dile getirmeden önce zihin süzgecinden geçirdiğini görebiliyordum.

"Bundan birkaç ay önce," diye anlatmaya başladı. "Kız kardeşimin başına korkunç bir felaket geldi. Ormanda dolaşırken o gördüğün ucubelerden biri bu lanet zehri ona bulaştırdı. Kız kardeşimi ısırılmıştı; ona zehri yalnızca bu şekilde, ısıarak bulaştırdığını düşünüyorum zira pençeleriyle zehrini bulaştıramıyor."

Gözlerimi kırıştırdım. "O canavar bu evi bastığında da bundan son derece emindin."

Çınar dile getirmediğim sorumu anlayarak hafifçe doğruldu ve üstündeki kıyafeti göğsünün üstüne gelecek şekilde çekip karnında boydan boya yer alan yara izini gösterdi. Bir an için bakışlarımı kaçırmak istedim. İzin onda iğrenç ya da kötü durduğu yoktu. Aksine yapılı bedeninin bu yara izine rağmen oldukça güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım ancak iz o kadar büyüktü ki nasıl oluştuğunu düşünmeden ve tüylerimin diken diken olmasına sebep olmadan edemedim.

"Bana daha önce saldırmıştı," dedi. "Dönüşeceğim günü haftalarca bekledim ama neyse ki o gün hiç gelmedi."

Hüzünle başımı salladım. "Sonra ne oldu peki?"

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "O şeyi ormanda vurduktan ve öldürdükten sonra kardeşimi eve taşıdık. Günler boyunca canı yandı, Elisa. Gözlerimizin önünde acıdan bitap düştü ama ümit etmeyi kesmedik. Çünkü her şeyden önce yaşıyordu. Ever, berbat bir hâldeydi ama nefes alıyordu ve onu kurtarabileceğimizi düşünmüştük."

Sesi boğuklaşınca bir an için duraksadı ve dirseklerini dizlerine yasladıktan sonra başını öne eğdi. Kelimeler onu yarı yolda bırakmış gibiydi. Ruhuna karanlık bir keder çökmüştü sanki.

Onu böyle görmek yüreğimi acıtmış, kalbimi kırmıştı. "Sorun değil," derken sesim o kadar harap çıkmıştı ki bir an ben bile afalamadan edemedim. "İstersen daha sonra anlatabilirsin."

Başını hızla iki yana salladı. Bir an için cevapları bu kadar çok isteyen kişi olmama rağmen onun bu cevapları paylaşmak için benden de hevesli olduğunu düşündüm.

"Aradan birkaç gün geçti," diye anlatmayı sürdürdü. "Bu süre zarfında ağrıları devam etse de biraz daha kendine gelmiş gibiydi. Ancak eski kardeşimden eser olmadığını hissediyordum. Her şey sinirlenmeye, tahammülsüzlüğe başladı. Bir gece o aşağıda gördüğün şeye dönüştüğünde ve babama saldırdığında... Ne yapacağımı bilemedim ve onu vurdum."

Dudaklarım hafifçe aralanırken Çınar'ın çaresizliğini hissetmeye çalıştım. Bir insanı, kendi kardeşini vurmaya itecek kadar seçenezsiz bırakan duruma düşsem ne yapacağımı öngörmeyi denedim ancak yapamadım. Babasıyla kardeşi arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı ve görünen o ki yaşananlar her ne kadar geçmişte kalsa da hâlâ ağırlığı altında eziliyordu.

"Bilerek hayati olmayan bir bölgesine başarılı bir atış yaptığımda korkup kaçtı. İnsan gibi değil, içgüdüüne yenik düşen ve düşünme yetisi olmayan bir hayvan gibi. Ertesi sabah onu ormanın bir köşesinde bulduk. O andan beri her gece dönüşüyor, Elisa.

Onu engelleyemiyoruz. Tek yapabildiğimiz bir yere hapsedmek, başka birine zarar vermediğinden emin olmak ve güneş battıktan kısa bir süre sonra insan dışı bir şeye dönüşmesine şahitlik etmek.”

Dirsekleri hâlâ dizlerine yaslıyken alnını avuç içine yerleştirdi. Ne söyleyeceğimi şaşırılmış, ne yapmam gerektiğini bilemez hâlde ona bakıyordum. Onun için bir şey yapmak, yüreğini böylesine ele geçirmiş hüznü ondan söküp almak istiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu.

“Birine ateş ettiğimi gördüğün gece,” diye konuşmayı sürdürdü. “Aslında kardeşime ateş etmişim.” Bir an için donakaldım. Öylesine şaşırılmışım ki dudaklarımı hafifçe aralamak dışında tepki veremedim. “Neden, bilmiyorum; o gece gün batımının üstünden saatler geçmesine rağmen dönüşmedi. Hâlâ insan formundayken onu kontrol etmek için aşağı inmek istediğimde o kadar güçlenmişti ki bir şekilde elimden kaçırdım. Ona tekrar yetiştiğimde güçten düşmesi için aklıma gelen en aptalca ama o an tek mantıklı görünen seçeneği izledim: Ona ateş ettim. Böylece dönüşümünü yavaşlatabileceğimi ve onu eve götürebileceğimi düşünmüştüm.”

Zihnimdeki yapboz parçaları bir bir yerine otururken kalp atışlarım hızlandı. “Ve,” dedim yavaşça. “Sizi tam da o an gördüm.”

Başını kaldırmadı. “Evet,” dedi. “Birini öldürdüğümü sandın.”

Bir elimle dudaklarımı örterken Çınar’a bakakalmaktan kendimi alamadım. Bu zamana kadar ona her baktığımda ruhumun suçlulukla kavrulmasını önleyemediğim bir his vardı: Bu adam kimseye zarar veremezdi. Bu zamana kadar neden böyle düşündüğümü hiç anlayamamıştım. Zaman zaman kendime aptallık ettiğimi, onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermenin büyük bir hata olduğunu söylemiş ve kendime kızmıştım.

Ancak yanılmamıştım, bu adam kimseye zarar vermemiştii.

Karşımda acımasız bir katil yoktu, hapsedildiği labirentten çıkmaya çalışan ve tek isteği sevdiklerini korumak olan çaresiz bir adam vardı.

Yanlış bir kelime sarf etmekten korkarak, “Beni korumak için parçalara ayrıldığını söylemiştin,” dedim kısa bir süre önce üst kata söylediklerini hatırlatarak. “Ne demek istedin?”

Çınar bir süre sessiz kaldı. Cevabı duymak için içten içe heveslensem de sessizliğimi korudum ve kafasını toparlaması için ona yeterli zamanı tanıdım.

Konuşmaya hazır hissettiğinde, “Babam,” diye lafa girdi. “Anemim vefatından sonra çok değişti. Kardeşimle bana düşkünlüğü mümkünmüş gibi daha da arttı. Adım kadar eminim ki ona zarar gelmesi ihtimaline karşılık tüm dünyayı yok eder.”

Sözlerinin devamını getirmesine gerek yoktu. Tüm parçaların yerine oturduğu, manzara resminin basılı olduğu kusursuz bir yapboza bakıyormuşum gibi hissettim. “Ve ben bu olaylara şahit olarak sizin için bir nevi tehdit oluşturuyorum.”

Sözlerimi onaylamadı ancak ihtiyacım da yoktu. “Tek istediğim,” derken sesindeki samimiyeti yüreğimde hissettim. “Kardeşimi korumak, aileme zarar gelmesini önlemektir. Sana zarar vermeyi hiç istemedim. İnan bana, seni bu dört duvar arasına kısırdığım için kendimi senden daha fazla suçladım ama çaresiz kaldım.”

Empati yapmamak çok zordu. Onun yerinde olsam aynı şeyleri yapmaz mıydım? Erkek kardeşim Oğuzhan’ın başına böyle bir felaket gelse onu korumak için canımı dişime takmaz ve bu yolda her şeyi, herkesi feda etmez miydim?

O, kimseye zarar vermek istemeyen iyi bir adamdı. Tek isteği ailesini korumak ve masumların canını yakmamaktı ancak öyle yürek burkan bir terazinin ortasındaydı ki birini feda etmeden diğerine sahip olması çok zordu.

Çınar’ın omuzları sarsılmaya başlayınca titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Hissettiği çaresizliği yüreğimin derinlerinde hissettim, savaşmaktan bitap düşmesine tanıklık ettim. Kalbini sarıp sarmalayan cam parçaları benim de etime batmış, canımı acıtmıştı.

Oturduğum koltukta kayarak dizlerimin üstünde duracak şekilde yere oturduğumda bir an için şaşırarak bana baktı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, kıpırttığı yeşim rengi gözleri kızarmıştı.

Duruşumu, bacaklarını iki yanıma alıp diz çökecek şekilde değiştirmem aramızdaki mesafeyi mümkünmüş gibi daha da kısalttığından yavaşça geri çekilir gibi oldu ama hiç düşünmeden ve ona daha fazla geri çekilme fırsatı tanımadan öne atılıp kollarımı boynuna sardım.

Sarılmam onda son derece kuvvetli bir şaşkınlığa neden olmuş olmalıydı ki birkaç saniye tepki vermeden öylece kalakaldı. Belki de o an geri çekilmeli, genç adamı rahatsız edebileceğim ihtimali üzerinde durmalıydım ama aklımdan geçen tek şey, Çınar'a yaşadıklarını anlattığım gece bana sarılışının nasıl bir iyileştirici gücü olduğuydu.

Belki bu sefer ben de ona iyi gelebilirdim.

Saniyeler uzayıp giderken tam yanlış bir şey yaptığım hissiyatına kapılmak üzereydim ki Çınar'ın belimi sıkıca saran kollarını hissettim, hemen ardından boynuma sokulan alnını.

Bir an için heyecanlanmadan edemedim ancak bu duygunun insanı huzursuz etmekten ziyade içini kıpır kıpır eden, neşeli bir tarafı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Hislerim allak bullak olmama neden oldu. Dostlarım haricinde bir erkekle aynı ortamda kalmaktan bile rahatsız duyan bir kızdım ben. Şimdiyse bu adama sarılmakta bir sakınca görmek şöyle dursun, bundan nedenini bilmediğim bir şekilde memnuniyet duyuyordum. Üstelik bu ilk değildi, daha önceki sarılmamızda da bunu yaşamıştım.

Neyim vardı benim?

Ne kadar süre öyle durduğumuzu bilmiyordum ancak bir yerden sonra dizlerim acımaya başlamıştı. Yine de şikâyetçi olmadım ve Çınar'ın gözyaşları boynuma düşerken hareketsiz kaldım.

Kendini toparladığında ayrılma vaktimizin geldiğini anlayıp geri çekildim ve koltuğa tekrar oturdum ancak dakikalar önceki cesaretimden eser yoktu. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hü-

cum etmişti ve hissettiğim utanç yüzünden Çınar'ın gözlerine bakmakta zorluk çekiyordum.

Ancak Çınar benim hissettiğim rahatsızlığın çeyreğini bile hissediyor gibi görünmüyordu. Dudaklarının kenarları tembelce yukarı kıvrılırken bakışlarında anlamını çözemediğim bir parıltı vardı. "Teşekkür ederim, Elisa."

Gülümsemesi bir virüs gibi bulaşıcıydı. Kendimi bir anda ona gülümserken buldum. "Keşke senin için daha fazlasını yapabiliydim."

Söylediğim şey onu şaşırtmış gibi hafifçe gözlerini kıstı. "İnan bana, benim için yapabileceğin her şeyi yaptın."

Aniden kıkırdadı. Gözleri ağlamaktan hafifçe şişmiş ve kızarmış olsa da gülümsemesi son derece samimi, hayat doluydu. Düşüncelerini dökmesini merakla beklerken bacaklarımı koltuğa yaslayıp kollarımla dizlerimi sardım.

"Bilmemen gereken çok fazla şey öğrendin," dedi en sonunda. "Görmemen gereken çok fazla şey gördün. Öyle ki muhtemelen yaşadıklarını hiçbir zaman unutamayacaksın ama artık en azından benden nefret etmiyorsun."

Omuz silktim. "Öncesinde de nefret etmiyordum," deyiverdim düşünmeden. "Ama nefret etmeyi dilediğim çok zaman olmuştu çünkü benim için her şey daha kolay olurdu." Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "İçinde bir iyiliğin yeşerdiğine dair sebepsiz inanç beslediğin insanın katil olduğunu kabullenmeye çalışmak biraz sarsıcı oluyor."

Bir an için duraksadı. "Sana böyle düşündüren neydi?" dedi merakla. "Neticede birine ateş ettiğimi gördün. Gördüğüne inanman gerekmez miydi?"

Bilmiş bir edayla ona baktım. "Senin gibi gülüşüyle insanın içini ısıtan biri, bir başkasının canına kastedemez, Çınar."

Ani iltifatım bir an için ikimizi de sarstı ve sohbetimizin devamını getiremedik. Birbirimize öylece bakarken aramızda garip bir sessizlik oluştu ancak bu sessizliğin rahatsız edici hiçbir yanı yoktu. Genelde arkadaşlarımlayken oluşan garip sessizlikler huzursuz edi-

ci olurdu ve taraflardan biri mutlaka konuşmak zorunda hissederdi. Oysa Çınar'la paylaştığım sessizlik kendimi dinlemek gibi dinginlik vericiydi. Yalnız olmak ama bir başkasına sığınmak gibiydi.

Çınar en sonunda derin bir nefes aldı. Puslu gözleri ne düşündüğünü açık etmese de rahatladığını görebiliyordum. "Yeni bir animasyon filmi indirdim," dedi aniden. "Biraz duygusal ama izlemek ister misin?"

Gözlerimi kıstım. Aniden böyle bir teklif sunması şaşırmana neden olsa da ona ayak uydurdum. "Daha önce filmi izledin mi de hakkında bu kadar emin konuşuyorsun?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Evet ama senin de bu filmi izlemeni istiyorum."

Teklifini kabul etmek için dudaklarımı araladım ama daha sonra hafızamın bana sunduğu anılar sayesinde çenemi yukarı kaldırıp meydan okurcasına genç adama baktım. "Arkadaş olmamız gerektiğini söyleyip film izlemeyi mi öneriyorsun bir de?" Başımı iki yana sallarken çık cıkıldım ancak sesimde ciddiyetten pek de eser yoktu. "Çok alçak bir ikiyüzlüsün, Çınar."

Dudaklarını birbirine bastırırken mahcup bir ifadeyle bir elini saçlarına daldırdı. Kendisiyle çeliştiğinin o da farkındaydı. "Arkadaş olmayalım dememişim sonuçta," diye kendini aptalca savunduğunda dişlerini göstererek sırtıtmak istedim ama ciddiyetimi korudum. "Sadece mevcut zorunluluklardan bahsettim."

"İyice batırdın."

"Batırmadım," diye atıldı ama söylediğine kendinin de inmadığı ortadaydı. "Bir hırsızın kanunlardan haberdar olduğunu düşün. Yine de hırsızlık yapmaktan vazgeçmez, öyle değil mi?"

Örneğinin ne kadar aptalca olduğunu dile getirmek için hevesle dudaklarımı aralamıştım ki son derece çaresiz bir görüntü çizerek iki eliyle durmamı işaret etti. "Elisa," dedi. "Konuştukça sıçıp batırıyorum. O yüzden üstüme gelme, olur mu?"

Kendimi daha fazla tutamayıp başımı arkaya yatırdım ve bir kahkaha patlattım. Her ne kadar çıkılmaz bir labirentin içine düşmüş olsak da nasıl bir durumda olduğumuzu bir an için unutmuş

kara bulutları bir an için kovmuştuk ve bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

"Peki," dedim. "Ne kadar çaresiz olduğunu kabul ettiğine göre seni bir seferlik bağışlayabilirim."

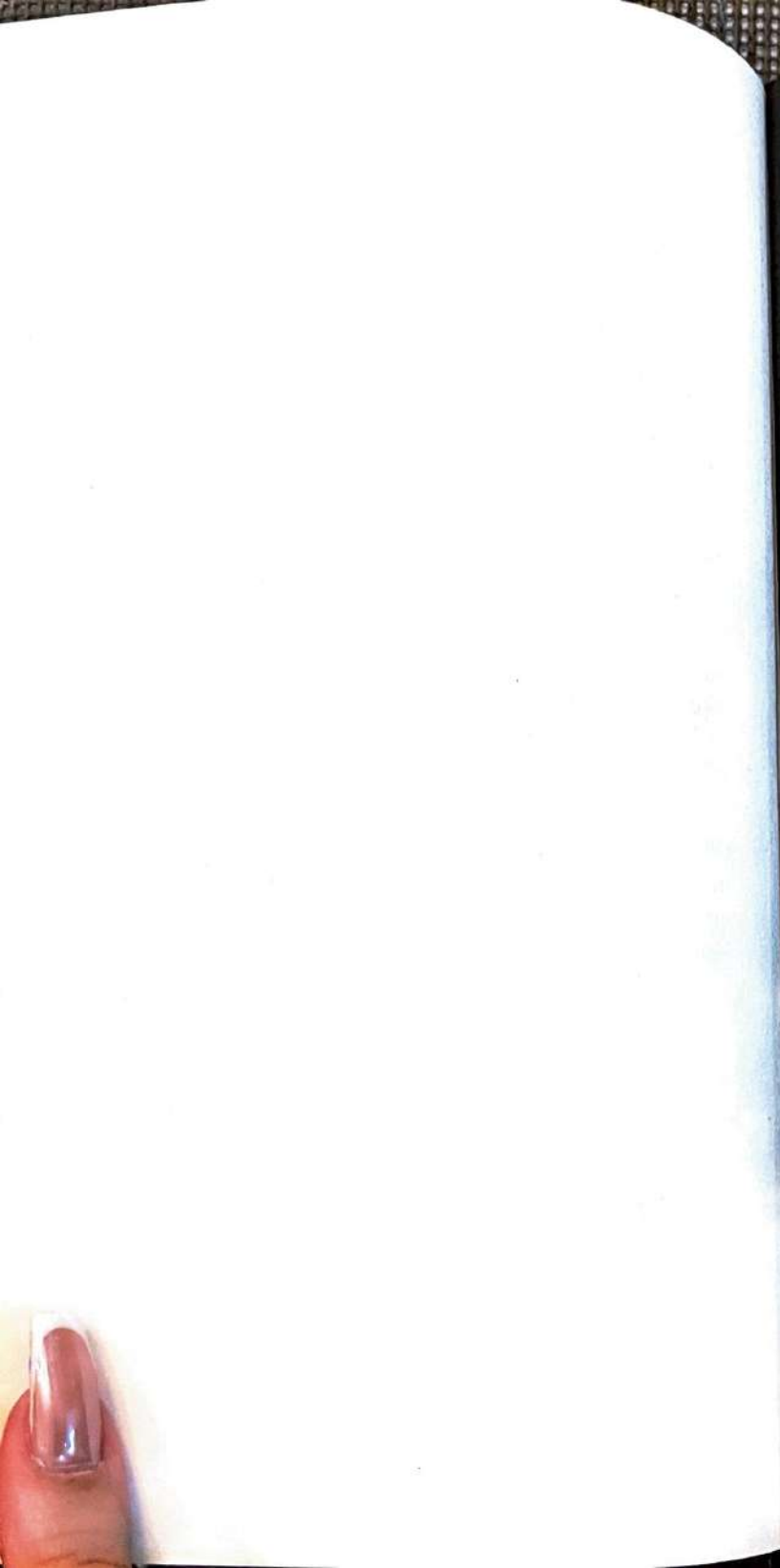
Ayıplar gibi yüzünü buruşturdu ama ne kadar rahatladığı gözlerinden okunuyordu. "Sen çok kötü bir insan oldun, Elisa."

Aniden ayaklanıp benden uzaklaşmaya başlayınca arkasından, "Nereye?" diye seslendim.

"Bize mısır patlatacağım."

Arkama yaslanırken dudaklarımda oluşan gülümsemeyi engelleyemedim. "Benim gibi kötü bir insana bir de mısır mı patlatacaksın?"

Bana bakmasa da sesi öylesine ıslıtlıydı ki yüzündeki gülümsemeyi görür gibi oldum. "Ne diyebilirim ki?" Kötü bir taklidimi yaparak konuşmaya devam etti: "Ben çok alçak bir ikiyüzlüyüm."

BÖLÜM
XVI

Ertesi gün bir kadının çığlıkları kulaklarıma dolarak uykumu bölerken gözlerimi araladım, güneş karlı dağların ardından yükseliyordu.

Dirseğimin üstünde doğrulup gözlerimi ovuştururken etrafıma bakındım. Uykudan az önce uyanmanın verdiği tatlı sarhoşluk üstüme yapışmıştı. Rüya âleminde ayrılmaya hazır olmayan zihnimin gerçek dünyayı kabul etmesi uzun saniyeler aldı.

Alt katta yükselen kadın sesine tanıdık bir erkek sesi eklenince gözlerimi araladım ve üstümdeki uyku mahmurluğunu hemen attım. İster istemez panikleyerek elimi el fenerine uzattım ama sadece saniyeler içinde tehlikede olmadığımızı, onun yerine bir tartışmanın ortasına uyandığımı anladım.

Çınar'ın öfkeli sesi odama boğuk bir şekilde gelse de ne söylediği oldukça netti: "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben senin abimim!"

Karşısındaki kadının cevabı gecikmedi: "Abimsen öyle davran o zaman. Beni tehlikeye atma!"

Şu anda şahit olmamam gereken bir konuşmaya tanıklık ettiğimi anlayınca rahatsızca homurdandım ama meraklanmadan edememiştim. Alt kattaki kadının Çınar'ın kardeşi olduğunu anlamak için üstün zekâya sahip olmaya gerek yoktu ve dürüst olmak gerekirse dün gece gördüklerimden sonra bu genç kadınla tanışmak için kuvvetli bir istek duyuyordum.

Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerledim ve olabildiğince az ses çıkararak kapıyı araladım. O sırada Çınar'ın sesi hem şaşkınlığa hem hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Seni korumak için daha ne yapmam gerekiyor? Sırf sana zarar gelmesin diye masum bir kadını günlerdir evimde hapsediyorum ben!"

"Bunların hiçbirini reddetmiyorum zaten," diye karşılık verdi genç kadın. "Ama o kadına nasıl güvenebilirsiniz? Sırrımızı ona nasıl açabilirsiniz?"

Çınar'ın sesi sabırsızlanmaya başladığını gösterir gibi huzursuzdu. "Sana daha önce de söyledim," dediğinde kendini dizginlemeye çalıştığını hissettim. "Hiçbir şey olmayacak. Sırrımızı kimseye anlatmayacak."

"Bu, sorumun cevabı değil." Dudaklarımı hayretle büzdüm. Görünen o ki bu genç kız da abisi kadar inatçıydı. "Bu kaniya nasıl vardığını sorguluyorum ben."

"Çünkü bana öyle hissettiriyor," diye çıktı Çınar. "Beni anlıyor, benim için üzüyor. Yanlış anlama, acıma gibi bir duyguyla değil; hissettiğim kalp kırıklığını paylaşıyor. Bunları o kadının gözlerinde görüyorken neden ona güvenmeyeyim?"

Bir an için afallayarak gözlerimi kırıştırdım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sesi kulaklarımda yankılandı. Çınar'ın bana güvendiğini ve bu güveninin karşılıklı olduğunu anlaması zor değildi ama kendisinden duymak daha farklı hissettirmişti.

Mutlu hissettirmişti.

Çınar'la aramızdaki ilişki çözülmesi zor bir bilmece gibiydi. Öyle hissetmesek de birbirimiz için tehdit oluşturuyor olmalıydık ancak biz, birbirimizi karanlıktan çekip çıkarmak için karşımızdakine elimizi uzatmayı tercih etmiştik. Bu her ne kadar güzel hissettirse de aramızdaki iletişimin sonsuza dek uzayıp gitmeyeceğiyle ilgili korkularımı öldürmüyordu. Bu yüzden onun dudaklarından benimle ilgili düşüncelerini duymak garip bir şekilde iyi hissettirmişti.

Korku mu? Bu adamı kaybetmek için mi? İyi ama neden?

Kafamdaki sorular art arda sıralandı ancak onlara cevap bulmadan tartışma sesleri öylesine yükseldi ki bu konuyu şimdilik rafa kaldırmak zorunda olduğumu anladım.

Bir yanım burada tartışmanın dinmesini beklememi ve odadan çıkmamamı tembihliyordu ama diğer yanım aşağı inmek, Duru'yla resmî olarak tanışmak istiyordu. Eğer sırrının güvende olduğunu hissederse abisine olan suçlayıcı tavrı son bulabilirdi.

Bir an önce aşağı inmek istedim ama önce banyoya gitmeli, elimi yüzümü yıkamalı ve uyku mahmurluğunu tamamen üstümden

atmalıydım. Öte yandan üstüme yapışan bu paspal görüntüden olabildiğince kurtulmak istiyordum.

Alt kattaki tartışma sesleri eşliğinde banyoya gidip işimi hallettikten sonra ellerimi ve yüzümü yıkadım. İşim bittikten sonra aynadaki yansımama baktım. Üstümde Çınar'ın ödünç verdiği, Duru'ya ait olduğunu tahmin ettiğim siyah eşofman ve bana biraz bol gelen siyah tişört vardı. Hacimden yoksun düz, kahverengi saçlarım belime kadar uzanıyordu. Gece geç vakte kadar uyumadığım için kahverengi gözlerimin altlarında koyu halkalar oluşmuştu.

Bir an kendimi oldukça çirkin gördüm ve bu beni rahatsız etti. Dişlerimi fırçalarken birkaç makyaj malzemesine sahip olmak ve daha güzel görünmekle ilgili kuvvetli bir arzu duysam da elimden bir şey gelmezdi.

Banyodaki işimi bitirip duruşumu dikleştirdim. Derin bir nefes aldıktan sonra dışarı çıktım ve oldukça gürültülü adımlarla alt kata ilerledim. Tahmin ettiğim gibi, ben gelmeden sesimi duydukları için iki kardeş de sessizliğe gömüldü ve beni gördüklerinde şaşkın bakışlarla suratıma bakakaldılar. İkisi de oturmak yerine ayakta duruyor, hissettikleri hararet vücutlarından dalga dalga yaylıyordu.

Odaklandığım ilk kişi Duru oldu. Yüz hatları tıpkı abisine benziyordu. Koyu kahverengi saçlarını bir atkuyruğu ile toplamıştı. Kahverengi gözleri en az Çınar'ınkiler kadar hırçındı. Üstünde bordo bir kazak, siyah bir pantolon vardı. Beni görünce çenesini yukarı kaldırdı ve kollarını göğsünün altında kavuşturdu.

Sert durma çabasına aldırılmadan dudaklarıma minik ama içten bir tebessüm yerleştirdim. "Günaydın."

Gözlerini kırıştırtırken afalladığını gizleyemedi. "Günaydın."

Duru'ya doğru birkaç adım atıp tokalaşmak için sağ elimi uzattım. Bu girişken tavrım onu mümkünmüş gibi daha da şaşırtırken, "Ben Elisa," diye kendimi tanıttım.

Elimi sıkmadan önce abisine kaçamak bir bakış attı. Hemen ardından elini avucuma yerleştirip nazikçe sıktı. "Duru."

Bir elimle koltuğu işaret ettim. "Oturmak ister misiniz?"

Cevaplarını beklemeden koltuğa yönelerek iki kardeşi bana ayak uydurmak zorunda bıraktım. Tekli koltuğa kurulduğumda sol tarafıma oturan Duru'nun yanına yerleşen Çınar'a göz ucuyla baktım. Koyu kahverengi saçları özenle taranmıştı. Üstünde beyaz, bol bir tişört ve gri bir eşofman vardı. Oldukça salaş giyinmesine rağmen kıyafetleri ona son derece yakışmıştı ve göz alıcı görünüyordu.

Genç adamı aval aval izlediğimi fark edince kendimi kelimenin tam anlamıyla bir ahmak gibi hissettim. Tekrar Duru'ya döndüğümde dikkatli bakışlarının üstümde olduğunu fark etmemle ensemdeki tüyler diken diken oldu. Abisine böyle bakakalmamın onda farklı düşünceler uyandırmadığını ummak dışında bir seçeneğim yoktu.

"Korkmanı anlıyorum," dedim hemen konuya girerek. "Bu kadar çok şey bilen bir insanın senin için tehlike olduğunu düşünüyorsun ama inan bana, işini daha da zorlaştırmak gibi bir isteğim yok."

Gözlerini kıstı. "Neden sana inanayım ki?"

"Çünkü hayat beni de zor sınavlarla sınadı," dedim düşünmeden. "Elbette benim sınavlarım seninkiyle aynı değildi ama oldukça zorlayıcıydı." Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu ancak gülümsemem mutluluktan değil, saf acıdan kaynaklanıyordu. "Bataklığa saplanmanın, oradan kurtulamamanın ve sevdiklerin seni o bataklıktan çıkarmaya çalışırken onları da kendinle beraber çıkarma sürüklediğine inanmanın verdiği o suçluluk hissinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Duru kelimenin tam anlamıyla şoke olmuş bir şekilde, dolu dolu gözlerle bana baktı. Oldukça genç görünüyordu, en fazla benim yaşında olmalıydı. Bu gencecik hâliyle bu kadar şeye göğüs germek zorunda olduğu için kendimi kötü hissetmeden edemedim.

Öne uzanıp elini sıkıca tuttuğumda irkildi ama geri de çekilmedi. "Çınar'ın seni ne kadar sevdiğini biliyorsundur zaten," dedim. "Ama ben tekrar söyleyeceğim. Burada kaldığım sürede senin için paramparça oluşuna tanıklık ettim." Duru bir an için abisine bak-

tıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sence senin iyi olman için böylesine çabalayan biri, seni tehlikeye atar mı?"

Duru derin bir nefes aldı. "İsteyerek atmaz," dedi sonunda.

Başımı iki yana salladım. "O aptal bir adam değil," dedim kendimden emin bir şekilde. "Sırrını saklamayacağımla ilgili en ufak bir şüphesi olsa bana bunları asla anlatmazdı."

Çınar'ın burnundan güldüğünü duyunca ikimiz de ona baktık. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalksa da gözleri cıvı cıvı bir enerjiyle ışıltıyordu. "Vay be, Elisa," dedi şaşkınlıkla karışık bir minnetle. "Bana iltifat ettiğini de mi duyacaktı bu kulaklar?"

Gözlerimi kıstım. Sanırım bu laf sokmaya yatkın ve sinir bozuculuğu had safhada olan mizacına tepkisiz kalmayı bir türlü bece-remeyecektim. "Her insan arada hata yapabiliyor işte."

Çınar sözlerime alınmadı, aksine gülümsemesi dişlerini ortaya serecek kadar genişledi. Zaman zaman sinirlerimi bozsa da gülümsemesinin bulaşıcı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bir anda kendimi genç adama bakıp gülümserken bulmuştum.

O sırada Duru kısılmış gözlerle bir abisine bir bana bakıyordu. En sonunda kendini daha fazla tutamayarak, "Siz flört mü ediyorsunuz?" diye tek seferde sordu.

Önce derin bir sessizlik oldu.

Ardından dehşete düşerek Çınar'la birbirimize baktık.

Duru'nun sorusunu şiddetle reddederken vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Abuk sabuk konuştuğu ve insanları rahatsız ettiği gerekçesiyle kardeşine bağırarak Çınar'a baktığımda onun da yanaklarının benimkiler gibi pembeleştiğini fark ettim.

Duru sessizliğini koruyup bizi izlese de bizden böyle harareti bir tepki almanın genç kadının fikirlerini değiştirmedeğini, aksine o fikirlere daha da bağlanmasına sebep olduğunu görebiliyordum.

Çınar konuşmayı sürdürürken, "Tamam, tamam," dedi Duru. Aldığı cevaplardan hiç tatmin olmadığını, abisinin susması için ko-

nuyu geçiştirdiğini fark etmemek çok zordu. “Yanılmışım, kusura bakmayın.”

Konunun kapanmasına minnet duyarak derin bir nefes aldım. “Özetle,” dedim tekrar ana konuya dönerek. “Sırrının güvende olduğunu söylemek istiyorum. Elbette kafanda soru işaretleri olabilir ama inan bana, hayatı böyle karmaşık olan birine bir tekme de ben atacak değilim.”

Duru'nun bakışları tekrar ciddileşti. Ne düşüneceğini şaşırmış durumda olduğunu görebiliyordum. En sonunda, “Beni yanlış anlama,” dedi. “Senin de ne kadar zor bir durumda olduğunun ve çıkmaza düştüğünün farkındayım. Bu olayla hiç ilgin yokken birden bir eve tıklamak zorunda kaldın.” Yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Dürüst olacağım, iyi bir insan olduğumu görebiliyorum ama yine de sana güvenme konusunda mantığının beni uyarmasını engelleyemiyorum.”

“Bu çok normal,” derken samimiydim. Genç kadına tedbirli olduğu için gücenecek değildim. “Belki ilerleyen zamanlarda biraz daha sohbet etme fırsatı buluruz ve sen de sözlerimin içtenliğini anlarsın.”

Duru onaylayarak başını salladı. Bana hemen güvenmesi imkânsız olsa da sözlerimin doğruluğunu içten içe bildiğini hissettim bir an. Mantığı tehlike çanlarının çalmasına neden olsa da hisleri korkmasının ne kadar gereksiz olduğunu kulağına fısıldamaya başlamış olmalıydı.

Genç kadının gözleri, aklına bir fikir gelmiş gibi parıltıdı. “Peki,” dedi derin bir nefes alıp. “Aklınızdaki ne?”

Çınar kardeşinin sorusuna şaşırarak kaşlarını çattı. “Nasıl yani?”

“Yanisi şu,” dedi Duru abisine bakarak. “Bundan sonraki adımınız ne olacak?”

İkimiz de aval aval genç kadının suratına baktık. Dürüst olmak gerekirse bu bizim de bildiğimiz bir şey değildi.

Duru bana döndü. “Eğer abimi inandırdığın gibi beni de samimiyetine inandıırırsan,” diye lafa girdi. “Burada kalman için hiçbir

sebepten kalmaz. Nereden geldiysen oraya gitmeni sağlarız ve birbirimizi bir daha asla görmeyiz.”

Bakışlarında öyle bir parıltı vardı ki bana inanmayı, beni serbest bırakmayı benden daha çok istediğini sandım bir an. Onu suçlayamazdım. Yollarına sonsuza dek çıkmamam, onun ve abisinin güvende olacağı anlamını taşıyordu.

Bu insanlar cani değildi. Bir insanı özgürlüğünden alıkoymak, o insana zarar vermek lügatlerinde yoktu ve kötülük yapma konusunda, rehinelere onu serbest bırakmak istediklerini söyleyecek kadar acemiydiler.

Duru'nun sözleri zihnimde birkaç saniyelikine dolaştı. Aileme ve dostlarıma kavuşmak için her şeyimi verirdim fakat ne kadar inkâr etmek istersem isteyeyim, Çınar'la iyi vakit geçirmiştik. Onu sonsuza dek mazide bırakma düşüncesi yüreğimi tarifi zor ve nedeni çözülmeyen bir buruklukla sarmalıyordu.

Duru'nun sözlerine nasıl cevap vereceğimi bilemez hâlde dudaklarımı aralamıştım ki Çınar lafa atladı: “Hayır.”

Genç adamın sesi kaba olmasa da son derece sertti. Öyle ki ikimiz de şaşkın bakışlarla Çınar'a bakakaldık. Duru'nun kaşları çatıldı ve “Nedenmiş o?” diye soludu.

Çınar önce dudaklarını araladı, ardından hemen kapattı. “Saçmalama, Duru,” derken otoriter bir tavır takınmaya çalıştı. “Çok fazla şey biliyor. Onu nasıl salabiliriz?”

Söylediği şey, dakikalar önce dudaklarından dökülen kelimelerle o kadar çelişiyordu ki şaşkınlıkla dudaklarımı aralamadan edemedim. Çınar da bana bakarken en az benim kadar afallamış görünüyordu.

Duru tek kaşını kaldırdı. “Madem bu kadının fazla şey bilmesi seni diken üstünde hissettiriyordu, neden ona bu kadar şey anlat-tın?” dedi Duru. “Hem söylesene, sen değil miydin ona güvendiğini söyleyen?”

Çınar bir hışımla ayağa kalktı. “Bu meseleyi kapat, Duru. Elisa benimle kalıyor.”

“Bir saniye,” diye lafa atladım. “Bana güvendiğiniz hâlde, sebeziz yere beni burada tutmayı mı planlıyorsun?”

Çınar bana bakarken hareket eden âdemelmasından sertçe yutkunduğunu anladım. O kadar karmaşık görünüyordu ki bakışlarından ne düşündüğünü okumak neredeyse imkânsızdı. Öte yandan vücudunun sürekli hareket hâlinde olması, gerildiğini ve heyecanlandığını fısıldar gibiydi.

“Öyle bir şey planlamıyorum elbette,” dedi.

Bu sefer lafa atlayan Duru oldu. “O zaman söylediğimde ne gibi bir sakınca gördün?”

“Duru,” dedi Çınar. Sesi otoriter bir abi gibi çıkmıştı, itiraz kabul etmiyordu. “Lütfen evine gider misin?”

Duru, abisine olan öfkesini gizleme gereği görmeden ancak tek kelime de etmeden ayağa kalktı ve bir hışımla evden çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı. Onun gidişinin üstüne Çınar kendini koltuğa bir un çuvalı gibi bıraktı.

Bakışlarımı ondan kaçırırken davranışlarına bir anlam vermeye çalıştım. Ne istediği ve ne söylediği belli olmayan hâllerine öfkelenmemek çok zordu. Bir an bana güvendiğini söylüyor, kendisi ve ailesiyle ilgili çok önemli sırları benimle paylaşıyordu ama hemen sonra çok fazla şey bildiğim için etrafında olmam gerektiğini savunuyordu.

Bir dizim gerginlikle aşağı yukarı hızla hareket ederken Çınar’a bakmak için kuvvedli bir istek duydum ama sinirim o kadar yoğundu ki ona baktığım an çığlık atacaktım gibi hissettim.

Saniyeler dakikalara evrilecek kadar uzayıp giderken duygularımı kısmen de olsa dizginlemeyi ve sonunda konuşacak kadar kendimi kontrol altına almayı başardım. “Saçma davranıyorsun.”

Çınar’ın sözlerime herhangi bir karşılık vermesini bekleyerek bakışlarımı ona çevirdim ama dirseklerini dizlerine kadar eğmiş, parmaklarını gerginlikle kıtlatırken bana cevap vermedi.

Bu tepkisizliği insanı daha da rahatsız ediyordu. “Benimle ilgili planın ne, Çınar? Eğer kafanı kaldırıp seninle konuşma onurunu bana bahşedersen öğrenmek isterim.”

Çınar başını yavaşça kaldırıp yeşim rengi gözlerini benimkilere sabitledi. “Seni sonsuza dek burada tutma gibi bir niyetim yok,” derken sesi duygudan yoksun olsa da bakışları fırtınalara ev sahipliği yapıyordu. “Sadece biraz daha zaman geçmesine ihtiyacım var.”

“Ne için?”

Dudakları hızla aralandı ama hemen ardından tekrar kapandı. Sanki onu her köşeden sıkıştırmışım gibi davranıyordu ki bu oldukça garipti. Yaptığım tek şey hak ettiğim cevapları almak için direktmekti, o kadar.

Derin bir nefes alıp koltukta arkasına yaslanırken bakışlarını tavana sabitledi. “Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?”

“Hiçbir şey karmaşık değil,” diye söyledim. “Sen o hâle getiriyorsun.”

Başını kaldırıp gözlerini benimkilere sabitlerken üstünden dalga dalga yayılan öfke karşısında şaşkına uğradım. Bu kadar ani bir tepki vermesini beklemezken Çınar bir volkan gibi patladı. “Her şey normal ama tek sorun benim, öyle mi?”

“Hayır, demek istediğim elbette bu değil,” diyerek toparlamaya çalıştım ama tepkisi karşısında afallamadan edememiştim. “Kardeşin de sen de benden kurtulmak istiyorsunuz. Bana güveniyorsanız beni salmanız bu isteğinizi yerine getirmez mi?”

Şok içinde bana bakakaldı. “Ben senden kurtulmak falan istemiyorum.”

O kadar içten ve o kadar düşüncesizce konuşmuştu ki bir an duraksamadan edemedim. Aramızda oluşan derin ve anlamlı sessizlik ikimizin de düşüncelerini toparlaması için gerekli zamanı tanıdı.

Çınar en sonunda derin bir nefes alıp bakışlarını çevirirken, “Affedersin,” dedi. “Bu kadar çıkışmamam gerekirdi.” Yavaşça arkasına yaslanırken hâlâ bana bakmamakta diretiyordu. “Seni buraya hapsedmek gibi canice bir arzum yok. Ben sadece... Bilmiyorum, arkadaş olduğumuzu sanmıştım. Böyle düşünmem çok saçma, farkındayım. Kendi sözlerimle çeliştiğimin de bilincindeyim ve bana gülsen de yadırgamam ama aylardır kurtulmak için çırpındığım bu

çukurda birinin beni anladığını hissetmiştim. Ve şimdi seni geçmişte bırakma düşüncesi sanırım pek hoşuma gitmedi.”

Sözleri o kadar samimi ve hesap kitaptan uzaktı ki kelimelerinin yüreğime dokunmasını engelleyemedim. Öte yandan kısa süre önce zihnimden geçenlerin Çınar'ın dudaklarından dökülmesinin şaşkınlığı içindeydim. Onun için değerli olduğumu hissetmek, beni bir daha görmeme düşüncesinin onun için de rahatsızlık verici olduğunu bilmek iyi gelmişti.

Kısa bir sessizliğin ardından kelimeleri zihnimde topladım. “Ben de benzer şeyleri düşünmüştüm,” dedim itiraf etmekten çekinerek.

Bakışlarını benimkilere çevirirken gözlerini kısıtı ancak konuşmamın devamını beklerken sessiz kaldı. Dikkatli bakışları konuşmaya devam etmem için beni teşvik ederken, “Ben de beni anlayan biri olduğumu hissetmiştim,” diye sözlerimi tamamladım. “Bunları laf olsun diye söylemiyorum, seninle dertleşmek yıllardır nefesimi tutuyormuşum da birden ciğerlerimi havayla doldurmuşum gibi hissettirmişti. Ne kadar nahoş bir durumda olursak olalım, dostluğun bana iyi geliyor.”

Çınar'ın gözleri öyle yoğun bir duygu patlamasıyla ışıldadı ki kalbimin bir an tekleyeceğini sandım. Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum ancak bir an için gözlerinde sadece mutluluk vardı.

“Keşke,” dedi düşünmeden. “Başka şartlar altında tanışsaydık.”

Dudaklarım buruk bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Dürüst olmak gerekirse bunu ben de isterdim. Çınar'ın normal hayatında nasıl biri olduğunu görmeyi, onu başka şartlar altında tanımayı, böyle bir yük altında kıvrandığına şahit olmamayı dilerdim.

Ancak o an içimden geçen cümleler başkaydı ve bunu doğru kelimeleme yansıttım. “Sorun değil. Ben bu şartlar altında da seni tanıdığım için mutluyum.”

Duru'yla tanışmamın üstünden neredeyse bir hafta geçmişti ve genç kız, aradan geçen her bir günü beni tanımak için yoğun girişimlerde bulunmakla harcamaktan ve birbiri ardına sorular sı-

ralamaktan çekinmiyordu. Kaç yaşımdaydım? Üniversitede hangi bölümde okuyordum? Sevgilim var mıydı? O pislik herif beni aldatmış mıydı? Buna nasıl cüret ederdi?

Duru'yla vakit geçirmek sadece onun beni tanınmasına değil, benim de onu yakından tanımama olanak sağlamıştı. Liseden yeni mezun olmuş ancak yaşanan bu tatsız gelişmeler yüzünden üniversiteye başlayamamış ve okulunu dondurmak zorunda kalmıştı. Birkaç ay önce kendisini aldatan sevgilisinden ayrıldığını öğrendiğimde genç kıza karşı daha fazla sempati beslemekten kendimi alamamıştım.

Ona şakayla karışık kader ortağı olduğumuzu söylediğimde önce kahkaha attı, ardından suratını buruşturdu ve travmalarımıza gülmenin psikolojideki anlamını sorgulamayı hiç istemediğinden bahsetti.

Burada geçirdiğim süre, zaman algımın buğulanmasına neden olmuştu. Bu yüzden Duru ve Çınar bana arkadaşlık ederken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Günler benim için birbirini kovalayan sayılardan ibaret olmaya başlamıştı.

Bu yüzden bir sabah Çınar bugünün yılbaşı olduğunu söylediğinde hayatımın şokunu yaşadım.

Sadece dakikalar önce uyanmanın verdiği mahmurluk yüzünden gözlerimi kırptırdıktan sonra, “Nasıl yani?” dedim afallayarak.

Yatığı koltuktan kafasını kaldırıp bana baktı. Televizyonda bir belgesel oynarken gözlerini kısıtı. “Neyi sorguladın tam olarak?” derken sesi alaycıydı. “Yeni yıla giriyoruz, bir yılı geride bırakıyoruz falan işte.”

Aradan geçen zamanın çokluğu afallamama neden olurken yavaşça yanındaki koltuğa oturdum. Yeni yıla ilgili daha farklı planlarım, gerçekleştirmek istediğim hayallerim vardı. Oysa şimdi hepsi birer rüya gibi geliyordu.

Derin bir nefes alıp arkama yaslanırken dostlarımı düşünmeden edemedim. Sık sık ne yaptıklarını merak ediyor, evimize giren o canavarın onlara da bulaşıp bulaşmadığıyla ilgili telaş ediyordum.

Dudaklarımı kemirirken Çınar'ın sözleri daldığım düşüncelerden beni çekip çıkardı: "İyi misin?" Sesi meraklanmış ve benim için endişelenmiş gibi çıkıyordu.

Düşünceli tavrı karşısında hafifçe gülümsedim. "İyiyim," dedim yarım ağız. Söylediğime inanmadığını belli edercesine kaşlarını kaldırıncaya gerçeği söylemek zorunda kaldım. "Bu yılbaşı pek hayalimdeki gibi geçmedi," diye itiraf ettim. Ciddiyetimi görünce yavaşça doğrulup tüm dikkatini bana verdi.

"Anlıyorum," derken oldukça samimiydi. "Kimse kendini böyle bir karmaşada bulmak istemez."

Başımı hafifçe salladım. "Ne bileyim..." derken iç içe geçmiş düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "En azından dostlarımla olacağımı düşünmüştüm. Güzel vakit geçireceğimizi umuyordum. Oysa şimdi güvende olup olmadıklarından bile emin değilim."

Çınar düşünceli bir edayla gözlerime bakarken, "Sadece bunlar değil, eski erkek arkadaşınla yaşadıkların da seni hayal kırıklığına uğratmıştır herhâlde," dedi. "Adı ne demiştin?"

İsmi zikretmek bile midemi ağzıma getirdi. "Serkan."

Omuz silkti. "Belki onunla yaşadıkların seni buruk hissettiriyordur, ne dersin? Belki de hâlâ unutamadığın bazı anıların vardır."

Çekinerek sorduğu bu soru kafamı arkaya yatırarak bir kahkaha atmama sebep oldu. "Sormaya çalıştığın şey, Serkan'a hâlâ âşık olup olmadığımı cevaplayayım; değilim. Evet, onu sevmiş ve değer vermişim ama Serkan'a hiçbir zaman deli divane olup kendimi kaptırmamıştım. İlişkimiz sırasında yaptığı şeyler, söylediği o kaba sözler içimdeki iyiliği zaman içinde silip süpürdü. Şu an benim için geçmişimdeki kara bir noktadan ibaret."

Bir an hayal gördüğümü sandım ancak Çınar'ın omuzlarının belli belirsiz bir rahatlamayla gevşediğine yemin edebilirdim.

"Öte yandan," dedim konudan konuya atlayarak. "Arkadaşlarının güvende olup olmadığı meselesi beni endişelendiriyor. O yaratık onlara saldırırsa ne yaparım diye düşünmeden edemiyorum. Başlarına gelecekleri engelleyebilir, onları uyarabilirim ama ben buraya tıkulı kaldım."

Çınar başını iki yana salladı. "Biri saldırıya uğrasa en geç bir iki gün içinde haberimiz olurdu, Elisa. Babam sık sık yürüyüşe çıkar ve etrafı kolaçan eder. Yani merak etme. Arkadaşlarına zarar gelse mutlaka kulağımıza gelirdi."

Ona inanasım hiç gelmiyordu ancak kendinden emin oluşu insana rahatlatıcı bir güven aşıyordu. Ayaklarımı kendime çekip, kollarımı dizlerime sararken, "Umarım haklısındır," demekle yetindim.

Bir süre daha sessizliğe gömüldük. Aslında konuşup ikimizin de diken üstünde durmasına neden olan sessizliği bölebilirdim fakat karamsar düşünceler zihnimin egemenliğini ele geçirmişken gülümseyip sohbet edesim gelmiyordu.

Çınar bu hâlimi görünce, "İstersen arkadaşlarının yaşadığı yeri bana tarif et," dedi. "Bizzat gidip kontrol ederim. Etrafta bir sıkıntı olup olmadığına bakarım."

Gözlerimin ışıldadığına yemin edebilirdim. "Bunu benim için yapar mısın?"

Ruh hâlimdeki değişim dudaklarında çarpık bir gülümseme oluşmasına neden oldu. "Yaparım, Elisa."

Kalbimin sevinçle çırpındığını hissettim. Sanki midemde boğduğum binlerce kelebek yeniden doğmuş, neşeyle kanat çırpıyordu. Arkadaşlarımdan haber almanın düşüncesinin bile verdiği mutluluğun tarifi çok zordu.

Ruh hâlimin değişmesiyle aniden gevşedim. "Beren ve Serkan'ı kontrol etmene gerek yok," dedim omuz silkip. "Hatta onları buraya sürükleyip Duru'nun önüne atarsan bana iyilik yapmış olursun."

Sanki hissetmiş gibi Duru kapıyı çalınca Çınar'la birbirimize bakıp gülümsedik. "Ne diyorduk?" dedi Çınar, kapıyı açıp otuz iki diş sırtan kız kardeşine bakarken. "İt ve çomakla ilgili bir şey miydi?"

Genç kadın içeri girip montunu çıkarırken bana baktı. "Ben kendisinin kardeşi olmama rağmen bu adama zor dayanıyorum. Sabrına hayranım."

Yapay bir hüznle gülümsedim. "İnsan çaresiz kalınca her şeyi kabulleniyor işte."

Çınar'ın gönderdiği kötücül bakışlardan kaçarak Duru'ya odaklandım. Genç kız koyu kahverengi saçlarını dağınık bir topuz altında toplamış, kırmızı bir kazak ve siyah, dar bir pantolon giymişti.

"Mutlu yıllar," dedi içeri girerken. Ardından elindeki kutuyu gösterdi. "Siz yeni yıl pastası yaptım."

Çınar büyük bir mutlulukla kutuyu alırken, "Teşekkürler, canım kardeşim," dedi. "Pastanın tadına bakmak için sabırsızlanıyorum, elbette Elisa yedikten hemen sonra."

Duru somurtarak pastayı sertçe çekti ve dolaba doğru ilerlemeye başladı. O sırada Çınar'a ne kadar sinir bozucu olduğu mesajını taşıyan bir bakış attım. Omuz silkip sırtımaya devam ederken koltuktaki eski yerine kuruldu.

Duru mutfaktan dönüp neşesiyle ortamı aydınlattığında genç kadına her geçen saniye biraz daha alıştığımı fark ettim. Abisiyle arasında fiziksel olarak farklılıklar olsa da huy olarak neredeyse aynıydılar. Sadece Duru, Çınar'a oranla daha az sinir bozucuydu. Belki de abisine sık sık laf soktuğu ve zevkten dörtköşe olmama sebep olduğu için böyle hissediyordum, emin değildim.

Duru biraz sohbet ettikten sonra bu akşam ne yapacağımızı sorunca Çınar kıkırdadı. "Önce restorana gideceğiz, ardından bara falan geçeriz herhâlde."

Duru gözlerini devirdi. "Her söylediğim sözle dalga geçmezsen kimse boğazına bıçak dayamayacak abi, umarım farkındasındır."

Çınar derin bir nefes aldı. "Dalga geçmek istemiyorum," derken yalan söylediğinden adım kadar emindim. Durumun komikliğine gülerken dikkatleri üstüme çekmemek için başımı çevirdim. "Mantıklı şeyler söylemiyorsun ama. Sence ne yapabiliriz?"

Duru biraz düşündükten sonra, "Haklısın," dedi.

Çınar'ın dudakları saf bir şaşkınlıkla hafifçe büzüldü. "Vay bel Duymaya pek alışık olmadığım bir kelime."

Duru, abisinin iğneleyici laflarına pek aldırmaz etmeden gözlerini kısı ve düşünceli bakışlarını birkaç saniyelikliğine sehpaye odakladıktan sonra tekrar bize döndü. "Bugün güzel bir yemek yemeye ne dersiniz?" diye sordu. "Restorandaymış gibi süslenip biraz vakit geçirirsiniz. Sizin için de değişiklik olur."

Duru'nun fikri zihnimde dönerken Çınar gözlerini kısı ve müthiş bir dikkatle kız kardeşine baktı. "Bizim ne yapacağımızı neden bu kadar umursuyorsun ki?"

Duru bayık bakışlarla abisine baktı. "Çünkü sen benim kardeşimsin-" Gözlerini benimkilere sabitledi. "Sen de hiç suçun yokken bu dört duvar arasına hapsolmuş bir kadınsın. Biraz iyi vakit geçirmenizi istiyorum, ne var bunda?"

Çınar tek kaşını kaldırırken televizyonda akıp giden görüntüye odaklandı. "Beni bu kadar düşünmen ne hoş."

Duru cık cıkladı. "Sana da yaranılmıyor."

Genç kız bizimle biraz daha sohbet ettikten sonra evden ayrıldı. Giderken bana sıcak bir gülümseme sunmayı ve abisine dil çıkarmayı ihmal etmedi.

Çınar, Duru'nun arkasından kapıyı kapattıktan sonra ikimiz de ayakta dikilirken bana döndü. "Söylediği şey mantıklı olabilir mi sence?" diye sordu. "Yani ne bileyim, güzel bir yemek yemek kafamızı dağıtmamızı sağlar mı?"

Hevesli görünmemek için havalı bir edayla omuz silkmeyi planladım ama kelimelerin dudaklarımdan hızla dökülmesini engelleyemedim. Dürüst olmak gerekirse makyaj yapmayı, güzel kıyafetler giymeyi ve süslü bir kadın gibi hissetmeyi özlemiştim. "Aslında hoş bir fikir."

Çınar başını hafifçe salladıktan sonra, "Bazanın altında Duru'nun birkaç gece elbisesi ve ayakkabısı var," dedi düşünceli bir edayla. "Ne olur ne olmaz diye bende bıraktığı birkaç makyaj malzemesi de var, işini görür."

Dudaklarım yukarı kıvrılırken heyecanla başımı salladım. Kendimi şimdiden güzel elbiselerin içinde, güzelce yapılmış bir makyajla hayal ediyordum. Gülümsemem ve mutluluğum bulaşıcı

olmalıydı zira bana bakan Çınar'ın dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştu.

Kendimi bir hışımla üst kata atarken Çınar'ın kıyafetleri odama bırakacağıyla ilgili bir şeyler gevelediğini duydum ama arkama dönme zahmetine bile girmedim. Küçük bir çocuk gibi oradan oraya zıplayasım, sağa sola koşasım geliyordu. Bu kadar küçük bir şeyin beni bu kadar memnun etmesi mantıksız olabilirdi ancak haftalardır ilk kez böylesine heyecanlı hissediyordum. Bu güzel duygunun tadını çıkarmaya kararlıyım.

Banyo yapmayı bitirdiğimde son derece sıcak suyla dakikalarca yıkandığım için etraf buhar içindeydi. Bir an havasızlıktan boğulacak gibi olsam da duş almadan önce köşeye koyduğum havlulara uzanmayı ve bedenimi sarmalamayı becerdim. Hemen ardından saçlarımı kuruttum. Dolapta bulduğum fırçayla oldukça düz olan saçlarıma biraz dalga kazandırdım.

Çınar'ın üst katta olmadığını bilsem de havluyla çıkacak cesareti kendimde bulamadım. Bu yüzden eski kıyafetlerimi hızlıca giyip koşar adımlarla odama ilerledim. İçeri girdiğimde yatağın üstüne özenle yerleştirilmiş üç elbise, bir makyaj çantası ve yatağın önüne koyulmuş iki ayakkabı beni karşılamıştı.

Hevesle elbiseleri incelerken dudaklarıma kocaman bir sırtışın yayılmasını önleyemedim. Daha önce alışverişte saatlerimi harcamıştım ancak aldığım hiçbir elbise, mutlu olmam için önüme konulan ve aslında bana ait bile olmayan bu elbiseler kadar güzel değildi.

İçeri girer girmez bana göz kırpan kırmızı elbiseyi alıp inceledim. Diğer elbiseleri gözüm görmemişti bile. Elbiseyi hızla üstüme geçirdikten sonra kıyafet dolabının kapağına monte edilmiş aynada kendimi izledim.

Yere kadar uzanan askılı elbisenin göğüs kısmındaki dekolte abartı olmaktan çok uzak olmakla birlikte dikkat çekiciydi. Duru benden bir tık daha zayıftı, bu yüzden giyerken zorluk yaşamam da elbise vücudumu kusursuzca sarmıştı. Aynı zamanda diz kapağımın bir karış üstünde biten yırtmaç, elbiseyi olduğundan daha sık gösteriyordu.

Belime kadar uzanan dalgalı saçlarımdan dökülmesine izin verirken abartıya kaçıp kaçmadığımı sorguladım fakat üstümü değiştirmek, başka bir elbise giymek içimden gelmiyordu.

Ayakkabılara yöneldiğimde karşımda iki seçenek vardı. Bunlardan birisi gümüş renginde, ışıldayan ve oldukça yüksek topuklu bir ayakkabıydı. Rahat yürüyemeyeceğimi düşündüğümünden bu ayakkabıyı hemen eleyerek diğerine yöneldim. Siyah, sivri burunlu topuklu ayakkabı gümüş renkli olana nazaran daha rahat gibi görünüyordu. Öte yandan bileğime bağlanan ince şerit sayesinde bileğimin daha ince görüldüğüne yemin edebilirdim.

Makyaja geçtiğimde kapı çalındı ancak Çınar içeri girmedi. "Elisa," diye seslendi kapının ardından. "Yemek hazır."

"Beş dakikaya hazırım," diye yalan söyledim. Makyajımı tamamlamam için en az on dakikaya ihtiyacım vardı.

Çınar, "Nedense sana hiç inanmadım," deyince gülümsememi kesmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Neyse, aşağıda görüşürüz."

"Görüşürüz."

Çınar'ın uzaklaşan adımlarını duyduktan sonra makyajımı tamamlamaya döndüm. Açık kahverengi tonlarındaki birkaç farla göz makyajımı dikkat çekici ama hafif tuttum. Kirpiklerimi maskarayla şekillendirdim, yüzümdeki belli başlı kusurları kapatıcıyla kapattım. Bordoya çalan, kırmızının harika bir tonuna sahip rujla makyajımı tamamladım.

İşim bittiğinde ortaya çıkan kadın o kadar güzeldi ki beni bile kendine hayran bıraktı. Üstümdeki kıyafetlerin hiçbiri bana ait değildi. Kapatıcı ten rengime pek uymuyordu, ayakkabı da biraz bol gelmişti ancak daha önce hiçbir kıyafetin içinde bu kadar ışıldamamıştım.

Duruşumu dikleştirip dışarı çıktım ve merdivene yöneldim. Alt kata inerken Çınar'ın, "Bir an sonsuza dek aç kalacağımı sandım," dediğini duydum. Hemen ardından merdivenin dibinde, karşımda belirdi.

Üstünde vücuduna kusursuzca oturan siyah bir takım elbise ile beyaz bir gömlek vardı. Koyu kahverengi saçları özenle taranmıştı ve bedeninden yükselen erkeksi parfüm kokusu burnuma doluyordu. O kadar farklı görünüyordu ki genç adama dikkatlice bakmaktan kendimi alamadım. Çirkin bir adam olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim ama bu jilet gibi kıyafetlerin içinde kelimenin tam anlamıyla nefes kesici görünüyordu.

Çınar'ın gülümsemesi beni gördüğünde soldu, dudakları hafifçe aralandı; yeşim rengi gözleri şaşkınlıkla harmanlanmış bir hayranlıkla kavruldu. Oldukça farklı göründüğümü düşünüyormuydu, onu suçlayamazdım. Nihayetinde şimdye kadar beni yalnızca bol eşofman takımlarıyla görmüştü.

Aramızdaki sessizlik gitgide uzarken Çınar boğazını temizleyerek sessizliği böldü. "Çok güzel olmuşsun."

Genç adamın içten iltifatı ve inceleyici bakışları utanmama sebep oldu ancak bu bakışlardan ya da sözlerden rahatsızlık duymadım. Aksine, yüreğim memnuniyetle çırpındı. Bu durumu nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemedim. Aynı iltifatları Serkan yaptığında ne diyeceğimi bilemiyor, tatlı bir utangaçlıktan ziyade güçlü bir rahatsızlık duygusuyla kıpırdanıyordum. Oysa Çınar'ın dudaklarından dökülen iltifatlar gururumu okşamıştı.

Bir an kaşlarım çatıldı. Neden eski sevgilimle bu adamı kıyaslıyordum?

Çınar'a bir karşılık vermem gerektiğini fark ettiğimde bu düşüncelerden sıyrılıp, "Teşekkür ederim," dedim. "Sen de çok şık ve göz alıcısın."

Çınar duyduklarından hoşnut şekilde gülümserken bir eliyle sofrayı işaret etti. Bir tek kuş sütünün eksik olduğu masaya ilerlerken şaşkınlığımı gizleyemedim. Masada yok yoktu.

Çınar oturacağım sandalyeyi çekerken, "Önceki hayatında aşçı falan mıydın?" dedim şaşkınlıkla. Bu kadar kısa sürede böylesine lezzetli görünen, çeşit çeşit yemek yapabilmesini sağlayan ustalık karşısında diz çökmek gerekirdi.

Çınar yuvarlak masada karşımda otururken bana âdeta bir sanat eserine bakıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerinde insanı yücelten yoğun bir hayranlık vardı. Bana böyle baktığı her saniye yüreğim büyüyen bir heyecanla çırpınıyordu. Açıkçası bir erkeğin böyle saf, kötülükten uzak bakışlarla bana bakması hoşuma gitmişti ancak o erkek Çınar olmasaydı hâlimden memnun olur muydum, emin değilim.

Birbirimize aptal aptal, hafif gülümsemeler eşliğinde baktığımız fark ettiğimizde bakışlarımızı aynı anda kaçırıp önümüzdeki yemeklere odaklandık. Birkaç dakika boyunca duyulan tek şey tabaklara sürtünen çatal bıçak sesi oldu.

Uzayıp giden sessizlik Çınar tarafından bozuldu. "Duru seni sevdi."

Gözlerimi kırıştırdım. "Sana bir şey mi söyledi?"

Omuz silkerken umursamaz göründü ancak kız kardeşiyle aramdaki iletişimin güçlenmesinin onu memnun ettiğini hissedebiliyordum. "Bir şey söylemesine gerek yok ki," dedi tabağındaki etten bıçağını ayırırken. "Ben onun abisiyim. Ne düşündüğünü gözlerinden okuyabiliyorum."

Duyduklarımdan hoşnut bir şekilde gülümsedim. "Tatlı bir kız," dedim genç kız hakkındaki düşüncelerimi dile getirerek. "Zaman zaman sinir bozucu olabiliyor ama sadece sana öyle davrandığı için bana tatlı geliyor."

Çınar hafifçe kıkırdadı. Gülümsemesi insanın ruhunu pamuklara saracak kadar yumuşaktı. "Onunla biraz daha zaman geçir ve seni psikologluk edişini izle."

Nedense Duru'yu savunma ihtiyacı hissettim. "Mizacı sana benziyor aslında. Hem söyler misin, bu kız sana böyle düşündürecek ne yaptı?"

Çınar sanki bu soruyu bekliyormuş gibi ofladı. Sanki bardağı taşıran tek bir damlaya ihtiyacı vardı ve o damlayı altın tepside sunmuştu. "Erkek seçimleri beni deli ediyor." Daha ben bir şey sormadan anlatmaya başladı: "Bir çocukla çıkıyordu," dedi. "Adı Ufuk'tu sanırım. Her neyse, çocuk zibidinin tekiydi. Tek bir fotoğ-

rafından anlamıştım ne mal olduğunu. Duru'yu da uyardım ancak beni dinlemedi. En sonunda aldatıldığını öğrendi."

Duru yaşadıklarından biraz bahsetmişti ancak yine de üzülmeden edemedim. "Şu an yaşananları gülererek anlatıyor ama o an ne kadar büyük hayal kırıklığına uğramıştır kim bilir..."

Başını olumsuz anlamda iki yana sallarken alayla gülümsedi. "Benim kardeşim işine geldiğinde kalpsiz bir cadıya dönüşebiliyor. Hemen kollarını sıvadı ve intikam planlarına başladı."

Kaşlarımı hayretle kaldırdım. "Ne yaptı ki?"

"Sevgilisinin kendisini aldattığı kızı Ufuk'la olan konuşmalarının ekran görüntüsünü gönderdi," dedi son derece önemsiz bir şey söylüyormuş gibi. Oysa ben ağzım bir karış açılmış şekilde, büyük bir şok içinde genç adama bakakalmıştım. "Konuşmalarda çocuk, diğer kız için pek hoş şeyler söylememiş ve kendisini affetmesi için Duru'ya yalvarmış."

"Vay be!" dedim. "Bana bu kadar detaylı anlatmamıştı."

Çınar gülümsedi. "Seni korkutmamak içindir."

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Kısıtlayıcı abilerden olmamama sevindim," dedim içimde tutamayarak. "Kız kardeşinin her şeyini sana anlatabilmesi çok güzel."

İltifatım genç adamı gururlandırmış olmalıydı ki hâleden memnun bir ifadeyle gülümsedi. "O benim kardeşim," dedi. "Sevgisini paylaşmak elbette beni rahatsız ediyor, hatta bir noktada kışkırtıyor ama neden onu kısıtlayayım ki? Neden her şeyini paylaşacağı bir dostu olmak varken onu kafese tıkan yobaz abi rolüne girmeyi seçeyim? Bir erkek arkadaşı olacaksa bunu benden gizli de yapabilir. Oysa ben her şeyinden haberdarım." Tatlı tatlı suratına baktı. "En azından şimdi kimi vuracağını biliyorum."

"Haklısın, kısıtlamak-" Zihnim ilk söylediklerine takılı kaldığı için sonradan eklediği cümlenin farkına çok geç vardım. Dehşete düşerek, "Ne?" diye soluduğumda Çınar başını arkaya yatırp bir kahkaha attı.

"Şaka yapıyorum, Elisa. Sen de beni iyice canı belledin." İşaret parmağını suratıma doğrulttu. "Benim bu hayatta vuracağım tek insan Serkan, aklına kazı bunu."

Dayanamayıp kıkırdadım. "O da harcadığın kurşuna değmez, boş ver."

Onaylarcasına başını salladı. "Haklısın," dedi. "O kadar kalitesiz bir insan ki çaba sarf etmek bile çok mantıksız olur." Hızını alamadı ve sebebini anlayamadığım bir öfkeyle bakışlarını bana çevirdi. "Sahi, nasıl baktın o zibidiye?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Sanki bir suç işlemişim gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Ortada kendine karşı işlediğin bir suç var zaten."

"Dışarıdan hiç öyle biri gibi görünmüyordu," derken bardaktaki sudan bir yudum alma bahanesiyle duraksadım. Çınar'ın aniden Serkan hakkında sorular sorması afallamama sebep olmuştu. "Uzun bir süre boyunca arkadaştık, ilişkimiz daha sonra gelişti."

Burun kıvrırdı. "O insan artığını gördüğün an çantayı kapmanın diye aksi yöne koşman gerekiyordu. Bir de tutup arkadaş mı oldun?"

Kendimi daha fazla tutamayıp kıkırdadım. "Yapma, Çınar. Sanki sen hiç yanlış tercihler yapmadın mı? Hiç âşık olup, birine değer verip aptallığa düşmedin mi?"

Biraz düşündükten sonra, "Âşık olmadım," dedi. "Birisinden çok etkileniyordum ama o seviyeye ulaşmamıştık. Fakat yanlış tercihlerim oldu, haklısın."

Şeker deposuna açılan, aralık bir kapı görmüş küçük bir kız çocuğu gibi heyecanla gözlerimi kısıtım. Daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan Çınar dudaklarını büzdü. "O bakıştan hiç hoşlanmadım."

Dirseklerimi masaya yaslayıp hafifçe öne eğildi. "Hiç kaçırın yok. Benim eski sevgilimi yerden yere vuruyorsan kendininkileri de masaya döküceksin."

Birkaç saniye boyunca bu işten yakasını kurtarmayı planladığını belli eden bakışlar atsa da kararlılığını hissetmiş olacak ki "Pekâlâ," diyerek yenilgiyi kabullendi. "Bir kadınla işleri biraz ilerletecek gibiydik ancak olmadı. Doğru dürüst ciddi bir ilişki yaşamadan geçen sene yollarımızı ayırdık."

"Neden?"

Omuz silkti. "Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum ama bir şeyler eksik geliyordu. Ona baktığımda heyecanlanmıyordum ya da birkaç gün konuşmadığımızda yokluğunu hissetmiyordum. Üstelik ağzımdan çıkan her kelimeyi saniyesinde yerine getiren biriydi."

Gözlerimin kısılmasını engelleyemedim. "Bu kötü bir şey mi? Karşımdaki insan her dediğimi yapsa çok mutlu olurum herhâlde."

Çınar kendinden son derece emin bir şekilde başını iki yana salladı. "Emin ol," dedi. "Bir yerden sonra sıkılırdın. Çünkü insan elini tuttuğu kişinin bilinç sahibi, kendinden emin bir birey olmasını ister; her an kolaylıkla yönetebileceği bir kukla olmasını değil."

Sözleri, üstüne düşündükçe mantık kazanıyordu. En sonunda sözlerinin doğruluğunu kabul ederek, "Sanırım orta yolu bulmak gerekiyor," dedim. "Karşıdakini rahatsız edecek davranışlar sergilememelisin ama bunları yaparken benliğinden ödün de vermemelisin."

Çınar başını onaylarcasına salladı. "Katılıyorum."

"Peki, ayrıldıktan sonra ne oldu?" dedim merakla. "Tekrar karıştınız mı?"

Yemeğine odaklanmışken, "Ortak arkadaşlarımız biraz uğraştı," dedi. "O da inatçı biriydi, sık sık benimle iletişime geçmeye çalıştı ancak onunla konuşmak pek içimden gelmiyordu. Kararımın kesin olduğunu anlayınca da pes etti."

"Peki, onun dışında," dedim. "En son ne zaman ilişkin oldu?"

Çınar gözlerini kıstı. "İlişkiden kastının ne olduğuna bağlı."

Gözlerimi kırıştırdım. "Nasıl yani?"

"Yani sevgili olmadığım ama birkaç gün takıldığım kişiyi ilişki-
den sayabilir miyiz?"

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ne zorsun, ahir zaman!"

Çınar dayanamayıp küçük bir kahkaha patlattı. "Aylardır bu ormandan pek çıkmıyorum," dedi. "Durumum biraz karışık olduğu için hayatıma birini de almadım."

Nedenini bilmiyordum ancak duyduklarım omuzlarımın rahatlıkla gevşemesine neden oldu.

Yemekten sonra birlikte ortalığı topladık, ardından birkaç kâse çerez alıp salona geçtik ama her zamanki gibi film açmak yerine bilgisayardan rastgele bir müzik oynatıp saatlerce sohbet ettik. Üçlü koltukta yan yana oturup uzun uzun konuşurken ve birbirimizi daha iyi tanırken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım.

Çınar normalde pek konuşkan biri olmadığını, benimle kenarip bir şekilde gezeve birine dönüştüğünü söylemişti. Onu suçlamıyordum çünkü onunlayken benim de sürekli konuşsam geliyordu. Konuşacak konu kalmasa bile mutlaka sohbetlerimizi devam ettirmenin bir yolunu bularak saatleri devirdik. Çınar ağzımdan çıkan her bir kelimeyi hevesle ve pürdikkat dinliyor, en önemsiz konuları bile anlamak için peş peşe sorular soruyordu.

Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Gerçekten dinlediğini anlıyordum, benimle sohbet etmek ona keyif veriyor gibiydi.

Ona okulun ilk günü, henüz küçücük bir çocukken altına nasıl yaptığımı anlattığımda katılarcasına güldü. Dayanamayıp pazısına bir tane vurdum. Bozulmuş gibi görünmeye çalışıyordum ama gülümsemesi bir virüs gibi bulaşıcıydı. "Anlattığıma pişman etme!"

"Özür dilerim," dedi kahkahaları yüzünden nefessiz kalırken. Bir yandan da sıcağı için ceketini çıkartıyordu. "Ama aklım almıyor. Neden tuvalete gitmek yerine altına yaptın ki?"

"Çünkü tuvaletin nerede olduğunu bilmiyordum," diye kendimi savundum.

Çınar mümkünmüş gibi daha fazla kahkaha atmaya başladı. "Ve sen de insanlara tuvaletin yerini sormak yerine altına yapmaya karar verdin, öyle mi?"

Omuz silkerken sırtıyordum. "Bence gayet haklı bir mazeret." Çınar gülümsemeye devam ederken, "Sıra sende," dedim. "Sen de rezil olduğun bir anını anlat."

Derin bir nefes alırken filmlerde gördüğümüz havalı çocuklar gibi kasıldı. "Maalesef, benim senin gibi rezil anılarım yok."

Sehpanın üstündeki meyve suyuma uzanıp suratına fırlatacağı gibi ona doğrulttuğumda, "Tamam, tamam," dedi hemen. Biraz düşündükten sonra anlatmaya koyuldu: "İlkokuldayken birkaç çocuk ruh çağıracaklarını söylemişti. Sanırım üçüncü sınıftaydım. Aptal gibi kabul ettim ama delicesine korkuyordum. Her neyse, masaya bir karton serdiler ve elleriyle kartonu kapattılar. Sonra da ruh geldiyse kartonu boyasın gibi saçma sapan şeyler mırıldandılar."

Hikâyenin devamı yavaş yavaş zihnimde oluşmaya başlayınca yüzümü buruşturdum. "Karton zaten boyalıydı, değil mi?"

Yapay bir hüznle başını onaylarcasına salladı. "Bana şaka yapmak istemişler."

Derin bir nefes aldım. "Devamını duymak istediğimden emin değilim."

"Boyalı kartonu görünce deliye döndüm," dedi. "Sıraların üstünden atlaya atlaya sınıf kapısına yöneldim. Birden ayaklarım birbirine takıldı ve doğruca duvara tosladım. Kafama birkaç dikmiş atılması gerekti."

Dayanamayıp kıkırdarken, "Neden sıraların üstünden atladın ki?" diye sordum.

Omuz silkti. "Yolu kısaltmışım gibi gelmişti." Kahkaha atmaya devam ettiğini görünce meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. "Tuvaletin yerini bilmediğin için altına işemekten iyidir en azından, Elisa."

İşaret parmağını suratına doğrulturken, "Sakin," dedim. "Bu meseleyi bir daha dillendirme. Bu konu tarihin karanlık sayfalarına gömülecek."

Çınar dudaklarına görünmez bir fermuar çekti ama gözlerindeki parıltı bu küçük sırrımızı sık sık hatırlatacağını söyler nitelikteydi.

Genç adam arkamdaki saati çenesiyle işaret etti. "Yeni yıla sadece dakikalar kalmış."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Zaman ne kadar çabuk geçmiş!"

O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Sohbet ederken saatlerin nasıl geçtiğini anlamamışız."

Aniden bilgisayarına yönelip daha yavaş tempoda bir şarkı açtı. Mavi Gri adlı grubun *Hayatım Leş* isimli şarkısıydı. Birden ayağa kalkıp dudaklarında tatlı bir tebessüm eşliğinde elini uzatınca kelimenin tam anlamıyla ahmak gibi suratına bakakaldım.

Vücuduna tam oturan beyaz gömleği ve siyah pantolonu, kendinden emin gülüşüyle öylesine nefes kesici görünüyordu ki karşıdaki manzaraya dalıp gitmemek çok zordu.

Sanki bir çeşit transtaymışım gibi gözlerime sabitlenen bakışlarından başka bir yöne bakamayarak uzattığı elini tuttum ve yavaşça ayağa kalktım. Sanki ondan başkasına bakmam yasaktı, yeşim rengi gözleri her bir hücremi ele geçirmiş ve beni kendisine mühürlemişti.

Genç adam bir elini belime atarken diğer eliyle avucumu sardı. Bir elimi omzuna yerleştirdikten sonra hareketlerine beceriksizce ayak uydurdum. Titreyen dizlerimi kontrol altına almak için o kadar kasılmıştım ki sık sık adımları karıştırıyordum. Sanki ilk kez bir erkek beni dansa kaldırıyor, ilk kez bana böyle yoğun bakışlarla bakıyor gibi hissediyordum. Midemde kanat çırpın kelebekler heyecandan bayılmak üzerelerdi.

Çınar'ın tenime değen her bir noktası yeni bir yangın çıkarıyor, hemen ardından tsunamiler yaratarak o yangınları boğuyordu. Mantığımı tüm gücüyle alarm veriyor, tehlikeyle karşı karşıya olduğumu haykırıyordu ama kalbim, görünürde hiçbir sorun olmadığıyla ilgili güvence veriyordu. İçinde bulunduğum ana çoktan hapsolmuştum ve buradan kopmak gibi bir arzum yoktu.

Bana neler olduğunu bilmiyordum. Söz konusu sadece birkaç haftadır tanıdığım bir adamken nasıl böylesine etkilendiğimi soruluyor, bir yanıt bulamıyordum. Daha birkaç gün öncesine kadar bu adamı hapse göndermeyi arzularken nasıl olmuştu da kendimi onun kollarının arasında bulmuştum?

Çınar burnunu saçlarıma yaklaştırdığında kalbim bir an duracak gibi oldu. Roma Dönemi'nden fırlama bir heykel gibi taş kesilirken nefes almak dışında hareket edemedim. Oysa genç adam ben de yarattığı depremlerden habersizdi. Hafifçe çatılmış kaşlarının altındaki parıldayan gözleri ve dudaklarında beliren çarpık gülümseme eşliğinde gözlerime baktı.

"Parfüm mü sıktın sen?" dedi.

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallarken çöl misali kuruyan boğazımı kendine getirmek için sertçe yutkundum. "Hayır," dedim. "Şampuanını kullandım sadece."

Şaşırmış görünüyordu. "Tuhaf," dedi. "Şampuanımın bu kadar güzel koktuğunu fark etmemiştim."

Yanaklarım o ana kadar pembeleşmediyse bile emindim ki şu an domates kırmızısına dönmüştü. Bakışlarımı kaçırdıkça Çınar'ın gözlerindeki laubali parıltıyı yakalamamak çok zordu. Gariptir ki bu bakış onu itici yapmaktan çok uzaktı. "Seni utandırıyor muyum, Elisa?"

Bu sorusunun cevabı kesinlikle olumluydu ama bunu suratına itiraf edecek değildim, sorusunu vücudum her şekilde onaylasa bile... "İnan bana, hiç alakası yok."

Çınar beni aniden döndürünce aramızdaki gerilim bir anda yok oldu ve kendimizi kahkaha atarken bulduk. Beni oradan oraya hareket ettirirken, vücudumu eğip yeniden doğrulturken yaptığım tek şey delicesine gülmek ve ona ayak uydurmaya çalışmaktı. Sık sık ayağına bastığım için şikâyet etse de gülmeyi bir türlü bırakmıyor ve ayak uyduramayacağım, muhtemelen yine ayağına basmamla sonuçlanacak adımlar atmam için beni zorluyordu.

Dakikalar boyunca ritimle hiç alakası olmayacak kadar hareketle dans ettikten sonra nefes nefese kalmış bir şekilde birbirimi-

ze baktık. Dansa başladığımızdaki gibi mesafeli değildik. Ellerimi boynuna atmıştım, onun elleriyse belimi sıkıca sarmıştı. Ne ara bu kadar yakınlaştığımızı bilmiyordum ancak bu durum beni rahatsız etmiyordu.

Çınar başını duvardaki saate çevirince dakikaların akıp gittiği saate baktım. Yeni yıla bir iki dakika ya vardı ya yoktu. "Zamanın bu kadar hızlı akıp geçmesinden korkmalı mıyız?" dedim kendimi tutamayarak.

Bakışlarını bana çevirdi. "Zamanını buna degecek şekilde harcıyorsan korkmanın manası ne?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden öylece suratına baktım. Bu sessizlik iyi gelmişti, ilaç gibiydi. Ruhum hırçın dalgalarla boğuşmaktan yorulmuş bir gemiyse Çınar bana kollarını açan bir limandı sanki.

"Yeni yıla girdiğimizde dilediğin dileklerin gerçek olurmuş, biliyor musun?"

Kaşlarını soru sorar gibi hafifçe çatıldı. "Öyle miymiş gerçekten?"

Genç adamın yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Bilmem, az önce uydurdum."

Kendimi içten gülümsemesine karşılık verirken buldum ve nihayet saat 00.00'ı bulduğunda gözlerimi kapatıp istediklerimi zihnimden geçirmeye başladım. Evet, kapıldığım batıl inanç Çınar'ın uydurduğu bir saçmalıktı ama yine de dileklerimi sıralamaktan vazgeçmedim. Hatta kendimi o kadar kapturdum, o kadar absürt şeyler diledim ki yüzümde beliren tebessümü engelleyemedim.

Fakat sonra bir şey, dilediğim tüm dilekleri yerle yeksan etti ve dilemeyi delicesine arzuladığım ancak gerçekleşmesinden korktuğum tek olasılığı gerçeklikle harmanlayarak karşıma dikti.

Dudaklarımda hissettiğim minik öpücük irkilerek gözlerimi açmama sebep olunca genç adamın yeşim rengi gözlerine baka kaldım.

Bir an ne yapacağımı şaşırmış, nasıl tepki vermem gerektiğini bilememiştim. Çınar'ın dudakları hırçınlıktan uzaktı, daha ziyade

izin ister gibiydi. Aramızdaki mesafenin kısılgı kalbimin pelte gibi erimesine sebep olurken geri çekilecek gücü kendimde bulamadım ancak genç adama karşılık veremeyecek kadar da şaşkındım.

Zihnimin içinde bir savaş vardı sanki ve ben hangi tarafın galip gelmesi gerektiğine karar veremiyordum. Bir yanım şu an burada olmamam gerektiğini söylüyor, beni yukarı çıkmaya ve odama kapanmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Öte yandan diğer yanım olmam gereken tek yerde olduğumu haykırmaktan çekinmiyordu.

Çınar'ın ne kadar sarsıcı bir adam olduğu, reddedemeyeceğim kadar somut bir gerçektir. Hoş bir adamdı ve bana bakarken, tartıştığımız anlarda bile, orada bir yerde gizlenmiş şefkati mutlaka görebiliyordum. Onu daha birkaç haftadır tanıyor olmama rağmen beni kollarına aldığı anda kendimi güvende hissediyordum.

Her şeyden önce öpücüğü bir Anka kuşu misali yanmamı, ardından küllerimden yeniden doğmamı sağlamıştı. Kalbim daha önce hiçbir adam için atmadığı kadar hızlı atıyordu. Geçmişteki korkularım yeniden gün yüzüne çıkmıştı ama yüreğimin derinlerinde bir yerde bu adamın bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Bu adamdan göreceğim tek şey iyilikti.

Çınar yaptığından pişman bir hâlde geri çekilirken, "Özür dilirim," dedi son derece gergin bir ifadeyle. Görünen o ki tepkisizliğim, istemediğimi düşünmesini sağlamıştı. "Seni rahatsız etmek istememiştin. Ben sadece bir an"

Öne uzanıp dudaklarımı dudaklarına mühürledim.

Bir an için affalasa da öpücüğüme çok çabuk karşılık vererek bana ayak uydurdu. Dudakları âdeta yeni topraklara ayak basmış bir kâşif kadar heyecan dolu, tutkuluydu. Son derece talepkardı ancak bu asla zorlayıcılıkla karıştırılmazdı. Sınırları aşmıyor, yalnızca rahatsızlık vermeyecek şekilde sınırın çevresinde cüretkâr bir tavırla dans ediyordu.

Dili dudaklarımı aralayıp ağzımın içini keşfederken irkilerek iç çektim. Beni mahvedecek kuvvette bir korkunun karşıma dikilmesini bekledim ancak o hiç gelmedi. Daha önce hissetmediğim

şeylerin yüreğimde filizlenmesinin verdiği iç gıcıklayıcı bir ürperti hissetmiştim yalnızca.

Çınar'ın öpücüğü bedenimde yangınların peyda olmasına neden oldu, üstelik daha önce bende kıvılcım olduğuna bile inanmam gelmezdi.

Çınar'ın dudakları beni tüketip ruhumu özümserken mantıklı tüm düşünceler geri çekildi ve geriye tek bir şey bıraktı: Arzu.

Hissetmeyi beklemediğim bu duygunun varlığı beni şaşkına çevirdi. Serkan'ın bana aylarca hissettiremediği tutkuyu birkaç haftadır tanıdığım bu genç adamda, sunduğu basit bir öpücükte bulmuştum. Bedenim öylesine aşına olmadığım tepkiler veriyordu ki bir an vücudumu tanıyamadım ve bana ait olup olmadığından şüphe ettim.

Hislerim başta beni memnun etti ancak bu memnuniyet kısa sürdü. Hayır, korku hissetmiyordum ancak onun yerini alan daha sarsıcı ve daha yaralayıcı bir utanç duygusuna sahiptim artık. Neden ya da kimden utandığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kimseye zarar vermemiştim, kimsenin hakkını gasbetmemiştim ancak son derece yanlış bir şey yapmışım gibi huzursuzlukla dolmuştum.

Sanki bedenim bir çeşit kirle kaplanıyormuş gibiydi.

Mantığım, duygularım ve bedenim o kadar farklı şeyler söylüyordu ki bir an parçalara ayrılacağımı hissettim. Bu bölünmüşlük hissi öylesine yaralayıcıydı ki karşımdaki genç adamı delicesine öpmeye devam etmek istememe rağmen bu güzel anı sonlandırmam gerektiğini hissettim.

Öpücüğümüz sonlandığında ikimiz de son derece affallamış hâldeydik. Çınar neredeyse ışıldayan gözlerle bana bakarken tıpkı onun gibi nefes nefeseydim. Ciğerlerim sanki evrendeki tüm hava çekilmiş gibi çırpınıyordu.

Birbirimize öylece bakakaldık. Ne devam edecek cesaretimiz vardı ne de geri çekilecek.

Ne kadar süre geçtiğini kestirmek güçtü. Saniyeler? Dakikalar? Çınar'ın yeşim rengi gözleri benimkilere bir ok gibi saplanırken za-

man kavramını yitirmemek çok zordu. Tek düşündüğüm ne kadar kusursuz olduğu ve öpüşmemizin bende hissettirdikleriydi.

Genç adamı öptüğüm için pişman değildim. Aksine, hayatım boyunca unutamayacağım birkaç dakika yaşamıştım. Canımı sıkan tek şey yüreğimdaki suçluluk duygusuydu. Sanki bir çeşit hata yapmışım gibi hissediyordum ancak bu hatanın Çınar'la içine düştüğümüz labirentle alakası yoktu.

Beynim ne kadar unutmaya çalışırsa çalışsın, bedenim mutlaka geçmişi anımsıyordu.

Gözlerimde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ancak her nasıl bakıyorsam genç adamın ürkmesine neden olmuş olmalıydım. "Seni incittim mi, Elisa?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Hayır," dedim hemen. "Sen yanlış hiçbir şey yapmadın."

Derin bir nefes alırken sözlerimin doğruluğuna ikna olmamış gibiydi. "O zaman neden böyle bakıyorsun?"

Gözlerim buğulanırken hissettiğim acının armağanı olan bu-ruk gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdim. Yaralarım tekrar kanamaya başlamıştı ama Çınar'ın sevgi dolu gözleri şifa niteliğindediydi. Yine de parçalara ayrılmak üzere olan bir cam parçasıymış gibi hissetmekten kendimi alamadım.

"Seninle bir ilgisi yok," dedim. "Sana anlatmayı çok isterdim ama"

Çınar sözlerimin devamını getirmeme müsaade etmeden bir elini yanağıma götürdü ve başparmağıyla yanağıma düşen gözyaşını sildi. Ağladığımı o an fark etmenin şaşkınlığı içindeyken genç adam hafif bir kuvvet uygulayarak başımı göğsüne çekti. Çırpınan kalbinin sesi kulaklarımı doldururken Çınar'ın sesi yapmacıklıktan uzaktı ve samimiyetle kavrulmuştu:

"Sorun değil, Elisa. Bir gün anlatmak istersen senin için burada olacağım."

BÖLÜM XVII

Görünürde her şey aynıydı. Kar taneleri her zamanki gibi gökyüzünden yeryüzüne doğru usul usul süzülüyordu. Güneş dağların ardında tüm ihtişamıyla ışıltıyor, doğa bana eşsiz bir manzara sunuyordu. Haftalardır uyuduğum yatakta uzanıyordum ancak kendimi daha önce hiç bu kadar farklı hissetmemiştim.

Gözlerimi araladığımda düşündüğüm ilk şey dün geceye ait anılardı. Çınar'la öpüşmemiz fazla ani, fazla beklenmedikti ancak dudakları enteresan şekilde hiç yabancı hissettirmemişti. Sanki bu anın geleceğini ikimiz de içten içe biliyor gibiydik.

Parmak uçlarımla dudaklarıma dokunurken yüzümde oluşan çelimsiz gülümsemeyi önleyemedim. Sanki dudakları hâlâ dudaklarıma dokunuyormuş gibi hissediyordum. Öpücüğünün üstünden saatler geçmiş olabilirdi ancak yaşadıklarımız hiçbir zaman geçmişin tozlu sayfalarına hapsolan anılardan ibaret olmayacaktı. Zihnime mühürlenecek ve benimle birlikte her anıma eşlik edeceklerdi.

Zaten karmaşık bir durumdayken bir de gönül işlerini araya sokarak işleri iyice karmaşıktırdığımızın farkındaydım, eminim ki Çınar da farkındaydı ancak ikimiz de yürüdüğümüz yoldan geri dönmek istememiştik çünkü birbirimizin yüreğine dokunmayı bir şekilde beceriyorduk ve şartlar ne olursa olsun, birbirimize çekilmemizin önüne geçemiyorduk.

Anılarım dün gecenin hissettirdiği suçluluk duygusuyla karınca yüreğimin ağırlaştığını hissettim. Dudaklarımdaki gülümseme yavaşça solarken hep aynı şeyleri yaşayacağım korkusuyla irkil-dim. Gerçekten yaşadığım şeyler bundan ibaret mi olacaktı? Bir adamdan etkilenecek, o adama kapılacak, arzu duyacak ve günün sonunda suçluluk duygusuyla kavrulan yüreğim yüzünden adım atmaktan korkarak mı hayatımı sürdürecektim?

Böyle yaşamak istemiyordum fakat başka türlü de gelmiyordu elimden.

Doğrulukken kendime çok haksızlık ettiğimi düşündüm. Çınar'la yaşadığım duyguları daha önce yaşamamıştım, daha önce birisine böyle bir tutkuyla çekilmemiştim. Çınar'ın bana hissettirdikleri, Serkan'ın hissettirdikleriyle kıyaslanamazdı bile. Ne olduğumu şaşırmanın doğal değil miydi?

Yaşadıklarımı çaresizce reddetmeye çalıştığımı anlayınca neredeyse kendime acıyacaktım. Evet, böyle bir durumda afallamam çok normaldi ancak benim asıl sorunum bu değildi. Çınar'ın dokunuşları bende oluşturmaması gereken bir suçluluk duygusu oluşturmuştu.

Derin bir nefes alıp yüksek sesle kendime zaman tanımam gerektiğini mırıldandım. Evet, geçmişte yaşadıklarım yüzünden yeni bir ilişkiye hazır olmayabilirdim ama bu durumu kendimi suçlayarak atlatamazdım.

Bir an için donakaldım. Bir ilişkim olup olmaması konusunda kafa karışıklığı yaşıyordum oysa Çınar'ın bir ilişki hakkında ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Evet, beni öpmüş olabilirdi, ilk adımı atmış olabilirdi ancak bu duruma sırtımı dayayamazdım. Bu günlerde erkeklerin ne istediği belli olmuyordu. Bir gün sizi ne kadar arzuladıklarını haykırırken ertesi gün en yakın arkadaşınızla yatabiliyorlardı.

Bedenime dolanan yorganı tekmeleyerek kalktıktan sonra ilk işim banyoya koşmak, elimi yüzümü güzelce yıkayıp dişlerimi fırçalamak oldu. Dün gece döktüğüm gözyaşları beni bir miktar harap etse de aynaya baktığımda karşımdaki genç kadının güzelliği beni memnun etti.

Bir an kendime kızarak, "Saçmalıyorsun iyice, Elisa," diye söyledim. "Seni güzel bulursa bulur, bulmazsa bulmaz. Neden şekilden şekle giriyorsun?"

Kendime ne kadar güzel, ne kadar asil olduğumla ilgili kısa bir nutuk çektim. Hiçbir erkeğin herhangi bir çabaya değmeyeceğini, hiçbirinin kalp kırmak dışında bir misyonu olmadığını dile getirirken yansımada gördüğüm şey kendine son derece güvenen bir kadındı.

Bunları söyledikten sadece saniyeler sonra bir tarak yardımıyla saçlarımın dağınık görüntüsünü topladım ve Çınar beni paspal pijamalarla görmesin diye üstümü değiştirmek için koşarak odama gittim.

Bol kesim bir kot pantolon ve bedenime tam oturan tozpembe bir kazak giydikten sonra alt kata indim. Çınar her zamanki gibi benden önce uyanmış, çoktan kahvaltı hazırlamaya girişmişti. Tüm dikkati ocağın üstündeki tavadaydı ancak ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp bana baktı ve dudakları yukarı kıvrılarak insanı eriten o gülümsemelerinden birini takındı.

Ne kadar görkemli görüldüğü hakkında en ufak bir fikri var mıydı acaba?

Üstünde lacivert bir kot pantolon ile bordo bir boğazlı kazak vardı. Bu kadar sıradan kıyafetlerin içinde bile öylesine göz alıcı görünüyordu ki yakışıklılığı karşısında donup kalmamak neredeyse olanaksızdı. Koyu kahverengi saçları dağınıktı ancak bu onda kötü durmuyor, aksine dış görünüşünü tamamlıyordu.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra takdirle dudaklarını büzdü. "Bu renk sana yakışmış."

Kanımin yanaklarıma hücum ettiğini hissederken gülümsedim. "Teşekkür ederim. Duru daha rahat etmem için birkaç kıyafetini getirdiğinden beri seçeneklerim arttı."

Başını hafifçe sallarken tekrar tavaya odaklandı. "Kardeşimin bedeni neredeyse seninkiyle aynı olduğu için şanslıyız. Yoksa benim kıyafetlerimi giymek zorunda kalacaktın. Gerçi o kıyafetlerin içinde son derece küçük ve şirin görüyorsun, pek de şikâyet ettiğim söylenemez."

Güne iltifat yağmuruyla başlamak kalbimin ritmini değiştirirken dudaklarımda küçük bir kıkırtı peyda oldu. Enerjim o kadar yükselmişti ki Çınar'ın yanına giderken aniden durup dans etmek için kendimi zorlamam gerekmişti.

Genç adamın sağ tarafına geçip yaptığı omlete baktım. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Tek kaşını kaldırıp göz ucuyla bana bakarken, "Verdiğim işi becerebilecek misin?" diye sordu. Yüzünde bir gülümseme oluşmasa da gözleri eğlenceyle ışıldıyordu.

Dudaklarımı büzerken, "Muhtemelen hayır," diye dürüst oldum. Açıkçası herhangi bir iş yapmak umurumda bile değildi. Tek istediğim genç adamın yakınında olmaktı.

Çınar gülümsedi ve yemin ederim ki bir an için cennet bahçesine düşüğümü hissettim.

Her ne kadar birbirimize takılsak da elimden geldiğince ona yardımcı oldum. Birlikte kahvaltı ederken dün gece yaşananlarla ilgili konuşmadık ancak anılardan kaçmak istiyor gibi değildik. Sadece yaşananlar ikimiz için de bir çeşit peri masalı gibiydi ve sanki konuşup o anı gerçeklerle harmanlamak, yaşananların büyüsünü bozacaktı. Çınar'ın duygularımı paylaştığını gözlerinde görebiliyordum.

Kahvaltımızı tamamladıktan sonra masayı topladık ve bir film açmak üzere salona geçtik. Çınar bir çığlık yapıp animasyon filmi dışında bir şey izlemek isteyip istemediğimi sorunca şaşırılmadan edemedim çünkü onun lügatinde bir başyapıt izlemek isteyen, animasyonlara bakmalıydı.

Yine de farklılık yapma konusunda heyecanlı olarak, "Titanik'i izlemeye ne dersin?" diye sordum.

Bir an için bile düşünmeden başını iki yana salladı. "Poposunu kenara kaydırmaya üşenen bir genç kadının hikâyesine üzülüp ağlamayı reddediyorum."

Gözlerimi kıstım. "Olaylara bu kadar mantıksal açıdan bakma, biraz dramatik olmayı öğrenmen lazım. Eğer Rose o tahtada biraz kenara kaysaydı bugün Titanik diye bir filmi konuşmuyor olacaktık."

Omuz silkti. "Doğru söylüyor olabilirsin ama inan ki hiç umurumda değil."

"Merak ediyorum, benzer bir mantık hatası bir animasyon filminde olsaydı bu kadar dikenli eleştiriler yapacak mıydın acaba?"

"Kesinlikle hayır."

"Bu seni ne yapar?"

"İkiyüzlü."

Şeffaflığı karşısında başımı arkaya yatırıp bir kahkaha attım. Güldüğümü gören Çınar, en az benimkiler kadar ışık saçan gözlerle bana baktı. Üçlü koltukta yan yana oturuyorduk, aramızda pek mesafe yoktu. Bu yüzden dudaklarındaki gülümseme yavaşça solup bakışları her geçen saniye daha yoğun bir ciddiyetle kavrulurken heyecanlanmadan edemedim. Puslu gözleri ne düşündüğünü kolaylıkla belli etmese de kendini açık edecek kadar kuvvetli hayranlığı görmezden gelemezdim.

Dün gece de bana böyle bakmıştı, beni öpmeden hemen önce.

Dudaklarını yalayarak ıslattıktan sonra, "Elisa," dedi. "Aslında..."

Ne söylemek üzere olduğunu öğrenememişim çünkü kapının çalınmasıyla ikimiz de irkildik. Çınar'ın kaşları çatılıp gözleri kıvrılırken, "Duru bugün gelecek miydi?" diye sordum ancak beden dili bile bana ihtiyacım olan cevabı veriyordu.

Çınar başını olumsuz anlamda iki yana sallarken yavaşça ayağa kalkıp parmak ucunda ilerledi. Bir gözünü kapı deliğine yaklaştırdıktan sonra aniden geri çekildi. Gelen her kimsede o kişiyi görmekten hoşlanmamıştı ancak hissettiği şey basit bir memnuniyetsizlikten çok fazlaydı. Genç adamın üstüne yapışan korku etrafına dalga dalga yayılıyordu.

Aniden ayaklandım ve bana dönen Çınar'a beklentiyle baktım. Hiçbir şey söylemeden işaret parmağıyla yukarı çıkmamı işaret edince olabildiğince hızlı ancak bir o kadar da sessiz adımlarla üst kata ilerledim. Çınar'ın bakışları kalbimin delicesine çarpmasına ve yüreğimin kaygıyla sarmalanmasına neden olmuştu.

Üst kata çıkıp odama girdim ancak kapıyı kapatmadım, elim kapı koluna bir türlü uzanmadı. Hâlâ son derece gergindim fakat meraklanmadan da yapamamıştım. Kimdi bu davetsiz misafir? Çınar gelen kişiyi görünce neden öyle tepki vermiş ve beni göndermek istemişti? Evet, mevcut durumda beni saklaması enteresan kaçmazdı ancak özellikle dün geceden sonra ilişkimizin biraz daha

değiştiğini düşünüyordum. Onu ele vermeyeceğimi biliyor olmalıydı.

Kapıyı yavaşça aralayıp dışarı çıktım ve duvarın arkasına, alt kattaki sesleri daha rahat duyabileceğim bir yere saklandım.

Dış kapının açılma sesi duyuldu ve hemen ardından Çınar'ın boğuk sesi kulaklarımı doldurdu: "Hoş geldin, baba."

Tok ve kendinden emin bir erkek sesi karşılık verdi: "Hoş buldum, Çınar."

Dudaklarım hayretle aralanırken derin bir nefes koyuverdim. Çınar babasından, çocuklarına olan düşkünlüğünden ve söz konusu onların güvenliği olduğunda bir başkasını gözünü kırpmadan harcayabilecek bir adam olduğundan bahsetmişti. Bu yüzden beni babasından saklıyordu, bildiklerim oğlu ve kızı için son derece sarımsı bir tehdit oluşturuyordu.

Ve şimdi o adamla aynı çatı altındaydım.

Yaşlı adamın sevecen sesi yükseldi. "Ne zamandır ortalarda yoksun oğlum, özlettin kendini."

Çınar'ın kıkırdadığını duydum ancak bu öyle bir gülüştü ki sahte olduğunu onu görmesem de anlayabiliyordum. "Kusura bakma, baba. Şu sıralar kafam çok dolu, vaktimin çoğunu evde geçiriyorum."

"Zamane gençleri," diye söylendi Çınar'ın babası. "Bazen ailelerini kolaylıkla unutabiliyorlar."

İkisi bir müddet daha havadan sudan sohbet etti. Onları dinlerken şahit olmamam gereken bir sohbe, baba oğulun özel anına tanıklık ediyormuşum gibi hissettim ve bu durum beni son derece rahatsız etti. Öte yandan ses çıkarma korkusu etrafımı öylesine sarmıştı ki hareket etmekten çekinir olmuştum.

Odama geçmeye cesaret etmek üzereydim ki Çınar'ın babasının sesi olduğum yere kök salmışım gibi donup kalmama sebep oldu.

"Duru'nun durumundan kimse haberdar değil, değil mi?" diye sordu sanki içine doğmuş gibi. Parmak uçlarım buz keserken en-

semdeki tüyler diken diken oldu. "Herhangi bir değişiklik olmamıştır umarım."

Çınar'ın sesi son derece kontrollüydü ancak onu birazcık tanıyorsam şu an epey tedirgindi. "Elbette kimse haberdar değil," dedi rahatlıkla. "Neden birden böyle bir soru sorma ihtiyacı hissettin ki?"

Çınar'ın babası son derece sakin bir tonla konuşuyordu. "Hiç, öylesine sordum."

"Merak etme," dedi Çınar. "Bir şey olsa seninle paylaşmaz mıydım?"

Yaşlı adamın gülümsediğini sesinden bile anlamak mümkündü. "Elbette paylaştın. Sana güvenim sonsuz, biliyorsun."

Çınar'ın hayal kırıklığı aramızdaki mesafelere rağmen âdeta yüreğimde nefes aldı.

İki adam konuşmaya devam ederken bu sohbe daha fazla şahit olmak istemedim. Çınar'ın benim yüzümden düştüğü duruma tanıklık ettiğim her saniye sanki bir günah işlemişim gibi nefesim daralıyordu. Hiçbir suçum olmadığını bilmeme rağmen hislerime engel olamamak canımı sıktı.

Parmak uçlarımda odama ilerleyip son derece yavaş hareketlerle kapıyı kapattım ve yatağa oturup pencerenin ardındaki eşsiz doğa manzarasını incelemeye koyuldum. Dışarıyı ünlü ressamların tablolarından fırlamış gibiydi. O kadar kusursuz görünüyordu ki başka ruh hâlinde olsam bu manzaranın aşılacağı huzurun tadını mutlulukla çıkarırdım ancak Çınar'ı düşünmekten başka bir şeye odaklanamıyordum.

Ailesine ne kadar düşkün olduğunu, kız kardeşini korumak için nasıl canla başla çabaladığını ve bu yolda yapması gerekenlerle etik kuralları arasında nasıl sıkışıp parçalara ayrıldığını çok iyi biliyordum. Şimdiyse babasına yalan söylerken onun kendisine ne kadar çok güvendiğini işitmek zorundaydı.

Keşke Duru buradayken yaptığım gibi aşağı inip Çınar'ın babasıyla yüzleşebilseydim. Keşke genç adama sarılıp onun yanında olduğumu ona hissettirebilseydim.

Dış kapının kapandığını iştimmle yerimde irkildim. Aşağı inmek, Çınar'la konuşmak için delicesine bir arzu duysam da bedenim taş kesilmişti sanki. Hareket edemiyor, konuşamıyor, öylece bekliyordum.

Bir an içim huzursuzlukla doldu. Evet, şu an onun yanında olmak istiyordum ancak Çınar, ailesine yalan söylemesine sebep olan kadını görmek istemezse ne yapacaktım?

Terleyen avuçlarımı birbirine bastırarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ancak çırpınan kalbimi dizginlemek çok zordu; özellikle kötü düşünceler bir virüs gibi zihnime böylesine yayılırken, Çınar'a yarardan çok zarar verdiğimi söyleyen ses kulaklarımda böylesine yankılanırken.

O sesi aklımın gerisine itip ayağa kalktım. Evet, sadece varlığım bile Çınar'ı zor duruma sokuyor olabiliirdi ancak şu an yalnız olmamalıydı. Öte yandan Çınar böyle bir durumda beni suçlamayacak kadar akli başında ve olgun bir adamdı. Elimden hiçbir şey gelmediğini, tek isteğimin onun iyiliği olduğunu adı kadar iyi biliyor olmalıydı.

Kapıyı açıp alt kata indiğimde genç adamı salonda ne düşündüğünü belli etmeyen sisli gözlerle uzaklara bakar hâlde buldum. Zihni öylesine meşgul görünüyordu ki içeri girdiğimi duymadığını düşünerek boğazımı temizledim. Tahmin ettiğim gibi geldiğimi fark etmemişti. Çıkardığım ses irkilerek bana dönmesine sebep oldu.

Çınar'ın yanına otururken genç adam, "Duydun, değil mi?" diye sordu ancak sesi soru sormaktan çok herkesin malumu olan bir bilgiyi açık edermiş gibi netti. Bu yüzden yalan söylemeye gerek olmadığını düşündüm.

"Bir kısmını."

Çınar derin bir nefes alıp bakışlarını benden kaçırdı. Üstünde dolaşan kara bulutlar öylesine hissedilirdi ki neredeyse somut bir cisimmiş gibi uzanıp tutmaya yeltenecektim. Ancak beni asıl rahatsız eden şey bu bulutlar değil, Çınar'ın düşüncelerini benimle

paylaşmaması ve bakışlarını beden kaçıtırırken gizemli bir sessizliğe gömülmesi idi.

"Çınar," dedim kendimden emin görünmeye çalışarak fakat sesimin titremesini engelleyememiştim. "İyi misin?"

Çınar başını hafifçe aşağı yukarı salladı ama öyle olmadığını daha fazla açık edemezdi. Yine de sessizliğe gömülme tercih ettim çünkü biraz alana ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Gözlerimde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ancak ona her nasıl bakıyorsam bana döndüğünde, "Gerçekten," deme ihtiyacı hissetti. "İyiyim. Bir rüyadan uyanmış gibi hissediyorum sadece. Güzel bir rüyaydı ama bazen gerçekleri kabul etmek gerekir."

Ürkererek sordum: "Ne demek şimdi bu?"

Sorumu yanıtlamadan derin bir nefes alıp aniden ayaklandı ve bana döndü. "Biraz dışarı çıkalım mı, Elisa?"

Başka zaman bu teklifte bulunsa düşünmeden kabul ederdim ancak genç adamın yeşim rengi gözlerinde umutsuzluğu en somut hâliyle görmek, bulunduğum yere çivilenmeme neden oldu. Birkaç saniye öylece suratına bakarken kalbim kulaklarımda gümbürdedi sanki.

Hissettiğim ufak çaplı şaşkınlığı atlattıktan sonra yavaşça doğruldum. Çınar'ın dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. Bu gülüş o kadar kırılğan, o kadar yorgundu ki bir an ona sarılmak ve hiç bırakmamak istedim ama genç adamın bunu hiç istemediğine dair kırcı bir hisse kapılmıştım.

Çınar kapıya yönelip ayakkabılarını giyerken son derece sessizdi. Dış kapıyı açıp arabasına yönelirken onu takip edip etmediğini kontrol etmek için bile arkasını dönmedi. Yaptığım tek şey genç adamın gölgesi gibi peşinde dolanmaktı ve aramızdaki bu soğukluk canımı yakıyordu.

Kapının önündeki siyah arabanın sürücü koltuğuna oturdugunda sesimi çıkarmadan sağ koltuğa oturdum. İçimi o kadar kötü bir his kaplamıştı ki genç adamın aklındakileri sormaktan bile korkar olmuştum.

Arabayı çalıştırdığında ve sisin içine dalıp yolları ezbere gitmeye başladığında arkama yaslanıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bedenim bir titreme dalgasıyla sarsıldı fakat bunun soğuk havayla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Sanki bir çeşit hastalığın pençesindeymişim gibi kötü hissediyordum.

O an Çınar'ı kaybetmekten korktuğum gerçeği, suratıma sert bir okyanus dalgası gibi çarptı. Daha önce de buna benzer bir duyguyla kavrulmuştu yüreğim ancak sebebini anlayamamıştım. Şimdi gerçeklerle yüzleşiyordum. Çınar'dan delicesine etkileniyor, ondan hoşlanıyordum. Belki de hissettiğim daha fazlasıydı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey ondan ayrılma düşüncesinin bile kalbime bir ok sapladığıydı. Filmlerdeki, kitaplardaki gibi destansı bir aşk yaşamayabilirdik; mutlu sonla biten masalsi hikâyelerden olmayabilirdi bizimkisi ancak onun mutsuzluğunu paylaşmaya da vardım.

Çünkü onunla aynı dilden konuşuyorduk, en sessiz anlarımızda bile.

Ancak Çınar bu duyguları paylaşıyor muydu, bilmiyordum.

Evet, bana kendimi iyi hissettiriyordu. Teknik olarak hayatımı birkaç kere kurtarmış, derdimi ne zaman açsam dinlemek için orada olmuştu. Ruhumun yaralarını görüyor ve şifa olmak için elinden geleni yapıyordu ancak mevcut durumda daha fazlası olabilir miydik?

Kendimi bir ahmak gibi hissettim. Nasıl olmuştu da sadece birkaç haftadır tanıdığım bir adama böylesine kapılmışım? Üstelik daha yeni aldatılmamış mıydım? Güven sorunu yaşamam, bu adamdan delicesine uzaklaşmam gerekmiyor muydu? Oysa ona koşulsuz güvenimi sunuyordum. Mantık bunun neresindeydi?

Zihnim bir düşünceden diğer düşünceye saliseler içinde geçiş yaparken Çınar arabayı ormanda, bana oldukça tanıdık gelen açıklıkta durdurdu. Kaşlarım çatılırken neden buranın tanıdık olduğunu düşündüm ancak kafamda bu soruyu cevaplamaya fırsat bulamadan Çınar arabadan inince kafam karışmış hâlde ben de arabadan indim.

Çınar birkaç adım atıp kaputun önünde durduktan sonra delici bakışlarını benimkilere sabitledi. Konuşmadan önce sertçe yutkundü. Beden dili cesaretini toplamaya çalıştığını haykırır nitelikteydi. Bu hâli aklımın daha da karışmasına, neye nasıl tepki vermem gerektiğini bilemememe neden oldu.

"Seni bulduğum yer burasıydı," dedi aniden, buz gibi bir sesle. "Eve giden yolu hatırlıyor musun? Buradan sonrasını kendin bulabilir misin?"

Öylesine afalladım ki bir an düşüp kalacağımı sandım. Neyse ki şaşkınlığımın esiri olmadım ve Çınar'ın karşısına gelecek şekilde, kaputun önünde durdum. "Neler oluyor?"

Genç adamın gözlerinde hissedilir, can yakıcı bir mesafe vardı. Sanki dün gece öptüğü sırdaşı değildim de bir yabancıdan daha yabancıydım gözünde. "Olması gereken," dedi son derece soğuk bir tınıyla. "Evine dönüyorsun."

Hayır, beni serbest bırakıp daha sonrasında iletişimde olmayı vademiyordu. Her hâli bu ayrılığın kalıcı olduğunu ispatlıyordu. Kalbimin kırıldığını, parçalara ayrıldığını hissettim. Ağlamak istiyordum ancak o kadar öfke ve hayal kırıklığı doluydum ki yapabildiğim tek şey yumruklarımı sıkmak oldu.

"Bana bir açıklama borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken gözlerimin buğulandığını hissettim. Bu kadar kırıcı konuşmaktan çekinmeyen bir adamın karşısında ağlama düşüncesi bile kendimden iğrenme neden oldu ancak bir yanım öfkeme kapılmamamı söylüyordu. Çınar'ın nasıl biri olduğunu az çok biliyordum, bana nasıl şefkatle baktığını anımsıyordum. En basitinden, dün gece dudaklarıma dokunan dudaklarındaki arzu hâlâ hafızamdaydı ve asla silinmeyecekti. Bana böyle davranıyorsa bir nedeni olmalıydı.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alırken gözlerimi kapattım. Tekrar genç adama baktığımda bana anlamını çözemediğim bir yoğunlukla bakıyordu. "Babanın sana güvendiğini söylediğini duydum," dedim. Bir an öyle kırılmış göründü ki karşım-

da koca bir adam değil de küçük bir çocuk varmış gibi hissettim. “Bunun, seni ne kadar etkilediğini görebiliyorum ancak faturasını neden bana kesiyorsun? Sanki ben seni böyle bir duruma sokmak ister miydim?”

Kaşları bir an çatılır gibi oldu. Bu o kadar küçük bir hareketti ki bir an için doğru görüp görmediğimden emin olamadım. Genç adam kısa süren afallamanın hemen ardından kendini toparlayarak başını iki yana salladı. “Senin iyi bir yüreğin olduğunu biliyorum, Elisa,” derken sesi bir arkadaşıyla konuşur gibi sıcak değil de hiç tanımadığı biriyle konuşur gibi resmîydi. “Ancak beni de anlamamı bekliyorum. Ailemin istekleriyle senin güvenliğinin arasında hapsolmaktan sıkıldım. Bir tercih yapmam gerekiyor.”

Kaşlarını hayretle kaldırdım. “Ve o tercihi benden vazgeçerek yapıyorsun, öyle mi?” dedim. “Beni öptükten hemen sonra.”

Bakışlarını kaçırdı. “Özür dilerim.”

Dudaklarımı hayretle aralanırken öfkem ve kırgınlığım o kadar güçlüydü ki bir an için üstüme çullanıp bedenimi ezeceklerini sandım. Hoş, daha ne kadar parçalanabilirdim ki? Vazgeçmekten delicesine korktuğunuz insanın sizi kolaylıkla bırakmasından daha kırıcı ne olabilirdi?

İçimdeki gururlu genç kadın oradan çekip gitmem için yalvardı ama hislerime kapıldım. “Bana böyle davranma,” derken sesimin titrememesi için çabaladım fakat uğraşlarım boşunaydı. “Biliyorum, kendini kapana kısılmış ve yaralanmış hissediyorsun ancak beni kendinden uzaklaştırarak yaralarını saramazsın. İzin ver, yanında olayım.”

Çınar’ın yüzü saf bir mutsuzlukla kavrulurken elimi uzatıp yavaşça götürmeye yeltendim ancak amacımı anlar anlamaz irkilererek geri çekildi. Sanki yakıcı, zarar verici bir maddeymişim gibi...

“Üzgünüm, Elisa. Bu kadar derdimin arasında seninle uğraşmak istemiyorum.”

Daha fazla kırılamayacağımı düşündüğüm her saniye beni şaşırtıyordu. “Ben senin için uğraşılması gereken bir problemden öteye gidemedim yani, öyle mi?”

Başını onaylar gibi yavaşça salladı.

Bir damla yaşın yanaklarımdan süzülmesini hissettim.

Orada kalmak, Çınar için savaşmak ve yanında kalmak istiyordum fakat o kadar kararlı görünüyordu ki ne yaparsam yapayım, gururumun üstünde ne kadar tepinirsem tepineyim kararını değiştiremeyeceğimi biliyordum.

Dudaklarım titrerken ona kırgın bir gülümseme sundum. Bağırmadım, hakaret etmedim ya da içimdeki öfkeyi kusmadım. Ona hissettiğim hiddet ne kadar büyük olursa olsun, geçirdiğimiz son dakikaların nefretle harmanlanmasını istememiştım. Evet, bu anlayışsız genç adamı sadece birkaç haftadır tanıyor olabilirdim ama bu hayatta beni en iyi anlayan insanlardan biri olmuştu birden. Onu güzellikle anımsamak istiyordum.

“Peki.”

Ellerimi montumun cebine soktum, Çınar’a arkamı dönüp yürümeye başladım ve sessizlikle akan gözyaşlarını içtenlikle kucakladım.

Arkama dönüp bakmadım çünkü Çınar’ın yeşim rengi gözlerine bir kez daha bakarsam ruhumun daha da acıyaçağını anlamıştım.

Söz vermiştin, diye haykırmak istedim ona. Benim için orada olacağına söz vermiştin.

Çınar’ın arabasını çalıştırdığını duydum, hemen ardından uzaklaşan tekerleklerin sesini. Dudaklarım titrerken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Daha önce hissetmediğim saf bir ayrılık acısı ruhuma çöreklenmişti ki bu çok mantıksızdı. Bu adamla doğru dürüst bir ilişkim bile olmamıştı ki.

Her geçen saniye katlanarak artan sis ve zihnimdeki karışıklık yüzünden ormanda yönümü bulmakta oldukça zorlandım. Bedenim titriyordu, kalbim sızlıyordu ve zihnim karmakarışık. Artık kendimi tutmadan hıçkırarak ağlıyor ve bir yandan da yolumu bulmaya çalışıyordum. Bitap hâldeydim, yorulmuştum ve yürüyecek enerjim kalmamıştı. Yürüdüğüm yola doğru dürüst bile bakmadığım için aynı yolları defalarca dolaşmak zorunda kalmıştım.

Çaresizlik bir iğne gibi tenime batarken adım atmakta bile zorlanıyordum. Öyle ki sıklaşan ağaçlara tutunmasam ilerleyemez, bir köşede oturur ve hipotermi geçirmeyi beklerdim.

Sisin ardından tanıdık bir ev görününce anılarım tazelendi. Serkan'ın bana bir çöpmüşüm gibi davrandığı, Atalay'ı ve beni aptal yerine koyarak Beren'le birlikte olurken kendini kaybetmesi, Beren'in dostummuş gibi gözüküp Serkan'la ayrılmam için verdiği sinsi tavsiyeleri...

Yumruklarımı sıkarken karşımdaki eve sanki düşmanıma bakıyormuş gibi baktım. İçimde korkutucu bir yangın peyda oldu ve o yangın ilk kez beni yakmayacaktı, ilk kez bir başkası için tehdit oluşturacaktı.

Kalbim delicesine çarparken dişlerimi sıktım. Benden kurtulduklarını düşünmüş olmalıydılar. *Elisa bir köşede geberip gitmiştir, değil mi? Aptal, zavallı Elisa. Kolayca hırpalayabileceğimiz Elisa. İnsanlara kolayca güvenen, kandırılması basit, aciz Elisa.*

O Elisa'yı toprağa gömmüştüm.

Evin kapısı açıldı ve ardında tanıdık bir yüz belirdi. İdil siyah, bol bir kazak ve aynı renk bir tayt giymişti. Doğrudan bana bakarak dışarı çıkması beni camdan gördüğünü düşünmeme sebebiyet verirken genç kızın yüzü hayalet görmüş gibi çarpılmıştı.

Haksız da sayılmazdı.

İdil'e doğru bir adım attım. Yüreğim özlemle kavruldu ancak o kadar uzun süredir yürüyordum ki bacaklarım sızlıyordu. Titreyen dizlerimde artık beni taşıyacak güç yoktu.

Dizlerimin üstüne çöktüğümde genç kadın koşarak dışarı fırladı. Ayağında ayakkabı ya da üzerinde montu yoktu. Düşüncesizce kendini dışarı atmıştı. Aramızdaki mesafeye rağmen hıçkırarak ağladığını görebiliyordum. Bir yandan da bir şeyler söylüyordu ama ne dediğinden emin olamadım. Ya o çok heyecanlı olduğu için konuşma yetisini kaybetmişti ya da ben duyduklarımı algılayamayacak kadar kaybolmuş hâldeydim.

İdil tam önümde diz çöküp kollarını bedenime sararken ağlamasını sürdürüyordu. "Bu bir mucize!" diye haykırdı bir eliyle

saçlarını okşarken. Hemen ardından omuzlarımdan tutup beni geri itti ve yüzüme dikkatle baktı. Sanki gerçekten burada olup olmadığını emin olmak ister gibiydi.

Hiçbir şey söylemeyip beni kendine tekrar çekti. "Çok mutluyum," dedi. "Sana neler olduğunu düşünüp durdum. Aklımı kaybedecektim." Yanımdan öylece uçup gittin, kendimi ne kadar suçladım, bir bilsen!"

Sanki aniden uçup gitme ihtimalim varmış gibi söylemesi gereken şeyleri hızla söylüyordu. Çınar'ın hissettirdiği kalp kırıklığına rağmen dudaklarımda cılız bir gülümsemenin belirmesine engel olamadım. Kollarımı genç kadının bedenine sararken, "Her şeyi anlatacağım," diye güvence verdim.

Yüzümdeki sevecenlik, Serkan'ı gördüğüm an soldu ve yerini saf bir öfke aldı. Atalay tıpkı İdil gibi koşarak yanıma gelirken Serkan, Beren'le birlikte evin girişinde öylece kalakalmıştı. İkisinin de yüzü mermer gibi bembeyazdı ve bana saf bir korkuyla bakıyorlardı.

Dudağımın kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığını hissettim.

Atalay da tıpkı İdil gibi yanımda diz çöküp bana sarılırken, "İnanamıyorum," diye haykırdı. "Yaşıyorsun. Bu anı umut etmekten bile korkuyordum."

Beren ve Serkan başıma gelene kadar ikisi de bana uzun uzun sarıldı. İkisi de evdeki kıyafetleri içindeydi ancak soğuk hava umurlarında değil gibiydi. Daha önce bana bu kadar sevgi dolu olduklarını hatırlamıyordum. Bu düşünce gülümsememe neden oldu.

Kaşlarını hafifçe çatılırken geri çekildim ve "Çocuklar," dedim. "Yekta nerede?"

Atalay ve İdil tedirginlik içinde birbirlerine bakarken sessiz kaldılar.

İçim anında huzursuzlukla kavrulmuştu. "Neler oluyor, söyley misiniz?"

Atalay derin bir nefes aldı. "Sen yokken başımıza pek iyi şeyler gelmedi, Elisa," derken gözleri yorgunlukla parıldıdı. Bu, uykusuzluğun sebep olduğu basit bir yorgunluk değildi. Sanki ruhu bıkmış, enerjisini kaybetmişti.

"Hepimizin anlatması gerekenler var sanırım," dedi İdil. "En iyisi içeri geçmek."

Serkan bir adım atıp kalkmama yardım etmek için dirseğini tutmaya yeltendi ancak onu öyle sert ittim ki bir an ürkütücü bir sessizlik oluştu. Hava birden ağırlaşmış, ortam gerilmişti. Serkan'a ölümcül bir bakış atarken sessizliğimi korudum. Mesajım açıldı, bana dokunursa onu mahvederdim.

Kalkmak için Atalay'ın uzatığı eline tutunduktan sonra eve ilerledik. İçeri girdiğim anda hiçbir şeyin yolunda olmadığını anlamıştım. Etraf, olması gerekenden daha dağınık ve içerisi bir evi değil de yaşama mücadelesi veren bir grup insanın sığınağını anımsatıyordu.

İyiden iyiye panikleyerek İdil'e döndüm. Evet, Serkan'la yüzleşmem gereken birkaç mevzu vardı ancak kısa bir süreliğine beklemek zorundaydı. "Neler oluyor?"

İdil'in dudakları titredi. "Belki inanmayacaksın," dedi. "Ama birazdan anlatacağım her şey gerçek. Ormanda bir canavar var, gözlemediğimiz kadarıyla sadece geceleri dışarı çıkıyor. Oldukça uzun boylu, beyaz tenli ve-"

İdil'in sözlerini, "Gri gözlü," diyerek tamamlarken son derece sakindim.

Genç kadın bu sakinliğim karşısında irkildi. "O şeyi gördün mü?"

"Üç kere."

Beren şok içinde iç geçirerek Serkan'a baktı ancak sevgilisi genç kadının varlığını bile unutmuş, tamamen bana odaklanmıştı. İdil hissettiği şaşkınlığı hızlıca atarken, "Pekâlâ," dedi. "O şey bize saldırdı."

Kalbim göğsümde delicesine çarpıyordu. "Birinize bir şey yaptı mı?"

Yekta'nın acı dolu haykırışı üst katta yankılandı. Sesi, yıllardır tanıdığım dostumunki gibi çıkıyordu ancak bir şekilde biraz daha farklıydı.

Nefes almak için dudaklarımı aralarken kalbim acıyla kavruldu. Bana anlatılmasa bile neler yaşandığını anlamıştım aslında. Atalay, "O şey Yekta'yı ısırdı," dediğinde gözlerimi yumup bu gerçeklikten kaçmak istedim ama yapamazdım.

"Ne kadar oldu?"

"Birkaç gün," diye yanıtladı İdil. "Ne yapacağımızı bilemedik. Hâlâ acı içinde ama en azından iyileşiyor. Daha iyiye gideceğine inanmak istiyoruz."

Arkadaşımın gözlerindeki umut, yüzümdeki dehşet ifadesini görünce yavaşça soldu.

Çınar'ın, Duru'nun nasıl dönüştüğünü anlattığını anımsamaya çalıştım. Genç kızın yaşadığı şeyleri bir bir anlatmıştı. "Öfke durumu nasıl?"

Arkadaşlarım, Beren ve Serkan sorduğum soruya şaşırılmış göründüler. Sorumu yanıtlayan Beren oldu: "Olur olmadık şeylere kızıyor. Bu sabah kahvaltı ister mi diye sordum, beni öldürmekle tehdit etti."

Tek kaşımı kaldırdım. "Keşke teklifinde ısrarcı olsaymışsın. Belki dünya bir pislikten kurtulurdu."

Açık hakaretim hepsinin donup kalmasına neden oldu ama dostlarıma verdiğim tahribatı umursamadım. Şimdilik tüm odağımı Yekta'ya vermiştim. Evet, bu konularda uzman kişi sayılmazdım ancak içimizde en bilgili olan ve Yekta'yı bu çukurdan kurabilecek yegâne kişi bendim.

Dostlarım sessizlik içinde birbirlerine bakarken, "Yekta, o şeylerden birine dönüşecek," dedim tek seferde. Alıştırma alıştırma söylemeyi istemişim ama dostlarımı böyle bir şeye nasıl hazırlayabileceğimi bilmiyordum.

Hepsi yeni bir şok dalgasıyla sarsılıp dehşet içinde birbirine bakarken İdil, bir an dengesini kaybedecek gibi oldu. Öyle ki tam yanındaki Atalay'ın elini tutup genç adamdan destek almasa yere yapışırdı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Atalay. Arkadaşımın gözlerinde saf bir korku vardı.

Bir anda hepsinin umudu olduğumu hissettim. Kendimden emin duruşum, bunca zaman dışarıda kalmamın ardından hayatta kalmayı becermem onlar için tahminimden de fazla şey ifade ediyordu.

Önce arkadaşlarıma baktım; ardından üst kara, Yekta'nın odasına çıkan merdivene. Arkadaşımın çığlıkları kulaklarımızı doldururken kaşlarımı çattım ve aklıma gelen tek mantıklı fikre tutundum. "Bize yardım edebilecek birini tanıyorum."

BÖLÜM XVIII

İdil Öztürk
Bir Süre Önce

Odama geçtiğimde bedenim öfkeden titriyor, bir yanım sakin olmamı söylerken diğer yanım katliam açlığıyla yanıp kavruluyordu.

Odanın içinde dört dönerken bu zamana kadar görmekten kaçındığım her bir yapboz parçası, birleşmek için bu anı kollamışçasına üzerime çöküyordu. Her şey daha mantıklı görünmeye başlamıştı ama ulaştığım sonucun rahatlatıcı olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Bir yanım haklı olmak, Elisa'ya neler olduğunun gizemini sonunda çözdüğüme inanmak isterken diğer yanım hayatındaki en büyük aptallığa kapıldığıma ikna olmayı arzuluyordu.

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi sesli olarak dile getirdim: "Pekâlâ," diye mırıldandım sesimi aşağıdakiler duymasın diye kontrol altında tutarak. "Atalay ve Beren'in sık sık birlikte olduğunu düşünmüyorum." Bir an için yüzümü iğrentiyle buruşturmadan edemedim. Başkalarının cinsel hayatını sorgulamanın son derece rahatsız edici bir yanı vardı, özellikle düşündüğünüz sevdiğiniz insanınkiyse. "Öte yandan Beren'in söyledikleri de sugötmür bir gerçek. Hareketli bir cinsel hayatı olduğunu, bu yüzden düzenli olarak doğum kontrol hapı kullanmak zorunda olduğunu iddia etmişti."

Düşüncelerim yeniden Serkan'a çekilirken heyecana kapılmak yerine durup nefes aldım. İnce bir çizgideydim, tehlikeli bir çizgide. Serkan'dan ölümüne nefret etsem ve Beren'den eskisi kadar hoşlanmasam da adım atmadan önce önümü görmeli, nokta atışı yapmalıydım.

Bir an yanılıp yanılmadığımı düşündüm. Evet, elde ettiğim sonuca göre Beren, Atalay'a sahidenden de ihanet ediyordu ama bunun ya Serkan'la bir ilgisi yoksa? Ya bir anlık gaflete kapılıp yanılıyordum?

Kendimi sırtüstü yatağa attım ve ikisinin birbirine olan bakışlarını düşündüm. İçime böyle bir kuşku düşmeseydi fark bile etmezdim ama Beren, Serkan'a bakarken gözlerinden yıldızlar taşıyordu sanki. Her şeyi reddetsem bile bunu reddedemezdim.

"Bu yapbozu çözmek için çok uğraştın, İdil Öztürk," diye mırıldandım kendi kendime. "Şimdiyse karşına çıkan manzara hoşuna gitmediği için parçaları bozuyor, tekrar birleştirmeye çalışıyor ama ortaya çıkan sonuç hiçbir zaman değişmeyecek; ne kadar uğraşarsan uğraş."

Yavaşça doğruldum ve dirseklerimi kendime doğru çektiğim dizlerime yaslarken bir yandan da şakaklarımı ovuştururdum. Düşünceler ağır geliyordu, fazla ağır. Daha önce bu kadar parçalara bölündüğümü hissetmemiş, ne yapacağımı böylesine şaşırmamıştım.

Kafa karışıklığı yerini yeniden öfkeye bıraktı. Eğer aklıma gelen ilk ihtimal gerçekse, Elisa bir ihanete şahit olup kendini dışarı attıysa ikisi de Elisa'nın ölümüne sebebiyet vermiş ve bunca zaman hiçbir şey olmamış gibi aramızda dolaşmaya cüret etmiş oluyordular. Midemin ekşidiğini, nefes alamadığımı hissettim bir an. Bu nasıl bir vicdansızlıktı? Nasıl bir zalimlikti? İnsan, bir çiçeği kökünden koparıldıktan sonra yapraklarının savrulmasına üzülüyormuş gibi yapmaya nasıl cüret edebilirdi?

Dudaklarımı öfkeyle kemirirken doğruldum. Tek başıma ihtimaller havuzunda boğulmak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. Şüphelerimi biriyle paylaşmaya ihtiyacım vardı.

Hızla odamdan çıkıp alt kata yöneldim. Merdivenleri üçer beşer inerken göğüs kafesimi delip geçmek istercesine atan kalbimi dizginlemeye çalışıyor, titreyen ellerimi saklamaya gayret gösteriyordum. Alt kata indiğimde Beren ve Serkan'ın salonda oturup bir şeye gülüştüğünü görmek kanımı dondurdu. Normalde umursamayacağım bir durum, içime düşen şüphe tohumu yüzünden öfkeyle çarpılmama neden olmuştu.

Dudaklarımı araladım ama ilk başta ses çıkmadı. O sırada ikisi de ne olduğunu anlamaz bir şekilde bana bakıyor, neden böyle kalakaldığımı anlamaya çalışıyordu.

"İdil," dedi Beren. Kahverengi gözlerinde saf bir merak vardı. "İyi misin?"

Başımı hafifçe salladım. "İyiyim," dedim. "Yekta burada mıydı?"

"Mutfakta," dedi Beren. "Atalay'a kahvaltı için yardım ediyor." Çatlayan dudaklarımı yalarken, "Öyle mi?" dedim. "Siz burada ne yapıyorsunuzuz?"

İkisi bir an şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, ardından bakışlarını tekrar bana çevirdiler. Sorumu Beren'in yanıtlamasını bekliyordum ancak konuşan Serkan oldu. "Sohbet ediyoruz, İdil. Sen iyi olduğuna emin misin?"

Başımı yeniden salladım. "Akşamdan kalmayım," dedim. "Dün gece alkolü biraz fazla kaçırmışım, kafam hâlâ allak bullak."

Serkan hafifçe kaşlarını kaldırdı ama gözlerindeki perde duygularını öylesine kusursuzca gizliyordu ki bana inanıp inanmadığına emin olamadım. Daha fazla konuşmak yerine mutfaka gittim. Atalay dakikalar önce bıraktığım gibiydi, bir şeyler hazırlıyordu. Yekta'ya ona ihtiyacı olan malzemeleri uzatmakla görevliydi.

Bir an için Serkan ve Beren'in ihanetini Elisa'dan bağımsız değerlendirdim. Şüphelerimde haklıysam Atalay ne olacaktı? Böyle bir ihanete nasıl dayanacaktı? Yillardır tanıdığı insanlar tarafından saplanan bu hançer canını ne kadar yakacaktı?

Atalay tezgâhtan kafasını kaldırıp bana baktı. Ela gözleri beni merak ettiğini açık edercesine inceleyiciydi. Bakışlarında bir çocuğun masumiyeti saklıydı sanki. Onda tek bir kötülük bulmak bile neredeyse imkânsızdı.

Keşke bu kadar iyi bir yüreği olmasaydı. Keşke üzüleceğini bilmek, yaşayacağı hayal kırıklığını kestirmek canımı bu kadar acıtmasaydı.

Atalay'a olan duygularımı anlamlandırdığım anda suskunluğa bürünmüş, genç adama olan aşkımı yüreğimin en gizli, karanlık mahzenine hapsedmiş ve anahtarını okyanusun derinliklerine atmıştım. Ona karşı bir kere bile duygularımı açık etmemiştim. Hislerim beni yakıp kül etmişti ama ona bir kıvılcım bile bahşet-

memiştim. Şimdiyse kaderin bu cilvesine şaşırmadan, üzülmeden edemiyordum.

Ben, onun için yanıp tutuşurken o, kendine ihanet eden bir kadın için kül olmuştu bunca zaman.

“İdil,” dedi Yekta, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı fakat gülümsemesi gözlerine yansımıyordu. “Bize yardım etmeye mi geldin? Gözlerim yaşaracak vallahi.”

Dikkatimi bu düşüncelerden bir anlığına ayırdım ve Yekta’ya baktım. “Aslında sana bakınıyordum,” dedim. “Biraz konuşabilir miyiz?” Muhtemelen biraz beklemem veya daha az dikkat çekecek şekilde davranmam gerekiyordu ama yüreğim öyle ağır, zihnim öyle doluydu ki elimden başka türlü gelmiyordu.

Yekta bir an için sorgulayıcı bakışlarını üstüme diktikten sonra, “Tabii,” dedi. Ardından Atalay’a baktı. “Ben birazdan gelirim.”

“Tabii,” dedi Atalay. “Sorun değil.”

Genç adamın dudaklarında her ne kadar nazik bir gülümseme yer etse de bakışlarındaki kırgınlığı yakalamıştım. Muhtemelen iki arkadaşım arasında ayırım yaptığımı düşünüyor, belki de onu daha az sevdiğime inanıyordu.

Ne yazık ki en azından şimdilik böyle düşünmesine izin vermek zorundaydım. Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm ve üst kata, odama doğru ilerledim. Arkama bakmasam da Yekta’nın adım seslerini duyuyor, bu sayede peşimden geldiğini anlıyordum.

Odama girdikten sonra kapıyı bir hışımla ardımdan kapattım. O sırada zümrüt yeşili gözleri şaşkınlığa bulanmış Yekta, “Neler oluyor, İdil?” diye sordu.

“Pekâlâ,” dedim fısıldayarak. “Söylediğim şeyler hiç hoşuna gitmeyecek ama ben Beren’le Serkan’ın arasında bir şey olduğundan şüpheleniyorum.”

Aslında Yekta’yı çağırırken şüphelerimi genç adamla alıştırma paylaşmayı planlamış, birden şoka sürüklenmesi konusunda dikkatli olmam gerektiğini kendime sık sık hatırlatmıştım ama delirmenin eşiğine o kadar yaklaşmıştım ki düşünceler izin dahi istemeden dilimden dökülmüştü.

Yekta önce kaşlarını kaldırdı, sonra suratını buruşturdu. En sonunda da alaycı bir kahkaha koyuverdi.

“Yok artık,” dedi gülüşlerinin arasından. “İdil, sen hayal dünyasında yaşıyorsun sanırım.”

“Bak, ne düşündüğünü biliyorum. Fazla saçma ve düşünülmese bile büyük bir kabahat gibi geliyor, haklısın ama bir düşününce taşlar yerine oturacak.”

Yekta başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Serkan’dan iliklerime kadar öğrendiğimi gizlemeyeceğim,” dedi. “Ama onu Beren’le düşünmek... Bilemiyorum, İdil. Bu çok absürt değil mi sence de?”

“Hayır, değil,” dedim. Hemen ardından yatağımı işaret ettim. “Bir saniye oturup beni dinler misin?”

Yekta istemeye istemeye oturup beklenti dolu gözlerle bana bakarken karşısına geçip bağdaş kurdum. “Dün gece biraz alkol aldığım için kendimi iyi hissetmiyordum,” dedim. “Bu yüzden Beren çantasından bir ilaç almamı teklif etti. Çantasını karıştırırken doğum kontrol hapı buldum. Bana uzun bir ilişkide olduğunu, hareketli bir cinsel hayatı olduğunu ve bu yüzden bu hapları kullandığını söyledi.”

Yekta sabır dilenir gibi derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. Açığında, “Şu an nasıl hissediyorum, biliyor musun?” diye sordu. “Annemin cinsel hayatını komşudan dinliyor gibi. Evet, İdil. Korkunç yani!”

Bir elimle durmasını işaret ettim. “Atalay, bana Beren’le ilişkilerinin yolunda gitmediğini söylemişti,” diye anlatmaya devam ettim. “Sarıldığında bile rahatsız hissediyormuş Beren. Yapma, Yekta. Öyleyse bu hapları kullanacak kadar kiminle vakit geçirdiğinden şüphe etmeyecek misin cidden?”

Yekta bir an sessizleşti. Ne düşündüğünü kestirmesi çok zordu. Bir an bana inandığını hissediyordum ancak sadece saliseler sonra bakışlarında bir duvar peyda oluyordu.

“Peki,” dedi Yekta. “O hapları sahiden de Atalay için kullanıyor olabilir. Tamam, ilişkilerinde sorunlar oluyor olabilir ama gece aynı yatağa girdiklerinde-”

Başımı iki yana salladım. “Her zaman aynı şey olacak diye bir kanun yok,” diye lafını böldüm. “Ama bir kadın, sarılmak dahi istemediği bir adamın kollarına kendini arzuyla atmaz, Yekta.”

Yekta derin bir nefes aldı. Konuştuğumuz konulara inanamıyor gibi bir hâli vardı. Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamazdım. Ben de dile getirdiğim şeylere hayret ediyor, içine düştüğüm durumdan nasıl kurtulacağımızı sorgulamadan edemiyordum.

“Diyelim ki şüphelerinde haklısın,” dedi Yekta. “Diyelim ki Beren sahiden de aldatıyor Atalay’ı. Seni Serkan’la aldatığını düşünmeye ne itti?”

Bir an için düşündüm ve zihnimden geçen düşünceleri toparlamaya çalıştım. “Başta içimde küçük bir soru işareti vardı yalnızca,” dedim. Konuşurken beden dilimi kontrolümün dışında kullanıyordum, fazla heyecanlanmıştım. “*Bu kadın haplarını yanına alıyorsa kullanmayı hedefliyordur,* diye geçirdim aklımdan. Yani seçeneklerde sen ya da Serkan kalıyordu. Bu düşünceler zihnimde düştüğü an içeri Serkan girdi ve Yekta, sana yemin ederim ki birbirlerine olan bakışlarında tutku gördüm. Önceden olsa görmezden geleceğim şeyler-”

“Sebebi Atalay, değil mi?”

Gözlerimi hayretle kırıştırdım yüzü düşen Yekta’ya öylece baktım. “Ne?”

“Sebebi Atalay,” diye yineledi. “Bana bahsettiğin, sevgilisine âşık olduğun için kendini kötü hissettiğin kişi Beren.”

Boğazım kururken gözlerimin yanmaya başladığını hissettim. Yekta’nın böyle bir çıkarımda bulunacağını tahmin etmemiş, hatta ettiğim lafları çoktan unuttuğunu varsaymıştım.

Ama o unutmamıştı.

“Belki de bu yüzden bu ihtimalin doğru olmasını bu kadar istiyorsun, İdil. Belki de bu yüzden bu kadar heyecanlı anlatıyorsun aklımdan geçenleri. Belki de bu yüzden kafandan geçen bir şüphe-

nin doğruluğuna bu kadar tutunuyorsun. Belki de Beren sevgilisini aldatırsa senin için işlediğin günahın bedeli ödenmiş olacak. Belki de arkadaşının sevgilisine âşık olduğun için kendini bağışlamayı becereceksin.” Hafifçe öne eğildi, sanki sadece ikimizin bilmesi gereken bir sırrı paylaşmış gibi. “Ama bu doğru değil, İdil. Bir yanlış. Senin hata yaptığın gerçeğini hiçbir şey değiştiremeyecek.”

Dudaklarım titredi. Görünen oydu ki Yekta bu düşünceler üzerinde sandığımdan da fazla zamandır kafa yoruyordu. Belki de anlatıklarımın sonra beni daha iyi incelemiş, Atalay’a bakışlarımı yakalamıştı.

Söylediklerini reddetme düşüncesi fazla manasız geldi. Hele ki arkadaşım kendinden bu kadar emin görünürken. “Yalan söylemeyeceğim,” dedim. “Doğru, o kişi Beren’di. Âşık olduğum adam Atalay’ın ta kendisiydi ama ben yanlış bir şey yapmadım, Yekta. Kimseye kur yapmadım, kimsenin ilişkisini bozmaya çalışmadım. İçimde her an kendimden iğrenmeme neden olan bir duygu büyüdü, doğru ama yürek ne zaman söz dinlemiş de benimkine lafımı geçiremedim diye beni yargılıyorsun?”

Yekta yalnızca sustu, zümrüt yeşili gözleri ne düşündüğünü ustalıkla perdeliyordu. Sözlerime cevap vermeyeceğini anlayınca konuşmaya, içimdeki zehri akıtmaya devam ettim.

“Ayrıca aklımdan geçen bu sözlerin doğru çıkmasını istemiyorum, Yekta. İnan bana, bunu arzulamıyorum çünkü sözlerim doğru çıkarsa en çok zarar görecekt kişilerden biri Atalay ve onun üzülmesini görmek kalbimi ne kadar dağlıyor, bilmiyorsun. Benimle olmasa bile, benden vazgeçse bile bir insanın mutlu olmasını dileyecek kadar ona değer vermek nedir, zerre kadar bilgin yok senin.”

Yekta derin bir nefes aldı. “İdil-”

“Bak, Yekta,” dedim. “Bir insanı yaptıklarından sorumlu tutarsın, isteği dışında gerçekleşen ve o kişinin de kurbanı olduğu olaylardan değil. Evet, Atalay’a âşık oldum ama ona bunu hissettirecek hiçbir şey yapmadım, yemin ederim ki yapmadım.” Dudaklarım titredi ama ağlamamak için kendimi tutmayı başardım. “Beni duygularım yüzünden suçlayacaksın hiç durma ama şunu da unutma, bu duygular en başta beni idam sehpasına çıkardı. En başta benim

yüreğime kor ateş düşürdü. Şu an beni suçluyor olabilirsin ama yaptığın şey zaten hırçın dalgalarla boğuşan bir insana bir bardak su dökmekten farksız.”

Yekta öylece bana bakarken gözlerimi kaçırdım. Aniden duygularıyla yüzleşmek bir yandan hafiflememi sağlarken diğer yandan üzerime kara bulut gibi çökmüştü. Ne düşüneceğimi şaşırılmış vaziyetteydim. Bir taraftan ağlamak istiyordum, diğer taraftansa duygularımı kabul ettiğim ve bir an için bile olsa rol yapmadığım, yalan söylemediğim için yumruklarımı havaya sallamak, yerimde zıplayıp çılgık atmak için yanıp tutuşuyordum.

Sonunda kendimi toparlamayı becerdiğimde, “Aklıma Elisa’nın kaybıyla ilgili bir olasılık daha geldi bu arada,” diye mırıldandım. Gözlerimi olabildiğince kaçırıyor, Yekta’ya bakmamaya özen gösteriyordum. “Bunca zaman Elisa’nın Serkan tarafından zorla çıkarıldığı ihtimali üstünde durmuştum ama bu ihtimal çok saçma gelmişti çünkü hepimiz biliyorduk ki Serkan, Elisa’ya saldırsa mutlaka bir boğuşma ya da bağırış sesi olurdu. Ancak aklıma başka bir ihtimal de gelmiyordu. Serkan’a olan şüphelerim sonrasında Beren’in ne kadar soğukkanlı olduğu da dikkatimi çekti. O zamanlar Serkan’a odaklanmakla yanıldığımı düşünmüş, bir an için Beren’in suçlu olabileceğini geçirmiştim kafamdan.” Bir an durup derin bir nefes aldım. “Bu ihanet şüphesi vuku bulunca belki de en başından beri haklı olduğumu düşündüm. Belki de ikisi de işin içindeydi. Belki de Elisa görmemesi gereken bir şeye tanık oldu, öylesine şoke oldu ve üzüldü ki arkasına bakmadan bu evden uzaklaştı.”

“İdil,” derken bir nefes koyuverdi. “Bu ihtimaller çok ağır.”

“Ama imkânsız değil,” diye karşılık verdim. “Hatta bu düşünce Elisa’nın sessiz sedasız ortadan kaybolma nedenini kusursuz bir şekilde açıklıyor.” Yekta bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama “Seni bu ağır şüphenin altına kendimle beraber sürüklemek istemedim,” dedim. “Özür dilerim ama başka türlü bu korkunç ihtimallerle nasıl savaşaçağımı bilemedim.”

“Şimdi ne olacak peki?” dedi genç adam, ağır düşüncelerin onu da içine çektiğini görebiliyordum.

“Benim söylediklerim kafanı karıştırdı, yalnızca Atalay’a olan hislerim yüzünden Beren ve Serkan’a böyle çirkin bir ithamda bulunduğumu, hatta belki de iftira attığımı düşündün,” diye yanıtladım. “Öyleyse onları sen gözlemler. Belki benimle aynı şeyleri geçirirsin aklından, kim bilir?”

“Senin kimseye iftira atmayacağını biliyorum, İdil,” diye karşılık verdi. “Sadece bu ihanetin, senin yüreğini soğutan bir yanı olduğuna inandığımı dile getirmeye çalışıyorum. Bunu düşündüğüm için bana kırılıyor olabilirsin ama gerçeği değiştiremezsin. Bazı hatalarını örtemezsin.”

Kaşlarını kaldırdım. “Hata mı?” diye alayla mırıldandım. “Duygularımı içimde yaşayıp sevdiğim adamı bir başka kadınla izleyerek kalbime gömerken kime karşı hata yapmışım? Kime kötülüğüm dokunmuş benim?”

Yekta’nın dudakları yarım bir gülüşle kıvrıldı. “Kendini unuttuyorsun, İdil.”

Bu sözleri sarf ettikten hemen sonra derin bir nefes aldı ve odadan çıkıp beni derin düşüncelerle yalnız bıraktı.

A black and white photograph of a snowy forest path. Two people are walking away from the viewer in the distance. The trees are tall and thin, and the ground is covered in snow. The overall mood is quiet and serene.

**BÖLÜM
XIX**

İdil Öztürk

Çocukken yatağımızın altındaki canavarlardan korktuğumuzda büyükler saçımızı okşar, hayal gördüğümüzü ve orada bir canavar olmadığını anlatırdı. Oysa söyledikleri koca bir uydurmacaydı. Büyüdüğümüzde ve yetişkinlerin dünyasına girdiğimizde bunu kolayca anlıyorduk. Tek fark, canavarın yatağımızın altında değil de kanlı canlı karşımızda olmasıydı. Elimizi tutuyor, bizi sevdiğini söylüyor, gözlerimizin içine bakıp gülücükler saçıyor.

Serkan, Elisa'nın canavarıydı ve yatağın altına gizlenmiş hiçbir canavar onun kadar zalim olamazdı.

Yekta'yla tartışmamızın, Serkan ve Beren'in arasındaki ilişkiden şüphelenmemin üzerinden günler geçmişti. Tüm bu süre zarfında kimseye bir şey söylemesem de sessizce izliyor, daha önce dikkatimi çekmeyecek konulara şüpheyle yaklaşıyordum. Zaman zaman elimde olmadan paranoya yaptığım da olmuyor değildi. Sanki birbirlerine attıkları her gülücük, her bakış gizli bir mesaj barındırmış gibi hissediyordum.

Öte yandan evdeki çoğu kişiyle aramda hissedilir bir buz dağı vardı. Yekta'yla aramızda soğuk rüzgârlar esiyordu. Bana baktığında bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyor fakat son anda vazgeçtiği kanısına varıyordum. Bazen ben de ona bir adım atmak istiyor ama sebebini bilmediğim bir şekilde vazgeçiyordum.

Yekta benim çok sevdiğim bir dostumdu. Onu kaybetmek istemiyordum ancak ona kırlmıştım. Sözleri kalbimi delip geçen bir ok gibiydi. Evet, Atalay'la olmanın hayalini kurduğumu reddedemedim ancak bu hayallerin hiçbirinde böyle kötücül bir ihanet söz konusu değildi. Kendi mutluluğuma başkalarını kötü karakter ilan edip, başkalarını üzere ulaşmayı planlamamıştım bu zamana kadar. Oysa Yekta bu ihtimale tutunduğumu söylemiş, bir noktada da bu ihanetin gerçekleşmesini istediğimi iddia etmişti.

Kalbim nasıl parçalara ayrılmazdı?

Gece nöbetlerinden birinde, salonda oturup kahvemini yudumlayarak bir elimle de sıkıca tüfeğimi kavrarken aklımdan geçen cümleler bunlardı. Düşüncelerimden kurtulmak için dikkatimi başka yöne vermeye çalıştım fakat bu sefer bileğimdeki altın bilekliğe bakışlarım takıldı. Bu, Elisa'nın annesi tarafından ona armağan edilen ve kaybolduğu gecenin sabahında evimizin dışında bulduğumuz bileklikti. O günden beri bu bilekliği yanımdan ayırmamış, ara sıra bakıp Elisa'yla anılarımızı zihnimden geçirmiştik.

Arkadaşımı çok özlüyor, onun için üzülmeden edemiyordum. Eğer şüphelerimde haklıysam, ki yanlışımı zannetmiyordum, Elisa büyük bir hayal kırıklığına saplanmış, bu evden büyük bir acıyla ayrılmıştı. Öylesine güçlü bir şok hissetmişti ki şahit olduğu şey her neyse, sesini bile çıkaramadan uzaklaşmayı tercih etmişti.

Böyle bir acı neyle kıyaslanabilirdi?

Dışarıdaki fırtınaya baktım ve istemeden de olsa bu fırtınada dayanmasının imkânsız olduğunu içimden geçirdim. Bu düşünceden ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, daima en zayıf anımı kolluyor ve birden üzerime çöküyordu.

Aklımda farklı bir düşünce yeniden filizlendi: Serkan ve Beren, bunca zaman susmuştu. Bunca zaman ihanetlerinin yükünü taşımayı reddetmişler ve belki de bir insanın ölümünden sorumlu oldukları hâlde seslerini çıkarmamışlardı.

Mantığım böyle bir vicdansızlığı kaldıramıyordu.

Dışarıdan bir hışırtı duyduğumda dikkatim tamamen dağıldı ve kulaklarıma erişen sese odaklandım. Kalbim korkuyla çarparken boğazım kurudu. Duyduğum şey basit bir sestiydi, belki de rüzgâr yüzünden birbirine sürtünen yaprakların sesinden ibaretti ancak yine de tüylerim diken diken olmuş, zihnimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Evin etrafında dolaşan adım seslerini işittiğimde tüfeğimi nişan almaya hazır bir şekilde doğrulttum.

Bağırarak, diğerlerine haber vermek istiyordum ama dudaklarımın arasından bir fısıltı bile çıkmadı. Kafamın içinde bir yerlerde canlı tutmayı şans eseri becerebildiğim umut kırıntısı etrafta dola-

şan bir hayvan olduğunu, dışarı çıkmadığım sürece zarar görme-yeceğimi söylüyordu ama mantıklı olan tarafımın bu sese pek de inanası yoktu.

Üst kattan birinin indiğini duyduğumda sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Birkaç saniye sonra Atalay üzerinde siyah *sweat-shirt* ve aynı renkte eşofmanıya karşındaydı. Elinde arabamızın yakıldığı günden kalma çivili beybol sopası vardı. Açık kahverengi saçları yeni uyandığını gözler önüne serercesine dağılmıştı fakat ela gözlerinde uyku mahmurluğundan eser yoktu.

"Bir şey duyduğumu sandım," diye konuşmaya başlayana kadar ona aval aval baktığımı fark etmedim.

"Ben de," diye fısıldadım. Sesimi alçak tutmam gerektiğiyle ilgili korkunç bir hissiyata kapılmıştım. Sanki kapının ardından biri; hayır, bir şey vardı ve bizi duyabilir, daha da beteri ne hakkında konuştuğumuzu anlayabilirdi.

"Dışarıda adım sesleri duyduğumu sandım," dedim Atalay'a her şeye hazırlıklı olmamız için.

Atalay sopasının ucunu sınıksız kavrarken merdivenin önüne geçti ve "İdil," diye fısıldadı. "Arkama geç."

Sözleri öylesine keskin, öylesine itiraz kabul etmez bir tonla çıkmıştı ki dediklerini ikinci kez düşünmeden Atalay'ın arkasına, merdivenin birkaç basamak üstüne çıktım.

Saniyeler geçti, belki de dakikalar hatta saatler. Zaman kavramını yitirmemek imkânsızdı. Zaman hem hızlıca akıp geçiyordu hem de akmak bilmiyordu sanki.

Atalay salonun ortasına kadar ilerledi, camın önünde durup etrafında yavaşça dönerken şüpheli bir şey aradı. Bir yandan da sıkıca kavradığı sopayı birinin suratına indirmek için yukarı kaldırmış, hazırda bekliyordu. Normalde bu hareketi komik görünebilirdi ama o an öylesine korkuyordum ki dudaklarımı yukarı kıvrımadım bile.

Atalay sopasını yavaşça indirdi, bir tehlike olmadığına kanaat getirmiş gibiydi ama ben tüfeğimi indirmedim ve nişan almayı bırakmadım. "Pekâlâ," dedi bana dönüp. Az öncekine nazaran çok

daha rahat görünüyordu. "Sanırım etrafta hiçbir şey yok. En iyisi gidip-"

Sözlerini tamamlamaya fırsat bulamadan cam parçalara ayrıldı ve salona cehennemden bir misafir fırladı.

Dudaklarımdan bir feryat döküldü.

BÖLÜM XX

Kalbim göğüs kafesimi delip geçercesine çarparken zihnim gördüğü şeyin gerçekliğini reddediyor, bir çeşit rüya gördüğüme beni ikna etmeye çalışıyordu ancak daha önce hiç bu kadar çıplak bir gerçekle karşılaşmamıştım. Karşımdaki şeyin varlığını her ne kadar reddetmeyi delice arzulasam da bunu yapamazdım.

Gördüğüm bu varlığı tanımlaması zordu. Bedeni bir insaninkini andırıyordu ancak boyu bir insana ait olamayacak kadar uzundu. İki buçuk, üç metre ya da daha uzun olabilirdi; kestirmesi güçlü. Çıkardığı sesler hayvansı değildi fakat insani olamayacak kadar da vahşiydi. Tüysüz teni kir içindeydi. Duygudan yoksun gri gözleri kan istediğini açık eder nitelikteydi. Zayıftı, çok zayıftı fakat asla güçsüz olduğunu iddia edemezdim.

Otokontrolümü her zaman sağlamayı beceren bir insan olmuştum ama o an korkunun esiri olmamak çok güç, neredeyse imkânsızdı. Adını bile bilmediğim yaratık dört ayak üzerinde, âdeta bir yılan gibi Atalay'a yaklaşırken dudaklarımdan bir feryat döküldü ve tetiği çektim.

Panik yapmış, nişan almadan ortaya ateş açmıştım. Neyse ki düşüncesizce yaptığım bu hareket Atalay'ın zarar görmesine neden olmamıştı ancak canavara isabet ettirdiğimi de söyleyemezdim.

Fakat dikkatini çekmeyi başarmıştım.

Bana doğru yönelirken tam yanında duran Atalay sıkıca kavradığı beyzbol sopasını yaratığa doğru sertçe savurdu. Yaratık, kafasına aldığı sert darbeye geriye doğru savrulurken yeniden nişan aldım ancak ateş etmek için acele etmedim; Atalay'ı vurabilirdim.

"Atalay," diye bağırdım. "Geri çekil!"

Atalay ne dediğimi anlamış gibi birkaç adım geriledi ama karşınızdaki şey her neyse çok hızlıydı. Atalay'a ayak uydurup genç adamın arkasına sığındı. Bir an için donup kaldım. Sanki bunu kasten yapıyor gibiydi. Ateş edemeyeceğime inandığı noktalarda durmak için özen gösteriyordu.

Atalay çevik bir hareketle sopasını salladı fakat düşmanı akıllanmıştı, hızla geri çekildi. Avına yaklaşan, öfkeli bir hayvan ahırladığında sivri dişleri bu karanlık akşamda dolunay gibi parıladı.

Arkamdan bağırın Yekta'nın sesini duydum: "İdil!"

Ona bakmadım, dikkatimi tamamen nişan almaya odakladım. "Silahlarınızı alın!"

Arkamda kısa bir sessizlik oldu ancak neler olduğuna dönüp bakmadım. O sırada Atalay yaratığın çevresinde dolaşıyor, bir açık kolluyordu. Soğukkanlılığına hayret etmeden duramadım zira ben aramızda mesafe olmasına rağmen ellerimin titremesini zar zor durdurabiliştim.

"İdil," dedi Atalay bana bakmadan. "Koru beni."

"Her zaman."

Arkamda yeniden yükselen sesler duyup da kaçamak bir bakış attığımda Yekta'nın korku dolu ama bir o kadar da kendinden emin zümrüt yeşili gözleriyle karşılaştım. Hemen arkasında Serkan, onun arkasında da Beren vardı. Yekta yanıma geldiğinde dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Siktir!" dedi mırıldanarak. Öylesine şok içindeydi ki şu an konuştuğundan bihaber olabilirdi. "Bu ne?"

"Keşke bilsem."

Yekta, Atalay'ın hayatının tehlikede olduğunu fark edince birkaç adım öne çıktı, dış kapıya kadar ilerledi ve havaya bir el atış etti. Normalde kurşunlarımızı boşa saçtığını düşünebilirdim ama atış becerim olmasına rağmen ben bile tetiği kolayca çekemiyordum. Bu yüzden dikkat çekmeye çalışmakla akıllıca bir karar vermişti.

Canavar, Yekta'ya bakakalmıştı. Bir an için, sadece bir an için kalkanlarını indirmişti.

İşte, tam o an ikinci mermimi kullandım.

Yaratığın kolu gözlerimin önünde parçalara ayrılırken acı bir çaykılama kopardı. Atalay doğru vaktin geldiğini zannetmiş ola-

caktı ki saldırmaya yeltendi ama yanılmıştı zira bir hayvanın en yenilmez olduğu an, ölmeyi kabullendiği andı.

Yaratık öne atılıp pençesini savurdu. Atalay geri çekilmeye çalışsa da bacağından yara almıştı, acı içinde inledi ama savaşmayı bırakmadı. Bir an önce yeniden nişan almalı, ona yardım etmeliydim.

Tam o anda merminin bittiğini fark ettim.

Mermilerin hepsi sol tarafta, yaratıkla Atalay'ın savaştığı yerde, koluğun hemen önündeydi.

Serkan'ın arkamda olduğunu hatırlayıp hararetle arkamı döndüm. Korku dolu ela gözleri canavarla yaralı bir hâlde inleyen Atalay'ın gözlerinin arasında mekik dokuyordu. Dudakları hafifçe aralanmış, koyu kahverengi saçları dağılmıştı.

"Serkan!" diye bağırdım onu girdiği transtan çıkarmayı hedefleyerek. "Silahını bana ver!"

Serkan'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda öylesine şaşkın göründü ki bir an için orada olduğumu yeni fark ettiğini sandım. Yeniden canavara baktığında o kadar vakit kaybettik ki aklımı yitirecek gibi oldum. "Serkan," dedim yeniden. "Mermim bitti, Atalay'a yardım etmem lazım!"

Sessizlik.

Kontrolümü kaybediyordum. "Şu siktiğimin silahını ver!"

Serkan'ın hemen arkasındaki Beren, "Serkan!" diye isyan etti. Ellerin titrediğini, şakaklarından ter damlalarının süzülüğünü görebiliyordum. "Yalvarırım, şu silahı İdil'e ver."

Serkan öylece bana bakarken silahını gitgide daha da sıkı kavradığını fark ettim. Pislik herif, sırf bana olan güvensizliği yüzünden silahını benimle paylaşmayacak, hepimizin ölümüne neden olacaktı.

Bakışlarımı tekrar salona çevirdiğimde canavarın hâlâ Atalay'la uğraştığını gördüm. Belki de ona çaktırmadan yanlarından sıvışabilir ve mermilere ulaşabilirdim.

Korkuyordum, delicesine korkuyordum. Hissettiğim adrenalin yüzünden vücudum, âdeta içimde bir soba varmış gibi yanıyordu. Alevlerin içine atılıyor, yeniden çekiliyor gibi hissediyordum.

Görülme ihtimalim çok yüksekti ama başka şansım yoktu.

Duvara olabildiğince yakın durarak koltuğa doğru ilerlemeye başladım. Attuğum her bir adım dizlerimin mümkünmüş gibi daha da titremesine neden oluyor, yaptığım şeyin cesaret örneği mi yoksa aptallık eseri mi olduğunu ayırt etmemi güçleştiriyordu.

Salonun ortasında çığlıklar yükselirken üçlü koltuğun yanına varmayı ve mermilere ulaşmayı başardım. Elimdeki tüfeği ortadan ikiye kırıp titreyen parmaklarımla mermileri yerleştirirken içimi garip bir his kapladı, sanki birisi beni izliyordu. Ensemde bir çift göz hissettim.

İnsana ait olmayan gözler.

Arkamı döndüğümde canavarın yeni hedefiydim. Bana doğru hızla atıldı.

Tam o an Atalay önüme çıktı ve çivili sopasını yaratığın yaralı koluna değdirmeyi başardı. Yaratık geriledi, tekrar bana doğru atılmayı denediği noktadaysa Atalay sola çekilip bu ucubenin tam karşısına dikildi. Öyle ki bu şey her neyse beni göremiyordu bile.

Atalay Kılıç, kendi bedenini benimkinin önünde siper ediyordu.

Yaratık korkmuş bir çakal gibi geriledi, hemen ardından arkasını döndü. O sırada tüfeğimi hızla düzeltip nişan aldım.

Tam o an havada saçılan mermi seslerini işittim, hemen ardından Yekta'nın üzerine atlayan yaratığı fark ettim.

Acı içinde atılan bir çığlık kulağымda yankılandı.

Yekta olabildiğince gerilemiş, evin biraz dışına çıkmıştı ama yaratık onu yakalamayı becermiş, sırtüstü yatan arkadaşımın üstüne tırmanmıştı. Başını Yekta'nın omzuna bastırduğında ve dişlerini arkadaşımın tenine geçirdiğinde etrafa saçılan kanın fazlalığı şok edici ve mide bulandırıcıydı.

Sadece bir saniyelğine diğerlerine baktığımda Serkan'ın nişan almak için kusursuz bir pozisyonda olduğunu fark ettim. İstese derin bir nefes alır, elinde sıkıca tuttuğu silahı canavara doğrultur ve ateşlerdi. Canavar zaten Yekta'nın üstünde olduğu için arkadaşımızın bedenini kusursuzca kaplıyordu.

Ancak Serkan hareket etmedi.

Titreyen ellerime aldırılmadan canavara doğru ateş ettim ancak o çoktan doğrulmuş, hareket etmeye ve Yekta'yı sürükleyerek bizden uzaklaştırmaya başlamıştı. Kurşunum canavarı teğet geçti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki hayret etmeden yapamadım. Yaralı hâliyle böyle çevikse sağlam bedeninin yapabileceklerini tahmin etmek bile istemiyordum.

Neden böyle hissettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama içimden bir ses, kanın tadını enfes bulduğunu ve daha fazlasını istediğini fısıldıyordu.

"Yekta!" diye bağırdığını işittim Beren'in. Ona döndüğümde elindeki el fenerini canavara gelişigüzel fırlattığını fark ettim.

Fakat acemi şans olacağı, öylesine attığı bu el feneri canavarın tam kafasına isabet etti ve kulaklarımız acı dolu, vahşi bir cıyıklamayla doldu.

Fakat benim dikkatimi asıl çeken bunlar değildi. El feneri bir anda açılınca canavar gözlerini sınımsız yumdu ve geri çekilme gayretleriyle bir an için Yekta'yı bıraktı.

Taşlar zihnimde hızlıca yerine otururken yüreğimi yeni bir umut ışığı kapladı.

Işık...

Bu şey ışığa duyarlıydı.

"Beren," diye seslendim genç kadına. "Işığa duyarlı. El fenerini gözlerine tutmayı dene!"

Beren hızla solurken, "Başka el fenerim yok," diye seslendi. Kendisi tepki vermezken bedeni onun yerine kontrolü devralmış, merdiveni çıkmaya başlamıştı. "Üst kattan hemen alıyorum."

Genç kadın yukarı çıkarken yaratık üstündeki şoku atlatmış, arkadaşımızı tekrar sürükleyerek götürmeye koyulmuştu. Atalay hızla öne atıldı ve sopasını savurup bu şeyi kaçırmayı denedi. Bir bakıma neredeyse başarılı olmuştu, yaratık afallamış ve dikkatini birkaç saniyelğine de olsa Yekta'dan çekmişti.

Beren'in nerede kaldığıyla ilgili kendi kendimi yemek üzereydim ki tam o an canavarın yüzüne çarpan beyaz renkli ışık cevabımı almama neden oldu.

Yaratık âdeta kör olmuş gibi çekilerek sonunda Yekta'yı tamamen bıraktı.

İşte, tam o an derin bir nefes aldım, tetiği çektim ve kurşunum canavarın göğsünü delip geçerken acı içinde inlemesini, en nihayetinde de yere yığılmasını izledim.

Arkamı döndüğümde Beren titreyen elleriyle feneri sıkı sıkı tutuyordu. Dudakları, kemirmekten olsa gerek, yer yer kanıyordu. Kahverengi gözleri öyle dehşet içindeydi ki onu daha önce bu kadar korkmuş görmemiştim.

Onu kendine getirmeyi umarak omzunu sıvazladım. "Aferin sana, Beren."

Orada olduğumu yeni fark etmiş gibi, bakışlarını yerde yatan cansız bedenden bana çevirdi. "Aferin mi bana?"

Başımı hafifçe salladım fakat kutlama anımız çok uzun sürmemişti. Yerde yatan arkadaşım öyle bir çığlık koyuverdi ki sanki etini kemiğinden ayırıyorlar, derisini canlı canlı yüzüyorlardı. Hızla başına gittim. O sırada Atalay üstündeki *sweatshirt*ü çıkarmış, Yekta'nın omzuna bastırıyor ve kanamayı durdurmaya çalışıyordu ama çabası beyhudeydi. Arkadaşımın bedeninden kanlar saçılmaya devam ediyordu.

Yalvarırım, Yekta. Yalvarırım, beni bırakma.

O geceden geriye sadece bu kara ormanda yankılanan çığlıklar kalmıştı.

BÖLÜM XXI

Atalay, Yekta'nın üst bedenini tutarken bense ayaklarından kaldırıp zar zor içeri taşımaya çalışıyordum. Arkadaşım çığlık atmaya sürdürüyor, acısını geçirmemiz için bize yalvarıyordu. Daha önce hiç bu kadar paniklediğimi hatırlamıyordum. Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum, kelimenin tam anlamıyla sudan çıkmış balık gibiydim. Fırsatım olsa yere çöküp ağlardım ama birkaç saniyeliğine durup kendime acımam bile şu anda bir lükstü.

Yekta dişlerini sıkıp acı içinde inerken şakaklarından aşağı gözyaşları süzülüyor. Onu öylece koltuğa bıraktık, birkaç yastık alıp rahat ettirmeye çalıştım ama umurunda değil gibiydi. Hissettiğim stres midemi öylesine bulandırdı ki kusmam an meselesiydi.

"Atalay," dedim nefes nefese. "Ne yapacağız?"

Atalay bana bakarken onun da en az benim kadar karmaşık olduğunu fark ettim. Gözlerinde öylesine ürkmüş bir ifade vardı ki bir an için ağlayacağını sandım.

Fakat o derin bir nefes alıp kendini topladı ve Serkan'a döndü. "Bize ilk yardım çantası lazım."

Şu an tek düşündüğüm Yekta'nın iyiliğiydi fakat Serkan'a bakarken öfkeyle dolmamak elde değildi. Biz canımızı dişimize takıp o şeye karşı savaşırken o, köşede oturup film izler gibi yaşananları seyretmeyi tercih etmişti.

"Banyoda görmüştüm," diye atıldı Beren, Serkan cevap vermeye fırsat bulamadan. Bunları söyledikten hemen sonra koşarak merdivene yöneldi. Serkan'ın yanından hızla geçerken genç adamın omzuna sertçe çarpmıştı ama Serkan hafifçe gerilemek dışında herhangi bir tepki göstermedi. Düşünceleri sanki şırıngayla alınmış gibiydi.

Arkadaşımın tepesinde dikilirken, "Yekta," dedim. Bir yandan titreyen ellerimi kontrol altına almaya çalışıp bir yandan onunla ilgilenmek son derece güç gelmişti. "Lütfen kendinde olduğunu, acıdan bilincini kaybetmediğini söyle."

"Siktiğimin bilincini kaybetmedim!"

Beren elinde ilk yardım çantasıyla salona girdiğinde Atalay'ın, "Bu iyi bir şey mi yoksa korkunç ötesi mi?" diye mırıldandığını işittim.

Beren, elindeki çantayı salonun ortasındaki sehpa boşalttığına Atalay onun yanına gitti ve birlikte işe yarar bir şeyler aramaya başladılar. En sonunda Beren bir şişe çıkarıp Atalay'a uzattı. "Şunu yaranın üzerine dök."

"Emin misin?"

"Dök şunu!" diye parladı Beren.

Atalay ikinci kez sormadı, şişenin kapağını açtı. O sırada hırpanmış tişörtünü daha da çekştirerek yaralı omzunu gözler önüne serdim. Atalay şişenin içindeki sıvıyı Yekta'nın yarasına boca ederken arkadaşımın dudaklarından bir çığlık daha koptu.

Atalay ve ben, Yekta'yı olabildiğince sabit tutmaya ve yarasını temizlemeye çalışırken Beren de o sırada ilk yardım çantasını kurcalıyor, ilaç kutularının içinden çıkan prospektüsleri hızlıca okuyup işimize yarayacak ilacı bulmaya çalışıyordu.

Ellerimde çok fazla kan vardı. Yekta'nın kanı...

Bu kargaşa esnasında başımı kaldırdım ve hâlâ merdivenin önünde hareketsiz bir şekilde duran Serkan'la göz göze geldim. Ona olan kinim, öfkem mümkünmüş gibi daha da güçlenmişti. Sanki ihtimal varmış gibi artık ondan daha da nefret ediyordum.

Onu öldürmek istiyordum, son nefesini verirken gözlerimin içine bakmasını ve karşıdaki manzaradan ne kadar keyif aldığını bilmesini diliyordum.

İçimdeki varlığından bile habersiz olduğum küçük bir zerre, vahşete daha önce hiç bu kadar aç olduğunu bilmediğim bir yanım, o günün geleceğini fısıldadı.

Yekta'nın ısırılmasının üstünden günler geçmişti. Hâlâ canının yandığı bir gerçeği ancak ısırıldığı ilk zamanlara göre biraz daha iyi olduğunu söyleyebilirdim. En azından artık günün her saati bağırıyor; acı, bedenini her an ziyaret etmiyordu.

Sabaha karşı, güneş yeni doğmuşken salonda Atalay ve Serkan'la oturuyordum. Beren arkadaşımızın bir eksiği olup olmadığını öğrenmek için Yekta'nın yanına çıkmıştı. Günlerdir uyumamıştım. Elime geçen en iyi şey birkaç dakikalık kestirmelerdi ve o kısa uyku molaları da genelde şiddetli bir kâbusla bölünüyordu.

Yekta'nın ısırıldığı günden sonra vaktimizin çoğunu birlikte geçirme kararı aldık. Bu insanlardan her ne kadar hoşlanmasam da sürüden ayrılanı kurdun kaptığıyla ilgili söylemleri kulak arı edecek kadar kendimi kaybetmemiştim.

Öte yandan, evde kelimenin tam anlamıyla bir kaos hâkimdi. Gerçekleşmesinden korktuğumuz ihtimaller dilimize pranga vursa da hepimizin yüreğinden tek bir şey geçiyordu: O şeyin geri dönmesi.

Serkan gergin bir nefes aldı, çatlayan dudaklarını yaladı. Dirseklerini dizlerine yerleştirmiş, son derece rahat bir görüntü çizmesine rağmen onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemişim.

Dakikalardır süren sessizliği, "Ağızdaki baklayı çıkar," diyerek bozdu. Doğrudan Serkan'a bakıyor, gözlerimi bir an bile ayırmıyordum.

Serkan bakışlarını yerden kaldırıp bana baktı. Ela gözlerinden geçen düşünceleri okuyamasam da orada kara bulutlar gördüğüme yemin edebilirdim. "Yekta'ya ne olacağını bilmiyoruz," derken sesi, gölgelere gizlenmiş bir canavarı andırdı.

Atalay'ın tek kaşı kalktı. "Nasil yani?"

"O şey onu ısırды," dedi Serkan. "Yekta'ya bir çeşit DNA bu-laştırdıysa ne yapacağız? Ondaki değişimleri görmediğinizi söylemeyin bana."

Bunu itiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de Serkan'ın hakkı vardı. Yekta ısırıldıktan sonra son derece gergin birine dönüşmüştü. Yaşadığı travmaları göz önünde bulundurursak elbette ondan normal davranmasını bekleyemezdik ama bazı çıkışlarının ısırılma yüzünden bozulan sinirleriyle alakası olmadığı kanısına kapılıyordum. Öte yandan fiziksel açıdan da değişim gösteriyordu.

Günlerdir doğru dürüst yemek yemiyordu. Dolayısıyla kilo vermesini beklerdim ancak daha yapılı, kaslı birine dönüşmüştü.

Yine de tüm düşüncelerimi zihnimin gerisine ittim. Serkan'ın karşısında güçsüz ve kafası karışmış bir portre çizmek istemiyordum. "Yekta kötüye gitmiyor," diye karşılık verdim.

"Evet," diye yanıtladı Serkan. "Ama iyiye de gitmiyor."

Sabırım tükeniyordu. Alayla karışık, "Öyle mi, Serkan?" dedim. "Bu konuda önerin nedir peki?"

Serkan sessizliğini koruyarak gözlerimin içine baktı. Gözleri fırtınalara, hırçın okyanus dalgalarına ev sahipliği yapıyordu. "Bence önerimin ne olduğunu biliyorsun."

Burnumdan solurken hızla doğruldum ve Serkan'ın dile getirmeye çekindiği o önerisinin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Yekta'dan kurtulalım yani," diye çıktım. "Onu soğukta bir başına bırakalım ya da kafasına bir el ateş edelim, değil mi? Utanıp da söyleyemediğin şey bu mu?"

Serkan çıkışına öfkelenip doğrulunca Atalay da ayaklandı. Dikkatli bakışlarını Serkan'ın üstüne dikmişti ama Serkan o kadar gergindi ki Atalay'ı fark etmedi bile.

"Sen ne gördüğümüzün farkında mısın, İdil?" derken âdeta ateş saçıyordu. "Nasil bir şeyin saldırısına uğradığımızın bilincinde misin?"

"Bilincindeyim, Serkan," diye karşılık verdim. "Ama bu, arkadaşımдан vazgeçeceğim anlamına gelmiyor."

Öfkeyle nefesini verirken dudaklarını yukarı kıvrırdı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Anlamadığın şey şu," dedi. "Ya ondan vazgeçeceksin ya da kendinden."

Boğazım derin bir acıyla kavruldu. "Saçmalıyorsun," dedim. "Sadece bir teoriye tutunuyorsun ve gerçekliği belli bile olmayan bir fikir uğruna Yekta'dan vazgeçmeyi öneriyorsun. Elisa'nın kaybolmasına olan umursamazlığın sayesinde sende vicdan olmadığını anlamıştım ama insanlık da mı yok yüreğinde? Azıcık bile mi merhametin yok?"

Serkan dudaklarını gerginlikle kemirdi. "Duygusal davranıyorsun, İdil," dedi. "Yekta o şeylerden birine dönüşürse burada hepimizi parçalara ayırır. İstedığın bu mu? Bir kişiyi hayatta tutmak uğruna dört kişiyi ölüme götürme riskini alarak için rahat ediyor mu?" Derin bir nefes alıp bana aşağılayıcı bir bakış attı. "Şimdi kimmiş merhametsiz?"

Serkan istatistiksel bir veri sunuyordu ve sunduğu verilerde haklılık payı vardı ama umurumda değildi.

Yekta birkaç sayıdan ve basit olasılıklardan daha fazlasıydı.

"Yekta'ya dokunmayacaksın, Serkan!" derken sesim öyle tehlikeli çıktı ki bir an için kendimden korktum. "Yoksa karşında beni bulursun."

Serkan bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı ama yukarıdan bir bağırış duyduğumuzda üçümüz de tartışmayı sonlandırıp merdivene yöneldik. O sırada Beren koşarak aşağı iniyor, bir elini muhtemelen şiddetle atan kalbine bastırıyordu.

"Beren," dedi Atalay merakla. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Beren. "Ama Yekta değil."

Yüreğim panikle dalgalandı. "Bir şey mi oldu ona?"

Beren bir an için sorumu düşündü. "Aslında hayır," dedi. "Yani fiziksel olarak değil ama çok öfkeli. Onun, tanıdığım Yekta'yla alakası yok."

Serkan bana bilmiş bir bakış attı. Sanki haklı çıktığı için zafer çığlıkları atmak istiyordu.

Tüm bunlar çok ağırdı. Günlerdir zorla taşısam da bir şekilde baş etmeyi becerdiğim bu yükün altında ezilmeye başlamıştım. Serkan'ın yanından geçip pencereye yöneldim, biraz dışarıyı izlemeye ve kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı.

Saniyeler su gibi akıp geçerken dışarıdaki sisin ortasında bir silüet gördüm. Bir an için boğazım kurudu ve kalbim delicesine çarpmaya başladı. O şeyin yeniden döndüğüyle ilgili telaşa kapılıp tüfeğime sarıldım ama görüntü gitgide netleşti ve karşımda insan boyutlarında bir varlığın olduğunu anladım.

Bu kadar da değildi, yaklaşan kişi tanıdık biriydi.

"Elisa," diye mırıldandım cılız sesimle. Bir an rüya görüp görmediğimden emin olamadım. Genç kadının ölümünü zar zor kabullenmeye çalışırken onu birden kanlı canlı görmek, tüm gerçeklik algımı sorgulamama neden olmuştu.

Dudaklarım titredi. Uzun, kahverengi saçları ve kahverengi gözleriyle tıpkı hatırladığım gibiydi. Tek fark son derece bitkin görünmesiydi ancak bu bitkinlik fiziksel değildi. Yorgunluk, genç kadının yüreğine işlemiştii sanki.

Onu karşımda görünce kafamda yüzlerce soru işareti peyda oldu. Bunca zamandır fırtınada ne yapıyordu? Nasıl hayatta kalmıştı? O canavardan nasıl kurtulmuştu?

Birden bu sorular fazla anlamsız geldi. Her şeyi çözebilirdik, arkadaşım yanımda olduğu sürece her şeyi başarabilirdik.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülene kadar ağladığımı fark etmedim. Elisa'yı birden karşımda görmek uzun yıllardır hasret kaldığım evime kavuşmuşum gibi hissettirdi.

"Elisa!" diye bağırdım. Bu sefer sesim daha güçlü çıkmıştı. Sanki tüm dünyaya arkadaşımın hayatta olduğunu haykırmak istiyordum.

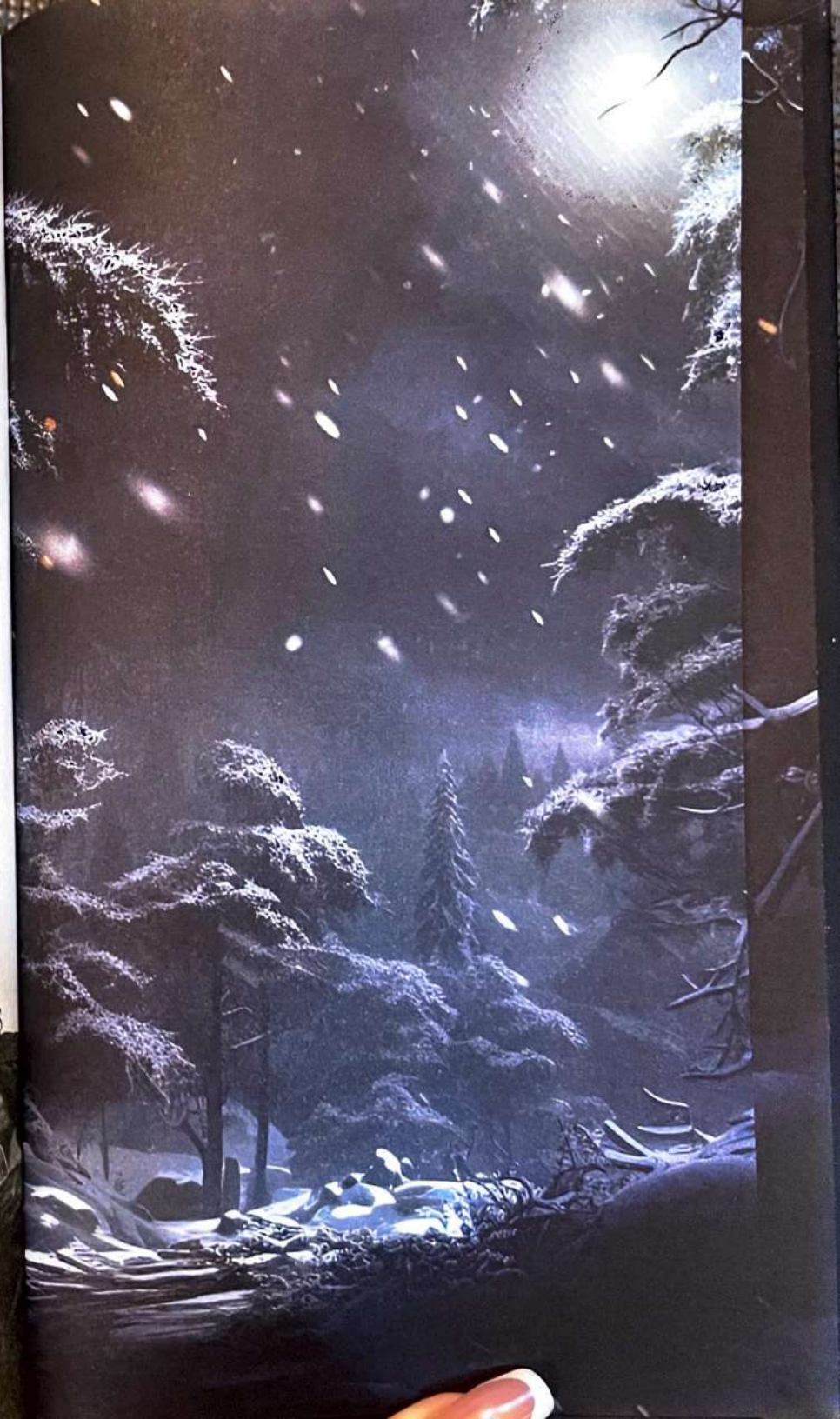
Hızla kapıdan çıktım ve sisin arasından âdeta kurtarıcı bir melek gibi çıkan, güçten düşüp diz çöken arkadaşşıma koştum.

Can dostuma.

Yoldaşıma.

Umut ışığıma.

DEVAM EDECEK...

EĞLENCELİ BİR TATİL NE KADAR ÖLÜMCÜL OLABİLİR?

Elisa Yıldırım, erkek arkadaşı ve dostlarıyla birlikte dağ evinde yapacağı tatil için heyecan içindedir. İssiz ve telefonun çekmediği bir ormanda birkaç gün kalma düşüncesi kulağa ne kadar ürkütücü gelse de sevdikleriyle vakit geçirmeyi iple çeker.

Ancak şiddetle yağan kar geri dönüş yollarını tıkadığında ve birbirlerini çok seven bu insanların arasında ihanet kol gezmeye başladığında işler içinden çıkılmaz bir hâl alır.

Ardından Elisa evden uzaklaşmak zorunda kaldığı soğuk bir kış gecesi korkunç bir cinayete tanıklık eder.

Katil tarafından fark edilip tutsak alındığıdaysa kendini bir hayatta kalma mücadelesinin ortasında bulur.

Gölgelerin arasına gizlenen gerçekse görünenden çok daha zalim olacaktır.

Dilara Keskin, yeni romanı PANDORA'NIN KALBI ile okurları bu kez gizem ve maceranın hüküm sürdüğü nefes kesici bir bilim kurguya davet ediyor. Ölüler Konuşamaz, Umut Bahçesi, Kaybolmuş Ruhlar Sarayı, Benim Küçük Sırrım kitaplarından sonra okurları yine sürükleyici ve şaşırtıcı bir kurgu bekliyor!

Dilara
KESKİN

[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinevi](#)
[/ephesus yayinlari](#)
[/ephesus yayinlan](#)

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476455